

Dar

Vydal MacO
© Marcel Zúbrik

Túto knihu by som chcel venovať prírode

Milý čitateľ,

ako iste vieš, osud je nevyspytateľný. Aj s tebou sa zabával, keď si ako iste rozhodoval, či sa ti oplatí kúpiť si túto knihu. Či si radšej nekúpiť niečo na jedenie, či lístky do kina. Ak si si predsa len vybral túto knihu, dúfam, že neolútuješ.

Vedz, že aj so mnou sa osud pohral. Vybral si ma ako terč zvláštnej príhody, ktorá ma zmenila. A začalo sa to tak nevinne:

Jedného rána, keď som sa narýchlo napchával rožkom a čítajúc noviny som sa načahoval po teplom mlieku s medom, zazvonil budík, oznamujúc mi svojim agresívnym pípaním, že mám ísť do roboty.

Pritlačil som rožku zadok a celú polovičku som si vtláčil do nafukujúcich sa líc. V duchu som zalamentoval, že som sa zase začítal a zase budem musieť vynechať umývanie zubov, inak to nestihnem.

A všetko kvôli jednej robote.

Snaživo som pohrýzol namačkaný rožok a hrubo som ho prehltol. Rýchlo som to zapil a už som bežal ku východovým dverám svojho dvojizbového bytu.

Čas bežal tak rýchlo ako ja.

Nebol by som to však ja, keby som sa cestou nepotkol na svojej narýchlo obutej topánke a nevytiahol sa celou svojou dĺžkou na drevené parkety. Zuby mi len tak cvakli a takmer som vyplul rožok nachádzajúci sa niekde medzi žalúdkom a hrtanom. Z úst mi vyrazilo nepekčné slovo. Nič sa mi nedarilo. Silným preglgnutím som potlačil rožkový žužvalec bližšie k žalúdku a sadol som si. Dupnutím som si doobul obe moje topánky, vyrobené zo silnej hnedej kože a šnúrky som si uviazal do najznámejšieho uzla na svete.

Konečne som sa dostal ku vešiaku. Vzhľadom na chladné počasie vonku, očakávajúce sneh, som si na červenomodrý sveter s vysokým golierom hodil dlhý flaušový kabát čiernej farby. Zapol som si ho. Uvedomil som si, že si budem musieť dať aj šál. Popchal som ho teda popod a hodiac si na plecيا menší "pracovný" batoh vyšiel som na schodisko a zamkol som za sebou.

Na ukazováku som párkrát otočil kariku s celou armádou kľúčov a pohrávajúc sa s nimi išiel som pomaly dole schodmi. Stereotypný zvuk tichého skackania po schodoch som zahnal spomienkou na jeden z nich. Je síce obyčajný-malý, hliníkový, striebornej farby, vyleštený takmer ako zrkadlo, avšak mám ho najradšej. Neviem prečo. Jedného upršaného dňa som ho našiel na ceste. Len tak som tam nad ním stál s daždnikom v ruke a uvažoval, čo s ním. Mohol som doň kopnúť a kochať sa jeho slepým behom po mlákach, ale ja

*Škoda, že svet vidíme. Keby sme ho cítili, farby by boli farebnejšie.
Svet by sa stal rajom.*

som si ho vopchal do vrecka. Odvtedy som s týmto kľúčikom obskúšal všetky zámky, na ktoré sme spolu natrafili. Ten kľúč mi bol nanič, ale aj napriek tomu som ho stále nosil so sebou. Veď skúste zahodiť priateľa.

Pozrel som sa von "verejným oknom" na schodisku. Auto bolo v poriadku, ale o počasí sa to povedať nedalo. Vločky sa snažili vstvorit' niečo ako sneženie, ale zatiaľ to bol iba akýsi poprašok.

Prešiel som tie dve poschodia, ktoré ma delili od zeme a vyšiel som dvermi von. Už sa za mnou zabuchovali, keď som sa otočil. Na niečo som si spomenul. Otvoril som ich chvíľu pred zabuchnutím a pozrel som sa zospodu cez medzeru medzi dvierkami a schránkou. Nič som tam nevidel. Chcel som sa však uistiť. Odomkol som poštovú schránku. Bol tam jediný malý papierik z recyklovaného papiera. Doklad o uložení zásielky - znel jeho názov.

Čo to je? A kto mi to tak môže posielat'? Podacia pošta bola v akomsi Rykkinne. Bože! Takéto mesto v tomto štáte neexistuje! Čítal som ďalej. Nórsko.

Ponad rožok sa predralo prekvapené: "Aee."

Rýchlo som sa pozrel na cenu. Našťastie tá kolónka bola prázdna. Prekvapene som si papier vložil do vrecka a vyšiel som von do už hustého sneženia.

Odpípal som môjho dvojmiestneho veterána, do ktorého modernizácie som investoval celý svoj doterajší plat a pohodlne som sa doň usadil. Ruksak padol k nohám susedného sedadla. Sem-tam sa nadvihnúc som si vyzliekol kabát. Naštartoval som. Do autorádia som vopchal tú správnu kazetu s mojimi obľúbenými pesničkami. Kochal som sa výsledkom. Pomáhal som im pohmkávaním a "spevom". Vycúval som a zapnúť stierače a svetlá som sa rozbehol pomaly takmer už zasneženou cestou.

Riadil som jednou rukou, keď som siahol do vrecka kabáta. Vytiahol som z neho zhužvaný papierik a začal som uvažovať. Zvedavosť prekonala pocit zodpovednosti a začala pripravovať výhovorku. Odbočil som smerom k pošte. Zastavil som na parkovisku pred ňou. Motor som nechal bežať a len tak v svetri som vybehol von. Cez husto padajúce veľké vločky som sa predral k dverám. Pred nimi som sa zastavil.

"Dobre, už je otvorené," skontroloval som otváracie hodiny a vošiel som dnu.

Prešiel som ešte jednými dverami, pokým som sa dostal k priehradke. Predložil som doklad. Pohľadná, čerstvo vyhajaná slečna sediaci oproti mne, si ma premerala tým pohľadom, tak typickým pre úradníkov a začala hľadať moje meno v papieroch, ktoré tam

mala uložené v niečom takom ako môj košík na štipce. Znovu sa na mňa pozrela, tentokrát však prekvapene. Tiež ju zrejme prekvapila podacia pošta, ako aj to, že až teraz si uvedomila, že som sem, takto "ráno" za psieho počasia, prišiel iba v svetri. Musel som jej pripadať ako princ z ruských rozprávok.

Postavila sa a zmizla niekde vzadu za dverami, ktoré sa pýšili ceduľkou: Nezamestnaným vstup zakázaný.

Už som si začal unudene prezerat' reklamy, ktoré ma mali upútať hneď, keď sa tam objavila. V rukách držala balík, ktorého rozmery sa približovali rozmerom hrubej encyklopedickej knihy formátu trochu väčšieho ako A4.

Podpisovanie, ani jej zaujímaví sa pohľad, som už akosi nevnímam, čo som si neskôr vyčítal, hlavne čo sa týka toho druhého. Už som len zvedavo kráčať von k svojmu autu. Bolo to dosť ťažké. Cestou som tomu začal zvedavo trhať obal. Hnedý papier ostal ležať v koši.

V aute som už držal v rukách kovovú skrinku. Bola pekná, videl som sa v nej ako v leštenom striebre, ale mala jednu dosť závažnú chybu. Bola na kľúč. Žiaľ, žiadny nebol pribalený. Znervóznel som. Musel som sa dozvedieť, čo je vnútri. Pohrkal som ňou. Nič. Žiadny buchtot, treskot, praskanie, pukanie, rozbíjanie, nič. Bolo však cítiť, že krabica je plná. A ten zámok.

Oči mi spadli na zeleňou svietiaci stredoeurópsky čas.

"Oh," vykriabalo sa mi z hrdla pred tým, ako som hodil krabicu na vedľajšie sedadlo.

Ešteže snežilo. Nebolo to síce dobré pre moju jazdu, ale pasovalo ako moja ospravedlnenka za neskorý príchod. Biele sneženie a teplo auta ma pomaly naladzovalo na blížiaci sa Vianoce. Aj spokojný motor dával najavo, že mu je príjemné, keď ho konečne nepreháňam. V aute sa ubytovala príjemná atmosféra. Tak príjemne sa mi už dávno nešlo.

Ani som poriadne nevnímam kedy som uvidel budovu svojho zamestnania. Keď som zaparkoval, zistil som, že sa mi nechce ísť hore. Motor bežal a ja by som tam spokojne sedel doteraz, keby sa nerozzvučal telefón.

"Prosím."

"Kde toľko trčíš? Nevieš, kam dnes ideme? Švihni si," ozval sa zo slúchadla nervózný hlas mojej partnerky.

Uvedomil som si, že toto skutočne nie je normálny deň. Spamätal som sa. V tom zlomku som si už obliekal kabát. Vtedy som opustil tajomnú skrinku.

Vrátil som sa k nej až v noci, keď som unavený, vysilený, ale šťastný z toho, čo sa mi podarilo, zaparkoval auto. Tešil som sa na

voňavú domácu posteľ, na to, ako ma objíme a uspí. Nedočkavo som teda zhasol svetlá, vypol rádio, zobral telefón, batožtek, kabát. Pod kabátom som ju znovuobjavil. Tú skrinku. Znovu mi začala hlavou vítať otázka, či je to len niečí hlúpy vtip alebo ...

Zobral som ju teda so sebou a opustil som auto. Ešte mi na pozdrav zapívalo, teraz trochu nižším tónom, ako keď som ho ráno odomkynal a už som dupotal hore schodmi. Po zápase s kľúčmi som sa znovu ocitol doma. Musel som sa usmiať, keď som si premietol, ako muselo ráno vyzerat' moje meškanie.

Po chvíli, keď kabát už visel na vešiaku a ruksak sa váľal v kúte, ja som si spokojne ležal na veľkej posteli, čakajúc, kým sa natiahnu moje obľúbené stránky. Zatiaľ, čo počítač horlivo bojoval so zastaralými telekomunikáciami, ja som sa začal plne venovať skrinke. Prezeral som si zámok. Nebola to hocijaká skrinka, nebol to obyčajný zámok. Nepodarilo sa mi ich vylomiť. Bola vyrobená skutočne kvalitne. Len tak som sa teda pozeral na ten zámok, keď ma napadla strelná, no predsa myšlienka.

Z pútka na nohaviciach som si odopol kariku, z vrecka som vytiahol zasunuté kľúče a začal som ich jeden po druhom skúšať na vzore zámky. Ešteže nemám veľa kľúčov. Inak by som sa v nich hrabal, ako ten ... no ten dozorca v dávných žalároch a nevedel by som otvoriť celu. A väzeň vnútri by starol a starol, až by sa na neho úplne zabudlo.

Hrabal som sa tak v mojich kľúčoch, až som narazil na ten jeden. Presne ten, ktorý bol mojím priateľom, ktorý so mnou prešiel všetkými dierkami kľúčovými. Tak som ho tam len tak vsunul, už unavený a čakal som. Kľúč tam vošiel celý a dokonca sa ním dalo pootočiť. A keď som pootočil, ozval sa zámok a veko sa nadvihlo. Keď som ho odokryl, nenašiel som šperky, či nanuky, ako to zvykne bývať u zakopaných truhlíc, ale našiel som papiere. Krabica bola plná snehobielych papierov, ktoré sa tam poukladané jeden na druhom snažili nepovedať, koľko ich je. Vybúlil som oči, odložil zväzok kľúčov a vybral som, plný úžasu, prvý z nich, popísaný ornamentovým písmom stredoveku. To, čo bolo na ňom, uvádzam tu teraz:

“Milý priateľ,

určite si prekvapený touto nečakanou a neznámou zásielkou. Kto a prečo ti ju poslal? A prečo práve tebe? A čo obsahujú tie strany, ktoré vyzerajú akoby práve vyšli z tlačiarne? A čie je to písmo? To sú zrejme otázky, ktoré ti víria hlavou. Pokúsim sa ti odpovedať aspoň na časť z nich.

Moje meno je Bob Harlton. Nesnaž sa cez odosielateľa zistiť, kto

som a kde bývam. Bolo by to zbytočné. Ani on ma nepozná a využil som ho len ako sprostredkovateľa tohto balíka. Som mu veľmi vďačný, ak sa toto posolstvo, jedno z mnohých, ktoré zaplavujú váš svet, dostalo až k tebe. Čo to však je?

Posielam ti dar. Týmto darom sú súpisky, ktoré sa mi podarilo spísať za najbúrlivejšie obdobie môjho života. Sú uložené na papieri, ktorý bol dlho a s prestávkami zaplňaný týmto príbehom. Nie je to však len papier. Len človek, ktorý oslepol môže dostatočne vidieť to, čo sa ukryva medzi riadkami tohto príbehu. To istotne pochopíš, keď ich budeš čítať, ale určite si nedočkavý. Chcel by si už teraz vedieť, aspoň trochu, o čo ide. Nepoviem ti to. Nechcem ti to pokaziť.

A prečo ti ich posielam? Posielam ti ich preto, aby niečo zmenili. Prinajmenšom tvoj vlastný život. Veď stretnúť a spoznať človeka, ktorého zmenila príjemná príhoda, je jedným z najkrajších a najčarovnejších okamžikov života. Viem, že si inteligentný človek, ktorý sa oddávna snažil byť dobrým a poznám aj tvoju filozofiu. Preto ti s ním dávam na plecía toto rozhodnutie.

Môžeš sa rozhodnúť ísť cestou prvou a využiješ svoju osobnosť. Chopíš sa ponúkutej príležitosti a vydavateľstvo ti vydá knihu, kde sa na mieste autora bude skvieť tvoje meno. Potom ti ostáva už len čakať. Priprav sa na to. Staneš sa jedným z tých, ktorým sme tiež zoslali múzy a idey, aby šířili v ľuďoch naše posolstvo dobra, ktoré sa nesie v duchu prosby. Prosby, ktorá volá po zmene. Zmena v ktorej nájdeš poslanie. Staneš sa kolieskom veľkého úsilia, ktoré veľmi vnímavému človeku uniknúť nemôže. Úsilie, ktorého cieľom je zmeniť čierne deväťdesiate roky, na obdobie premeny filozofií vašej spoločnosti a vášho bumerangového spôsobu života. Pomôž, prosím, nám i sebe. Ak sa to totiž nepodarí, naplní sa obsah tohto príbehu a veľa ľudí bude trpieť. Podarí sa to však. Vynaložíme všetko, a ešte viac na to, aby váš zlý sen pominul. Ak sa ľudia neprebudia, budeme pokračovať ďalej. Ďalej a ďalej. Až kým nebudete bytosťami, ktoré budú s istotou hovoriť:

“To sme my a my sme tí, ktorí vedia, čo robia.”

Môže sa však stať niečo, čo nechceme. Že sa v tebe niečo vzprieči, hanblivosť strach, zlo a obsah môjho prania nepremeniš na skutočnosť. Preto vedz, že ti úplne dôverujeme a držíme palce. Veríme, že to dokážeš. Cítíme, že svojou kvapkou prispeješ do obrovského mora lásky, bojujúcej s hmlou zla. Ak sa ti to nepodarí, nezúfaj. Dúfame však, že zmena príde práve s tebou. My vieme, že príde. Zmena, ktorá vás premení. Ona totižto musí prísť, lebo jej na vás záleží. Aj od vás ale záleží, či sa náš vesmír stane vesmírom dobra, alebo bude navždy zatratený.

Bob Harlton”

Dočítal som. Prichytilo ma to, uložilo a stále sa mi to držalo v hlave. Zamyslene som sedel, v ruke som držal tento list papiera a ... a cítil som sa tak poctene, krásne a vďačne. Už len za to, že tento dar sa dostal ku mne.

Pozrel som sa na uložené papiere. Bolo ich veľa, ale lákali ma. Nemohol som čakať. Počkať s čítaním sa stalo tou najnezmyselnejšou vecou, ktorú som mohol urobiť. Počítač už stiahol stránky a teraz sa pohrával s rozprávkovým šetričom.

Nezaujímam ma. Ja som sa totiž začítal. Rukami mi prechádzala stránka za stránkou, oči míňali riadky a okolitý svet sa na chvíľu zastavil a začítal sa so mnou. Dokonca aj čas sa mi pozeral cez plece a zabudol, že by mal plynúť.

Rozbehol sa až ráno. A poriadne. Až začal pípať budík. Celú noc? Nemohol som tomu uveriť, keď som konečne odtrhol oči od malebných písmeňiek. Rýchlo som začal pracovať na e-mail správe do práce v tom znení, že keďže sa mi to včera tak podarilo, či by som nemohol ostať doma, lebo ma to dosť vyčerpalo a necítim sa práve najlepšie.

Po vyžmýkaní správy z klávesnice a jej odoslani som sa ocitol pred kúpeľňovým zrkadlom. Unavenými a nevyspatými očami sa z neho na mňa pozeral akýsi chlap. Vyzeral tak úboho a ospalo, že som mu len narýchlo opláchol tvár a odniesol ho na posteľ. Zaspal som pri skrinke s papiermi. Ešte stále ich tam zopár bolo.

Keď som sa poobede prebudil, znovu som sa pustil do čítania. Bolo to bližšie ako kuchyňa a nebolo na to treba tak veľa tých vyčerpávajúcich úkonov ako otváranie chladničky a podobne.

Dočítaval som už poslednú stranu, keď niekto zazvonil pri mojich dverách. Oči som obrátil k počítaču, ktorý už dávno prijal šéfovú chápvavú odpoveď.

Na monitore sa zjavil niekto, kto stál za dverami. Bola to ona. Vedela, že ju sledujem kamerou, a tak pred ňou chvíľu hrala divadielko. Potom sa naštvála a odomkla si. Mohla už aj predtým, ale mali sme takú dohodu. Keď ma uvidela, ako tam ležím a dohltávam poslednú stránku, akosi ju nenapadlo nič lepšie, ako ľahnúť si ku mne.

“Čo je?” opýtala sa ma tak sladko, že som sa musel oblznúť, akoby som dostal facku od cukrára.

Našiel som prvú stránku a podal som jej ju. Ona čítala a čítala a ja som dočítaval a dočítaval, až sme sa obaja na seba pozreli a ...

Ráno, keď som sa zobudil a doniesol nám raňajky do postele, znovu mi zrak padol na kovovú skrinku.

“Kedy si to napísal?” opýtala sa a zobrala si jeden rožok. “Čítala

som síce iba prvú stranu, ale bolo to celkom zaujímavé.”

“Ja som to nepísal,” odpovedal som jej chlípuc kakao. “Včera som to dostal poštou. Vlastne predvčerom.”

“Poštou? Od koho?”

“Z nejakého mesta v Nórsku. Všetci si si to prečítala na tom lístku. Ono to je tam totiž písané úplne vážne.” pozrel som sa na ňu s učiteľským úsmevom.

“Klameš,” namietala, keď prehltla sústo rožka s lekvárom. Usmiala sa, akoby ma odhalila.

“Skutočne,” povedal som už bez úsmevu. Keď som ju v to ráno opúšťal, znovu utekajúc do roboty, dal som jej do náruče skrinku s papiermi s odkazom:

“Prečítaj si to.”

Pár dní na to ma už ťahala do vydavateľstva a vy teraz držíte výsledok. Vychutnajte si ho teda. Dúfam, že sen kohosi neznámeho sa splní. Veď predsa splniť sen, to je ako dať niekomu dar.

Maco

Život. Odysea trápenia sa, radosti, lásky a tajomstiev. Raz je ľudská duša hore v oblakoch, inokedy zas v tieni tej najväčšej hlbiny oceánu. To, či je hore alebo dole ovplyvňuje on - človek sám a jeho osud. Má však aj schopnosť vplývať na Aisinu odvíjajúcu sa niť a meniť tak aj jej dĺžku, hrúbku, ale hlavne farbu. Ak však jeho niť trpí nudnou šedostou, je veľmi tenká a jej krátkosť ju robí nepovšimnuteľnou, mal by sa jej majiteľ prebudiť. Stanoviť si nejaký cieľ. Robiť to, čo chce a snažiť sa to robiť čo najlepšie, akoby to bola posledná vec v jeho živote, ale aj tak, aby tým ranil čo najmenej ľudí. Vytvoriť niečo, vďaka čomu ho budú vnuci sveta ctíť. Lebo vždy má človek aspoň dve možnosti a podľa toho, ako sa rozhodne, buď klesne, alebo stúpne. Ovplyvňujeme svojimi rozhodnutiami jemný jazýček váh dobra a zla, ktoré nás vedú svojimi smermi. My sme tvorcami svojho života, a preto nenechajme iných rýpať sa v ňom. Naším životom je aj okolie, ktoré nás buď podkopáva, alebo vyhadzuje. Život, to sme my a okolie. Život tvoria tie druhy, ktoré sa prispôbili, ktoré prežili, ktoré žijú. Existuje medzi nimi istá pravidelnosť, ktorú volám Updown. Myslím tým, že čo je teraz utláčané, buď sa nejako vymrští a bude utláčať to, čo doteraz utláčalo jeho a jeho druhy, alebo v rámci vývoja úplne zanikne. To je život. Čo je za ním, nikto presne nevie. Je teda len na nás, ako seba a iným toto obohacujúce obdobie vymodelujeme.

Zo zápiskov jedného filozofa z ústavu pre mentálne chorých

Klietka

Klietka. Človek zväčša nemá rád stiesnené priestory. Bojí sa tmy, stiesnenosti a cudzosti prostredia. Utvorili sme si okolo seba klietku. Väzenie z príkazov a zákazov, častokrát nezmyselných a klamlivých. Sme však príliš hlúpi na to, aby sme nezneužívali slobodu. Preto sme si zrejme vytvorili tento regulátor našej poctivosti. Klietku. Pomaly v nej rastieme a odrazu už nemáme veľa možností. Zrazu nás tma pohlcuje, strácame pojem strachu a toto prostredie sa nám stalo útulným domovom. Avšak každý, kto príde zvonka, sa bojí nás, našej tmy, nášho zla. Sme pre nich zlé, bezpríčetné zvieratá, zatvorené v klietke a nenávidiace všetko naokolo. My žijeme v klietke a klietka žije v nás. Záleží len na nás, či budeme my vládnuť jej, alebo ona nám. Klietka je naša najstrašnejšia zbraň. Zbraň sebazničenia. Pokúsme sa z nej utiecť. Pomôžme unikajúcim. Zo zápiskov jedného filozofa z ústavu pre mentálne chorých

29. 10. 1997

Tanja sa práve vracala zo združenia spolku úspešných žien. Bolo jej vidieť v tých jej nádherne zelených očiach, že je akási prekvapená. Klopkala svojimi administratívnymi lodičkami po asfaltovom chodníku tak nepríčetne... ako starý písací stroj. Nevnímala ani poriadne, ako vyzdvihla zo škôlky Verdiho. Stále rozmyšľala nad niečim iným. Nerada uvažovala takto hlboko, hoci vedela, že je to potrebné. Niekedy radšej iba robila to, čo predtým zvažila ako správne. Jej život bol ako starý chorľavý televízor. Mala dni farieb a dni čiernobiele. Cez tie čiernobiele sa len opakovala, spomínala na dni farebné a nemusela sa trápiť a uvažovať. Iba bola. Cez dni, keď fungovala správne a farby jej ukázali pravú tvár, sa trápila, uvažovala, hľadala, nachádzala. Ale žila.

Aj teraz. Rozmyšľala. Prečo človek v živote toľkokrát oslepne? Ved' potom nič nevidí. Prečo to potom objaví a hľadá pravdu ďalej? Aj jej sa to stáva. Že sa prebudí, začne vidieť. Malo by sa to stávať každému. Niekedy sa ale zdá, že je už až príliš neskoro. Že je to až teraz.

Až teraz si začala uvedomovať kam sa tlačí. Teraz, keď už bola konečne predsedkyňou a zástupkyňou krajiny v tomto tichom medzinárodnom spolku, uvedomila si, že časťou hybnej sily tohto spolku je sebecký vodca - nenávisť. Voči mužom.

Nežné pohľavie, všetky potláčané skupiny boli pripravené zhodiť HO z trónu vládcu. Spočiatku to bolo oprávnené, ved' muži sa k nim správali ako k menejcenným tvorom. Neskôr, keď sa ukázalo, že na niektorých postoch sú ženy vhodnejšie, ako ONI, keď sa prestalo hľadať v ľuďoch to iné a všetko sa dalo do tých správnych koľají, vtedy, keď každý robil to, čo ho bavilo, začalo sa to zrejme rodiť. Vtedy, keď sa zo zeme lásky mohol stať raj, znovu sa objavil had. Ponúkol jablko zla, nenávisti. Čo sa to stalo?

Žasla, keď si otvorila oči a uvidela ako sa ženy a muži v poslednej dobe nenávideli. Ženy už nestrpeli pri sebe muža, ktorý mal vlastnú osobnosť, aj keď bol dobrý a múdry. Láska sa stala zastaralým výrazom. Bolo to tu a bolo to vidieť všade. V rodine, v práci, v škole. Nevideli ste už chlapca, ako sa zadáva na dievča. Mladí už popri sebe len chladne prechádzali. Tí, čo sa mali stať dospelými, ktorý sa mali stať budúcnosťou starcov súčasnosti, ukazovali svetu, ako ho nenávidia za to, ako sa k nim choval. Mladí sa stali najobávanejšou skupinou. Báli sa ich starci, deti, ich rodičia, báli sa jeden druhého. Považovali jeden druhého za hlúpy nástroj, ktorý nepotrebujú.

Možno to bolo tým množstvom ľudí na Zemi a toto bola jej prirodzená ochrana pred premnožením, možno to však nebolo len v

tom. Bolo však isté, že mizne priateľstvo a láska. Skutočné priateľstvo a láska. Svet sa mohol každú chvíľu zrútiť, lebo ľudia sa prestávali mať radi.

Zhrozila sa, keď si uvedomila, ako to do seba zapadá. Až teraz. Chcela to napraviť. Chcela to opraviť. Začalo sa jej zdať, že zlatá cesta preletela a svet cestoval ďalej. Nerozmýšľal, len išiel ďalej tou myšlienkou, ktorú si kedysi stanovil. Kedysi správnou.

Váhy neostali v rovnováhe. Ľudia ich znovu prevážili. Tentoraz na opačnú stranu. Už zase to nebola zdravá konkurencia. Už zase to nebol rovnocenný boj. Ony totižto mali prevahu. Vždy ich bolo viac. Utláčanie z nich kedysi spravilo dobré, chápavé a krehké bytosti, premieňali svet v dobro. Avšak teraz to už nebolo to isté. Všetky mali silnú motiváciu, vžitú a nechceli z nej upustiť. Začínali byť zlé, nechápavé a kruté.

Bolo to treba zastaviť. Áno, bol najvyšší čas, chytiť nejakú tú páku a zabrzdiť ňou lavínu skôr, než sa zrúti. Otvorila si oči a chcela, aby ich mali otvorené všetci. Chcela zmeniť svet. Aby bol lepší, krajší. Aby to bol každého svet.

Odtrhla sa na chvíľu a pozrela na svojho syna. Držiac sa jej ruky nevinne kráčať popri nej. Bol trochu nadurdený. Usmiala sa, keď sa pozerala na jeho nafúknutú a jemne nazlostenú tvár. Mala ho strašne rada.

Nechcela, aby žil v takomto zlom svete. Nechcela, aby žil vo svete, v ktorom sa ľudia navzájom ponižujú. A hoci mala právo mať v sebe zlo, nenávidieť mužov do špiku kostí, nedokázala by byť až taká chladná, aby ich ponižovala, zabíjala v nich ich ja, robila to isté, čo robievali niektorí z nich. Vedela by totiž, ako ju vidia. Ako ju nenávidia. A nikdy by sa to potom neskončilo. Nevidela budúcnosť v nekonečne. Videla budúcnosť v prítomnosti, v kráse, v živote, v pochopení. Videla ju v osobnostiach ľudí obyčajných i neobyčajných. Videla ju v ľuďoch - tak svojských bytostiach.

Neškatuľkovala. Každý bol pre ňu osobnosťou, ktorá sa snaží byť dobrá. Verdiho otca tiež už trochu chápala. Aj napriek tomu, že to bol obyčajný sviniar, ktorý ju využil a potom ušiel pred otcovstvom, nedokázala ho až tak nenávidieť, aby ho ponižovala a pokúšala sa mu ublížiť. Ako niektoré. Dokázala odpúšťať. Aspoň si to teda myslela.

Mal jej dosť. Nielenže pre neho prišla neskoro, ale dokonca mu ani nekúpila vyskakovacie hodinky. A aj napriek tomu, že si to tam znovu pretrpel.

Nemal totiž rád tú neskorú náladu v škôlke. Báł sa toho pocitu, ktorý ho sprevádzal vtedy, keď bol sám v izbe osvetlenej už iba vnútorným svetlom žiarivky, a niekde tam za ním sedeli

opatrovatelky krátiace si nervózne čas pred odchodom domov klebetením. Nenávidel, keď mama pre neho prišla neskoro a on sa tam sám hral s autičkami, skladačkou, či inou cudzou hračkou. Nie že by nemal rád samotu, ale nemal rád, keď pre neho prichádzala neskoro. Bolo jasné, že ona teraz bude musieť znášať následky.

Aj preto ju popri tom, ako sa mu cestou ospravedlňovala a akoby na niečo pripravovala, s istotou poprosil o tie hodinky. Hoci hodiny ešte nepoznal. Viete, boli to tie zábavné hodinky, ktorým keď stlačíte na boku taký gombík, vystrelia sa von zavesené na takej farebnej pružinke. A popritom skutočne tikajú a presne idú. Hračka, s ktorou by sa mohol pochváliť v škôlke. Hračka tikajúceho farebného sna.

Mama ho však len ťahala domov. O hodinkách ako keby nepočula. Stále bola akási zamyslená. Niečo ju trápilo.

Vedela, že jej syn sa o chvíľu prestane na ňu hnevať. Keď uvidí, darček od nej. Rada dávala darčeky. Bolo nádherné sledovať obdarovaného.

Bože, čo ten červenák na tom semafore toľko stojí, veď naokolo skoro nevidno autá!

Mozog si uvedomil, že zaklamal, ale jeho majiteľka si to veľmi k srdcu púšťať nechcela.

Ako sa tak obzerala, či môžu prebehnúť, všimla si takmer batmanovsky čierne auto, šinúce sa k nim. Nevenovala mu veľkú pozornosť, lebo jej ruka ju volala. Po zameraní si cez nové okuliare, ktoré ju vyšli dosť draho (ale sú zato dobré), zistila, čo ju ťahá preč. Za ruku ju držal jej syn, ktorý znovu niečo objavil v akomsi výklade. A vtedy sa to stalo. Batmobil pomaly prichádzal k nim. Mal zastaviť pri nich. Bola z toho prekvapená. Jej fantázia začala pracovať:

“Teraz by mohol zastať, z jeho útrobov by dovolila vystúpiť nejakému fešákovi a mohol by ich zaviezť domov a neskôr do nejakej nóbl reštaurácie,” - snívala.

Presne podľa jej predstavy sa otvorili dvere. Samozrejme zadné. Vynorila sa chlapsky silná, chlpatá ruka. A vtedy, keď sa už išla nedočkavosťou rozliať ... tá ruka stiahla jej syna do útrobov auta. Dvere sa zatvorili a auto sa rozbehlo.

“Stojte! Stojte! Verdi. Oh nie. Zastavte! Preboha zastavte! Niéé...! Pomôžte mi niekto. Uniesli mi dieťa. Moje dieťa. Bože, čo sa to len stalo?!? Pomoc. Verdíí...!,” toto všetko prebehlo jej kričiacimi, až jemne chripiacimi ústami, keď sa pokúšala dobehnúť auto.

Nemala šancu. Po pár desiatkach metrov sa zastavila, lebo už nevládala. Stála tam so zvesenými rukami. Nemala už na nohách lodičky. Ležali tam kdesi za ňou so zlámanými opätkami. Pozrela sa

naokolo, akoby jej až teraz dochádzalo, prečo utekala. Ľudia okolo nej nereagovali. Zrejme naokolo neboli tí správni ľudia. Padla na kolená. Už sa na nich nepozerala. Hľadela tam, dopredu, kde naposledy videla svojho syna. Bol to tvrdý pád. Pád dole. Nemohla uveriť, že je to skutočnosť. Že nedrží vo svojich rukách tú nádhernú ruku. Nevedela si predstaviť, že sa už na ňu nepozerá tými svojimi šedými očami nezbedníka. Nepočula zrazu tie veľké múdrosti štebotavého hláska. Necítila pri sebe kúsok seba, ktorý mala tak rada. Už nebude cítiť seba. Kľáčala uprostred cesty a po tvári jej pomaly stekali slzy.

Ešte stále zbierala silu na to, aby si uvedomila situáciu. Žiaľ ju obchádzal, až ju úplne premkol. Chvejúc sa smútkom zalomila rukami a z plného hrdla posledný-krát zakričala prvé písmeno abecedy. Hlasom plným žiaľu, utrpenia a sklamania objavila začiatok konca. Schúlila sa, a takto skrútená tam potom len tak ležala v kaluži slz, a predstavovala žiaľ samotný.

Ozvena jej výkriku sa ešte pár sekúnd niesla po okolitých kopcoch tohto stredne veľkého turistického mestečka, kde každý poznal každého a predsa nikoho.

Začínala sa spamätávať. Rozmýšľala kto a prečo. Stále mala pred očami tú ruku. Silnú ruku, ktorá jej zobrala syna.

Na ceste za ňou trúbili nervózne obchádzajúce autá. Zopár okoloidúcich ľudí sa na ňu nechápavo, až vyčítavo pozeralo. Nikto sa jej nepokúsil pomôcť, napriek tomu, že veľa z nich videlo, čo sa stalo. Všetci mali s ľuďmi natoľko zlé skúsenosti, že okolie radšej ignorovali. Nechceli sa do toho starať. Ignorantský svet strachu z ľudí. Svet kolapsoval.

Ten pravý hák sa vydaril. Tomu maskovancovi zasadil taký úder, za aký by sa nemusel hanbiť ani Mike Tyson. Ktovie však, či aj Mikea tak bolia ruky po zápase. Nechápal, čo to má znamenať. Najprv sa mama k nemu správa, že mu splní každé želanie, potom mu nič nekúpi a nakoniec ho niekto celkom neznámy stiahne do auta a chce mu dať na tvár nejakú látku, z ktorej ide akýsi zvláštny zápach. Od tej handry... nechce ju na tvár... bije ho... nevládze... hlava sa mu točí... vzdáva sa... spí...

Prvá časť E-mailu od Piera Esmeru (Maxwood) jeho priateľovi Samovi Mackayovi (Barnow):

Ahoj Barnow,

Zase nie si doma, a tak sa o tvojom objave nemôžeme porozprávať on-line. Tá tvoja vízia ma natoľko uchvátila, že som sa do problému zavrtal. Nasadil si mi do hlavy poriadneho chrobáka. Posielam ti pár výťahov z tlače (prepáč mi, že som ich tak zostručnil), o ktorých si myslím, že majú niečo spoločné s твоjím objavom. Pripisujem ti k nim aj drobné charakteristiky o autoroch, ktoré výborne dotvárajú to, čo si v minulom liste opísal. Všetci sa na to pozri.

No dobre.

To je Milde. Volá ma na večeru. Á, už je tu. Pozdravuje ťa a odkazuje ti, že už budem končiť. Nemusíš ju brať až tak vážne. Aj ona je schopná presedieť pri čarovnej skrinke celú večnosť. A to som jej už veľakrát spravil manželskú prednášku o tom, že počítače musia slúžiť ľuďom a nie naopak. Tu máš tie výťažky:

Výťah z novin zo dňa 16. 12. 1997

Tohoročné Vianoce nebudú radostné pre niektoré rodiny. Krajinou sa totiž šíri tichý strach. Strach rodín o svoje deti. Niekto neznámy totiž útočí na Achillovu pätu rodičov. Ich deti. Únosy detí sa zvyšujú geometrickým radom, zatiaľ čo ich objasnenosť je na bode mrazu. Unášané sú malé deti, prevaha je chlapcov, okolo štyroch rokov, z čistých oblastí. Únoscovia nežiadajú výkupné, po únose sa vlastne vôbec neozvú. Ďalším zarážajúcim faktom je, že v okolí únosu sa nikdy nenachádza policajt alebo policajná hliadka a aj na miesto činu sa vždy dostavia neskoro. Nie je to však vina ochrancov zákona. Polícia by totiž zasiahla včas, ale informácie sa k nim nedostávajú v danom čase. Vyzerá to asi tak, že v tom čase, keď šokovaný rodič volá, na polícii žiadny telefonát neregistrujú. Núdzové volanie sa ozve až neskôr, keď už nie je veľká nádej, že páchatelia budú zatknutí. Časové údaje na linke pomoci toto len potvrdzujú. Polícia vyšetruje, ale akoby nebolo vinníkov. Ako keby sa so zviazanými rukami hrabali v tme. Nervózne zdroje otrásené touto sériou únosov nám potvrdili, že ani polícia, ani postihnutí sa ešte nič nedozvedeli. O

páchateloch vieme len toľkoto: únoscami sú muži (svedčia o tom silné a chlpaté ruky únoscov, ako zhodne tvrdia plačúci rodičia), používajú nekradnuté autá, ktoré sa potom už nikdy nenájdu, únoscov ešte nikto nevidel, iba ruky, čo spôsobuje tma vnútri auta.

Ako vidíte, vieme o páchateloch dosť málo a vlastne nič. Pomôžte prosím a poskytnite akékoľvek informácie ohľadne týchto únosov, či už nám, polícii alebo samotným rodičom. Odmena je istá. Zároveň sme utvorili "Pátraciu skupinu", aby zistila niečo viac o prípade. V prípade získania nových informácií vás budeme včas informovať. Žiaľ, nemôžeme urobiť nič iné, len požiadať rodičov detí, aby dávali na svoje deti pozor. Nechceme totiž už nikdy písať správy takéhoto typu a myslím, že aj vás niečo takéto iba zarmútilo.

Autor: Bournes (krátené)

Bournes je krycie meno Hanny Schmitovej, ktorú ti vďaka jej agresívnemu, ale hlavne kvalitnému novinárstvu hádam nemusím predstavovať.

Výťah z novín zo dňa 2. 1. 1998

Ktovie, koľkých rokov sa ešte ľudstvo dožije? Prečo sa tak pýtam? Mali by sme si totiž uvedomiť, čo robíme s naším prostredím. Vždy sa to totiž niekde odrazí. Každým dňom klesá v mužskom ejakuláte počet spermií, ktoré sú schopné oplodniť ženské vajíčko. Napriek tomu, že to znie ako nejaký žart, vôbec to nie je smiešne. Akademická obec dobre vie, že toto je akýsi "teplomer" čistoty prostredia a štýlu života. V znečistených oblastiach registrujú zníženie počtu zdravých spermií až o 62% oproti roku 1948! Vo veľmi zamorených oblastiach je to až 85%, čo je už alarmujúce pre celé ľudstvo.

Zrejme niektorí čitatelia len mávnu rukou, a povedia, že sú to hlúpe a vymyslené čísla, ktoré majú určite nejakú úlohu. Avšak pozor neveriaci Tomášovia. Tieto čísla boli získané z prieskumu, ktorého iniciátormi sú nielen ministerstvo zdravotníctva a ďalšie organizácie a firmy, ale dokonca aj združenie spermiových bánk. Možno iní povedia, že toto môžu vyriešiť páni doktori a ich skúmavkové deti, ale nielenže každý nemá na sex v skúmavke, ale takáto vízia sa nepáči ani samotným párom.

Spravil som malý pokus a zašiel som za majiteľom istého nie práve čistotného koncernu a ukázal som mu tieto fakty a čísla. Najprv sa dlho, dlho smial, potom ma však vyhodil so slovami, že jeho to nezaujímá a že jemu sa v jeho sídle aj tak nič stať nemôže.

Tak mi treba, veď čo som čakal.

Páni priemyselníci si však musia uvedomiť situáciu a myslieť hlavne na svojich zákazníkov do budúcnosti, lebo ak nie, za nejaký čas tu nebude už ani človečička a som zvedavý komu budú potom predávať svoje výrobky, ktoré produkujú, pozorujúc klesajúci odbyt zo svojich sterilných brlohov. Ekologické organizácie volajú po zrušení závodov produkujúcich škodlivé látky a na čiastočný návrat.

Ak nechceme dopadnúť ako dinosaury, mali by sme s tým niečo robiť. Vyzerá to tak, že čiastočný návrat k remeselníctvu je jediným východiskom. Žijeme vo svete spermiových bánk a naši vnuci budú pravdepodobne žiť v časoch, kedy sa bude buď premyslene klonovať, alebo obchodovať s plodnými mužmi. Je to absurdné, ale je to predovšetkým dvermi a treba to riešiť.

Chcem preto týmto apelovať predovšetkým na majiteľov tzv. "smradľavých tovární", elektrární a všetkých tých, ktorí vypúšťajú do ovzdušia rôzne exhaláty ...

Autor: Voms (krátené)

Myslím, že zarytého ochranára tiež poznáš.

Výťah z novín zo dňa 3. 5. 1998 Ženské spolky

Spolky, to bola voľakedy doména mužov. Teraz sú však (akože inak), už aj ženské. Sú hádam tak isto rozmanité ako mužské, napr.: Spolok unudených žien, Spolok lesbičiek, Spolok úspešných žien, Spolok feministiek, Spolok matiek, atď. Všetky však majú len pomerne málo členiek, až na jeden. A to je Spolok úspešných žien.

Tento spolok má na svojej strane drvivú väčšinu žien a sú tam všetky úspešné ženy sveta. Ako určite viete, ženy sa v posledných desaťročiach prepracovali a zdedili dovtedy výhradne mužské popredné miesta firiem, bánk, inštitúcií a aj iných strategických miest.

Viete si teda predstaviť, akú moc má tento spolok v rukách? Dá sa to aj názorne predviesť. Pokúste sa zistiť čokoľvek o ich členoch, zožente záznamy z ich rokovaní na ich stretnutiach alebo sa aspoň opýtajte členiek, čím sa na svojich stretnutiach okrem rokovania o dotáciách organizácie zaoberajú! Nič ste nenašli, však? Existujú informácie o ich humanitárnych príspevkoch, o ich dobročinných zbierkach a aktivitách, ale ani slovka o veciach, ktoré som uviedol.

Ale predsa niektorí členovia musia mať mená. Tak teda.

Predsedyňou tohto spolku je Clarence Ookeová. Nie, ani my ju nepoznáme a ostatné údaje, ako keby táto Big Boska nemala. Nenájdete o nej nič v spisoch polície, matriky a ani u informačných agentúr. Zaujímalo nás teda, akou cestou sa mieni uberať táto organizácia a jej aktivity. Hovorkyňa tohto spolku nám prezradila, že cieľom spolku je pomáhať tým, ktorí to potrebujú, a preto sú v ňom také dôležité osobnosti. Tajnosti sa vraj robia preto, lebo citujem: "...spolok nechce, aby bolo niečo zneužitá a prevrátené médiami proti spolku a tým poškodilo jeho ciele." Dúfajme teda, že sa tento ženský spolok zapojí aj do výskumu genetiky, ktorý získal svoju popularitu vďaka istému článku o úbytku spermii, ktorého autor je už mimochodom mŕtvy. A verte, že istotne nezomrel na zlyhanie srdca. Autor: Smith

Akýsi nový ťukáč. Vraj je celkom dobrý. Údajne absolútny samotár, ktorý má akýsi zlý vzťah k ženám. Zarytý antifeminista. O autorovi toho článku hovorí pravdu. Skočil za jednej environmentalistickej akcie pod lodnú skrutku. Zvláštne, však?

Výťah zo spisu tajnej štátnej organizácie CLEAR, v ktorom bol uvedený tento článok ako (neverejný) príspevok do vedeckého časopisu. Zo dňa 17. 5. 1998

Človek + Stroj = B F18a1

Ľudia sa už odpradáva stretávajú s množstvom informácií. Keď si chcú niektorú z nich zapamätať, snažia sa uložiť si ju do pamäte. Nie všetci však máme fotografickú pamäť, a tak sa rôznymi spôsobmi snažíme čo-to si zapamätať.

Možno si ešte spomínate na spania na knihách (a následne otláčené písmenká na tvári), či chodenie po byte v snahe udržať tie veci v hlave. Potom človeku, akoby pod nohy, priplietol sa počítač. Ten si pamätal všetko. Vtedy začal človek uvažovať. Čo takto spojiť schopnosť a rýchlosť rozmyšľania mozgu a pamäť počítača?

A tak vedci z vojenských laboratórií za prísne tajnými dverami vyvinuli umelú pamäť B F18a1, ktorá sa dá implantovať do mozgu. Stálo ma to veľa šťastia a peňazí, aby som vám mohol ponúknuť informácie ohľadne tohto úžasného projektu. Maximálne utajenie a zabezpečenie ma však predsa len neudržalo.

Nie je to pamäť v pravom zmysle slova. Je to iba zariadenie, ktoré upravuje ľudskú pamäť na dokonalosť počítača. Veľkosť pamäte závisí od vás, teda od toho, ako vás obdarovala matka príroda. Je to

akýsi malý počítač. Jeho prepojenie rýchlosti organiky a trvácnosti elektroniky, spájajúci dva svety, živý a neživý, je sídlom súčasného maxima stabilnej rýchlosti a je kreatívny zároveň. Samotný mozog čarovnej vecičky, teda "procesor" je tiež zmesou ľudského a "neľudského" materiálu. Jeho veľkosť, teda skôr maličkosť, je zarážajúca. Zdroj energie je tepelný, takže pokým človek nevychladne, pamäť má dobrú. Nový prísun financií sa však zrejme usmeje aj na modely so zväčšujúcou sa pamäťou, takže sklerotici sa nemusia obávať nedostatku.

Samotný B F18a1 sa odporúča vsadiť iba zdravým jedincom, pretože rôzne výkyvy v trvale oslabenom tele by mohli spôsobiť poškodenie tohto jemného systému. Avšak pripravujú sa už aj modely, ktoré budú schopné pracovať aj v chorobách ako je tuberkulóza, ale aj rôzne alergie i AIDS, ktorý tak strategicky zníži pôrodnosť, a dokonca i rakovina, hoci tam by som mal zopár otázok.

Pýtate sa, ako sa ten zdravý jedinec dozvie, čo má v pamäti, ako si to tam vkladá, vyvoláva? Takže, na jedno oko sa vnútri napojí senzor JG97, ktorý "premieta" do oka prostredie operačného systému, ktorý je vbudovaný v B F18 a1 a majiteľ si ho môže ľubovoľne pretvárať. Človek má vraj dojem, že sa pozerá na obrazovku počítača. Na druhé oko má napojený senzor FO39OR, zaznamenávajúci pohyb zrenice a impulzy z neurónov a podľa získaných údajov umiestni na "monitore" na druhom oku kurzor, ktorým ukážete na "vašu" funkciu. Žmurknutím, či "chcením" si zvolíte vami zadanú funkciu. Inak oči samozrejme fungujú aj normálne, teda na pozeranie sa. Základným ovládačom sú však vaše myšlienky.

Údaje sa dajú čerpať zo všetkých známych zdrojov vôkol nás. Pripojiteľný je samozrejme počítač a modem cez malý konektor za uchem. Pracuje sa aj na vývoji už voperovateľného modemu, avšak to si predstaviť neviem. Prístrojček sa aktivuje aj deaktivuje dotykom na podnebie. ...

Bližšie podrobnosti si prečítate v mojej knihe Človek stroja.

A ešte niečo, počítač sa po voperovaní už nedá vyoperovať, teda aspoň terajšia technika na to ešte nie je celkom pripravená. ...

A čo na záver? Hádám už len to, že už neplatí, že človek nie je stroj.

Autor: Cohen

(krátené)

Cohen sa akosi dostal k tajnému výskumu. Výskum bol orientovaný na zachovanie "mozgov" vedy. Mal už len krôčik k tomu, aby sa to

uverejnilo. Vtedy však náhodne a záhadne zmizol a odvtedy ho už nikto nevidel. Jedného dňa som našiel v schránke obálku s týmto článkom v dost' tajnom obale. Odosielateľ neznámy a ja som si prežil pár ustráchaných dní, pokým som si nezvykol a neubezpečil sa, že ma nikto nesleduje. Jednoducho som sa k tomu dostal ako slepý k husliam. Mohli by sme zo všetkých týchto faktov poskladať úžasný článok. Posielam ti tu ešte ďalšie články, ktorými sa snažím ukázať ďalšie príklady, nepriateľského vystupovania žien a všetkých tých vecí, ktoré si ešte uviedol. ...

“O Ajshi som počula, že od vtedy, čo... .”

“Eva, kde máš ten katalóg...”

Začula vravu a hluk večierku, keď sa tam ocitla. Miestnosť bola asi taká veľká ako celý ich dom. Jej mama nemala rada tieto obrovské vysoké chrámy. Jej sa celkom páčili, hoci v jednom mala jej mama pravdu. Boli príliš veľké na to, aby sa do nich zmestila vôňa domova.

Bol to dom jednej z jej priateľiek. Teda nie priateľiek. Skôr kamarátok. Ani to nie. Skôr to boli falošné mačky. Kedysi možno patrili medzi tých, ktorým verila, teraz však už nie. Väčšina z nich boli ako ich matky. “Klonovane” falošné, uštipačné a chladné. Boli ich umelými kópiami. To len ich mamy sa ich snažili dať dokopy v slepej nádeji, že “vytvoria spolupracujúci kolektív, ktorého časti si budú navzájom pomáhať a podporovať sa pri realizovaní snov a túžob” svojich matiek.

Skutočnosť bola iná. Vytvorili sa drobné skupinky, ktoré síce naoko medzi sebou komunikovali ako priatelia, ale to bolo všetko. Bola to len formálna záležitosť.

Hlavnou náplňou každej skupiny bolo okrem určitého konkrétneho zamerania aj zbieranie informácií. Informácie sa totiž taktiež stali veľmi výnosným druhom tovaru, a tak aj obchod s nimi bol veľmi zaujímavý. Fyzická práca už nebola záležitosťou ľudí, ale strojov. Vďaka technike, jej vyspelosti, sa stali muži tvorcami. Vďaka svojej moci a kráse sa stali ženy ich vládcami. Ženy, boli vládcami tvorcov. Ony sedeli za volantom. Muži sa stali strojmi. Stroje postihnuté vojnou. Dievčatá týchto večierkov boli vzlietajúcimi vládcami, držiacimi svoj volant pevne v rukách. Táto spoločnosť nebola miestom oddychu, relaxu a zábavy, ale stálym bojiskom, kde prebiehali tiché súboje, až vojny. Bol to svet najvyššej spoločnosti, tohto megalomanského mesta. Horných sto.

“Á, Ajsha.” začula za sebou jeden z najfalošnejších hlasov, aké

kedy poznala. “Pod', zavediem ťa ku nášmu stolu.”

Otočila sa a uvidela Silvju, ako sa k nej približuje s obrovským nacvičeným úsmevom. Bol to ten známy hlas, ktorý ešte pred chvíľou istotne váľal jej meno v tých najukrutnejších špinavostiach, aké sa kedy mohli stať.

Silvja bola živá, usmiata, drzá, falošná a provokatívna lesba. Dost' sa to prejavovalo nielen na jej extravagantnom oblečení, farebných, chlapčensky ostrihaných vlasoch, ale aj neustálym obchytkávaním Ajshi. Bol to ten typ človeka, ktorý akoby nevedel, čo so sebou.

Ajsha sa musela ovládať, aby jej niečo neurobila. Napokon sa obchytkávanie predsa zbavila niekoľkými nenápadnými a pritom dobre mierenými pichnutiami prstov ruky. Ospravedlnenie s nádherným úsmevom tento nenápadný obranný manéver uhladilo.

Keď sa už konečne celá vyobchytaná a zhnusená posadila a nacvičene usmiala, začala si ich všímať a cítiť, čo si ostatné o nej myslia. Ich jemné a inak neviditeľné úškľabky hovorili za všetko. Pomaly sa narušená debata začala znovu navracat' do starých koľají. Ohľadne peňazí, úspechu, mužov - s ohľadom na bystrosť konkurencie...

S ňou sa nikto nerozprával. Dobre vedela, že ju považujú za veľkú čudáčku, vybočujúcu z radu. Ved' si len predstav, nechodila pravidelne na tieto pravidelné večierky, organizované vždy v dome jednej z týchto dievčat. Už len to bolo čudné. A ešte k tomu, takmer vôbec sa s nimi nebavila. Len tak tam vždy ticho sedela a nikto o nej nevedel. Nevedeli prečo, a tak ju považovali za obyčajnú nafúkanú princezničku s nosom hore.

Len málo osôb s ňou dokázalo nadviazať reč. Mnohí sa s ňou nevedeli rozprávať. Vždy im odpovedávala na ich otázky iba krátkymi, inteligentnými a nič nehovoriacimi vetami s tichou neprítomnosťou v hlase. Nedokázala sa tu totiž sústrediť na čokoľvek. Ona totiž skutočne nebola namyslená. To len oni ju nepoznali. Oni všetci.

Aj teraz bolo na nich vidieť, ako veľmi chcú vedieť, prečo je tu. Ved' normálny človek by sem po tom všetkom, čo jej urobili ani nevkróčil. Čakali, čo bude, keďže nič nepovedala. Trápilo ich to ako jediná otázka v ich jednoduchom svete.

“Ajsha?” nevydržala to už jedna.

Otočila sa k nej. Čakala otázku. Vedela približne, aká bude.

“Prečo si sem prišla?” spýtala sa jej s hrdinským a zároveň skúmavým pohľadom v očiach.

“Chcela som vidieť ten nádherný kryštálový luster,” neudržala sa a poznamenala uštipačne. Nechala sa uniesť svojou nervozitou, a tak

to potom, všimnúc si prekvapené a vystrašené oči, prilepené na jej osobu, musela urovnať.

“Len som si robila srandu. Prišla som sa ťa Silvja spýtať, čo to vtedy tej noci bolo?” opýtala sa hlasom, ktorým sa snažila zo seba spraviť absolútnu hlupaňu, ktorá to dostatočne nepochopila.

Dalo jej veľa námahy, pokým si nacvičila rolu nechápavého dievčatka. Hrala takú, za akú ju považovali a zrejme ju zahrála dobre. Skoro si to pokazila. Táto odpoveď ale niektoré z nich uspokojila. Aj tak však ostalo pri stole hrobové ticho. Všetci čakali na Silvjinu odpoveď.

“To nič nebolo. Len som sa bola po kúpeli pozrieť, či moja priateľka spí.”

Povedala to tak presvedčivo. Spokojne sa od nej odvrátila, keď videla, ako sa ten výzor mení na tvár pochopenia. Už sa jej nemusela venovať. Bavila sa s ostatnými.

Hra pokračovala. Ajsha si potrebovala znovu vytvoriť nadhľad nad vecou, aby bola schopná hrať ďalej. Nebol to veľký problém. Stačilo, keď sa zadívala na tú baviacu sa kopy pred ňou. Z diaľky možno vyzerali ako dobre sa baviace priateľky, avšak po lepšom spoznaní sa z nich vyklújú voskové bábiky.

Ajsha tam len tak ticho sedela a prstami ochutnávala zamatovosť opadnutého lupienka ruže vázy na stole. Nevšímala si už svoje susedy, ktoré sa tak “úžasne” bavili na účet druhých. Na jednom z čašníkov, ktorého prehánali svojimi priblblými požiadavkami, na akomsi oblečení jednej z dievčat druhej skupiny, na všetkom, čo sa ich netýkalo. Pokojná stará melódia piesne z obdobia jej šiat sa krásne, pokojne rozliehala a štiepila v tejto veľkej hale, tak honosne vyzdobenej starožitnosťami. Ako keby ju chápala. To ju vnáralo viac a hlbšie do jej úvah.

Totíž, keď sa tu ocitla, vynorila sa pred ňou jedna otázka. Len tak, vynorila sa a bola tu. Aj ona bola tu a tiež sa pýtala, prečo. Niežeby nevedela odpoveď. Vedela ju, ale potrebovala si to ešte raz všetko prejsť a utvrdiť sa, že robí správnu vec. Prečo tu sedí, s touto hŕstkou ľudí, ktorých neznáša? Možno jej boli v detstve kamarátkami s ktorými sa hrávala. Kamarátkami boli a kamarátkami aj ostali. Iba. Ani jedna z nich sa nestala jej priateľkou, lebo ju hneď odstrčili. Pretože bola iná ako ony.

Boli kamarátkami, ale teraz karta vyletela, otočila a padla celkom inak. Padla na hranu. Hranu spoločnosti, ktorá sa jej hnusila. Údajná demokracia, kde sloboda bola iba slepým klamstvom. Nikto tu nebol svojím pánom. Izolovaný od prírody, hľadiac hore, na všemocného pána, ktorého si sami korunovali za svojho cisára, bez toho, aby sa

ho pýtali, či ním chce byť. Boli totiž natoľko neschopný slobody. Nedokázali dodržiavať nepísané pravidlá. Inštinktívne si niekoho nad seba postavili a ten im musel všetky práva a povinnosti napísať. Aby ich potom mohli porušovať.

Hrýzli mreže klietky, ktorú si vytvorili. Nie že by im o niečo išlo. Hrýzli ich len tak, tak ako by to malo byť, ako by to mali robiť. A keď niekto náhodou mrežu prehrýzol, plesli mu jednu, zlostne sa na neho pozreli a pohrozili mu prstom. Potom rýchlo mrežu vymenili. Prečo sa doteraz nepoučili? Sú takí nechápaví, či takí neučelniví? Toto neboli ľudia jej krvnej skupiny. Boli totiž chorí. Choroba v nich rástla ako nádor, ktorý sa nedá odstrániť, a preto tak šťastne rýchlo rastie. Nemala rada svoje kamarátky. Nemala svoje kamarátky. Nemala kamarátky.

Pozrela sa na Silvju, stále trúc lupienok. Zhrnula si, čo si o nej myslí. Nebolo toho veľa a nebolo to práve lichotivé. Nebolo to tak vždy. Spriatelila sa s ňou. Myslela si, že ju chápe. Bola veselá, milá, priateľská, boli ako dve nerozlučné priateľky. Len pokým sa to nestalo. Pred pár týždňami, keď u nej Ajsha prespávala, stalo sa niečo, čo odkrylo pravú Silvjinu tvár.

Ajsha sa v tú noc na niečo zobudila. Bol to zrejme nejaký pohyb blízko nej. Bola po jedle akási unavená, a tak si išla ľahnúť skôr. Keď ju tento pohyb prebral a zmysly sa vrátili, zažila šok. Jej prikrývka bola kdesi na zemi v nedohľadne, tak ako aj jej oblečenie. Zato na nej ležala nahá Silvja a nerušene sa ukájala dotykmi prstov, jazyka i samotného tela. Ajsha ešte oblúznená spánkom i následným šokom, sa chvíľu len dívala. Pozerala sa, ako sa to deje a chvíľu nevedela, či je to iba nejaký zlý sen alebo skutočnosť. Silvja vtedy ku nej vystrašene zdvihla zrak a nazlostene zakliala. Nahmatala niekde flaštičku a prstom čosi vybrala. Svojimi vzrušením roztrasenými pohybmi sa pokúsila dať Ajshi ďalšiu tabletku. Vtedy Ajsha vzkypela nenávisťou a začala sa brániť. Keď už na zemi tíkla len omdleté, ubité telo, vybehla von.

Nevedela ako, kade a kam. Vybehla do špiny prázdnych ulíc medzi domami. Bežala mnohými chladnými uličkami tej noci, plnými ničoho a neznámeho. Stále bežala. Mozog nefungoval a studené telo sa unavovalo. Oprela sa chrbtom o mokrú stenu a pomaly sa zosunula. Kvočala, telo sa je triaslo zimou a zážitkom. Cítila, ako z nej uniká teplo a sila. Z oka jej vyšla slaná duša. Schúlila sa do kľbka a čakala. Začala rozmyšľať o mame, o tom, po čom túži... Viac už nič nebolo. Iba sa zobudila doma, vo svojej mäkkej posteli a mama sa na ňu usmievala s očami plnými radosti a šťastia. Mama jej pomohla znovu sa postaviť na nohy a nakopať zlo do zadku. Áno, na to tu je. Už jej

nevadilo, že ju všetci odstrkujú. Prišla sa pomstiť Silvji. Tá zrejme niečo cítila, lebo jej pohyby boli rýchle a vyplašené.

“Páčilo sa mi to,” pošepekala jej do ucha, keď už stála za ňou.

U Silvji to vyvolalo víťazný úsmev. Bolo počuť, ako sa jej uľavilo, ako sa jej splnil sen. Ospravedlnila sa a išla s Ajshou. Pomaly ju však začali premýšľať pochybnosti. Vynárali sa ako armáda otázok. Prečo? Žeby?

Ajsha pochybnosti na jej tvári potlačila pohladením po zadku. Určite jej to spôsobilo malú rozkoš a zvýšilo jej nedočkavosť. Pre Ajshu to bola tiež rozkoš. Avšak trochu iná. Pociťovala na jazyku chuť pomsty, až pokým ju chutne neprehltla. Došli k teleportu. Ajsha pustila rozplývajúcu sa Silvju, aby doň vstúpila ako prvá. Otočila sa trochu, tak, aby ju Silvja nevidela a cez Netline preletel signál, ktorý poslala. Mama už bude vedieť, čo znamená. Už.

Keď sa Silvja postavila do teleportu, cítila sa akoby cestovala za šťastím. Nemohla uveriť, že je to skutočnosť. Vnútri sa jej miešala radosť s nedôverou. Nevedela čomu uveriť. Sledovala každý Ajshin pohyb, snažiac sa tak vylúštiť, čo je pravda. Vtedy, keď už čakala na transport, Ajsha sa jej otočila chrbtom.

“Čo je?” spýtala sa jej. Zrejme ju odhalila.

“Ale potrebovala som sa osviežiť,” zaklamala jej nevinným hlasom. “Nechceš?” ponúkla jej krabičku.

“Nie. Mala som pred chvíľou,” odvetila už pokojne. Nevedela, že aj “svätá Ajsha” našla radosť v inom svete. Možno to nie je ten správny svet, ale aj jej vyhovoval. Bola rada, že si vybrala práve tento svet.

Jej otázka jej rozbúšila srdce, ale robila všetko pre to, aby nebolo vidieť, ako ju to vylákalo. Ešte, že je tu náhoda. Ten nápad s multivitamínmi, ktoré sa vtedy zmenili na jablká rajskej záhrady, prišiel len tak. Ako blesk. Strach už slabol a ona len čakala.

Vtedy to pocítila. Bolo to ako náraz do steny. Zrejme nejaká porucha. Triaslo ňou, oči ukazovali iba biela a svetlo všade okolo hýrilo všetkými farbami. Pocítila chlad, ktorý rástol. Objímal jej telo ako falošný priateľ. Nevedela, kde bola. Nič nevidela. Oči sa akoby až teraz začali zapínať. Bola tam tma. A smrdelo to tam. Hlava bolela ako po silnom údere. Akoby sa jej v nej prevaľovali tony ťažkých guľičiek, ktoré narážali do mozgu i lebky. Položila si na ňu studenú ruku. Nepocítila na hlave nič. Iba kožu. Stratila vlasy. Zima prešla kožou a bolesť zosilnela. Ležala nahá na akejsi kamennej podlahe. Zničili sa jej aj šaty. Perfektný čierny oblek s viazankou. Nechcela nachladnúť. Bála sa chorôb. Začala sa zviechať. Keď už jej chvejúce sa telo stálo a ona sa obzerala naokolo, uvidela to svetlo. Kde je svetlo, tam musí byť aj teplo. Išla teda potichu k nemu. Jej oči si už

zvykali. Pomaly išla k svetlu a začala uvažovať, čo a ako. Okolo nej boli akési kovové konštrukcie. Po stranách, uložené v radoch. Keď bola už pred svetlom, zastala. Začala rozmýšľať, kam sa to asi dostala. Uvedomila si, že Ajsha ju oklamala.

“Tá suka,” zakliala šepky.

Čo teraz? Zem ju chladila na podošvy, ako mokrý kameň. Bude sa to musieť vysvetliť. A Ajshu si podá. Malá suka. Naštvané vstúpila do svetla. Bola pripravená prehltnúť hanbu, dostať sa stadeto preč a potom, potom jej to vráti. Oslepená svetlom, stojac studenými nohami na niečom mokrom a chladnom, ocitla sa vo vykachličkovanom pánskom záchode. Pred jedným z pisoárov stál muž a močil. Obzrel sa, užasnuto sa zadíval a rýchlo vytlačil ostatok. Otočil sa. Na tvári mal taký zvláštny úšľabok. Ona tam len nevinne a udivene stála, akoby mala nohy v betóne. Konečne začala cívať. Zastavil sa. Chcela sa už otočiť a ujsť, keď ju naľakal jeho krik:

“Chlapi,” zareval nečakane a z plného hrdla. Radosť sa ihrala s jeho nedočkavosťou. Cítil svoj zväčšujúci sa úsmev.

Mykol ňou strach a začala utekať. Zrazu sa zapli akési slabé svetlá a ona pochopila, kde je. Vzápätí zhasli. Zapálili sa iné svetlá, menšie a rýchlo sa prebúdajúce. Zima, strach a zlosť ju nútili utekať. Bežala. Stále a preč. Ale kam? Napadlo ju ukryť sa. Lahla si do tmy pod jednu z poschodových postelí, usporiadaných v radoch. Svetlá utekali, hľadali, nenašli a prešli. Tie chvíľky strachu sa jej videli byť tak dlhé. Hoci naokolo bola zase tma, bála sa vyjsť. Počula totiž ticho, ktoré ju hľadalo. Začala sa pomaly vyťahovať. Pohyb jej tela sa zdal byť tým najhluchnejším zvukom, aký vnímala. Ťahala sa von a rozmýšľala, kam sa podeje.

Odrazu ju oslepilo svetlo. Nevidela čie. Hľadala toho komu patrilo. Zrak sa jej pomaly vracal, keď ju majiteľ svetla chytil za rameno a nepustil. Lúče bateriek sa približovali. Vytrhla sa silnému stisku a utekala. Spadla, keď pocítila na nohe brzdiacu ruku. Otočila sa na chrbát a chcela ho kopnúť. Niečo jej zakrylo oči a otočilo ju na brucho. Ruky a nohy objalo čosi lepkavé a pevné. Už s nimi nemohla mykať. Na ústach, ktoré zabudli kričať, ucítila lepiacu pásku.

Tej noci bolo v mužskom sektore v tme a v zhľuku skupiny počuť tichý šuchot. Nič sa však nedialo.

Ajsha ležala na posteli a hľadela hore. Uvažovala, či si Silvja dostatočne zaslúžila ochutnať nepríjemnosť pomsty. Nebolo by lepšie prehovoriť k nej? Až keď si predstavila jej reakciu, uistila sa, že by to bolo zbytočné. Asi by sa nič nezmenilo. Skôr naopak. A napokon, prečo má výčitky? Je vari až taká dobrá, že nedokáže potrestať niekoho, kto jej tak veľmi ublížil? Ved' ona bola tá, kto

najviac utrpela. A stať by sa jej nemalo nič vážne, veď môže použiť Netline. Aj mama jej prisľúbila, že sa jej nič nestane. Áno, urobila dobre. Postavila sa a išla sa uvoľniť. Chcela opláchnuť všetku tú hmlu myšlienok dolu vlažnou sprchou. Dvere sa zatvorili a to, čo v izbe predtým bolo, zmizlo. Už to nebolo.

Ajsa bola na dne. Hlboko, kdesi v najväčšej tme priepasti.

Mávala občas takéto nálady. Vtedy túžila ísť niekam preč. Musela ísť preč. Inak sa len tak túlala po byte a nič ju nebavilo. Len bola nervózna, nervóznejšia. Znervózňovalo ju všetko naokolo, celý dom, všetko čo poznala. Musela ísť rýchlo kamsi preč, niečo robiť, byť niečím iným, chcieť menej a môcť viac. Nevedela čo by sa stalo, keby to v sebe nechala naďalej rásť. Radšej to ani nechcela skúšať. Musela niekam ísť. Kam?

Rozhodla sa pre Mn-ústav. Aj tak tam dnes mala "ísť". Vraj si má vybrať muža s ktorým chce "stráviť život". Somarina. Mn-ústavy boli podľa nej odporné. Nikde inde si však ženy skutočných mužov nezohnali. To miesto bolo tabuľou poníženia ľudského rodu. Zase negatívne slovo. Musí sa rozveseliť, rozbehnúť, inak zhnije. Najradšej by si prepichla hlavu slobodou, uvoľnila končatiny behom, dušu smiechom... ..ale to nejde. Bola mladá a nemala také vysoké postavenie, aby mohla ovplyvňovať svoju budúcnosť. Bože, aké je to hlúpe. Nenávidí, ako je to vymyslené.

Už ju nebavilo ležať. Zlostila sa na svoju vlastnú lenivosť. Postavila sa z gauča a vybrala sa k teleportu. Čo na tom, že mala na sebe tepláky. Prešla do miestnosti teleportu a sadla si doň. Keď si sadla, znovu sa k nej začali túliť myšlienky. Nechcela už uvažovať. V poslednom čase uvažovala až príliš. Unavovalo ju to a jej energiu vysával mozog. Vlastne od svojich desiatich rokov uvažovala takmer bez prestávok. Mala na to príčinu. Bola v takom veku. Snažila sa nájsť samu seba. Ale teraz už pevne stála na nohách. Nechcela už tieto rozmýšľania. Bola to už ona, nikto iný. Bola samostatná. Schopná pozorovať a všimáť si svet. Pozorovala okolie. To bol svet jej tela. Iný svet jej telo nemalo. Ale duša, tá jej. Mala stovky, tisíce, ešte viac svetov a každý bol tak krásny.

Tento svet nebol jej. Bol taký zvláštny. Uvažovala, prečo ľudia vôkol nej robia tie a tie veci a ako inak by sa dali robiť. Častokrát rozmýšľala, či vôbec uvažujú. Alebo im vládne hlúposť? Iba sa nechajú viesť zlom? Napríklad, prečo stále vynachádzajú nové veci, ale nerozmýšľajú nad tým, či nie je pravda, že im niektoré z nich viac

škodia, ako prinášajú úžitok? Prečo nad tým nerozmýšľajú predtým? Prečo ľudia viac nerozmýšľajú? Prečo nie sú spokojní s tým, čo majú teraz? Prečo stále bežia vpred, dúfajúc, že tam bude lepšie? Prečo nerobia nič pre to, aby sa mali lepšie? Aby sa mali lepšie nielen ich telá, ale aj duše. Prečo len bol vymyslený "počítačový mozog"? Človek si "vdáka" tomu nemôže myslieť, čo chce. Jeho myšlienky sú ako na veľkom bilboarde. Vystaví sa všetko. Aj to, čo človek nechce. Ak chce slobodne myslieť, potrebuje "filtre". Zlostila sa na vynálezcov mrštiac čelom v teleporte. Možno chceli ľuďom iba pomôcť, ale... Oni vlastne za to nemohli. Možno.

Ešte stále bola dosť nervózna. Rozhodla sa konečne zničiť tú náladu, ktorá ju ovládala. Zlostne zatvorila oči a potlačila jazykom o podnebie. Objavilo sa jej hlavné menu, z ktorého si žmurknutím zvolila médiá, určila teleport, miesto deporcie a zaťala zuby.

"Ajsa postav sa prosím. V teleporte sa má stať," napomenul ju milo počítač cez vonkajší zvukovod ucha.

"Buď ticho. Dobre vieš, že to nie je nutné," odvrkla mu.

Už sa neozval. Chvilkový stav beztiaže a nevoľnosti, ktorý nasledoval, už poznala. Niečo už iné jej dunelo hlavou so zatvorenými očami. Ešte nikdy sa nerozprávala (a nie to ešte žila) s mužom. Chcela vedieť, aké to bude. Bude to iné? Tých pár stotín jej pripadalo ako večnosť. Počula, že sú mohutnejší, majú iné záujmy a sú očarujúci svojimi zvykmi a záujmami. Aj o nej hovorili, že má iné záujmy ako obyčajné dievčatá. Ale ona nebola obyčajné dievča. Jej sa nezdal byť lesbický vzťah, označovaný za tak praktický, vhodným pre ňu. Nemala nič proti tomuto vzťahu. Veď mala pár kamarátok, ktoré v takom vzťahu žili a neboli iné. Ale nebol to jej vzťah, tak ako aj ostatné vzťahy medzi ľuďmi tohto mesta. Vzťahy tak falošné, formálne, nudné.

Nedokázala byť dlho v spoločnosti svojich rovesníčok, lebo sa jej zdali hrozne nudné. Celý tento svet sa jej zdal nudný tou svojou vzdialenosťou od sveta ľudí. Nedalo sa tu robiť nič originálne, jej vlastné a prirodzené. Všetko bolo konzumné a rovnako naladené. Frekvencia vzťahov sa nemenila. Vedela, že by svoj čas dokázala vyplniť aj lepšie, ale tu to nebolo možné.

Bola taká zamyslená do seba, že to, že je na mieste, si všimla až vtedy, keď sa jej hlavný počítač dostal do hlavy a preveroval jej osobné údaje. Hneď na to, ako sa odpojil, sa ku nej "prikotúlala" vysoká, riadne tučná a tak isto silná "babizňa" - jej sprievodkyňa. Postavila sa a podišla k nej.

"Ahoj Ajsa. Podí, prevediem ťa a určite niečo nájdeme," prihovorila sa milým ženským hlasom, čo sa k jej telu veľmi nehodilo.

Ajsa sem prišla, aby si vybrala muža, s ktorým by chcela byť, a preto bola prekvapená, keď sa k nej dotepirilo toto hebedo. Keď však tak nad tým uvažovala, toto bol zrejme jediný tvor, ktorý dokázal udržať Mn-ústav v základoch.

“U určite áno,” vykoktala zo seba.

Nevedela ani akého si má vybrať a mama jej na túto otázku, odpovedala iba akýmsi primrazeným úsmevom. Povedala tak, že je to na nej. Určite však nemal vyzerat' ako táto mohutná a zrejme aj poriadne silná žena, voči ktorej cítil človek odpor a hnus. Nevie, či sa o nej dá hovoriť ako o žene, lebo jej deformované prsia, hrubé, silné až chlpské chlpaté ruky, na ježka ostrihané hrubé vlasy a tučná tvár s okuliarmi neznámej tmavej farby z nej robili odporného červa. Oblečená bola v šedom, nechutne priliehajúcom oblečení, na ktorom nebolo vidieť akékoľvek gombíky či zipsy. Nemohla sa zbaviť dojmu, že ju prišlo sprevádzať prasa. Veľké, silné a odporne prasa. Tieto ženy však už poznala. Všetky boli také isté. Rovnaké tvorili aj ochranku, skupinu mohutných žien, ktoré prišli zasiahnuť do hádok a bitiek. Boli jednoducho iné. Aj okolie bolo iné. Bolo to tu pre ňu ešte nevidené - nevidané.

Kľukaté alebo klesajúce úzke chodby, s mnohými odbočkami, sa jej zdali tajomné. Napriek tomu, že kontakt medzi jednotlivými budovami bol zabezpečený hlavne teleportom, Ajsa poznala aj potrubné, či tunelové prepojenia. Ved' aj oni mali doma jeden z týchto únikových východov ako rezervu. Avšak také množstvo... Zdalo sa jej to neprehľadné.

Všade naokolo tu boli ženy - sprievodkyne. Všetko bolo ladené v šedých farbách ako aj celý tento svet. Napriek šedej, ktorá vyzerala takmer ukrutne špinavo, tu však bolo cítiť veľkú čistotu a hygienu, čo však v tejto dobe nebolo nič také udivujúce.

Po nespočetnom množstve odbočiek (obdivujúc svoju “vodkyňu” v tom, ako sa tu vyznala) sa dostali do jedného z desiatich tmavých sektorov. Zastavili sa pred stenou slepej uličky. Ajsa sa nechápavo pozerala naokolo. Sprievodkyňa stála pred stenou a hľadela na ňu, akoby tam bolo niečo zaujímavé.

Vtedy z rohov stropu vystrelilo množstvo sivých lúčov. Pobežali po nich a zmizli. Stena pred nimi sa zmenila. Objavilo sa okienko. Cez hrubé sklo bolo vidieť chodbu za ňou. Jej sprievodkyňa sa cezeň pozrela a vydala tenký písk. Znovu sa objavili tie lúče. Po prehliadke sa dvere stratili. Akoby stiekli ku stenám, ignorujúc Newtona s nejakým jeho zákonom o gravitácii. Cesta bola voľná, avšak ona naďalej stála a pozerala sa dnu.

Vtedy sa rozoznala siréna. Prerušovaný kričiaci tón oznamoval, že

niečo nie je v poriadku. Začuli výbuch a približujúce sa zvuky. Dvere sa začali zlievať naspäť. Kroky s krikom prichádzali a za chvíľu už ku nim bežala drobná skupinka mužov.

“Nebojte sa. Ostaňte pri mne, ja Vás ochránim,” povedala jej sprievodkyňa tým pokojným a príjemným hlasom. Presvedčila ju však. Bola zrejme jediná z nich dvoch, čo vedela, čo sa deje.

Dvere už boli takmer zliate, keď do stále zmenšujúceho otvoru jeden z mužov vopchal ruku s nožom. Zrejme si myslel, že sa otvorí. Začula napomínanie z druhej strany a vzápätí ju vytiahol. Otvor však pohltil čepeľ noža. Ostala tam pricviknutá a obe strany čakali, čo sa s ňou stane. Steny sa zliali do pôvodnej polohy a časti noža, ktoré nepohltli otvor spadli na zem. Stena bola znovu ako predtým. Pomaly mizlo aj okienko, s vyčudovanou tvárou muža s nožom. S tvárou sklamanou až vystrašenou.

“Budete musieť ísť domov. Nechceme, aby sa Vám niečo stalo. Odprevadím Vás,” ukázala rukou k chodbe, ktorou pred pár minútami prišli.

Ajsa ju pomaly, rozmyšľajúco a prekvapene nasledovala. Išli rýchlejšie ako predtým. Cestou minuli ďalšie sprievodkyne, ktoré utekali opačným smerom. Siréna húkala. Všade naokolo bol poplach. Ani nevedela ako, o chvíľu stála doma v teleporte. Znovu išla do svojej izby. Znovu tam sedela a nič viac. Akoby na niečo čakala. Posledné dni boli všetky také. Akoby na niečo čakali.

Od rozchodu so Silvjou mala nejakú čudnú náladu. Z toho čo vedela sa jej celý svet zdal čudný, príliš rozdielny, akýsi pomýlený. Cítila, že ľudia sa jej pomaly, ale isto hnusia a cítila sa stratene. Nebola rada v ich blízkosti. Tak ako zvierá.

Nechápala niektoré ich činy a rozmyšľania. Bola akoby iná. Nevedela čo hľadá, ale vedela, že to nie je toto. Nemohla byť človekom, ak boli ľudmi ostatní. Necítila sa ani ako človek, mysliac si, že iba ona jediná je iná, a že všetci ostatní sú normálni. Všetci ostatní sa totiž ku nej aj tak správali a dávali jej tento svoj názor najavo. Kvôli tomuto sa cítila zrazu tak osamotene a smutne. Určite to bolo hlavne kvôli tej príhode so Silvjou, ale bolo cítiť, že to nie je jediná príčina.

Jej mama si to asi všimla, keď jej vybavila tú návštevu v Mn-ústave. Oh, jej mama. Bola jediná, čo ju chápala. Jediná, ktorej na nej záležalo, jediná, čo ju mala rada. Nikto ju však nemal rád tým druhým spôsobom. Tým, takým krásnym. Ako v rozprávkach. Túžila zažiť rozprávku. Tu to ale bolo nemožné. Tu, v krajine ľadových srdc, bolo

nemožné zažiť ten vzťah, ktorý bol taký hrejivý. Taký krásny...

Zaspala. Sny. Sny, nočné mory, božské sny. Sny, o akých sa jej ani nesnívalo. Sny o boji, veľa bojov, krvavých bojov, nikdy nekončiacich a potom ticho. Deti. Zas a zas sa jej zjavuje pred očami to dieťa. Špinavé, ale usmiate, ba priam až šťastné z toho, že je špinavé. Ale tá špina na ňom bola zelená, nie šedá. Smiech, a dieťa drží prst na spánku a točí ním. Áno, ukazuje “ši-ši” a potom nastane chvíľka napätia, na koho ukáže tým prstom. Áno, už ukazuje. Hej, ale ukazuje na nás. No, neukazuj na nás. Ale ona nás asi nepočuje, či čo?!

Zobudila sa. Počula nejaký výkrik, predtým, ako sa začala pred dieťaťom prepadať. Zistila, že to bola ona. Zobudila sa na vlastný výkrik. To sa jej ešte nestalo.

Bolo jej zvláštne. Mala istý pocit, ktorý už raz mala. Cítila vtedy to isté, ale nevedela si spomenúť, pri akej príležitosti to bolo. Vnárala sa do svojej mysle, pamäte. Chcela stoj-čo-stoj zistiť, kedy ešte mohla mať taký istý pocit. Kedy, kedy, kedy...? Áno. Bolo to vtedy, keď sa stretla s tým tvorom. Vôbec mu nerozumela, a predsa sa chcela dozvedieť, čo hovorí. Bola to vedomostná medzera, ktorá bola v týchto časoch, keď mali ľudia počítač v mozgu, niečim čudným a nepoznaným. V tom ju vytrhla z myšlienok matkina otázka:

“Čo sa ti to snívalo?” Musela prísť len niekedy teraz.

“Mami,” pozrela sa na mamu.

Neznášala, keď toto robila. Keď sa šprtala druhým v hlave. Mala z toho už vypestovaný zlozvyk a ju vždy znechutilo, keď to vyskúšala na nej.

Toto Ajsha považovala za veľkú nevýhodu svojej doby: Prenikanie do mozgu. Človek nesmel mať slobodné myšlienky, nesmel rozmýšľať nad niečím, čo nechcel, aby sa dozvedel niekto iný, inak riskoval, že niekto šikovný sa dozvie o jeho myšlienkach viac, ako by mu bolo dovolené. Jej mama pracovala v štátnych službách ako vývojárka systémov a správkyňa Netlinu. Bola teda v tomto odbore najlepšia, a tak nečudo, že jej nerobilo žiadny problém “dostať sa niekomu do hlavy”.

Netline, to bola kedysi obrovská celosvetová sieť. Vďaka vojne sa počet zákazníkov siete znížil, ale celosvetovosť jej ostala. Ľudia naďalej komunikovali medzi sebou bez toho, aby sa vôbec stretli. Komunikovali nie len slovami, obrazmi a písmom, ale aj (a neskôr hlavne) myšlienkami. Ľudia tak ľahšie pochopili názory toho druhého, ako aj to, prečo tak konal. Základná myšlienka bola taká nádherná - komunikovať, porozumieť, pochopiť. Pôvodne to bola iba sieť. Neskôr sa však mestá-štáty rozhodli kontrolovať svojich “poddaných”

poriadnejšie. Po najnovšom sa cez Netline dali dokonca ľudia ovládať. Dali sa ovládať ich názory, myslenie, celý život. Všetko naokolo bolo programovateľné.

Pozrela sa na ňu previnilo. Mrzelo ju to. Cítila sa tak hlúpo, keď sa k svojej dcére chovala tak neosobne. Napraviť to. To preto, že ešte stále cítila ten pach práce, ktorý vnikal do jej vnútra a snažil sa ju prerobiť. Striasla ho zo seba. Prehovorila už ako nový slobodný človek:

“Niečo pre teba mám,”

Pochytila ju detská zvedavosť. Milovala prekvapenia, darčeky a ľudí, ktorí sa starali. Túžba vidieť o čo ide musela byť uspokojená čo najskôr.

“Čo?”

“Prekvapenie. Niekoho ti chcem predstaviť,” usmiala sa. Rada sa dívala na nedočkavosť svojej dcéry a následné šťastie.

Pochopila.

Uvidela ho. Vyšiel spoza rohu. Mal na sebe vychádzkové sako, košeľu s kravatou, nohavice a botasky. Farby v tejto kombinácii žartovne kričali. Pobral sa k nej. Tak trochu pocítila strach a nevedomosť. On sa k nej blížil a ona nevedela, ako sa má tváriť. Bola vyplašená, a keby nebola doma, zrejme by pre ním začala cúvať.

“Čo takto sa do neho pozrieť,” mihlo sa jej hlavou a vzápätí zaútočila. Jej mozgy začali pracovať na informáciách z neho. Zistila však pre ňu ohromujúcu vec. On nemal v hlave počítač. Možno ani nevedel, že taká sieť existuje. To, že nemal počítač v hlave, bolo pre ňu čosi nové. Myslela si, že každý človek má po narodení voperovaný mikročip. Pocítila pocit, ktorý ešte nepoznala. Jej mama jej hovorila, že voľakedy to bol normálny pocit, ale voperovaním mikročipu sa tento pocit utlmil. Keď jej to matka hovorila, pochopila, že v súčasnej dobe pre niekoho nejaký takýto pocit nie je potrebný. Viac sa tým nezaoberala, až teraz ju to napadlo. Mala ten pocit. Poznala ho a cítila ho. Predstavila si, aký je bez toho voľný. Fascinovala ju sloboda.

Podišiel k nej a ponúkol jej rameno. S nepochopením pozrela na svoju matku. Už tam nebola. Tiež mu teda ponúkla rameno. Stáli rameno v ramene v obývačke a akosi čakali, čo bude. “Dovliekol” ju k sedačke a chvíľu tam spolu stáli. Jej pocity sa rýchlo menili. Teraz sa cítila ako unesená nejakým princom. Princov poznala už ako malá, z maminých starých rozprávok. Boli to nádherné rozprávky a mama jej ich rada čítala. Prestala jej ich čítať vtedy, ako ju zamestnali v službách štátu.

Uvedomila si, že stále stoja, on ju drží za rameno a pokúša sa jej pomôcť posadiť sa. Sadla si. Pripadala si hlúpo. Nemohla sa na neho

napojiť, a tak nevedela, čo si o nej myslí. Posadil sa vedľa nej. Znekludnela. Nevedela, čo robiť. Chcela sa niekoho spýtať. Koho však? Ani Netline nemohla považovať za dosť bezpečný. Nechala to tak. Opýtal sa jej, ako sa má. Chcela povedať, že dobre a zároveň položiť otázku ako sa má on, ale vyletelo z nej len asi niečo takéto:

“Aem e dobre.” Vyslovenie tohoto “slovného spojenia” jej netrvalo viac ako pol sekundy.

Vedel, čo asi cíti. Túto trochu ošúchanú, až frázovú otázku, položil ani nevedel ako. Ajsha bola pekné dievča. Rovné, dlhé hnedé vlasy, oči taktiež hnedé a strašne hlboké... bola krásna, ale to nebolo pre neho. Keď mu na jeho otázku odpovedala rýchlym a čiastočným pazvukom, dievčensky sa pousmial. Rád sa tak usmieval.

Pokúsila sa prelomiť začiatok zoznámenia. Navrhla mu, aby sa rozprávali. Rozprávali o hocičom. O ňom. Povedal jej niečo, čo s tým nemalo nič spoločné. Bola to taká o ničom otázka tvaru:

“Kde mám moju izbu a skrinku?” uvedomil si prečo tu vlastne je.

Trochu sklamane ho zaviedla do jemu určenej izby. Povedal jej, že ak bude niečo chcieť, nech ho zavolá a zavrel dvere. Toto nečakala. Myslela si, že jeho príchod jej niečo prinesie. Nový svet, nové pohľady. Dvere boli zatvorené a ona tam iba tak stála. Malo to tak byť? Nevedela.

Takto to išlo deň, čo deň. Deň sa podobal dňu ako vajce vajcu. Ajsha cítila, že sa nič nezmenilo. Jeho záujem o ňu sa rovnal nule a ona už ani necítila počiatočnú vôňu zmeny. Mama, bola doma len veľmi málo. Ani by nebola vedela, že bola doma, keby to nezaznamenával počítač. Nemala sa jej kedy spýtať, čo to znamená. Nechcela sa s ňou spojiť cez Netline, chcela sa s ňou rozprávať. A tak sa to odkladalo. Bola vlastne zase sama. On sa ani neukázal. Bolo to stále o tom istom. O ničom. Ako dovtedy. Vďaka tomu všetkému tam vlastne nebol. Jediná vec, ktorá ju na ňom naďalej zaujímala bolo to, že nevedela, čo Alfred robí vo svojej izbe, v ktorej trávil väčšinu, ak nie všetok čas. Niečo tam robil a nechcel ju tam pustiť. Až, jedného dňa ju zavolali z podniku, ktorý jej darovala mama. Bolo to naliehavé, operačný systém zlyhal a úplne sa zastavila výroba. Musela tam ísť. Keď potom nervózne stála v teleporte a pomaly mizla v tom bláznivom svete prenosu, čosi ju prekvapilo. Nie, nebola to slabá nevoľnosť a pocit padania do neznáma, ale znepokojilo ju niečo iné. Akoby rušenie nejakým signálom. Trochu sa zľakla. To nečakala. Signál nikdy nerušil teleport. Zvláštne, avšak nie dosť.

Konečne. Počul ako odchádza k teleportu, keď zapínal svoj vreckový notebook. Keď sa mu rozložila klávesnica a ešte poprepájal zariadenia, zadal heslo. Ruky sa mu triasli nedočkavosťou. Telom pracovala iba tá jedna, jediná myšlienka. Mozog takmer vôbec nepracoval. Všetko končilo kdesi v pudoch miechy. Nešlo to až hore do tej vyvinutejšej časti mazľavých neurónov. Cieľ ho ťahal. Ruky sa mu nemohli dočkať, keď písal tú správu. Tá stotina, kedy letela správa vzduchom ku adresátovi ho znervózňovala. Čakal na odpoveď. Stále nič. Len tak tam sedieť a nedočkavo čumieť na monitor? To teda nie. Konečne. Obrazovka vykreslila prijatú správu. Dušička mu zaplesala. Teraz už len musel čakať.

Vyšiel zo svojej izby, ktorú začal nenávidieť, už keď do nej vstúpil a začal sa prechádzať. Potreboval zabiť čakanie. Hľadal najúčinnjší spôsob. Nedočkavosťou sa mu potili dlane. Aj keď mal na sebe len odporne modrý župan. Rozhodol sa zaspomínať si. Vždy to rýchlo ušlo, keď začal spomínať. Bol pyšný na to, ako rýchlo dokázal riešiť problémy, hoci toto sa ani veľmi problémom nazývať nedá.

Ostal tu sám. Bol teraz pánom domu. Bol to síce inteligentný dom, ale nie dosť na jeho inteligenciu. Ale aj tak, pochopiť tento dom, to bol problém. Zvonka obyčajný dvojposchodový dom, ktorý spreď dverí vyzerá ako stará tehlová “špajza”. Nebol to však obyčajný dom. Obyčajný dom nemá nadstavbu s kupolovitou presklenou strechou, nebýva ladený v oblúkovom štýle, s vnútornými klenbami, s nádhernými motívmi, vyplňajúcimi niektoré izby, nie je taký jednoduchý a zložitý zároveň.

Zariadenie bolo riešené veľmi inteligentne. V izbách, ktoré boli spoločnými až spoločenskými, boli hlavne tie najpotrebnejšie a najužitočnejšie veci so skrytými prvkami pohodlia. Na stenách boli obrazy či rôzne predmety, ktoré boli vlastné majiteľkám a popri architektonickom, prezentovali aj ostaný svet obyvateľiek. Izby každého z obyvateľov, teda privátny raj samotných obyvateľov, bol vždy zariadený svojsky. Bolo tam cítiť tú osobu, ktorá tam bývala na každom kúsku. Celý dom pôsobil príjemne a nenútene, takmer až jednoducho. Bol to domov.

Avšak, za bielou farbou steny “obyčajného domu” sa skrývali pevné a silné steny. Zliatinové múry, celistvosť domu ako objektu, vodotesnosť, steny preplnené senzormi a ostanými zmyslami, či orgánmi domáceho počítača, boli skutočnou tvárou tohto domu. Centrálny počítač domu poznal, spoznával ľudí, ich hlasy, vlastnosti, pach, charakteristické znaky i pohyby, dokázal udať polohu i súradnice akéhokoľvek predmetu v meste i mimo neho, dokázal sa

napojiť na akúkoľvek sieť a získať z nej informácie, učil sa spoznávať ľudské finty, dokázal spoznať, ako sa asi cítite, dnu ani von sa nedostal nikto, koho nepoznal, ochraňoval svojich majiteľov a prispôboval sa ich túžbam. Všetko toto dokázal premeniť na myšlienky, súbory, informácie, dokázal to prezentovať na veľkej obrazovke, ktorá tvorila jednu celú stenu obývačky. Bol jedinečný.

Alfred sa poriadne natrápil, pokým sa mu dostal na koreň. Áno bol to jeho mozog, na ktorý bol tak pyšný. Bol vlastne celkovo pyšný na to, ako dokázal prejsť cez rozum niekomu, kto mal navrch. Cítil sa byť ideálny. Psychicky i fyzicky. Áno bol ideálny. A jediné čo uctieval boli vzory. Ideálne vzory, ktoré mali podľa neho právo byť. Vlastne nebol ideálny. Jeho sebavedomie pri tomto klesalo ako chladená ortuď teplomera. Bola to táto doba? Áno, aj. Boli to tieto posledné doby. Postihli ho jednou zo svojich silných zbraní prirodzenej redukcie. Teda, nebol celkom ideálny. Ale veď on za to nemôže. Musí to skrývať. Či vari môže za to, že je iný? Že keď povie pravdu, musí trpieť nechápavosť a opovrhovanie. Veď je to len jedna z oblastí. A nie je iný. Veď ho to ovláda rovnako silno ako tých, čo sú vraj prirodzení. A ako si môžu byť tak istý, že práve toto nie je správne. Och bože, čo to hovorí, veď príroda stanovila pravidlá. Veď pár rokov pred vojnou to, ako všetko ostatné začínali rešpektovať. Mohlo to byť tak krásne. Mohlo to byť také rozmanité, stále iné a popritom stabilné. Čo sa stalo? Prečo sa všetko vrátilo, keď už to bolo takmer tam, kam to aj tak musí ísť.

Na obrovskej obrazovke obývačky sa objavila tvár, čakajúca pri vchode. Konečne.

Keď sa preniesla domov, začula nejaké zvuky. Vystúpila z teleportu a chodiac ticho ako mačka, hľadala zdroj týchto neznámych pazvukov. Cez Netline privolávala osobnú stráž. Zvuky silneli. Epicentrum bolo v Alfredovej izbe. Rýchlo a ticho sa prešmykla k jeho dverám. Otvorili sa. Naskytl sa jej obraz, ktorý ešte nikdy nevidela a nevedela si ho vysvetliť. Boli tam dvaja muži. V Adamovom rúchu in flagranti.

Alfred si ju všimol. Zareval ako netvor. Krik agónie, zlosti a zúfalstva jej prebehol bubienkami. Stála tam ako prikovaná. Čas v jej vnútri sa zastavil. Vtedy niekedy dobehli štyri statné ženy nazývané "Osobná stráž". Ľudia ich organizácii dobre platili, a tak aj ony dobre bili. Aj Alfredovi sa ušlo. Hádám sa mu ušlo toľko, že mohli požadovať príplatok. Ten neznámy druhý muž tiež nevyšiel z izby po

svojich. V teleporte sa objavila mama. Bolo vidieť, ako to v nej nemôže uveriť tomu, čo vidí a vzápätí to vrie. S očami hrôzy a bublajúcej zlosti hľadela na "odvoz". Ajsha bola v rozpakoch. O chvíľu ju už mama držala v náručí a snažila sa jej ponúknuť pokoj.

Nevedela, čo si myslí. Ako to zobrala a nakoľko ju to zranilo. Len pri nej v tichu sedela, v jej objatí a hľadela. Akoby sa všetky tie svoje pocity snažila vraziť do zeme a nechať ich tam pochované, nech dozrejú a vyklíčia. Na čo asi myslela?

"Ako to bolo?"

"Čo?" túto otázku nečakala.

"Ako to bolo s vojnou pohlaví? Mohla som si o tom prečítať, mohla som to vidieť a počuť, ale ty si mi nerozprávala... čo si o tom myslíš. Nikdy si mi to nepovedala. Chcem to vedieť. Prosím," vyšlo z nej postupne. Hovorila vážne. Až príliš vážne.

Mama sa jej chvíľu dívala do očí, kým prehovorila:

"Dobre. Poviem ti, ako to chápem ja."

Ajsha prikývla. Možno trochu radostne.

"Počkaj musím porozmýšľať, ako začať," usmiala sa. "Začnem takto krásne:

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna krajina. Veľmi krásna. Bola tak ďaleko, až bola tu. V tejto krajine žili ľudia. Teda takmer ľudia. Ak totiž považujem za človeka tvora rozumného a hlavne uvedomujúceho si, tak tu veľmi o ľuďoch hovoriť nemôžem. Títo ľudia totiž tú vec na krku až tak veľmi na rozmyšľanie nepoužívali. Konali skôr inštinktívne a pudovo, čo neskôr pri ich väčšom počte množilo konflikty. A čo deti? Boli rovnako šantivé a hravé. Strašne rady sa túlali, skúmali a objavovali. Vtedy boli šťastné.

Vtedy nepocitovali potrebu mať nad hlavou nejaký kryt. Pocítli ju až vtedy, keď sa objavila búrka a vtedy bolo tak dobre schovanému kdesi v suchu a teple. Bolo nádherné cítiť vôňu domova a jeho lásky.

Keď deti vyrastali, začali chápať potrebu domova. Nie väzenia, odkiaľ sa nedá odísť, ale domova, miesta, kam sa človek môže vrátiť vždy, keď ho niečo trápi. Veď aj mravce majú svoj domov, včely, aj slimák môže byť vďačný svojmu domčeku za ochranu v zlých časoch. Začali preto uvažovať, ako si vytvoriť domov. Začali rozmyšľať.

Prvé domy neboli domami v pravom zmysle slova. Boli to skôr dočasné kryty pred dažďom, hoci ani to nebola celkom pravda. Keď pršalo a chladiace kvapky sa popred oči približovali zemi, dalo sa v tej melanchólii domova robiť len málo vecí. A občas sa pomedzi rôzne iné aktivity pritrafilo aj čosi akoby z iného sveta. Myšlienka. A niekedy aj nápad.

Objavil tak množstvo vecí. Ale stále mu bola zima. Ďalšia myšlienka

ho upozornila na žiaru a teplo ohňa. Objavil oheň. Hrejúceho sluhu a páliaceho pána. Odvtedy ho tento živel sprevádzal dobrým i zlým. Ukázal mu ako vyžmýkať kameň a jeho štavu využiť.

Chlapec dospieval a zo zvedavého chlapca sa stával muž. Rozmýšľal stále viac a viac. Spoznával svet vôkol seba. Koleso, písmo, počítadlo, kladka, papier, ďalekohľad, štetec, to všetko sa stávalo znakom pre jeho každodenné úvahy a objavy.

Stal sa zreľým mužom, plným úvah a činnov. Uvedomil si, ako málo toho vie a koľko sa dá ešte objaviť. Parný motor, benzínový motor, prúdový motor, elektrónka, tranzistor, mikročip. Stále sa obracal na menšie a menšie zložky sveta vôkol seba, aby mu pomáhali.

Bol už vráskavý starec, keď objavil istý pocit. Zdalo sa mu, že pre svoje potreby si svet už dostatočne upravil a bude postarané aj o jeho potomkov. Usadil sa v dome vysoko v horách a obklopený svojimi pomocníkmi oddychoval. Bol starý a unavený uľahčovaním si života. Vynachádzanie a vymýšľanie ho už tak netešilo. Jeho potešením sa stalo sledovanie. Príroda, farby, vône, deti. Videl v nich svoje detstvo, všetko čo objavil. Toto obdobie sa stalo prelomom v jeho doteraz nevšímavom vzťahu k okoliu. Rád sa díval na tých šintrov, ako šantili naokolo.

Avšak jedného dňa, deti, farby, vône i príroda išli do školy. Zrejme tam sa to začalo.

Školu bolo treba zorganizovať. Ale ako? A kto by to mohol vedieť lepšie ako on - ten najmúdrejší a najskúsenejší, čo toho tak veľa objavil a spoznal. Keď mu však položili túto otázku, nevedel odpovedať. On sám totiž vzťahy medzi deťmi nikdy nespoznal, nevnímal ich. Bol príliš zaujatý skúmaním.

Nič nevediac o ženách a mužoch, urobil to, čo vždy. Skôr ako začal niečo skúmať, urobil si v tom poriadok, jasno, inak povedané rozdelil alebo zaškatuľkoval si to. Už to neboli deti, ale chlapci a dievčatá. Rozdelil tak aj svet. Na jeho a jej. Chlapci sa menej stretávali s dievčatami, s ich krásou, úsmevmi, nápadmi a priateľstvom s nimi. Prestávali ich chápať, a teda aj rešpektovať. Dievčatá prestávali chápať chlapcov, ich šinterstvá, nápady a túžbu ochraňovať.

Generácie sa míňali a tieto deti sa stali učiteľmi. Taktiež delili vesmír na Venušu a Mars. Avšak netrúpili sa otázkami, prečo. A deti týchto detí už takto delili všetko. Deťom začalo byť prikazované, čo musia robiť. Dievčatá vyrastali k láske, krásnu, starostlivosti, vnímavosti a jemnosti. Chlapci boli vychovávaní k tvrdosti, bezcitnosti, k vedomostiam, sile, moci, aby mohli chrániť, zabezpečovať a ovládať logikou.

Prečo to tak bolo? Nebolo to len tak. Pôvod tohto našiel starec

hlboko v živočíšnej ríši. Medzi zvieratami. Tam to majú zvieratá prirodzene rozdelené. Jeho nepísanou úlohou je prežiť a započat' nové potomstvo. Jej poslaním je nájsť najzdatnejšieho samca a postarať sa o potomstvo, do jeho samostatnosti. Aj z tohto sa mu zdalo, že ony by mali byť založené viac na pocity a emócie a oni na logiku. Avšak zabudol, že ľudia sú zvláštny druh zvierat. Sú kúzelní. Kúzlo je veľmi krehké.

Vôbec si nebol istý svojím rozdelením. Uistili ho až tí, ktorí ho s neznalým úžasom prijali ako bezchybný systém. Mysleli si, že taký vzdelaný a múdry človek nemôže urobiť chybu.

Neistý starec sa po kúsku večnosti obzrel späť a objavil, akú hlúposť rozbehol. A skúsenosti mu šepkali, že sa to neskončí dobre. Zlé časti totiž vyrástli, ovládli kúzlo človeka a teraz sa už vytrhnúť nedali.

Muži vďaka svojej výchove všetko vôkol považovali za menejcenné. Brali to ako samozrejmosť a normálnu vec. Vôbec si neuvedomovali krehkosť rovnováhy. Mužov bolo vďaka ich filozofii viac a viac a svojim konaním takmer vyhladili okolie. Vymizali neznáme miesta, neželané zvieratá, slobodné trofeje, či iné dôkazy ich neodvahy. Chceli si podrobiť všetko. Takmer sa im to podarilo. Avšak niekomu napadlo, čo s nimi bude, keď všetko objavia, vysvetlia a budú vládnuť úplne nad všetkým. Tí inteligentní si až teraz uvedomili, ako neinteligentne sa nechali ovládať pudmi.

Avšak to už na scénu začali vystupovať ženy. Jemné, krásne, krehké. Dlhodobý neprístup k informáciám a láska k všetkému vôkol z nich robil ľahko ovládateľné tvory. Roky utláčané v krajine mužov, nemohli už dlhšie nerobiť to, po čom túžili. Muži im to zakazovali. Robili si z nich robotov. Boli iba pracovnou silou svojim pánom. A prestalo sa im to páčiť. Nikdy sa im to v skutočnosti nepáčilo, tak ako sa im nepáčili iné nezmyselné rozhodnutia a výtvy, ktoré vyšli z mužskej hlavy. Aj ony chceli splniť svoje sny. Avšak pre akúsi hlúposť, či bojzľivosť, trvalo im to až tak dlho. Hnalo ich to však stále dopredu. Vedeli totiž, že častokrát by ony vedeli lepšie vyriešiť, či zakročiť. Nevystupovali tak hrubo, bezhlavo až nezmyselne.

Oba tieto svety ovládli peniaze. Peniaze, dali by sa nazvať živlom civilizácie, mali zaujímavú schopnosť - zrovnoprávňovali. Veľmi svojským spôsobom. Mužov uchvátili. Mali pocit, že ich moc je teraz väčšia a rastie, ale ona padala. Kurz mužskej hrdosti začal klesať. Naopak, nežné pohlavie konečne navštívilo sebavedomie. Začali sa pomaly šplhať hore. Nešlo však len o rovnováhu pohlaví, ale aj rás a vierovyznaní. Vieš si predstaviť, že v minulosti by sa ti mohlo stať, že kvôli farbe pleti by ťa boli ochotní zabiť? Druhá svetová vojna

bola o tom, a niektorým to nedošlo ani po nej.

Ľudia sa vtedy ocitli vo veľmi vzácnom období, kedy sa pýtali, ako ďalej. Bolo to veľmi dôležité obdobie. A v istej chvíli nastala rovnováha. Svet myšlienok sa konečne vyrovnal svetu hmoty, ženský svet mužskému, čierny, červený,... bielemu. Svet bol plný rešpektu a úcty, a napriek staromódnosti týchto slov nebol nudný, plný príkazov a zákazov. Bol ako Vianoce, či iný významný sviatok, tých pár dní, počas ktorých sú dobrí ľudia na celom svete štedrý a rozdávať svoju lásku vôkol seba. Vtedy cítiť vo vzduchu lásku. Také bolo aj toto obdobie. Čisté a rozumné. Ľudia vnútri rástli a stávali sa múdrejšími. Múdri ľudia vedeli, odkiaľ a kam sa môže ísť. A napriek slovu rovnováha, ktoré znie tak nemenne, rozvíjala sa táto doba.

Avšak rovnováha je najkrehkejšia zo vzťahov. Je ako tenký balón. Ak do nej niekto čo i len trochu pichne, rozplynie sa. Vyžaduje veľa dobrej sily. A tak ľudia bežali ďalej. Mysleli si, že toto nie je stredná zlatá cesta, že tá je ešte ďalej. Misky váh sa po dlhej ceste do rovnováhy začali nakláňať na stranu opačnú. Updown sa ukázal v celej svojej sile.

Trón si začali privlastňovať ženy. Ženy začali uprednostňovať ženy, ženy sa nerozdrobili, ale držali pokope, hoci občas to vyzeralo dosť biedne v ich vzájomných vzťahoch. Zachránilo ich však kamarátstvo. Muži sa stávali hrubou silou. Silou robotníka, stroja, darcom semena. Ženy si prestali ctiť mužov, a teda znovu aj muži ženy. Teraz to však bola nevraživosť, ktorá si ich oboch získala. Opantalo ich zlo. Zlo ako cukrík, sladké, ale kaziace. Muži strácali vo vyšších funkciách dôveru a boli nahradzovaní ženami, pretože tie vzbudzovali väčšiu dôveru a serióznosť, svojou krehkou "zraniteľnosťou". Spočiatku to bolo normálne a správne, veď ženy sú pre niektoré takéto funkcie priam stvorené, ale časom sa to prehánalo a už prestalo byť prirodzené. A oni, tí vymenení, ostávali kdesi dole, v tej temnote a zlosti zla. Tam sa zrodila tá silná nenávisť. Ich jediným cieľom bolo poraziť ženy, donútiť ich kľáčať, plaziť sa. To tá zlosť v nich hovorila za nich. A zlosť má korene v zle. Vytvorili sa skupinky, kluby, tiché organizácie, ktoré sa snažili vrátiť čas späť. A ortuť zla rástla, až vyústila do vojny.

Toto však nebol jediný Updown. Ešte v čase pred tým, začali sa ľudia odlišovať aj inak. Boli tu obrovské rozdiely, čo sa týka myslenia. Dobré to vidieť na dvoch druhoch ľudí, môžem ich pomenovať inteligencia a "neľudia". Inteligencia to boli ľudia. Ľudia so srdcom, dušou, talentom a snami, ktoré realizovali. Boli to tí dobrí. "Neľudia", to boli biologické stroje s mozgom bez rozumu. Pracovali bez cieľa. Nechápali inteligenciu, jej vystupovanie, či diela. Väčšinou ju

spomínali len vo svojich klebetách. A popri tom, od inteligencie závisel svet. Od nich záviselo, kam sa poberie. Oni si uvedomili, že iba vzájomná pomoc a priateľstvo pomôže prežiť rodu ľudí. Vytvorili strašne veľa filmov, piesní, kníh, hier na tento problém, ale "neľudom" panovala len hlúposť. Žili ako hlúpe zvieratá. Navzájom sa žrali, podrážali a hnali za peniazmi, ktoré potom nevedeli využiť. Takto a podobne sa ľudia sami delili na druhy. Už to neboli ľudia, ale ľudia a ľudia. Druhy, ktoré si boli podobné zjavom. Ako prví zo živočíšnej ríše sa od seba odlišovali svojim vnútrom, teda dušou a nie telom. Nevedeli o tom, ale rozdelili sa. A boli si čím ďalej tým viac vzdialení. A už sa nenašli.

Toto a ešte mnoho iného vyústilo do vojny. Strašnej vojny. Nazvali ju vojna pohlaví. Spočiatku to bola súťaž medzi "mužskými a ženskými podnikmi". Niečo na ten spôsob, kto bude lepší. Neskôr prerástla do konkurencie. Dost' tvrdej a krutej, aby sa prestalo hrať v rukavičkách. Nekalá súťaž nebola už iba súbojom podnikov. Bola to bitka, v ktorej si ľudia akoby nasadili hašterivé okuliare, aby sa škriepili a podrážali. Bojovali proti sebe ako malé deti, lenže tentokrát to neboli bakelitové pištoľčky. Rozdelili sa rodiny, vzťahy, láska. Bolo to ako celosvetové zatemnenie mozgov. Bitky boli na viacerých frontoch. Hlavný bol vo vzťahu mužov a žien a druhý medzi inteligenciou a neľudmi, tretí medzi... každý si niečo našiel.

Vojna pohlaví bola ekonomickou vojnou. Z tohto dôvodu boli použité veľmi presné a taktické zbrane. Nelietalo žiadne olovo, ani ožiarenie. Na rad prišli ovládateľné biologické zbrane. Laboratóriá sa stali továrňami, kde sa robilo všetko pre to, aby ich strana vyhrala a hlavne poslala peniažky. Preto sa laboratóriá stali hlavnými terčmi a boli postupne zničené.

Výtvary laboratórii boli na tú dobu uchvacujúce. Technika už vtedy umožňovala zakódovať organizmu určitú informáciu ako primárnu a vďaka nej potom plnil požadovanú úlohu. Vďaka stanoveniu podmienok, nenapádal určitú skupinu ľudí, či tvorov. Choroby boli taktiež už dopredu určené iba niektorým. Na ich prenos sa používali predovšetkým tvory, ktoré vyvinula príroda. Komáre, moskyty, muchy, mravce, šváby - drobný, rýchly a hlavne obvyklý hmyz. Ich úlohy boli väčšinou veľmi jasné a dokonale splnené.

Avšak toto neboli jediné tvory, ktoré sa ľudia pokúšali použiť ako zbrane. Útočili aj delfíny, tie krásne a inteligentné tvory. Stali sa veľmi obľúbenými nosičmi nešťastí, hlavne vďaka svojej usmiatej inteligencii. Boli najobávanejšími pánmi morí a oceánov. Svoje misie vždy dotiahli do dokonalého konca.

Neboli to však jediné druhy živých zbraní. Častou formou boli aj

živé bomby. Delfíny, hlodavce, väčší hmyz, to všetko pobehovalo dostatočne rýchlo a bolo to dosť malé, aby napáchalo škody na tých najzraniteľnejších miestach.

Laboratóriá však neobišli ani ľudí. Vždy sa ich našlo dosť. Rastúca inteligencia sa krížila so všetkým možným, aby jej potom boli vsadené určené ciele a názory. Ja osobne viem len o vertikách a hlkoch. Prví sú spojením vody a zeme, teda delfínov a ľudí a druhí sily a rozumu, teda byvoli, vlci a ľudia.

Pravdaže, boli použité aj rakety. Taktické. Väčšinou mali za úlohu vyčistiť dané územie od nastražených biologických pascí a v prípade, že sa nevedelo o aký druh pascí ide, zničili všetko živé. Tie prvé dokázali vyhubiť iba určité druhy tvorov, bez toho, aby uškodili zvieratám, rastlinám, či vode a vzduchu. Tie druhé používali najmä v nezaľudnených oblastiach, za účelom zníženia ekonomickej schopnosti konkurenta. Ich následky však mali vplyv aj na ľudí. Ich vplyvom, ale hlavne vplyvom globálneho otepľovania sa, sa začali rozpúšťať ľadovce a hranica stáleho tabuľového ľadu sa stále skracovala.

Dopad menšej kométy na antarktídu, kométy, ktorá tvorila len zlomok húfu, smerujúceho na Zem a ktorý nebolo ľudstvo schopné úplne eliminovať, len pridalo teplotu nad voľakedy bielym kráľovstvom ľadu. Voda morí stúpala. Mestá, ktoré ležali pri pobrežiach, sa pomaly, ale isto stávali podmorskými akváriami duchov.

Zomrelo strašne veľa ľudí. Strašne veľa dobrých ľudí. Je hrozné, ako bola príroda znásilnená ľudskou rukou. Dodnes mi to pripadá ako príliš neskutočné na to, aby sa to skutočne stalo. Je to ako rozprávka, ktorej dôsledky vidíš navôkol.

Vojna sa skončila po siedmych rokoch od jej plného, stupňujúceho sa začiatku a to iba vďaka vyčerpanosti. Všetky strany boli porazené svojou hlúpostou. "Inteligentné tvory".

Príroda je však silná. Pomaly sa začala zviechať a oblizovať si rany. Znovu bolo počuť potôčiky, cítiť vietor, ktorý zase začal pomaly vládnuť rastlinám. Už to ale nebol svet ľudí. Bol to svet prírody. So všetkými výtvormi vojny. Je kuriózne, že príroda prostredníctvom ľudí takmer zničila sama seba. Teraz, keď sa však prebudila, je ako svet rozprávky, plný zvláštnych tvorov a tajomstiev, opradených legendami. Kúzlo sa stalo skutočnosťou.

Vojna opadla, ale kúsky jej filozofie pretrvávali. Ľudia, ktorí ostali, boli buď kdesi vonku alebo v pevnostiach vojny. V pevnostiach sa častokrát muselo ukrývať veľa ľudí a museli byť od okolia celkom nezávislé, takže ich rozmery boli väčšie, ako rozlohy miest, ktoré poznali ľudia kedykoľvek predtým. Obrovské mestá, ako toto naše,

ktoré sú samostatnými štátmi s náhodne jednotným systémom prevahy, sú navzájom spojené iba informačným a teleportovým mostom. V mestách ako vieš, funguje moderná monarchia alebo niečo také. Na čele je žena, ktorá má podľa väčšiny žien správne názory a rozhodovania, teda také ako tá väčšina. Pod ňou je ešte niečo ako dozorná rada, ktorá jej podáva informácie, plní jej príkazy a kecia jej do toho.

Spýtaš sa asi, a čo muži? Kde sú? Je ich veľmi málo. Vo vojne totiž, umrelo viac mužov ako žien. Čím to je? Možno len štatistickou prevahou, možno opatrnosťou, možno sme šikovnejšie, nikto nevie. Každopádne plodný muž je vzácnosťou. Dievčatá si síce našli priateľskú náhradu, no, povedzme si to rovno, boli to lesbické priateľstvá.

Deti už dávno nie sú pre ženy bez mužov problémom, a preto vznikali domienky, že sú vlastne zbytoční. Ako keby si neuvedomovali, nevideli, kde sú a o čo vlastne ide. Že to tu už raz bolo a nebolo to dobré. Je to choré. Ale boh, nech už ktorýkoľvek, dal ľuďom do ich vnútra jednu veľkú silu. Tá ich núti hľadať si partnera. Nie všetkým vyhovujú lesbické vzťahy, napríklad ja som sa s tým nikdy nezmierila. Aj preto som Silvju tak potrestala. Bolo to od nej neľudské a odporne.

Mn-ústavy. Majú plodných mužov. Veľmi žiadaný "tovar". Ich tajomstvom je, odkiaľ mužov získavajú. Získavali ich totiž aj pred vojnou a núka sa teda zaujímavá otázka: ako vedeli, že sa to takto obráti? Urobili z toho biznis. Pýtajú si za nich neveriteľné sumy, ktoré sú im vyplatené. Je to poníženie celého ľudského rodu. Ukážka sily peňazí. V našom meste sú Mn-ústavy štyri. Dva, ktoré patria mestu a ich zisk ide do ich kasy a dva sú mimoštátne alebo inak povedané nelegálne, keďže o nich šéfka nevie. A časť ich ziskov teda ide do vreciek dozornej rady.

Ak chceš vedieť, čo si myslím, tak vedz, že nenávidím toto mesto. Je špinavé, chladné a plné hlúposti. Nie je prirodzené tak, ako aj systém, ktorý tu funguje. Systém, kde Eva každý deň pracuje na počítači, aby zničila hada s jablkom a Adam je na požičanie. Chcem to zmeniť. Nechcem, aby moja dcéra bývala s ignorantom, ktorý klame. To ma dnes teda riadne vytočilo. Čo ty? Čakala som, že... ja neviem čo, ale nečakala som, že sa ma spýtaš na môj názor práve o tejto veci," dokončila dlhočizné rozprávanie. Čakala na Ajshinu odpoveď.

"Vieš nebývala si doma, a tak nevieš, že medzi mnou a Alfredom sa nič nestalo. Vôbec nič. Úplne ma ignoroval. Ani som ho poriadne nevidela odo dňa, kedy prišiel. Akoby tu nebol. Nič som teda necítila.

Zrejme si si myslela, že hej, ale ja som sa len trochu prekvapila a vyplašila. Som na neho nahnevaná asi ako na cudzinca, čo si ma nevyšimal. Inak som nemala prečo ľutovať, či byť prekvapená. Nebol tu. Ale kde si bola ty? Nevidela som ťa dosť dlho.”

“Musela som niečo urobiť. Niektorí šikovný sa váľal v Netline, a tak sme mali poplach. A ešte k tomu, prišla kontrola z dozornej rady, takže... Prepáč mi to, ale skutočne sa nedalo.”

“A čo bude ďalej? Vieš veľmi som sa tešila, že niekoho spoznám, že budem mať konečne niekoho ku komu sa budem môcť pritulit a cítiť ako ma má rád.”

Marta zazrela.

“No, nemyslela som to tak. Ved' vieš, že ťa mám najradšej, ale ty si moja mama. Chýba niečo iné. Cítim sa strašne prázdno.”

“Chápem,” usmiala sa. Postavila sa a o chvíľu už v teleporte mrmlala niečo o tom, ako to tým sviniam v Mn natrie.

Ajsha chcela namietnuť, ale bolo už neskoro. Mama zmizla a s ňou aj spoločnosť. Ostala tam sama. Zase. Dopadla na ňu tá hmla samoty. Ešte pred chvíľou bola svieža. Teraz sa však cítila mizerne a ospalo. To bolo asi tou zmenou, z prekvapenia, nedokončenými úvahami, príbehom... Toto rozprávanie jej dalo zabráť a pokúšala sa trochu si to v hlave urovnať.

Položila si hlavu na operadlo a zatvorila oči. Chcela sa napojiť na Netline a len tak sa po ňom prejsť. Potrebovala sa len dotknúť podnebia, ale jej jazyk ju neposlúchal. Stačilo sa len dotknúť. No! Ale jej sa vlastne nechcelo, a teda nevládala. Nevládala zdvihnúť jazyk. Ten len klesal a klesal. Správal sa podobne ako jej viečka. Tiež sa pomaly zatvárali a tým do nej vsúvali driemoty.

Zaspala. Znovu sny. Tentokrát vidí seba samú v tomto sne. Vidí sa, ako zľahka uteká po zelenej lúke a vedľa nej bežia, letia lesné zvieratá. Srny, zajace, vtáci a dokonca aj mravce povyliezali a v dvojzmljovitom pochode idú vedľa nej. Vtom všetci zmiznú. Zostane tam iba ona a zelená tráva, ktorá pred ňou tmavne. Tieň ide k nej. Slnko? Áno, niečo zahaluje slnko svietiace nad jej hlavou. Mraky. Studené, šedé mraky. Zem sa zatriasla a ďaleko pred ňou začne praskať. Zemina sa trhá ako látka a snaží sa niečo zhltnúť. Zem sa myká a trhlina rastie smerom k nej. Chcela by utiecť, lebo cíti, že má byť tým, čo trhlina chce pohltiť, ale nemôže. Keď sa pozrie na svoje nohy, zistí, že jej ich zavalila hlina, omotali korene a nemôže sa pohnúť. Trhlina ju už skoro pohltila. Strach. Už je skoro pri nej. Chce utekať, utekať, ute...

Marthol bol šťastný. Najskôr narobila v ústave randál nejaká pani s “reklamáciou” a skoro im to tam rozvrátila. Rýchlo jej ponúkli náhradu. Vyberala dobrých päť hodín. Nemohol uveriť, keď sa potom dozvedel, že si vybrala jeho. Bolo to pre neho vykúpenie. Nevedel síce čo ho čaká, ale bol rád, že sa odtiaľ dostane. Ešte k tomu, keď sa jeho majiteľky opýtali, čo mu majú obliecť a kedy ho majú poslať, odpovedala, že nech sa rozhodne sám podľa svojho vkusu. Bol šťastný. Toto namyslené paničky nerobievali. Zrejme sa “prižení” dobre.

Vybral si teda časť sna svojho oblečenia a pobral sa pešo na udanú adresu. Už večnosť nebol vonku, a preto bol dosť ohúrený. Vyzeralo to tam ako veľké smetisko. Nikde nikoho. Sám sa potuloval po nekonečných uliciach bez obchodov a obzeral obrovské chrámy navôkol. Pršal šedý dážď a na meste sedela sychravosť.

Dorazil na miesto. To, čo pred sebou zazrel, bol normálny dvojposchodový dom, aký poznal ešte zo svojich detských čias. Viditeľný rozdiel bol asi len v tom, že tento dom bol dosť zanedbaný a bolo na ňom vidieť dosť málo okien.

“...za svojich detských čias.” Pri hmlistej spomienke na detstvo zatiaľ pľasne a stláčajúc neexistujúci predmet sa mu z hrdla vydralo tiché, takmer vlčie zavrčanie. Upokojil sa. Vedel sa ovládať. Veľmi dobre. Drobné pozostatky vkradutej spomienky, ktorá nehrala, však chceli napovrch.

Hľadal, prostredníctvom čoho by mohol dať najavo vnútri bývajúcim, že je už tu. Jeho oči (a to ich mal dve) sa nezachytili o žiadny predmet (ako napríklad zvonček), a preto sa odhodlal zabúchať na dvere. Ozvalo sa tlmené buch-buch. Nevedel z čoho sú tie dvere, ale musel to byť nejaký pekne tvrdý kov, lebo ho zaboľela ruka. Nikto neprichádzal. Nikto neotváral. Zostal v rozpakoch. Na rozpaky mal nepekne spomienky, a tak sa rozhodol, že tento rozpak nenechá pracovať dlhšie. Siahol do vrečka a skontroloval adresu, ktorá bola vbitá do domu. Nenašiel medzi nimi nijaký rozdiel, až na to, že on si ju napísal písaným písmom.

Začal sa zúfalo obzerat' naokolo, v nádeji, že nájde niečo, čím by mohol dať lepšie najavo, že je niekto za dverami. Jeho “orlí zrak” zaregistroval starú kovovú tyč, hodenú na kope smetí v starom už dávno nepoužívanom smetiaku. Na tvári sa mu zjavil takmer diabolský úsmev. Ani nevedel ako, už mal v ruke opísaný predmet a práve sa rozháňal k dverám, keď zočil silnejšiu a v ruke lepšie sediacu kovovú baseballovú pátku. Tyč bola razom za hlučného buchtu na zemi a pátko v ruke. Švihnutím sa ocitla na dverách a dopadla na ne

takou silou, že by to zabilo aj vola. Položil ucho na dvere a započúval sa do vnútorných pochodov v srdci domu. Čakal panický krik, behanie a telefonovanie. Nič. Bolo počuť akurát tak nič.

Vtom sa dvere zľahka otvorili a v nich sa zjavila "jeho vlastnička". Pozrela na neho s takmer vyvalenými očami a premerala si ho pohľadom. Zjavne ju prekvapil. Už-už chcela zatvoriť dvere, keď jej strčil do rúk doklad z ústavu. Pri pohľade na papier sa rôzne zatvárla a premeriavajúc si ho narazila na baseballovú pátku. Doslova "vypleštila" oči, no potom sa jej tvár znova vrátila do pôvodnej polohy. Marthol, uvedomujúc si svoju trápnu situáciu zahodil "tučné špáratko" smerom k smetiaku, čo spôsobilo nemalý rachot. Hlúpo sa pousmial, načo ho "šéfka" preberajúcim sa gestom ruky pozvala ďalej. Tak, ako ľahko sa dvere otvorili, sa aj zatvorili.

Privítala ho a ponúkla niečím neznámym, ale veľmi chutným. Marta mu potom mierne prieskumníckym hlasom povedala asi toto:

"Takže, nevyvalila som kopu peňazí len tak, aby som sa potešila. Kúpila som ťa svojej dcére. Ako už asi vieš, mali sme tu malý incident. Preverila som si, či nie si buzerant, lebo ani moja dcéra sa necíti ako chlapec, takže by to neklapalo. Aj tvoj psychologický obraz sa mi zdal pre moju dcérušku najvhodnejší. Dobré. Volá sa Ajsha. Priezvisko a ďalšie údaje nemusíš vedieť, a keď Ajsha bude chcieť, povie ti ich sama. Takže, staraj sa o ňu ako najlepšie vieš a opováž sa spraviť niečo také, ako tvoj predchodca, (myslím tým aj to, ale) myslím tým hlavne to, že sa o ňu vôbec nezaujímal. Viac ti už nemám čo povedať, len azda to, že maj ju rád a choď na ňu opatrne so získavaním dôvery, lebo má teraz ťažké obdobie."

Marthola jej pokojne zlostný tón prekvapil, uvedomil si však, že má dôvod na to, aby nedôverovala. Jeho "šéfka" sa potom zdvihla a zamierila smerom k teleportu, v ktorom aj zmizla. Ostal tam sám.

Len tak tam ležal, pozeral na plafón, keď ho to prestalo baviť a rozhodol sa niečo urobiť. Začal hľadať Ajshu. Našiel ju v jednej izbe (asi jej izbe), ako spí. Tak nádherná ako sen. Spánok ju robil ešte krajšou. Jeho zrak po nej pomaly prechádzal a rodil v ňom semiačka úžasu a lásky. Sledoval ju, ako leží, ako má položené ruky, aká krásna je jej spiaca tvár, jej hodvábné vlasy, ústa, aká zvláštna žiara z nej vychádza. Vnímal ju tak intenzívne. Vtiahol nosom to, čo sa s ním zabávalo. Začal pohľadom hľadať, z čoho prichádzala tá nádherná vôňa, čo tak opantávala a zabávala sa s jeho zmyslami. Uvidel na stole v opačnej strane izby lampu s vonným olejom, čo vyčarilo drobný úsmev. Postupne si poprezeral celú izbu. Obzeral sa naokolo a z neznámych dôvodov prezrel aj seba. Celkom sa mu páčilo, ako bol oblečený. Čierny baloniak, šitý akoby na neho, skrýval vďaka

teplému podnebiu iba modré tričko. Hnedé baganče a čierne nohavice riflového strihu tiež dokázal prežiť. Na hlave však kraloval klobúk, taký starý hnedý priateľ. Aj to, že prišiel po vlastných a nie žiadnym teleportom mu bolo, nadmieru po vôli.

Pozrel sa na hodinky, ktoré si pred odchodom narýchlo ukoristil a zistil, že sa tu len tak obzerá už dobrú polhodinku. Už ho prestalo baviť len tak tam stáť a čakať. Pokúsil sa Ajshu zobudiť. Najprv, len tak šeptom po nej "pokrikoval". Nezabralo, a tak sa jej dotkol ako nejaký mimozemšťan. Keďže mu nič neurobila chytil ju jemne za ramená a zľahka ňou pomykal.

Ajsha pocítila, ako ju niečo chytilo a zvrieskla. Na to sa zobudila. Videla pred sebou muža v čiernom baloniaku, ako na ňu pozerá celý vystrašený.

Clarence Ookeová ležala vo svojej omladzovacej posteli a rozmyšľala nad ničím. Mala plné zuby rozmyšľania a už nemala chuť viac trápiť svoje mozgové závitky. Už sa jej nechcelo rozmyšľať o svojej ríši, ktorá ju aj tak len veľmi ťažko poslúchala. Bolo ťažké rozkazovať ľuďom tak, aby vás mali radi. Človek im nesmel príliš veriť. A ona nikdy neverila ľuďom. Verila strojom. Presným strojom. Teda aj ona bola stroj. Stroj, ktorý málokedy znovuobjaví ľudské city.

Lahol si na ňu spánok a nechcel ju pustiť už hodnú chvíľu. Len si na ňu ľahol, neprenikol do nej. Len na nej tak ležal a nedovoliť jej pohnúť sa. Bola z toho nazlostená a predstavovala si, čo všetko mohla urobiť, keby mohla odvaliť tú tiaž, čo žila z jej aktivity. Po večnosti sa energia do nej znova naliala. Posadila sa. Bola nahá a bledá. Bola užasnúť, ako jej to driemanie pokazilo náladu. Mala ju takú zlú, že musela chvíľu sedieť, aby sa rozepamätala. Znova sa jej vrátila raňajšia nálada.

Postavila sa. Podišla a znova si sadla. Uvedomila si, že aj napriek tej posteli, asi starne. Nechala si premietnuť oznamy. Radšej na nástennom monitore. Nemala náladu na tú vec v hlave. Prestávala veriť tomu, čomu verila kedysi. Strojom. Potom už len priateľkám. Hoci už ani tým veľmi nie. Myslela si, že na vládnutie stačí iba počítač s dobrým programom. Bol potrebný aj človek, bezúhonný, ktorý veril technike a sem-tam ju skontroloval. Roky odolávala iným ideálom, až do dneška. Stačila jej len chvíľa zúfalstva (na zúfalstvo má veľmi zlé spomienky) a jej silný ideál moci, to čomu vždy verila, čomu učila aj ostatných a presviedčala ich o pravdivosti jej názoru, začal práchnivieť a rozkladať sa.

Našla chybu. Veľmi veľkú chybu. Táto chyba ju začala zožírať. Cítila sa zle. Bolo jej zle z nej samej. Bolo to horšie, ako keby zomrela. Bolo to zomieranie za živa. Ako keby chytala pleseň, nejaký vírus, neznámy vírus, ktorý neničí telo, ale dušu. Psychológ by povedal, že sa jej rúca svet. Jej ríša z kartičiek, kde stačilo potiahnuť, narušiť jednu jediná kartu. Vedela, že tá karta je ona. Ale niečo nevedela, iba tušila. Že ona ako hlavná karta, sa začína kaziť, z jadra, od srdca. Zo stredu srdca, o ktorom si v stredoveku mysleli, že je sídlom duše.

Počítač jej oznámil, že je päť nových novorodencov, z toho tri dievčatá a dvaja chlapci. Taký pokojný deň. Otázka znela, či chlapcov zabíť a dievčatám voperovať mikročipy do mozgu. Inokedy by bez váhania odpovedala áno. Ale teraz... Pochopila, že ak nechá chlapcov prežiť a dievčatám nedá mikročipy, budú z toho reči, ohováranie. Hľadala v hlave nejakú príčinu, prečo to urobila. Vlastne len urobí. Spravila kompromis. Dievčatkám nechala mikročipy a chlapcov nechala žiť. Dozornej rade to už nejako vysvetlí. Aspoň, že nechala tých chlapcov nažive. Chlapci. Blázniví, zvedaví, citliví. Sú to vlastne jemní muži. A "vdaka" dospelým sa učia byť drsnými. Kvôli dospelým. Je to škoda.

Pozrela sa do svojho stredovekého stolíka, ktorý sa vôbec nestotožňoval s okolitou pretechnizovanosťou a chladom. Mala tam fotku. Áno fotku, tie dvere do minulosti, kde stlačíš gombík a minulosť máš zachytenú. Ľudia sa rozídu, ale fotka zostáva. Ona mala fotku svojho chlapca. Vyžltnutú fotku svojho syna. Áno, mala syna. Veľa rokov túto fotku nechcela vidieť, nenávidela ju, ale aj napriek tomu ju nikdy nezničila, stále ju nosila so sebou. Spomienky jej začali chvieť rukami. Kúsok z hroznej, smutnej spomienky jej stekal po tvári. Minulosť pomaly tiekla po líci a čím ďalej išla, tým viac strácala zo svojej veľkosti. Tak sa doplazila až ku brade, odkiaľ mŕtvo skočila. Skočila dolu na fotku chlapca, ktorý bol príčinou jej pádu.

Pád. Áno, tak to bolo. Ona tiež padala. Vtedy, keď jej uniesli syna. Zobrali jej syna. Únos. Svine. Potom to s ňou išlo dolu vodou. Nie, neprepadla žiadnej droge, len prestala uvažovať. Iba konala. Konala proti tým, čo ju zhadzovali. Nepomohli jej ísť vyššie. Prečo? Prečo jej nepomohli? Len preto, že ona bola žena a oni muži? Prejav. Jej prejav na združení Spolku úspešných žien. Spolok sa stal jej novou rodinou. Tam vyliala všetky svoje problémy. Tam všetku vinu zvalila na mužov a vyzvala ženy, aby sa ujali strategických miest. Hneď na to odstúpila bývalá šéfka a za novú vyhlásili ju. Zmenila si meno. Bola to jedna z podmienok. Clarence Ookeová - to bolo jej nové meno.

Odvtedy si ho už nemenila. Ani ona sa už nezmenila. Bola jasným príkladom toho, čo sa stane s človekom, keď ďalej nerozvíja seba samého. Bože, veď je to jeden zo zákonov života. Zákon džungle. Nevyvíjala sa. Až dodnes. Keď sa ráno zobudila, uvidela na stene (tá stena má taký nijaký vzor) plačúceho chlapca. Nahého chlapca so psom uprostred prírody, ktorý sa jej vyčítavo pozeral svojimi uplakanými očami rovno do tých jej. Ostala priležaná. Ako keby ju prešiel parný valec. Videla to, čo normálne vidieť nemohla.

Určite sa stalo už aj tebe. Sedíš/stojíš a pozeráš sa na vzorku koberca. Nemôžeš robiť nič iné, a tak sa len tak nevinne pozeráš na inak nezmyselnú vzorku. Vtom v nej uvidíš niečo, čo ti vyrazí dych. Akési zjavenie.

Aj tá noc bola nejaká čudná. Určite preto, lebo išla spať nahá. Cítila, že potrebuje zmenu aby našla stratenú silu a nič opačnejšie ju nenapadlo. Život je zmena. Spať nahá ako Eva. Eva a Adam. Kde sa tam zobral ten blbý had? Had s jablkom. Ráno sa zobudila a cítila sa ako v raji. Lenže potom zahryzla do jablka a seba samú, vlastnými výčtkami vyhnala z raja. Bol to koniec jej umelého raja. Musela niečo robiť. Niečo, niečo...

Zdvihla sa od svojho trónu, aby sa obliekla a pobrala sa preč. Hoci inde, len preč od týchto spomienok a výčítiek. Hoci aj skontrolovať dozornú radu. Odišla, mysliac si, že spomienky nechala tam.

Ako sa zatvorili dvere, izbou prešiel ľahký vánok. Vánok prešiel izbou, stolom, fotkou. Slza na fotke stiekla až na kraj a vetrík ju trochu zastavil. Ostala ako zamrazená. Zastala, ako keby vedela, že na niečom sedí a nechcela to tajomstvo prezradiť. Možno to aj vedela, ale mala smolu. Bola malá a priesvitná. Pod ňou sa nachádzalo meno. Meno chlapca na fotke. Verdi - prezradila kvapka tajomstvo svojej stoličky.

Marthol skríkol tiež.

"Kto si?" vystrašene vyliezlo z Ajshy.

"Jja som Marthol," povedal a hľadel na ňu asi tak vystrašene ako ona na neho.

"A čo chceš?" spýtala sa ho, pomaly ustupujúc a hľadajúc po byte únik, či niečo na obranu, až pokým jej nestrčil pred nos papier z ústavu. Zobrala ho do ruky a prešla rýchlym pohľadom. Pomedzi to sa na neho sem-tam zvedavo pozrela.

Marthol sa cítil ako v kancelárii. Čakal, že bude počuť zvuk

tlačiarne a iných kancelárskych strojov minulosti (sekretárok). Cítil, ako sa jej v hlave zhromažďujú otázky na jeho osobu, a tak sa pokúšal zhodiť zo seba plachtu strachu a radosti. Chcel sa dozvedieť, aká je, aby vedel ako dlho to tu vydrží. Tá chvíľka trvala minútu večnosti, a tak si ju stihol znovu prezrieť a vnímať jej pohyby, ktoré ako u každého veľa hovoria. Oblečená bola veľmi prítlačivo. Oblečenie však nebolo jediné, čo bolo prítlačivé.

A čo mala oblečené? To, čo bolo v tej dobe normálne. Hocičo. Všeobecná filozofia bola taká, že doma sme doma a tak sa môžeme obliecť (prípadne vyzliecť), ako chceme. U ľudí, ktorí vlastne dosiahli vo väčšine smerov "konečný cieľ", mohla byť vlastne už len taká filozofia, ktorá by hlásala: "Robte si čo chcete a uznávajte filozofiu akú sami uznáte za vhodnú, prípadne ich kombinovaním objavte novú stránku inej."

To vytvorilo skupiny ľudí so svojou filozofiou. Ajsha sa robila, že patrí ku kúskom vyznávajúcim úspech. Bola úspešná a zarábala. Všetko venovala svojim snom. Ona osobne milovala rozprávky. Presne, presne tie, kde sú draci, rytieri, princezné, vlkodlaci, škriatkovia, tie v ktorých človek vedel čo čím je. Robil čo chcel a vedel, či bojuje proti zlu alebo dobru. Nádherné rozprávky. Nebola ale naivná. Rozprávky brala ako vzor, v ktorom chce žiť a bola ochotná urobiť všetko pre to, aby to tak aj bolo. Podľa rozprávok sa aj obliekala. Nie ako princezná v krásnych trblietavých šatách s nádhernými volánikmi a hodvábnymi... , ale ako dedinčanka (dedina v lete?).

Mala na sebe krátke "tričko" a krátku sukničku, ktorá vyzerala, sťa zospodu dotrhaná, ako tesná a priliehavá, ale bola voľná a príjemná na pohyb. Šaty predvádzali Ajshinu krásnu postavu. Zima jej byť nemohla, lebo aj napriek mikroklimu, bolo tu dosť teplo. Teda aspoň naňho. Mala a stále má krásne hnedé vlasy. Vlasy dlhé a rovno sa tiahnuce až po pás. On si so svojimi ježkovskými pripadal ako oholená ovca, ale pokúšal sa presvedčiť seba samého, že to bolo v rámci tohto veľkého tepla. Aj jej tvár je krásna. Črty jej tváre, také, že Marthol mi ich dodnes nevie opísať, ho uchvátili na prvýkrát. Jej pohľad bol zvedavý, bystrý a hlboký. Jej úsmev budil všetko spiace a hlas mal zamatovo šantivé zafarbenie.

Mal zmyselné oči. Bolo v nich cítiť inteligenciu a záujem. Krčila papier a prezerala si svoj "darček". Aj postava... Musela ho spoznať bližšie.

Sediac tam oproti sebe, pozerali sa na seba, nenápadne sa prezerajúc zdola nahor. Aký hlúpy zvyk - povieť si. Lenže v živote treba niekedy robiť aj veci, ktoré hneď na prvý pohľad nemajú

význam. Bol to obrad. Zdola nahor. Pomaly sa ich oči predierali hustou spleťou oblečenia, ktoré zakrývalo ich duše. Pomaly dorazili až k pásu, hrudi, tvári a tu sa ich oči stretli. Hľadeli si do očí dlho, až žmurkli. Obaja si pripadali ako deti, hrajúce sa na to, kto vydrží dlhšie pozerat' sa tomu druhému do očí. V tej hre človek vlastne uvidí toho druhého. Uvidí aký je. Oči sú bránami do duší ľudí. Ľudia môžu o utrpeniach počuť hoci aj celé príbehy, ale keď utrpenie uvidia, duša sa ozve. Oči sú síce bránou do duše, ale všetky brány majú zámok. No a na týchto dverách, dverách očí, je ten zámok vždy najslabší a ľudí, ktorí toto pochopia, vpustia dnu a nechajú odhaliť sa. Odhaliť však iba základ celej zložitej duše. Kto to pochopí, ľudí spozná, kto nie, ten nie.

Oni dvaja sa pochopili a možno ešte aj niečo viac. Usmievali sa a stále si navzájom pozerali do očí. V tom smiechu mu spadol spotený kožený klobúk. Zdvihla ho a dala si ho na hlavu. Usmial sa na ňu. Vnikali si do očí. On do tých jej, ktoré keby boli inej farby stratili by sa svojou hĺbkou klobúku, veselých a smejúcich sa ako ráno, tak krásnych, že slová nestačia, ona do jeho, čistých ako nebo a podmaňujúcich ako tráva, ťahajúcich a prijímajúcich, zlých, a tak dobrých. V tom momente vybuchla smiechom a sklonila sa.

"Čo je?" nechápavo sa jej opýtal s pomaly miznúcim úsmevom. Vyzeral vari smiešne?

"Ale nič," povedala cez smiech Ajsha.

"Neklam." Nevedel na čom sa smeje. Myslel si, že na ňom a to ho urážalo.

"Nie na tebe," dosmiala sa. "Vieš, takto tu stojíme, hľadáme si do očí a ... a ja si zrazu uvedomím, že som od obeda nejedla a som hladná."

"Tak sa poďme najesť. Aj ja som hladný."

"Výborne. Ty si môj človek." Pomaly vychádzali z jej izby. Smiech im potykal a pozval ich na večeru spoznání.

Natierali si rožky. Ukladali na ne zeleninu, vajcia, všetko možné. Ešte pri kuchynskom drese to do seba pomaly pchali. Občas, keď sa pozreli na toho druhého, vyplŕli niečo von, aby sa vysmiali. O chvíľu už sedeli oproti sebe za veľkým hostovským stolom a za občasných odchlipnutí si minerálky, pomaly sa naplňali rožkami z táčne pred nimi.

Dojedli. Nevedeli, čo ďalej. Len tam sedeli a obidvaja vedeli, že teraz nevedia, čo ďalej. Akýkoľvek krok, akékoľvek slová, im pripadali byť nesprávne. Marthol urobil prvý krok. Rozhodol sa. Bola to síce iba

chvíľa, ale veď predsa, človek si pamätá predovšetkým tie chvíle a aj v živote človeka sú rozhodujúce práve chvíle.

Bola rada, že začal. Bolo trápne a hlavne smiešne sedieť tam a čakať, čo spadne. Tiež sa usmial. Prešli dverami a išli popri stene. Boli príliš blízko seba a rozlúčky na dnes, aby si nič nepovedali.

“Chcel by som sa ti poďakovať,” pozrel sa jej Marthol do očí.

“Nemáš za čo.” Po chvíli výmeny sklonila zrak kamsi preč.

“Chcel by som sa ti poďakovať, za to aká si,” povedal je úprimne.

“Ja tiež. Som rada, že ty si teraz tu.” Bleskovkovo ho pobožkala. Ostal ako zmeravený.

“Videla som to v jednom filme,” zahlásila s ironickým úsmevom v tvári a rýchlo zdupkala.

Prekvapený, sa takmer golemovským krokom dostal do svojej izby. Začul zvuk vody, tečúcej v kvapkách zo sprchy. Ah, sprcha. Ale nie. Bol veľmi unavený. A ešte k tomu, bol džentlmen. Ľahol si na posteľ a len tak ležal.

“Asi som sa zaľúbil. Oh, a riadne,” povedal z posledných síl dňa, uvedomujúc si, že dnes toho bolo na neho priveľa. Zaspal.

Marthol sa v noci zobudil. Ako prvé zazrel tmavý plafón. Pocítil, ako strašne sa spotil. Posadil sa a odokrývajúc, začal sa pomaly vyzliekať. Nervózne ťahal zo seba šaty, ktoré sa mu lepili na jeho mokré telo. Silno zatiahol a trochu si roztrhnúc košeľu, si ju vyzliekol. Nohavice ho odporne dráždili. Neuroticky ich zo seba stiahol a šmaril do kúta k ostatným veciam. Bol nabitý a nervózny. Potreboval sa ukludniť. Zobral hlavu do rúk a začal si pomaly masírovať čelo. Občas to pomohlo. Vedľa neho položený kus zakrývacej plachty stupňoval citlivosť jeho pokožky.

Znovu cítil ten pocit. Ten, ktorý ho prenasledoval už dávno. Áno, už niekoľko rokov trpel týmto nedostatkom, či skôr prebytkom. Strašne po niečom túžil a jeho zosilnené zmysly mu to iba zhoršovali. Cítil to všetko. Cítil dotyk vlh tmy po jeho tele, ktoré ho strašne nútili rozbehnúť sa, očakávajúc šušťanie trávy pri nohách, počiatočnú bolesť pri dotyku so zemou, či fičanie rozvíreného vetra v jeho ušiach. Chcel ležať nahý v tráve keď prší, plávať v jazere za východu slnka, počúvať v sene orchester cvrčkov, rozprávať sa so všetkými nakolo...

Nútilo ho to postaviť sa zoči-voči tme a prejsť k dverám, ktoré sa pred ním automaticky otvorili. Zľakol sa toho, ako aj toho, že ho niekto uvidí. Radšej by otvoril tie dvere kľučkou. Prešiel sa k veľkému oknu v obývačke, obzerajúc sa okolo a snažiac sa tak vystriehnuť

nechápavého diváka. Podišiel k nemu, celkom k nemu a pozrel sa von. Obloha mesačného splnu posiatá hviezdami osvetľovala hrany mesta pod ním. Bolo to v celku pekné, ale nebolo to ono. Bolo to chladné a odporne.

Cítil, že by chcel byť niekde úplne inde. Jeho pocity boli obdobné, ako sú u väzneného zvieratá. Túžil po slobode. Smutne a žiadostivo sa pozeral na nádherne biely mesiac ako na modlu boha slobody. Sloboda. Hviezdy sa snažili pomôcť mu, ale boli príliš ďaleko. Boli to aspoň jeho ďalekí priatelia. Nerád sa na nich pozeral spoza mreží. Chcel ich vidieť pomedzi stromy a ich koruny za sprievodu tichého žblnkotu potôčika, vnímajúc pach mesiaca hľadiaceho na tie pod sebou. Chcel ležať na strome, na tráve, na kameni, či vo vode a hľadiť na dierky v čiernom súkne noci svietiace tak drobne, a predsa jasne svojim striebřistým zväzkom lúčov.

Túžil rozbiť sklo, roztrhnúť mreže mestskej stiesnenosti a rozbehnúť sa preč. Musel. Zatvoril oči, aby mohol lepšie vnímať upokojujúcu noc. Sklonil hlavu. Jeho svaly sa napli. Jeho ruky sa potichu, a predsa silno opreli o hrubé sklo. Samotná nahota ho tlačila k silným inštinktívnym záchvevom svalstva. Cítil, ako sa mu tma prerezáva kožou a vniká do neho. Mesačné zrkadlo sa mu chladivo rozlievalo po pokožke a tajne mu prebúdzalo nervové bunky akýmisi častým, no stále neznámym spôsobom.

Pomaly mu telo začala zahaľovať tma zakrývaného mesiaca. Opretý o sklo, zahĺbený niekde v strede svojej hĺbky. Keď bol mesiac hodnú chvíľu zakrytý, začalo pršať. Spočiatku len tak slabo, neskôr intenzívnejšie, no nie silno. Pozrel sa, ako sa tá hudba sype z nebies. Prítomnosť vody ho ešte viac dráždila. Závidel kvapke, ktorá jedna za druhou za smiechu dažďa dopadala na sklo a potom sa bezstarostne sklzála dolu, bez toho, aby na niečo čakala.

Cítil sa a chcel byť voľný. Chcel lietať nad krajinou a hľadiť na krásu sýtosti zelene po daždi, ktorá pri zmiešaní s arómou lesa po daždi ukazuje pravú tvár nádhery slobody. Cítil dažď. Každú kvapku padajúcu na zem. Každý záchvev, ktorý spôsobila svojím rozšplechnutím sa o pevnejší povrch. Cítil ho na sebe, ako na neho dopadá, ako prechádza tými najvšeliakejšími zákutiami raja tela a nevinne randí s pokožkou. Burcovalo ho to k hladnému naháňaniu koristi. Sčasti sa kamsi vracal. Chápal pudy zvieratá. Pudy prežitia. Neznáme sily, tlačiace k neznámemu cieľu.

Vracal sa k prvému dňu s Ajshou. Čakal rozmazanú bábiku s masochistickými sklonmi. Našiel však citlivé, a predsa silné dievča. Krásna a prekvapujúca Ajsha. Bolo mu jasné, že je to ona. Stále čakal na niekoho, kto by mu vyhovoval. Akási lesná žienka plná krehkosti a

úprimnosti, ktorá stelesňuje jeho ideál. Ajsha taká bola. Nemal rád len ten obal, dizajn, ale aj to, čo bolo v nej. Jej osobnosť ho natolko fascinovala... Dúfal, že ho pochopí. Bude jej to musieť vysvetliť, bez ohľadu na to, čo asi povie. Bola to ona, s kým sa chcel deliť, milovať sa.

Zívlo sa mu. To bol znak, že by mal ísť spať. Poslúchol a vrátil sa do izby. Dvere sa za ním zatvorili a on si ľahol. Vyfiltroval sa. Už bol pripravený na ďalší deň pretvarovania sa. Nemal rád mestá. Boli to pre neho klietky ľudskej hlúposti, kde sa človek uväznil a ničil v sebe krásno. Nechápal to.

Alfred sa pomaly preberal. Ochranka ho riadne zmasakrovala. Aspoň, že ho nezabili. Dokonca ho aj dali naspäť do ústavu. Bol pre nich zrejme príliš vzácny. Spočiatku bol riadne nasrdený na tú malú žabu, ale neskôr pochopil, že to bol on, kto to pokazil. Celkovo to pokazil. Od začiatku, do konca. Bol nazlostný na seba, že takto ponížil svoj geniálny mozog, na mozog primáta. Dúfal, že sa Beethovenovi nič nestalo. To bolo jediné, čo mu zostávalo. Dúfať. Ži teraz. Od koho to počul? Jáj áno, ten fešák, ktorý teraz vraj odišiel k tej bábike. Škoda, že nebol ako on. Škoda.

Zahodil myšlienky a pustil sa do dokončenia svojho diela. Chcel tak zabiť bolesť, strach, obavy a stres. Jeho veľké dielo. Potreboval už len dokončiť svoj program a napojí sa na tajomstvá tohto štátu, bez toho, aby o tom niekto vedel.

Fajčil nenikotínové cigarety, vyťukával klávesnicu a hlasom presúval už vytvorené časti. Možno trochu starý zvyk s tými cigaretami, ale jemu ten dym naokolo pomáhal. Pracoval horúčkovo. Bol tou robotou uchvátený, stiahnutý a nebolo toho, kto by ho od nej odtiahol. Svet sa pre neho stratil a bol len ten jeho, vymyslene chladný.

Po dvoch hodinách bol popolník aj program plný. Premiestnil ho na dúhovo lesklú guľičku a nachvíľu vypol počítač. Netrpezlivosťou sa mu triasli ruky a cigarety nestačil zapaľovať. Naštartoval program. Prihlásil sa do siete. Našiel cieľ. Pustil sa doň. Program bol ako falošný kamarát, nenápadne priateľský a vypočítavý, bol všade tam, kde mal byť. Prešiel zopár bezpečnostných kódov a hesiel, až sa dostal pred bránu jedného z najzaujímavejších a najmúdrejších počítačov mesta. Rýchlosť, akou predtým ťukal na klávesnicu ho unavila, a preto teraz už len spokojne sledoval, ako sa program ženie za cieľom. Veľká dotyková obrazovka pred ním rýchlo prelietavala

tými najrôznejšími prostrediami, zahatávala stopy a malý hologram naľavo premietal prepojenia, prechody a ututľávanie. Nedočkavo sa nadýchol. Cieľ bol na dosah.

“Už som tu, miláčik,” zašepkal. Príjemné písmo a hlas oznámili, že ďalší prístup nie je možný bez zadania hesla. Nie obyčajného hesla. Pýtanie kódov a hesiel ho neprekvapovalo, pre program to nebolo závažnejším problémom. Pri tomto vstupe však pracoval dlhšie. Napínal ako guma v trenkách, až kým nepraskol. Bol vnútri.

“Áno,” vyšiel z neho víťazný pokrik a začal si prezerat' údaje, ktoré nemal nikto nikdy uvidieť. Ale on mohol. On chcel zmeniť budúcnosť. Chcel a teda mohol.

Marthol sa zobudil na nič. Len tak, normálne, nevládal spať. Pri ňom sedela Ajsha a usmiala sa, pozerajúc na neho. Usmial sa tiež, urovnávajúc si to, kde sa asi práve nachádza. To svetlo. Musel spať poriadne dlho, lebo bolo už pokročilé popoludnie.

“Dobré ráno,” pozdravila ho.

“Dobré.”

“Dobrá chuť,” ukázala na tácku, ktorá ležala vedľa neho.

“Ďakujem,” šťastný sa ju pustil pomaly vyjesť.

“Mal si nejakú búrlivú noc,” poukázala na šaty naokolo.

“To teda mal.”

“Čo sa dialo?” chcela sa dozvedieť, prečo bola košela, ktorú mala pred chvíľou v rukách natrhnutá. Niečo sa tu muselo diať. Pusmiala sa nápadu s vlkolakom.

“Mal by som si niečo obliecť, čo myslíš?” opýtal sa hneď, jasne uhýbajúc odpovedi.

“Mal,” rýchlo, stručne a jasne mu odpovedala hodvábnou výsmešným tónom.

“A čo?”

“Ty nemáš na sebe vôbec nič?” začala sa s ním pasovať o prikrývku. To, že jej neopovedal, ju zaujalo.

“Nohavice by som mal mať niekde tu,” začal už keď dokončievala vetu. Po jej dokončení sa na ňu zvedavo pozrel a pokračoval:

“Nie nemám. Prečo?”

“Ja len tak,” odpútala sa od myšlienok.

“Aha, tam sú. Podaj mi ich prosím ťa,” hodil na ňu prosebnú masku, ktorej nemohol nikto odolať. Teda takmer nikto. Keď už totiž mala v rukách nohavice a on na tvári ten vďačný ksicht, odišla. Jednoducho odišla preč.

Chcela ho vyprovokovať. Len tak. Túžila po tom vyšantit' sa trochu a uvoľniť sa tak.

Začal hľadať slipy. Nevedel si spomenúť, kam ich dal. Ako-tak sa teda obrátil prikrívkou a vybehol za Ajshou. Začul vodu v sprche. Spočiatku pomaly, aby ho nikto nevidel, potom však stále rýchlejšie sa pobral smerom k sprche. Hľadal ju podľa sluchu a potom vedel približne kde je, veď sa v nej sprchovala Ajsha. Keď tam dobehol, jeho nohavice sa práve namočili. Ajsha po ňom hodila veselý a škodoradosný pohľad a rýchlo, pokým bol ešte začerstva prekvapený, ubzikla popri ňom von. Zhypnotizovane vypol vodu. Prebral sa, otočil sa a rozbehol sa za ňou. Ona už stála v širokej chodbe a hovorila niečo o srande a splietala niečo ako ospravedlnenie, čo sa snažila doplnať vysvetlením. Jeho výzor však neprežrádzal, že by sa na tom ktovieako zabavil.

Nevedela, čo sa deje, či nechápe srandu, chcela ujst'ť, keď ju vtom chytil, vzal do náruče a opýtal sa jej:

“Kde je vaňa pre dvoch?”

Jej vystrašená grimasa sa pomaly menila na úsmev.

“Ale mám podmienku,” dopovedal diplomaticky.

“Akú?” vystrašená otázka.

“Ja pripravím kúpeľ,” povedal s úsmevom a rozbehol sa s ňou do chodby.

“Tu,” ukázala na pekné drevené dvere. Nechal ju, nech sa postaví a skúmavo ich otvoril.

Zazrel veľkú vaňu pri jednej zo stien a všade naokolo plno exotickej zelene. Normálnych živých kvetov a rastlín, niečo, čo bolo aj v týchto časoch niečo neobyčajné. Namiesto kvadričiek, či koberca, bola na zemi tráva. Bola to malá rodinná džungľa. Naokolo lietali pestrofarebné exotické vtáky a motýle. Súkromný raj. Bolo to veľké ako aj celá miestnosť. Žiadna záchodová izbička a malá vanička. Nebolo to však zase ako štadión. Ohromene vstúpil dnu.

“Pekné, však?” opýtala sa ho, aby preťala ticho.

“Ohromujúce,” povedal ústami od úžasu otvorenými.

“Hovorila som mame, že to vymyslela dobre.”

“Tvoja mama?” ticho úcty a vďakyvzdania. “Bomba. Hmm, ostaň teda vonku. Pripravím taký kúpeľ aký si ešte nezažila.”

Dvere sa zatvorili. Vyzliekol sa. Tú jednu prikrívkou, čo mal ako-tak na sebe prichytenú, rozprestrel a narýchlo “poskladanú” ju položil na trávu. Začal pracovať na tom, čo sľúbil. Dávkovačom dal do vane penu, exotické arómy, príjemnú vodu a pridal k tomu nádhernú hudbu.

“Ďalší, prosím,” zakričal, keď už bola voda v sede asi tak vo výške

pazúch. Vypol ju. Dvere sa otvorili a dnu vstúpila Ajsha. Očarená prípravou sa už začínala vyzliekať, keď sa k nemu otočila a zamračene mu povedala:

“Hej, otoč sa. Ani ja som ťa nevidela, keď si sa...”

“O. K.,” odpovedal hlasom, ktorý bol kdesi medzi prebudením a sklamaním a otočil sa k stene, ktorá bola zarastená ťahavými rastlinami. V stene zabudovaným ovládačom zamkol zvnútra dvere. Ľutoval, že tam nie sú zrkadlové kvadričky a pozeral sa aj po dávkovačoch, či nie sú chrómové. Neboli, lebo boli akési mramorové. Akosi mu to však stále nedalo. Pokúšal sa otočiť. Pri pokusoch, mu Ajsha vždy citoslovcom “Ee” naznačila, že sú márne. Tak sa aspoň pohrával s bohatou penou. Až keď pocítil, že vstúpila do vody a jej nohy sa dotýkajú jeho chrbta, otočil sa. Dostal dávku vody do tváre a začul smiech. Rýchlo načrel rukami do vody a keď uchopil nájdené nohy, potiahol ich. Začul špliechanie a prskanie vody. Zasmial sa. Pomaly otvoril oči a pozrel sa naokolo. Nevidel ju. Rukami rozhrabával všetko skrývajúcu penu. Hádám sa len neutopila?

“Ajsha, kde si,” bolo z neho cítiť zúfalstvo v plienkach. Začal sa pomaly stavať, aby mohol cez rozhrňanú penu vidieť lepšie. Pocítil na vyrovnávajúcích sa nohách ruky a už letel v ústrety obláčikom peny. Šplechtie bolo skutočne krásne. Voda sa mu dostala do očí. Neštípala.

Videl celý vaňový svet. Rýchlo to využil a zamieril k Ajshi. Kvočala a čakala odkiaľ príde. Stiahol ju k sebe pod vodu.

Nevedno ako dlho sa potom ešte takto zabávali. Prestalo ich to však potom baviť. Len tak sedeli oproti sebe a smiali sa. Ajsha sa potom otočila a pustila letnú vodu zo zavlažovania nad nimi. Umelý dážď v umelom raji, v chladnom meste umelých vzťahov.

Usmiala sa a podišla k nemu. Kvapky na ňu dosadali a zdobili ju ako dočasné perly. Vlasy sa stali morskými rastlinami, ako vlasy malej morskej víly a po tvári cválajúce kvapky prechádzali krásami šťastnej tváre bez úsmevu.

“Si nádherná,” povedal. Usmiala sa a opatrne sa dotkla jeho ruky. Jej ruka sa po jeho ruke ťahala pomaly, ako had pri ktorom človek tiež nevie, kam vlastne ide. Očami sa hltali. Jeho tvár sa blížila k jej a jeho ruka pristála na jej pleci, približujúc tak smer tej druhej. Pohladil ju po pleci a pritiahol sa k nej. Položila svoje ruky na jeho chrbát a tiež k nemu priťahovala hlavu i svoje telo. Ich tváre splynuli. Ich ústa sa stretli. Najprv len na chvíľu. Potom sa jazykom pokúšal odomknúť jej ústa. Keď sa mu to podarilo, vstúpil dnu, vyprevádzajúc jej jazyk. Splynuli v jednu hlavu. Jeho druhá ruka dorazila na jej druhé plece a spolu s tou prvou začali pomaly schádzať k jej pazuchám. Chytil ju

pod pazuchy.

“Sadnite si ku mne, princezná moja,” zažartoval s hviezdickami úžasu v očiach.

“Dobre, rytier môj,” zopakovala po ňom tón stredoveku. Oči však tiež nehrala. Hľadeli jeden na druhého. Mali sa veľmi radi. Vtom niekto zaklopal.

Clarence si pomaly sadla, ešte stále sledujúc zvedavé pohľady členiek dozornej rady.

“Ako vidím, niečo vás trápi. Čo je to?” opýtala sa, akoby nevedela.

“Týka sa to tých chlapcov. Rozprávali sme sa o tom, kým ste prišli. Prečo ste ich nechali nažive? Neuvedomujete si, že tým môžete zničiť Vašu ešte mladú ríšu?” vychĺlila na ňu jedna z desiatich žien pred ňou.

“Moju ríšu? Viete, niekedy sa mi zdá, že tu ani tak nejde o moju, ako o vašu ríšu. A čo sa týka chlapcov, ak ste si nevšimli, potrebujeme ľudí na južnej strane,” vyštekla na ne.

Mala ich už plné zuby. Napriek tomu, že to boli jej dobré priateľky, v poslednej dobe z nich mala zlý pocit. Napriek tomu, všetky údaje, aj keď boli z rôznych zdrojov sedeli s tým, čo o nich vedela. Možno to bol len jej hlúpy výmysel. Už trochu miernejšie sa opýtala:

“Máte ešte nejaké iné otázky?”

“Nie,” odpovedala ako zbitý pes. “Už iba správu o napredovaní vo vašom pláne CLEAN, o ekonomike a všetko to, čo vždy býva zahŕňané v pravidelnej správe.”

“Dobre, pošlite mi to domov.” Nastalo ticho. Dost' trápne, aby nikto neprehovoril.

“Ešte niečo?” spýtala sa nasmelo Yolla.

“To je všetko?” zvažovala a zamyslela sa.

Prikývnutie sa jej nepáčilo. Vstala a odišla. Čím skôr bude odtiaľ preč, tým lepšie. Tá stručnosť. Akoby sa preriekli. Určite to už neboli priateľky. Mala si to všimnúť skôr. Všetko ona to zistí. Teraz však treba odísť. Teleport ju “odprevadil” domov.

Áno, viem, chcel by si vedieť čo je to plán CLEAN. Je to plán očisty krajiny, vypracovaný Clarence Ookeovou. Podobnosť s organizáciou CLEAR nie je náhodná - práve z nej sa postupom času vyvinula.

Clarence si bola vedomá toho, že v krajine istotne nie je všetko v poriadku, a tak mal jej program CLEAN zlegalizovať obchod v meste.

Mal zvýšiť bezpečnosť a skrášliť prostredie. Totiž, čo sa týka bezpečnosti, občas sa našla nejaká tá mŕtvoľa a bolo treba zistiť, prečo sa nachádzala na takom zabudnutom mieste, s dierou v tele, prípadne, kto to vlastne je? Keďže hrubá a nižšia práca bola predovšetkým doménou strojov a mužov a radiacie funkcie patrili ženám, vznikli medzi ženami určité korporácie. Inak povedané, držali spolu a išli proti spoločnému “nepriateľovi”. A taká ženská rivalita... však čo ti budem hovoriť. Konkurencia bola teda tvrdá a Clarence chcela, aby sa ženy zase stali ženami. Aby mali srdce, dušu, svedomie a rozdávali lásku a dobro.

Znova sa stretla so svojím domom, svojou izbou, svojou fotkou, svojimi spomienkami. Všetko sa to na ňu prilepilo. Tá “prechádzka” vôbec nepomohla. Skôr to zhoršila. Cítila, že sa jej to tu už hnuší. Bolo by to treba prerobiť. Zrušiť. Ale sama to nedokáže. Rada by pomohla niekomu, kto by to chcel prestavať, ale je vôbec niekto taký? Hlavou jej bežalo tisíc myšlienok za sekundu a predsa na nič nemyslela. Zapla počítač a prezerala si svoje plány do budúcnosti. Nič ju neuchvátilo, až... . Niekto sa jej tam rýpal. Našla tam odkaz. Odkaz od niekoho. Inak ani stopa. Nepochopila, ako sa jej tam mohol niekto dostať. To ju ani tak nezaujímalo, ako znenie odkazu:

“Ahoj. Ani nebolo ťažké sa sem dostať. Som niekto, kto urobil strašne veľa, aby ti položil pár otázok a keďže neviem, či sa niečo nestane, rýchlo ti ich položím (nazval som ich tvojimi šokmi):

1. šok - som muž. To je sila, čo?

2. šok - tvoje Mn-ústavy nie sú jediné. Sú ešte dva. Porozmýšľaj komu ide zisk.

3. šok - nechápem, ako to dokážeš nevidieť, ale podľa toho, čo som tu čítal/počul, si úplná naivka a myslíš si, že všetko je tak, ako tu píšeš, a že ťa nikto neklame. Niečo ti poviem. Všetci ťa klamú. Aj tvoj CLEAN iba naznačujú. Áno, videl som, ako na ňom “pracujú”. Milá moja, ak si myslíš, že to bude v takomto “poriadku” stále, tak sa mylíš. Bude to treba zmeniť.

4. šok - to, že som sa sem vlastne dostal.

Môj návrh: Prebudiť sa. Ozvem sa ti a ponúknem ti pár alternatív. Ak budeš tvrdohlavá, použijem tú alternatívu, ktorá sa pozdáva najviac mne, a teda mi aj najviac vyhovuje.

A nehľadaj ma. Inak sa pomstím.

Už budem musieť končiť. Som rád, že som ti mohol potykať. Maj sa.

S pozdravom Muž/žena.”

Ticho. Bolo počuť ticho. To, čo jej teraz prebiehalo hlavou, bolo niečo neuveriteľné. Nieкто sa dostal aj do jej hovorených denníkov, jej pocitov. To je nemožné. Veď len samotné heslo je pretransformovaný kód čiar na jej pravej ruke, skutočnej osobnosti a zrenice v číslach, tónoch a farbách. A to ešte nehovorí o systéme, ktorý zabraňuje vniknutiu a zisťuje podrobné údaje o použití po prihlásení sa. Bolo takmer nemožné, aby to otvoril nieкто iný. Ona sama si tento “superprogram” vytvorila. Avšak usmiala sa. Bola rada, že jej tam nieкто vnikol. Dokonca mal rovnaký názor, ktorý sa protirečil s jej voľakedajšími názormi. Má spojenca. A nemusí mu vysvetľovať, o čo ide. Využije to. Rozveselilo ju to. Nálada, ktorá predtým naplňala izbu, už nebola. Bola iba tichá radosť s úsmevom.

Marthol ju položil a obidvaja sa začali, akoby na povel, obliekať. Hľadali časti svojich oblečení s rýchlosťou a húževnatosťou hľadača pokladov. Ozvalo sa ďalšie, už nervóznejšie zakľopanie. Marthol vypustil vaňu a za finišu obliekania, potvrdeného prikívnutím Ajshy otvoril.

Trochu nervóznym krokom vošla dnu Marta a nechápavo sa na nich pozrela. Najprv na Marthola v plachte, ktorého pohľad rýchlo odbehol kamsi inam a potom na Ajshu. Vlasy mali mokré a sálala z nich vôňa vody.

“Ja, ja som, bola som ukázať Martholovi kúpeľňu,” povedala to takým štýlom a s takým úsmevom na konci, že hádam každému by bolo jasné, že to nie je pravda.

Marta sa pozerala naokolo a jej oči sa zachytávali o každý predmet. Potom vtiahla nosom pach, ktorý ju trápil už od vstupu a pousmiala sa. Vo vani lenivo ležal malý kopček peny do kúpeľa. Bola rada, že jej dcéra je šťastná.

Po tom, ako sa Ajshina mama vzdialila, sa obaja pustili do tichého úsmevu. Pomalým, skúmavým a takmer až Holmesovským krokom sa išli porozhliadnuť po mame. Tá sedela v hlavnej izbe a hrabala sa v počítači.

Všimla si ich. S takmer nenápadnými úsmevmi sa rozišli a každý poslušne išiel do svojej izby. O chvíľu už aj vnútri bola noc a tma sadala na viečka. Všetko pospalo. Takmer všetko.

Druhá časť E-mailu od Piera Esmeru (Maxwood) jeho priateľovi Samovi Mackayovi (Barnow):

... Takže tu sú:

Článok zo 42. čísla týždenníka ... roku 1996

...sa oblieka čím ďalej tým väčší ako muž. Nosí obleky s kravatou a fajčí hrubé cigary. Ako protiklad si najala telesnú strážkyňu, ktorá je veľmi ženská a nápadne sa podobá na... .

Článok zo 47. čísla týždenníka ... roku 1996

Bez muža to ide niekedy lepšie ako s ním. Americká psychologička robila prieskum medzi mužmi a ženami, čo sa rozišli s partnerom. Ukázalo sa, že ženy sa po rozchode cítia často šťastnejšie, ako keď žili spolu s partnerom. Opačná situácia je u mužov, ktorí sa po rozchode s partnerkou cítia horšie. Príčinu tohto javu vidí v tom, že ženy robia v partnerstve viac kompromisov a častejšie sa vzdávajú svojich záujmov.

Výťah z 50. čísla týždenníka ... roku 1995

Rady ženám

Podľa toho kam vás váš partner pozve na dovolenku zistíte, k akému typu mužov patrí...

Výťah zo 40. čísla týždenníka ... roku 1995

Rady ženám (znova)

Ak strávite s milencom noc v jeho byte, dobre si všimnite, aké vám ponúkne raňajky. Tak zistíte, k akému typu patrí. (Pozn. Rozdelenie mužov podľa raňajok?).

Objavil si niečo, na čo treba upozorniť a varovať pred následkami. Ten tvoj postreh je úžasný a myslím, že toto do príbehu zapadá. Poskúsim sa zistiť viac. Skús to aj ty a potom uvidíme, či si mal so svojou teóriou pravdu. Ako ťa to vlastne napadlo?

Prepáč, už musím končiť, lebo Milda ma vraj už poslednýkrát volá (začína to byť vážne). Máme dnes pečenú kačku na neviemčom, a tak musíš uznať, že sa musím dozvedieť, aké to je. Maj sa teda.

Maxwood

Marthol v noci skoro nespál. Niečo ho trápilo, niečo objavil a následne ho niečo ohúrilo. Až nadránom to už jeho mozog nevydržal

a vypol ho. Celú noc silno rozmýšľal. Mal nad čím. Táto noc bola rozhodujúcou nocou ich časti tohto príbehu.

Keď sa ráno zobudil, cítil sa ako zbitý pes. Hlava ho síce nebolela, ale ako keby žil v nejakom opare. Konal neprebudene. Aj náladu mal pod psa. Vytvorila sa okolo neho akási kopula, či veľké nepreniknuteľné vajce, cez ktorého škrupinu sa nedalo dostať. Po chvíli to Ajshu napálilo. Sedel tam v jedálni za stolom, presne na tom mieste ako predvčerom, ale nesedel tam. Akoby tam bol teraz niekto úplne iný.

“Čo si taký. Zle si sa vyspal?” prehovorila k nemu hlasom starostlivej mamy.

“Áno,” stručnosť.

“Prosím,” nútila ho prezradiť aspoň kúsok toho, čo ešte stále kdesi skrýval. Ona to cítila.

“Pod so mnou,” rozhodol sa. Postavil sa, chytil ju za ruku a vykročil k svojej izbe. Cestou to už nevydržal. Musel sa jej to spýtať.

“Chcel by som sa ťa spýtať... bože ja neviem ako. Musím ti to povedať, spýtať sa ťa,” Rozmýšľal ako to povie. “Vidíš niekedy farby, ktoré iný nevidia? Cítiš v noci tmu? Cítiš život v sebe i navôkol? Cítiš ich tiež tak silno? Cítila si niekedy, že sem nepatríš? Že ťa tu nikto nechápe a nerozumie ti, akoby si hovorila iným jazykom?

Jednoducho, cítila si niekedy, že to naokolo nie je tvoja krajina a tvoji ľudia? Ja áno. A potom, keď si niekoho našla, niekoho, kto bol rovnaký ako ty, chcela si s ním utiecť do nejakej krajiny, vašej krajiny. Ja cítim, že som niekoho takého našiel. Cítiš to tiež?” vyriekol už dávno pripravené otázky. Bolo veľmi ťažké vyriešiť ich. Mali im však pomôcť. Dúfal, že to pochopí. Chcel, veľmi túžil po tom, aby ho pochopila.

Hľadala na neho, akoby zazrela blázna. Akoby to bol bláznivý anjel, ktorý si myslí, že každý naokolo má také krídla ako on. Bolo v nej zrazu šťastie. Toľko šťastia. A radosti.

“Áno. Takmer stále,” povedala ticho.

Ten výraz tváre mala stále. Keď to dopovedala, Marthol sa pozrel do jej tváre. Tá jeho urobila to isté. Objal ju. Objatie. Toto objatie, také ako žiadne iné, osobitné neviditeľnými slzami radosti dvoch ľudí. Hľadali sa tak dlho, až sa našli. Popustil objatie.

“Pod. Chcem ti niečo ukázať.”

Poslušne bez otázky prešla za ním do jeho izby. Tam spoza skrine vytiahol tenkú kovovú tehličku, ktorej veľkosť bola asi taká, aká je veľkosť riadnej dlane dospelého muža. Ľahol si na posteľ, vedľa neho zvedavo Ajsha a pred nich oboch položil túto tehličku. Bola z dvoch vzadu spojených kovových doštičiek. Pýtali si, aby boli oddelené.

Keď ich oddelil, tehlička sa otvorila ako väčší elektronický diár. Klávesnica a monitor sa vytlačili von a rozťahli na normálnu veľkosť. Teraz to už bol malý prenosný počítač. Display sa zaktivoval a na ňom sa objavilo hlásenie o tom, že ak chce v práci pokračovať, musí udať vstupný kód. Kód bol na niekoľko obrazoviek.

“Také niečo sa nedá uhádnuť. Treba to vedieť. A Alfred, on ho tu istotne zabudol, keď ho odnášali, mal veľmi osobité a zložité kódy a ochranu dát. Viem, že máš na neho dosť zlé spomienky, ale vedz, že je to génius. Našiel som to tu včera večer, (či už bola noc?) neviem. Nedalo mi to a dlho som uvažoval, aké by mohol mať heslo a k čomu všetkému by som sa mohol dostať.

“Odkiaľ by si mohol vedieť, aké heslo má?”

“No vieš, on má, teda vlastne mal, v ústave veľkú dôveru a úctu. Bol tam opravárom a správcom pokazených systémov a ich prístrojov. Jeho hlava bola jednoducho zrodená práve na toto. On ma naučil všetko, čo viem o počítačoch a ich rozmýšľaní, aj keď to nie je veľa. Dost som ho teda poznal.” Pohľad, ktorý naňho Ajsha vrhla rozprával o tom, ako dúfa že nie.

“Nie, neboj sa, nie som ako on, teda nie som gay.” Na jej tvári sa síce skrývane, ale aj tak trochu objavila úľava. Ani nevedela prečo, veď také niečo by jej ani nenapadlo. Keď ho však spomenul, toto sa jej zdala byť jediná príčina. Nebola našťastie pre ňu.

“No, ale vysvetlím ti, ako som na to prišiel. Takže. Heslo som hádať nemohol, bolo to príliš nebezpečné pre počítač. Nesprávne heslo by zničilo jeho najdôležitejšie časti, a teda aj moju nádej, že sa dozviem niečo viac.

“Nerob zo mňa cvoka. Nemusíš mi to vysvetlovať polopatisticky. Povedz konečne, ako si na to heslo prišiel.”

“Dobre. Porozmýšľaj, mohol sem doniesť niečo väčšie?”

“Myslím že nie. Určite nie.”

“Nemohol si teda dovoliť priniesť niečo zložitejšie. Znamená to, že použil zrejme iba jeden prevodník. A uvažuj, aký prevodník by mohol použiť?”

“Keď tak uvažujem, hocijaký. V pohode si mohol doniesť drobný skener, kameru, mikrofón, dokonca si mohol urobiť aj rozbor tkaniva. Mohol použiť hlas, obraz, čísla, písmená, DNA štruktúru, či rozbor čohokoľvek iného.”

“Presne tak. On mal však jeden zvyk. Vždy všetko zkombinoval, ale v konečnej podobe to bolo iba jedno z nich. Napríklad čísla, písmená a grafiku previedol podľa určitého pravidla na zvuky. Potom mu už stačil len emulátor a nejaké zariadenie, do ktorého mohol zadať svoje heslo. Muselo to však byť zariadenie, ktoré používal on.”

“Nenapínaj!” napomenula ho.

“Našiel som ešte toto,” ako ležal, sklonil sa z postele. Spod nej vytiahol niečo, čo by tebe zrejme pripomínalo obal z kazety.

“Emulátor a mikrofón v jednom.”

“Úú,” vyšiel z nej úžas. “Už len treba vedieť, čo povedal. Rýchlo to prosím zapoj a povedz už to heslo. Som nedočkavá. To ako si na to prišiel mi povieš potom.”

Položil tú vec pred prednú stranu počítača. Boli blízko pri sebe. Akoby sa cítili. Objavil sa malý konektor a na emulátore jeho druhá časť. Zapojil ich. Display im oznámil, že sú na dobrej ceste. Roztiahlo im to po tvári úsmev a pozreli sa na seba. Nahol sa k mikrofónu a povedal:

“V nebi budem počuť.” Obrazovka sa zapísal dátami a vpustila ich ďalej. Objavilo sa pôsobivé menu.

“Tak a teraz mi to prosím ťa vysvetli.”

“No. Vždy vymýšľa heslá podľa nálady a prostredia, v akom heslo vytvorí. Alfred má rád klasikov. Či už hudobných, literárnych, alebo filmových, chce o nich vedieť všetko. Pozná naspamäť množstvo výrokov. Aj ich patrične používa. Dost' si ich vďaka nemu pamätám. Ešte v ústave, pár dní pred tým, ako odišiel k tebe, mi povedal, že si niekoho našiel. Volal ho Beethoven. Povedal, o ňom, že nežije v Mn-ústave, ale vonku v meste, v jeho uliciach. Ešte sa pochválil, že sa s ním teraz niekedy stretne. Vieš, myslím si, že sem prišiel len preto, aby si užil so svojím Beethovenom. On si vždy vedel nájsť cestičky. A zrejme aj preto nemal emulátor identifikáciu hlasu. Stačilo, aby to bol hlas mužský, veď kde by sa tu nabral iný chlap. Na vyslanie musel použiť nejakú bláznivú frekvenciu, keď ho nikto nezachytil.”

“Tak to bolo to rušenie.”

“Aké?”

“Ale, keď som odchádzala, pocítila som niečo zvláštne, no zrejme to bolo toto.”

“No vidíš a máš odpoveď na jednu záhadu vo vrecku. No, ale dopoviem ti to. Beethoven na sklonku svojho života stratil sluch. Teda ako ten klasik. A keďže mal Alfred niekoho tak rád, že pre neho toľko riskoval, zrejme dal ako heslo nejaký Beethovenov výrok. A od neho si pamätám predovšetkým jeden, ktorí rád používal: “Keď Beethoven umieral povedal: “V nebi budem počuť.”” Podľa toho som uvažoval aj včera v noci,” domonológoval.

“Úžasné. Bravó,” flegmaticky mu zablahoželala Ajsha.

“Ďakujem,” poležiačky sa uklonil. “Ale pozrime sa, čo nám ponúka Alfredov počítač.”

Pred ich nedočkavými zrakmi sa objavil Alfred, ešte stále trochu

farbami hýriaci. Z monitoru ich uvítal vo svojom počítači.

“Čo to robíš? Môže niečo prezradiť,” opýtal sa vystrašene a iba okamihovo sa pozrel na Ajshu.

“Ahoj Alfred,” pozdravil ho trochu namrzene “dúfal som, že nepracuješ a že ťa to hneď neprepojí, keď sa ti tam pokúsime dostať. Predtým si to mal spravené inak.”

“Ehm, to je Ajsha,” pozrel sa na ňu. Netvárila sa dvakrát šťastne.

“Teda, vlastne vy sa už poznáte,” trápna pauza. “Hoci to nebolo ktovieaké oznámenie. Je to však iba tvoja chyba, že také zlé. Keby si sa s ňou aspoň trochu zoznámil, zistil by si, že je to zasvätený človek, so skvelými názormi. Ale tak ti treba,” ďalšia prestávka. Pozrel sa na Ajshinu tvár. Znášala to dost' zle. Uprene na neho hľadela, akoby čakala ospravedlnenie. Neudržal a pousmial sa.

“Ako to, že si sa mi takto neobjavil aj včera v noci?” vrátil sa k téme.

“No, urobil som zopár zmien po príchode. A prečo som ťa tam včera pustil? Chcel som, aby si vedel, že raj ešte existuje,” povedal básnicky a tajomne pokúšajúc sa pritom odrážať Ajshin nahnevaný pohľad.

“Mohol by si nám ho ukázať aj teraz?” bola to takmer prosba.

“Samozrejme.” Na monitore sa objavilo predošlé menu.

Postupným stláčaním úplne úžasných ikon na monitore sa dostali ku koncu. Menu prezerania malo pár ikon, na ktorých prebiehali snímané obrázky, cez ktoré svietil charakterizujúci obrazec. Marthol stlačil jeden z nich, na ktorom bolo napísané RAJ. Tlačidlo narástlo a objavili sa ďalšie. Na každom z nich bol nejaký pohyb v krajine. Stlačil jedno z nich, zrejme to, ktoré poznal a pred nimi sa rozprestrela zelená krajina, plná stromov a trávy. Slnko zalievalo okolie a odtlačalo tak nočnú tmú. Oblaky sa zahanbene, až červeno dívali na to, ako slnko pomaly ovláda na pár hodín zem pod nimi. Ajsha s Martholom úžasom pootvorili ústa. Obdivovali doteraz nevidenú krásu. Začali s mobilnou kamerou prezerat' okolie, počúvajúc spev vtákov a vetra. Prechádzali pomedzi stromy, rozhrňali trávu a brodili potôčiky, keď začuli slová, v pre nich neznámom jazyku:

“To je čo?” spýtala sa nikoho Ajsha.

Marthol iba nevedomky mykol plecami. Hneď na to za nimi niečo zavrčalo, pred kamerou sa zjavila ľudská noha a ... a nič. Z reproduktora sa ozvalo niečo ako “puk” a nastalo znenie. Vtom sa pred nimi zjavila Alfredova úžasnutá tvár a z úst sa mu vydrala iba jedna otázka:

“A to bolo čo?”

“Neviem,” ozvali sa obaja naraz.

„Ja, rýchlo to preskúmam a potom vám dám vedieť. Zatiaľ čau,“ objavilo sa predošlé prostredie obslužného programu.

Marthol vypol počítač. Do ich hláv sa vtrelo ticho, ktoré rozmýšľalo, hoci si to nechcelo priznať. Ležali takto vedľa seba možno dlho, akoby veľmi dlho. Obaja premýšľali, čo to bolo. Hlavu mali plnú a predsa prázdnu.

Pozrel sa na Ajshu.

„Ja si tiež idem ľahnúť na posteľ a ... však vieš, čo ma žerie,“ povedala a odišla preč, zatvoriac za sebou dvere.

Marthol ležal na posteli a premýšľal. Zistil, že vonku by sa dalo žiť a to ho fascinovalo.

Ajsha si ľahla na posteľ a premýšľala. Zistila, že vonku by sa dalo žiť a to ju fascinovalo.

Pomaly sa im ujasňovalo, čo musia urobiť. Už tu nemôžu zostať.

Marthol nemohol zaspať. Zasa. Videl niečo, čo mu nasadilo do hlavy veľkého skarabea. Ten kotúľal svoju hovnovú guľičku po celej jeho hlave a menil mu tak myšlienky, ktoré aj tak veľmi nevnímal. Iba sa akoby kamsi vnáral. Znovu mal ten pocit. Ako prvú noc. Stále viac a viac rozmýšľal, čo tu vlastne robí. Ajsha. Áno, pre ňu je tu. Začul nepočuteľný hlas vnútri seba. Veď konečne ju našiel. Je taká, aká bola v snoch. Presne taká. Nádherná a prirodzená.

Potichu ho striaslo. Po chrbte mu prešiel brzdený mráz. Nebola mu zima. To ho k sebe volala ona - príroda. Bola jeho matkou. Miloval ju. To ona mu rozprávala tie kúzelné príbehy o slobodnom človeku. O tom, ako rozdielne sa cítil, ako sa nútil byť niekde, kde byť nechcel. Ak ostatní v meste boli ľudia, tak on sa cítil ako zviera. Nemohol zaspať a vedel, že nezaspí, pokiaľ sa neoslobodí od toho prieskumnického pudu zvieratá, túlajúceho sa nocou. Potreboval, až musel sa plaziť nocou a skúmať ju. Skúsil to znovu pri okne. Hľadel na bezoblačný deravý dáždnik, ktorého dierky tvorili lampy noci. Jeho priatelia.

Ten deň, deň tej vane bol úžasne nádherný. Cítil sa ... fantasticky. Bolo to krásne a veselé. Mal v sebe takú silu... ako život. Nemohol byť bez toho, aby nebola pri ňom aspoň chvíľu. S ňou sa všetky dni stávali krásnymi. Cítil, ako splyvajú a stávajú sa jedným organizmom. Znova ho ovládali pudy, tie vlny, ktoré tak ženú vpred. Nemohol ich poraziť, a tak ich prijal za priateľov.

Pozeral sa von na tichú predletnú noc a to ho jemne ukludnilo. Cítil sa však, akoby ho od začiatku niekto sledoval. Vedel, že inštinkty ho

neklamú. Otočil sa. Uvidel tam Ajshu. Pozerala sa na neho zo vzdialenosti pár metrov. Usmial sa. Ona tiež. Podišla k nemu a pritúlila sa. Objal ju. Vzájomne sa hladili hlavami a snažili sa tvárou pokryť čo najväčšiu časť tváre toho druhého. Treli si líca o líca ako zvieratá. Robili to tak vychutnávajúco pomaly. Mali to radi. Rovnako ako objatia.

Držal ju silno, ako jediné čo mal. Držali sa takto potichu, nevedno ako dlho. Ukladali si tento pocit do pamäti, z ktorej im to už neujde. Pocítil, ako jej objatie pomaly slabne. Trochu sa zľakol. Pozrel na ňu. Jej tvár prezrádzala pokojný a odovzdaný spánok. Zodvihol ju na ruky a niesol ju do jej posteľe. Videl sa, ako láskyplne ju zakrýva. Cestou do jej izby znovu pocítil, akoby ho niekto sledoval. Takže to nebola Ajsha? Musel ju však zaniest' do jej posteľe. Láskyplne ju zakryl. Keď vychádzal z jej izby, bol rozhodnutý, že sa na toho neznámeho a nechceného diváka pozrie. Rozmýšľal, kto to mohol byť. Bola iba jedna možnosť. Bol však veľmi unavený a nechcelo sa mu. Už ani necítil pohľad neznámeho. Žeby Marta? Nechal to teda radšej tak. Bol to unavujúci deň. Ale krásny.

Za rohom plakala skrčená Marta. Z toho, čo tu videla. Náhodou ho spozorovala minulú noc. To ju začalo znervózňovať. Keď však dnes uvidela toto stretnutie, pochopila. Netušila. Nemala tušenie, že jej dcéra cíti to isté ako ona. Nevedela.

Mesiac v splne osvetľoval celú krajinu pod sebou. Svietil na trávu, lúky, svietil na stromy, svietil na domy. Jeho jas sa odrážal v sklenených očiach domov, pokúšajúc sa tak oklamať zvedavcov, vnucujúc im dojem, že dovnútra nesvieti. Klamal ich. Cez okno osvetľoval izbu naplnenú tieňmi. Tiene boli lenivé a najďalej sa dostali k dverám. Oblizovali tento svoj Olymp svojimi lepkavými prstami, snažiac sa zanechať na nich stopy. Vtom sa dvere rozleteli a do izby zariadenej v štýle lacného horského hotela, sa vrátil mužský tieň, ťahajúc so sebou tieň dievčaťa.

Násilím ju donútil prejsť prah a jednou rukou zatvoril dvere. Nebola veľmi silná, takže ju zvládol ľavačkou. Bol hrdý na svoje krásne vypracované svaly. Chytil ju za plecía a ona sa razom ocitla na jednom z prízemí dvoch poschodových postelí. Zúrivo s neprítomným leskom v očiach ju priležal a od pásu dolu už nemohla urobiť nič. Zrejme si začala uvedomovať svoju zhoršujúcu sa pozíciu, lebo sa až neveriteľnou silou bránila. Jeho oči, zachvátené činnosťou, uprene sledovali ruky, ktoré putami pripútavali jej ruky k

posteli. Mykala sa a kričala. Teda skôr sa pokúšala kričať. Bránila jej v tom lepiaca páska.

Vedela, čo bude nasledovať. Pred jej očami sa jej premietali podobné filmové scény. Spomenula si na nejaký starý článok o znásilneniach a prestala sa mykať.

Rýchlo jej pripútal nohy a potom sa na ňu prekvapene pozrel. Nemykala sa už. Jeho zarazená tvár sa potom premenila na úsmev, ticho poznamenajúc:

“Ten trik poznám.”

Vedel, ako to zaberie. Chvatne sa vyzliekol a vytiahol spod posteľ veľký nôž. Ten sa chladne zaleskol v svite mesiaca. Znova sa začala mykať, ako sa len dalo, ale nepomohlo to. Dokonca silno zasadená posteľ sa ani len nepohla. Ústa majiteľa noža sa škodoradostne zaškerili. Vyskúšal tú posteľ hneď, ako prišiel zo “zoznamovacieho večierka”, ktorý sa pred dvoma dňami konal v sirotinci. Tam ju vybral. Chytil ju za silné nohavičky, ktoré boli časťou jej dost' sporného oblečenia a švihol nožom. Spodné prádlo sa rozpadlo.

Jej oči sa pri pohľade na šinúci sa nôž zavreli očakávajúc niečo horšie, ako nový článok o znásilnení. Zo zúrivosťou zvieraťa začal načaté nohavičky trhať, až jej ich úplne strhol. Po nich prišlo na rad tričko, končiace sa kúsok nad pupkom a ukazujúc tak svitu jej chudo odeté panenské telo. Za postavu sa hanbiť nemusela, ale v tejto chvíli ju preklínala. Strhol jej už úplne aj tričko. Zo zatvorenými očami čakala na to, kedy začne “súboj”.

Keď ich otvorila, nevidela ho. Bol skrytý v tieni a niečo tam so šramotom hľadal. Vydýchla si, ale vzápätí sa jej zmocnil ešte väčší strach. Nevedela, čo bude, keď neznámu vec nájde. Našiel. Prišiel k nej s pištoľou. S pištoľou na farbu. Začal po nej striekať. Pichľavá aróma riedidla sa rozlievala po izbe s neviditeľným strachom a omámením. Nevidela, čo to kreslí, ale z výrazu jeho tváre vycítila, že to nie je nič podstatné. Keď skončil, pištoľ hodil do igelitovej tašky, ktorá sa hneď na to ocitla na zemi. Začala sa znova mykať. Nechcela, aby sa jej čo i len dotkol. Posledný pokus.

Pomaly sa k nej zohol a začal ju nepríjemne sladko bozkávať na prsia. Išiel opisne od krku až k bradavkám. Jemne ich oblizol a zubami ich okopíroval. Potom sa pomaly postavil a začal sa vyzliekať. Keď si dal dolu na ňom nalepené tričko, zistila prečo sa páči toľkým dievčatám. Nechápala ale, prečo nič zo žiadnou nemal. Dal dolu džínsy ukazujúc tak svoje vypracované nohy. Potom si stiahol spodné prádlo. Nachádzali sa pod ním veľmi malé orgány. Potom si sadol na náprotivnú posteľ a začal smutným hlasom rozprávať:

“Ja, potreboval som to už niekomu povedať. A inak by som sa

neodvážil.”

“Určite si si to všimla,” povedal, sklopilac zrak. “Mám to vďaka posilovaniu. Začal som dost' mladý. Chcel som mať rýchlo veľké svaly. Vieš, na rast boli isté prípravky. Svaly potom rástli rýchlejšie. Bol som šťastný,” pokúsil sa pousmiať. Úsmev však mrzol rýchlo.

“Vedľajšie účinky som si všimol až neskôr. Začal som na to brať mužské hormóny, aby sa to zmenilo k lepšiemu. Zmenil sa mi iba hlas. Vďaka tomu dnes nespievam v chóre anjelským hláskom.”

“Ja,” skrčil sa zrazu a začal plakať. “som na dne. Nemôžem už takto ďalej,”

Najprv ju prekvapila tá zmena. Potom ho začala ľutovať. Uvedomila si, čo všetko muselo prejsť jeho dušou.

Začala hmkat' cez páska. Došlo mu, že chce zrejme niečo povedať. Rozhodol sa napokon, že jej ju dá dole. Však ak začne kričať, znovu jej ju nalepí. Podišiel k nej a izbou zaznel ten nechutný zvuk odliepania.

“Ja, ako ti môžem pomôcť?” opýtala sa, aj keď sa jej to zdalo trochu paradoxné v jej pozícii. Okolo úst ju to ešte štípalo.

“Nijako,” ticho odvetil a sadol si na posteľ.

“Mám to kvôli vám, ženám. A tak vám to teraz aj vrátim,” zavelil svojej ruke, ktorá vzápätí objala veľký lovecký nôž.

Oči jej narástli strachom prekvapenia. Musela niečo urobiť.

“Hej, ty si to nepochopil hneď na začiatku. V živote nejde o krásu a svaly, ide o tých ľudí,” začala. Spočiatku dost' nepresvedčivo, ale zlepšovala sa. “Ozajstná láska nespočíva v tom, že sa ti páči len niekoho telo, ale v tom, že nájdeš niekoho, s kým si naozaj rozumieš. Že nájdeš niekoho, kto občas už dopredu vie, čo urobíš, ako zareaguješ, ale predsa ťa dokáže niekedy prekvapiť. A tak isto poznáš aj ty jeho. Láska nie je hmota, láska je pocit. A nie sú to len vety z rozprávky. Tie vety sú pravdivé,” dala si prestávku. Na nádyh, na nádej, na zúfalstvo.

“Môžeš svoj život napraviť. Hľadať niekoho, kto ťa pochopí. Kto ťa bude mať rád takého, aký si a predsa ťa nebude iba ľutovať. Áno, stretneš sa s množstvom hanby a smiechu, ale to sú len blchy v porovnaní so šťastím. Máš teraz na výber. Buď sa vyberieš kratšou cestou a zabiješ ma, alebo vyskúšaš tú dlhšiu, ale o to krajšiu. Vyber si,” skončila sama sa čudujúc, ako je to možné, že teraz, v tejto situácii ju niečo také napadlo.

Išlo jej o život. Jej život závisel od toho, či sa z tej ľudskej trosky stane človek s nejakým určitým cieľom. Nevedela však, či ju pochopil. Len bol ticho.

Odrazu vstal a s tým nožom v ruke sa k nej začal približovať.

Zatvorila oči. Zle sa rozhodol - pomyslela si. Celé telo jej zmeravelo. Keď už cítila, že je pri nej a mesačný odraz jej sadil v tele zimomriavky, zachytila zvuk spadnutia niečoho kovového na zem. Otvorila oči. V ruke mal kľúč. Oslobodil jej ruky aj nohy.

“Môžeš ísť. Ale takto, ako si. Utekaj, skôr ako si to rozmyslím,” povedal jej chladným a hrubým hlasom.

Rýchlo sa zdvihla, šúchajúc si zápästia, čo jej pripomínalo oslobodenecké scény zo starých filmov. Postavila sa a rýchlo prebehla k dverám. V nich sa ešte otočila a spýtavo sa na neho pozrela. Hodil jej nôž.

“Ďakujem,” zašepkal “Utekaj.”

Utekala preč do vonkajšej divočiny. Nemohla uveriť, že z takej situácie ju vytiahli jej myšlienky a názory, premenené na tak otrepané slová a vety. Možno nie sú až také otrepané. Možno ešte stále ľudia cítia ich význam.

Utekala ďaleko, do neznáma, kde nevedela, čo ju čaká. Bežala dlho a zastavila sa až keď bola unavená. Bála sa. Noc bola teplá, ale ona sa triasla. Všetko, čo prežila... Aspoň bola odtiaľ preč. Iba on ju mohol pustiť. Ale neurobila to schválne. Bola vonku. Konečne. Netušila síce, že to bude takéto, ale kdesi vnútri sa strašne radovala. Bola slobodná.

Bažinatou krajinou sa tiahol západ slnka a červené nebo pomaly kalilo okolie. Voda v bažinách bola krvavá a zem nasiaknutá krvou. Vďaka západu slnka sa okolie premenilo na bojisko. Sviežo letný severný vietor rozkazoval všetkému. Po brehu niečo bežalo, prenasledované godnom, lietajúcim psom.

To, čo pred ním utekalo, bol človek. Bola to žena. Celkom nahá. Ani len netušil, kde sa tu nabrala. V ruke držala nôž, ktorým si pred chvíľou odrezala z ich koristi. Bola zjavne vyhladovaná, inak by sa neodvážila.

Svojimi tenkými nohami rozhrňala vlhkú trávu a jej chodidlá sa zabárali do mäkkého bahna, ktoré ju spomaľovalo a unavovalo. Vedel, že mu stačí jeden nálet a dostane ju, ale niečo sa mu na nej páčilo a chcel ju uštváť, nie zabiť. Chcel víťazoslávne stáť nad jej ležiacim a unaveným telom, vidieť v jej očiach, že už nič nezmôže a že sa mu poddáva. Viditeľne už bola unavená a začínala padať. Nohy sa jej podlamovali, padala kolenami na bahno. Nevládne, po štvornožky sa posúvala ďalej, až si nakoniec nevládne ľahla. Z posledných síl sa otočila a pokúšala sa nabrat' dych.

Vedel, že teraz je tá pravá chvíľa a zniesol sa na ňu. Strmhlavým letom pokračoval, až pokiaľ si tesne nad zemou nevšimol, ako mu nastrkáva svoj nôž. Rýchlo zmiernil pád svojimi krídlami a pristál tesne vedľa nej. Skôr než sa stihol uhnúť končekom noža ho porezala na krídlo práve vtedy, keď si ho skladal k telu. Papuľou jej ho vyrazil a prednými labami (rukami) jej pridržal ruky. Začala ho kopáť, a tak jej zadnými pridržal nohy, čím stratil výšku a padol svojím telom na ňu. Ten dotyk ním prešiel. Prešiel ním od hlavy až po chvost, od kože, po kosti. Dost' ho to prekvapilo. Bol ešte mladý a takýto pocit predtým nepoznal. Prešlo ním vzrušenie a pozrel sa jej do očí. V jej očiach bol strach a neskrotnosť. To ho vzrušilo ešte viac.

Cítila, že sa nemôže pohnúť. Nevedela, že ten tvor ju prenasledoval. Bol pre ňu neznámy, dost' ju zaujímal a popri tom všetkom sa ho bála, lebo videla, že rozmýšľa. Bol pre ňu niečim tajomným, čo ju tiež vzrušovalo. Keď si na ňu ľahol, prešiel ňou slabý vzruch a jej prsia sa naplnili. Prstom počúvala kožu jeho ruky, ktorá ju ešte stále držala pri zemi. Koža aj ruka boli skoro ako ľudské, len hrubšie.

V tejto polohe začul hlasy. Krik divých hlkov, mutácií byvola, vlka a človeka. Približovali sa. V momente sa zdvihol a otočil. Postavil sa na zadné a vyskočil, čím jednému z nich vyrazil z rúk veľký meč. Vzápätí sa otočil a dorazil hlka zahryznutím do krku.

Nagajaw tiež nezaostávala. Zdvihla svoj nôž a s krikom sa rozbehla na viditeľne prekvapeného druhého hlka. Nestihol ani nič urobiť a už mu Nagajaw prerazila lebku. Bol to riadny zásah a natrápila sa, pokým mu z hlavy ten nôž vytiahla.

Gorndt bol už znova na štyroch a s hlavou mierne nabok sa na ňu pozeral. Bol veľmi prekvapený. Nevedel, že je až tak hladná. Mal papuľu červenú od krvi a občas z úst vyplýval neviditeľné nič.

Keď konečne vytiahla nôž, pozrela sa na neho a usmiala sa nad jeho zvieracou mimikou. Cítila, že nebol zlý. Inak by tam pred ňou takto len-tak nestál. Uvedomila si, že aj ona musí byť riadne špinavá, a tak sa postavila a začala sa obzerať. Celá bola zafrkaná hlkovskou krvou a blatom. Prsia mala celé krvavé a “ozdobené” kúsočkami hlkovského mozgu. S kúskami záujmu a odporu si zbierala a odhadzovala tú ružovo-bielo-šedú slizkú hmotu. Cítila sa byť až ku kostiam špinavá a zhnusená a potrebovala sa umyť. Začula zvláštny zvuk, a tak sa obzrela. Uvidela, ako Gorndt vyberá z hlkovského rozprávneho brucha vnútornosti. Zadívala sa na neho.

Uvedomila si, ako sa za ten týždeň od úteku zo sirotinca zmenila. Prebudili sa u nej zvieracie inštinkty, vzrušoval ju godn a kúsky mozgu na tele ju až tak veľmi netrápili. Napriek tomu vnútri, ako

zázrakom ostávala jemná. Akoby ju tá drsnosť chránila a tvarovala.

Podišla k nemu. Prestal trhať vnútornosti a ukázal jej labou na kôpku nazhromaždeného “materiálu” vedľa. Zistila, že sa tam okrem pečene a srdca nachádzajú aj pľúca. Zvedavo sa na neho pozrela, na čo sa on zalizol a na otvorenú papuľu ukázal svojou rukou (labou). Pochopila, že dnes hladovať nebude. Otočil sa k nej, zohol hlavu k zemi a jedným prstom na zem napísal Gorndt a šípku, ktorá ukazovala na neho.

“Gorndt? Pekné meno.” usmiala sa. “Ja som Nagajaw.”

Prikývol na znak porozumenia a nakreslil na zem šípku k nej. Nechápala, čo to kreslí a odrazilo sa jej to na tvári. Nechtom spojil tieto dve šípky a vedľa nakreslil šípku smerujúcu do bažín. Pochopila, že ju nechce opustiť. Zrejme tiež pochopil, že nie je zlá.

Kvokla si a pobozkala ho na pysk. Nadvihol obočie. Znovu sa usmiala. Uvedomila si, že má ústa od krvi a išla sa konečne umyť. Išiel pred ňou. Zvalil sa do vody. Rukou ju jemne ošpliechal. Ošpliechala by ho tiež, ale ako naberala do ruky vodu, chytil ju za ňu a stiahol ju do vody. Kľakla si a začala sa umývať. Voda sa jej páčila. Predtým jej neverila a nepila z nej. Potom z trávy sledovala jedného godna a keď zistila, že nezdochol, napila sa aj ona. Bola priesračná, chladivá, ale nič v nej nežilo. V bažinách neboli komáre, vážky ani pijavice. V lese boli jedine motýle. Boli premnožené, takže sa často stávalo, že keď ste vstúpili do lesa, vyplašili ste krdle motýľov. Tie v strachu vyleteli vysoko a svojim pohybom vyplašili ďalšie. Bolo to krásne, keď ste stáli uprostred toho veľkého živého oblaku a ich krídla sa vám dotýkali tela. Ako živý závoj.

Jej mokré vlasy jemne hladiace po tele, ako prsty trávy, ju vrátili späť. Umyla sa skôr, ako on. Rozhodla sa pozorovať ho, ako aj jeho pohyby. Papuľu mal aj na psa riadnu. Uši mal špicaté, vždy v strehu. Predné končatiny vsadené do mohutného hrudníka boli skôr hrubé a silné ruky, ako laby. Hruď a brucho boli takmer identické s ľudskými, ale nohy boli prispôsobené na chodenie po štyroch. Chodidlá boli akurát na chytenie koristi. Obrovské krídla dračieho štýlu boli hrubé asi ako palec. Nad zadkom vyrastal dlhý a rovný chvost, zakončený dračím špicom.

Gorndt sa poumýval a pozrel sa smerom k lesu, ako keby sa s ním lúčil. Cítil, že ho sleduje, ale nechal ju. Po chvíli sa otočil kochajúc sa jej nádherným telom. Rozhodol sa. Nie kvôli jej telu, ale preto, že už nevidel význam v ďalšom spoložití s ostatnými godnami. Chcel ešte niečo zažiť, chcel sa zviest' ďalej cestou života, nechcel ešte vystupovať. Teraz, keď našiel ju - takú, v ktorej cítil anjela, mal aj s kým ísť. Ukázal k bažinám a mykol hlavou tým smerom. Postavila sa,

nasledujúc ho. Do tváre im fúkal ten istý vietor, ich tiel sa dotýkala tá istá, tu už vysoká tráva, len oni neboli takí istí. Pomaly mizli vo vysokej tráve, idúcej vďaka vetru proti nim, s nádejou, istotou a odhodlaním. Viedlo ich priateľstvo. Také rýchle, jasné a čisté. Priateľstvo medzi dvomi rozdielnymi tvormi, ktorý si boli inak veľmi blízky. Dvaja ľudia postihnutí dobou.

Vojna pohlaví bola ekonomickou vojnou. Spočiatku to nebola vojna. Bola to nenávisť voči tomu druhému. Prebiehala medzi ľuďmi, a tak jej nikto neprisudzoval veľkú váhu. Rozbíjali sa staré priateľstvá, rodiny, vzťahy. Nenávisť rástla. Prestala sa skrývať. Začala mať svoje meno - Vojna. Až neskôr, keď bolo každému jasné o čo ide, sa odohrávala na nezaľudnených, alebo čo najmenej obývaných miestach, aby to neohrozilo ekonomiku. To bolo jediné, na čom sa obe strany dohodli. Spočiatku. Ale nebola to jediná vec, ktorá sa nedodržala. Bolo ich viac. Oveľa viac.

Vojna sa stala zúfalstvom. Niekedy celkom malé deti ostali same doma. Rodičia sa často nevracali. Niektorí dobrý začal stavať sirotince. Bolo ich málo a dieťa malo veľké šťastie, keď sa tam dostalo. Spočiatku sa im vychovávatelia pokúšali pomáhať a psychicky ich držať nad hladinou, ale neskôr sa sirotince stali detskými galejami, kde deti, často slabo odeté pracovali za jedlo na okolitých pozemkoch. Z času na čas, keď sa u vedúcich ozvalo svedomie, usporiadali večierky. Väčšinou sa končili kopou opitých, nadrogovaných, či inak omámených mladých ľudí a detí, ktoré už nemali sny či nádej. Sirotince a pozemky k nim patriace boli spravidla ohradené vysokým múrom, pred ktorým bol široký a hlboký prieplav nakazenej vody. Útek bol ťažký a o to ťažšie bolo prežiť v divočine.

Vojna sa skončila. Všade bolo ticho. Bolo to ako dlhá jar. Všetko sa preberalo. Aj ľudia sa prebúdžali a poučení začínali hľadať zdravé miesto pre život. Bolo ich málo. Boli roztrúsení v malých skupinkách po celom tomto zmenenom svete. Niektorých ešte na počiatku zachvátil pesimizmus v zmysle sebazničenia. O nič im nešlo. Nič nehľadali, nemali cieľ, nemali budúcnosť. Pomiatli sa mŕtvym zlom a taktiež mreli. Ale boli tu ľudia, ktorí videli nový východ slnka. Krajší. Nový začiatok. Táto skupina ľudí si pomaly, ale isto začala hľadať cestu k sebe. Združovali sa do malých mestečiek s úmyslom začať znova a začať lepšie. Dostali možnosť, šancu. Také niečo treba využiť.

Po štarte našej "rakety" zo Zeme sme boli zmrazení. Biely spánok nás chránil a konzervoval. Čakala nás dlhá misia. Kráčali sme vesmírom rýchlejšie ako svetlo a náš antigravitačný koráb sa pár rokov bez zmeny, naberajúc informácie, pokojne predieral hustými tmami vesmíru. Všade naokolo bolo ticho a klúd. Pokoj. Len svetielka, nazývané hviezdami, prenikali temnotou nekonečna.

Náš pocit ticha a bezpečia zaručovaného našim počítačom a ľuďmi na Zemi však narušil náraz. Chladiace boxy začali rozmrazovať pre mňa doteraz neznámu zmes, obklopujúcu naše telá, chrániac tak bunky pred vplyvmi času, prostredia a technicky dokonalého zmrazenia. Keď sme sa pozreli von cez okienko, uvideli sme krajinu. Bola plná rastlín, modrého neba a bielych oblakov. Mysleli sme si, že blúznime. Keď sme zisťovali, čo sa stalo a ako je možné, že náš vesmírny dromedár narazil, dozvedeli sme sa, že koráb prestal prijímať signál zo Zeme. Jeho primárnou úlohou sa tak stalo pristátie na najbližšej vhodnej planéte.

Túto planétu sme nepoznali. Ani my, ani on. Len čo sme zistili, že počítač sa nemýlil a zo Zeme sa nikto neozýval, začali sme zisťovať, kde sme. Nedokázali sme to. Nenašli sme žiadny známy objekt, ktorý by nám pomohol zorientovať sa.

Dali sme teda preveriť atmosféru planéty. Mal pravdu. Táto planéta je svojou atmosférou podobná našej Zemičke. Planéta uprostred dvoch slnc, obklopených veľkým množstvom planétiiek, ktoré sa vôkol nich točia a spôsobujú tak na tejto planéte tmy, pripomínajúce noci na Zemi. Slnká si planétu delia na polovicu, vďaka čomu sa okolo nich neotáča. Okolo vlastnej osi sa otáčala primeranou rýchlosťou.

Slnká ovplyvňujú základné podnebie planéty. Zatiaľ, čo póly najbližšie k slnciam dosahujú najvyššie teplotné priemery, obvod planéty medzi pólmi tvorí vysoké chladné pohorie, ktoré delí túto planétu na dva podobné svety. Odtiaľto pochádzala väčšina veľkých riek tohto stredného pevninového pásu. Sú tu však pravdaže aj iné pohoria a hory, zavlajúce aj teplejšie časti planéty.

Na obidvoch stranách krajín Mogtonu - pohoria polovic - sa nachádzajú oceány. Na jednej strane oceán Ips nepravidelne omývajúci brehy po obvode, na druhej Trin, ktorý tiež takmer tvorí obvod. Predeluje ho však niekoľko kilometrov široký pevninový most, spájajúci krajinu Mogtonu a pól Bejn. Druhý ostrovný pól sa nazýva Spem.

Tieto názvy som si nevymyslel. Všetko toto a ešte oveľa viac ma naučili obyvatelia planéty. Obývajú ju tvory, kupodivu také isté ako

my. Všetci muži sú málinko mohutnejšej a silejšej postavy ako našozemskí muži (nemyslím tým, že sú tuční, ale silní), a ženy, tie sú jednoducho nádherné. Toto sú ideály, ale ako vieme, ideály sú zriedkavé. O žiadnom z nich sa však nedá povedať, že je škaredý, lebo na pozemské pomery, keď sa to tak zoberie, sú vlastne veľmi pekní. Oni sami však niečo ako krásu, či škaredosť tváre, či tela nepoznajú a nevnímajú. Poznajú len krásu duše. Vyzerajú, ako normálni ľudia, hádam s trochu inými vlasmi, ktoré im rastú iba do určitej dĺžky. Ich chápanie, vzťahy a duše, sú však trochu iné ako naše. Sú krajšie. Aj naše duše by takými mohli byť.

Hneď na druhý deň od pristátia, sme začali skúmať okolie. Vtedy sme objavili vysoké hradby najbližšieho mestečka. Neboli naším príchodom prekvapení. Skôr, ako keby vedeli, že prídeme.

Darovali nám hneď svoje oblečenie. Ešte stále ho nosím. Naokolo sa nosí hlavne toto, teda rovnaký strih, rovnaká látka. Nie je to však rovnošata a každý rád nosí toto oblečenie takej farby, akú má rád. Nie je ale výnimkou, že vidíte ľudí v inom odeve. Nie sú však výnimkami. Sú rešpektovaní.

Tu v akomsi strednom pásme, nosí sa niečo ako dlhá košeľa, siahajúca až niže zadku, z chlpatého, jemného a na dotyk príjemného materiálu, ktorú nosia tak muži ako aj ženy. Keď hovorím o jemnom materiáli, nemyslím tým že je slabý, práve naopak, ale to že v ohyboch neškriabe a prispôsobí sa. Rukávy dlhšie ako ruky, plnia úlohu "ohrievača rúk" v chladnejších časoch a nociach. Celá košeľa je voľná a nosí sa naholo, no aj napriek tomu dostatočne hreje. Má buď výstrih so šňúrkou, gombíkmi, alebo sa dá vpredu rozopnúť celá. Nosia sa však aj košele bez akéhokoľvek zapínania iba s golierom. Väčšina košiel má vzadu kapučňu. Nohavice sú vlastne to isté. Voľné, jemné, avšak nie sú chlpaté a takmer výlučne sa ňaťahujú, teda chcem povedať (napísať), že nemajú zips ani gombíky, ale prispôsobivú "gumu". Tu sa taktiež nerozlišuje pohlavie. Ako som sa neskôr dozvedel, táto nepremokavá látka je vyrobená z vlákien istého hmyzu a rastliny. Rastlinné vlákna udržiavajú teplo a vďaka vláknam hmyzu látka odoláva ťahu a je neuveriteľne pevná. Vodu i teplo zadržiava spôsob výroby látky mikrovláknovou technológiou.

Môže vzniknúť dojem stereotypu a nedostatku fantázie, ale nie je tomu tak. Oblečenie je také, ako ľudia tohto sveta a to so všetkými vlastnosťami, ktoré som pri ňom opísal. Nažívajú si medzi sebou v akomsi roztrúsenom spoločenstve vzdialených rodín, ktoré tvoria mestá. Nemajú peniaze. Keď niekto niečo potrebuje, buď si to vyrobí sám, vyrobí si to v spolupráci s majstrom remesla (majster remesla - človek, ktorého táto práca uchvátila), alebo si to dá vyrobiť.

Dávanie samotnej veci, ktorú ste si dali vyrobiť, sa uskutočňuje ako darovanie darčeka, pričom obdarovaný si uvedomuje, že aj on bude musieť niekomu niečo darovať, keď ho o to ten niekto požiada a urobí to vždy rád. Je to taký malý milý rituál, na ktorý sú obyvatelia tejto planéty hrdí. Títo ľudia nepotrebujú na splnenie svojich snov peniaze, potrebujú len chcieť. A oni chcú. Každý si zoberie len to, čo potrebuje a každý robí to, čo ho baví. Matka príroda to vymyslela dobre, a preto sa nestalo a ani sa nestáva, že by niečo nemal kto robiť.

Napriek tomu, že nepoznajú peniaze, ich inteligencia, kombinačné schopnosti, ale hlavne dobrota a ľudskosť často prekonávajú ľudí. Keď som si predstavil, ako by to vyzeralo u nás na Zemi, keby si každý mohol zobrat' to, čo "potrebuje" (tie úvodzovky viete prečo), rýchlo som sa radšej vrátil myslou späť do reality tejto planéty, ktorá je tak krásna.

Ľudia sú tu hotové zlato. Je to ako nebo, plné anjelov. Sú úprimní, priateľskí a verní. Žijú v malých, podnebiu prispôsobených osadách, ktoré sú od seba navzájom veľmi ďaleko (teda aspoň pre mňa). Osady sú síce pospájané cestami, ale tieto sú využívané predovšetkým na blízke cesty, a tak ďalej už nie sú také udržiavané. Napriek tejto odrezanosti vedia jeden o druhom. Navzájom sa navštevujú a veľmi často a radi cestujú.

Žijú v harmónii s prírodou, nepremnožujú sa a ničiac len to, čo nevyhnutne potrebujú pre svoj život. Ich život sa zakladá na inej stránke bytia, ako u nás. Myslím, že na tej múdrejšej a inteligentnejšej. Aj ich deti už ako malé, sú veľmi šikovné. Ich najväčším čímsi, akýmsi duchom, ktorý žije v každom z týchto ľudí, je ich náboženstvo, teda skôr filozofia. Milujú svojho veľkňaza, ktorý žije už od nepamäti. Nie sú však leniví a už vôbec sa nespoliehajú, že on všetko urobí a zachráni. Tento veľkňaz je preslávený svojimi veľkými a veľkorysími skutkami a svojimi darmi, za ktoré nikdy nič nechcel. On ich naučil používať to, čomu vďačia za svoju nádhernú slobodu. Vedia čarovať.

Áno, znie to rozprávkovko, ale vedia čarovať a využívať svojho ducha na to, aby nemuseli ničieť prírodu. Našli medzeru medzi snom a hmotou a používajú ju. Je fascinujúce sledovať ich pri čarovaní. Medzi dedinami sa premiestňujú svojimi kúzľami, zem rodí pod ich kúzľami, žijú s kúzľami a v kúzelnom živote. Všetci sú kúzelníci. Vybrané zvieratá usmrcujú veľmi premyslene a aj to až vtedy, keď vedia, že ich potomstva je dosť na to, aby nepocítilo straty. Tak dávajú najavo svoju lásku a úctu k prírode. Tak ukazujú svoju múdrosť.

Informácie si predávajú hlavne ústne a kto chce, vie i čítať a písať, ale takých čo nevedia hádam už ani nieto. Keď ich premkne túžba vedieť to, príbuzní alebo priatelia ich naučia čo vedia. A tí, ktorí chcú vedieť viac, idú k veľkňazovi a tam objavujú. Zapisujú u neho svoje objavy na zvláštny papier, ktorý nepodlieha času, ani skaze alebo rovno do hlavnej pamäte. Títo ľudia robia, čo chcú a predsa nie sú žiadnymi rozmazanými tučnými detičkami s inteligenciou drevenej parkety. Sú častokrát veľmi hladní po vedomostiach, ale učia sa iba to, čo chcú, pretože sa dobre poznajú a vedia, že niečo, čo ich nebaví, by sa nenačili tak, ako by im bolo treba. Ich hlavnou filozofiou je, že človek by nič nemal robiť proti svojej vôli. Nič, čo nechce robiť. Hlavnou vetou ich filozofie je:

"Rob čo chceš, kde chceš a ako chceš, ale rob to tak, aby nikomu a ničomu nebolo ublížené." Myslím, že toto je skutočne tá veta, ktorá odkrýva ich kúzelnú tvár a dušu.

Prežiť čo i len deň s týmito kúzelnými priateľmi, je niečo nezabudnuteľné. Každý deň ich života je nový, úžasný, presne taký, aký ho chcú a vedia mať. Prekvapujú každým dňom a v "noci" keď idete spať, ste šťastný. Tak kúzelné vplývajú.

Keď sme sa s nimi stretli, hľadeli sme na seba so záujmom. Boli sme prekvapení tým, ako sa na seba podobáme. Prvých pár dní sme sa nevedeli dohovoriť. Komunikovali sme viac-menej pomocou giest. Až jedného dňa sme mali tú česť stretnúť sa s veľkňazom. Toto pomenovanie sa mu celkom nehodí, lebo u nás bolo stáročiami znenávidené, ale je to asi najbližšie pomenovanie. Je to vysoký, vitálny muž s tvárou ošľahanou vetrom a časom. Postavu má prirodzenú, ani silnú, ani slabú. Tomuto s istotou sa pohybujúcemu starcovi vždy sála z tváre úprimnosť a dôvera, ktorú zdôrazňuje jeho biela hlava a tiež biela, po pás siahajúca brada. Vyžaruje z neho však aj akási úcta a pevnosť a jeho po zem siahajúci plášť, ktorý vtedy mal, naplnený farbami prelínajúcimi sa zo slabomodrej do silnomodrej, jeho múdrosť korunoval.

Postavil sa s nami doprostred kruhu, ktorý utvorili dedinčania držiac sa za ruky. Nečakal, išiel hneď na vec. Začal s diabolskou silou v očiach rýchlo recitovať nejaké slová. Upínal svoj zrak i ruky k nebu. Bolo z neho cítiť energiu. Strašne silnú. Bolo jej veľa. Jeho hlas sa stupňoval a ruky sa mu začínali triasť. Recitovať začal aj kruh dedinčanov. My sme tam vyľakane stáli a čakali, čo bude. Napokon, stále recitujúc s obrovskou silou v hlase, sa pozrel na nás. V jeho očiach nebolo vidieť zrenice. Iba bielka, ktoré jasne žiarili. Jeho brada sa vlnila ako veľký biely had. Vzniesol sa vietor. Náš strach sa stupňoval. Nedýchali sme zviernený vzduch plný farebne žiariaceho

prachu. Odrazu k nám rýchlo vystrel ruky a hlasno pri tom vyriekol niekoľko nezrozumiteľných slov. Z jeho prstov vyšla hviezdami sa blyštiaca snehobiela žiara. Zasiahla nás silou, ktorá nám vyrazila dych a zhodila nás na zem. Sekundu na to sa kruh roztrhol. Nebolo to únavou. Odsotila ich sila, ktorá do nás vrazila.

Postupne sme sa pozviechali. Čakali by sme na čarodejníkovi únavu, ale na samotnom veľkňazovi z nej nebolo vidieť ani kúsok. Nám sa ešte chvíľu na to podlamovali nohy a svet sa nám točil vôkol hláv, ale zostali sme už stáť. Jeho oči mali už zasa zreničky, s tým šedomodrým nádychom. Podišiel k nám a chytil ma za ruku.

“Nečudujte sa tomu, že odteraz nám budete rozumieť,” povedal svojim hrubým a pritom prekvapujúco príjemným hlasom.

Boli sme v pomykove. Veľkňaz, nečakajúc na naše otázky, ktoré pomaly, strašne pomaly dozrievali v našich hlavách, ustúpil, rozpažil ruky, zatvoril oči a po zamrmlaní niekoľkých slov zmizol.

Odvtedy vieme rozprávať v ich jazyku a vieme v ich reči aj čítať a písať. Je to zvláštny pocit, keď zrazu rozumiete ľuďom, ktorým ste predtým nerozumeli. Hneď ste si bližší. Čarovné je aj, keď sa posadíte k papieru a keď chcete, píšete v ich písme, ako by to bol váš druhý rodný jazyk. Text v písme ich jazyka, ktorý by mohol pripomínať pás EKG vlnovky je rovnako pôvabný ako ich jazyk. Vždy sa snažia dať taký názov, ktorý by rečou i písmom charakterizoval danú vec. Každý z nich si takto váži každú vec i každého tvora a dokáže ich pochopiť. Ich kultúra, ako som už uviedol, nadovšetko stavia prírodu. Z ich histórie sme sa však dozvedeli, že v dávnych časoch ich predkovia prírodu ničili, až sa skoro zničili sami. Potom však nastal zlom a oni sa prebudili. To je ich šťastie.

Ľudia sa tu nenudia. Popri každennom živote a radoostiach majú čo robiť so zvláštnymi tvormi, ktoré občas napádajú ich polia a lúky, občas dokonca aj samotné osady. Bojujú proti nim okrem iného aj svojimi čarami, ale netiahnu proti nim, lebo vedia, že keby ich všetky zničili, premkla by ich nuda. Nemali by potom čo robiť a zabili by ňou seba, aj prírodu.

Istého dňa som dostal list. Prišiel elektronickou poštou, čo sa môže zdať ako päť na oko, ale ako som už povedal, ľudia sú tu veľmi inteligentní a šikovní. Počítač je v každom dome, ako u vás asi tak telefón alebo rádio. Bola to pozvánka. Veľkňaz ma pozval k sebe. Bol som rád a hneď som mu poslal odkaz, že prídem. A tak väčšina našej štvorčlennej posádky ostala v dedine. Jedna z domorodkýň dostala za úlohu dopraviť ma k veľkňazovmu sídlu. Prišla ku mne, keď som sa balil. Vedel som, že ona ma má sprevádzať. Stála tam, bola (a stále je) krásna a čudovala sa.

“Čo je?” nechápavo som sa pozrel, čo také zvláštne robím.

“Nepotrebuješ sa baliť,” povedala s materinským úsmevom.

“Všade nám dajú, čo potrebujeme.”

Pripadal som si dosť blbo.

“Tak môžeme ísť,” povolil som štart.

Veselo prikývla a chytila ma za ruku. V tej chvíli som si myslel, že... jednoducho idete s niekým cestovať, s niekým kto vám je sympatický a hneď vás chytiť za ruku. Prebudil som sa, až keď začala odriekavať krásnu báseň. Tej básni by som predtým nerozumel, ale teraz som cítil jej kúzelnú moc. Kúzlom nás presunula na iné miesto.

Mesto, v ktorom som sa ocitol má v preklade názov Zelené mesto. Toto meno si naozaj zaslúži. Nielenže tam nie sú betónové chodníky, ale iba vyšľapané chodníčky, ale zeleň zdobí dokonca aj domy. Každé mesto je plné zelene, ale toto je skutočne celé zelené. Každé, teda aj toto mesto, je oproti domácomu teplu vnútri, kontrastne ohradené vysokými hradbami z neznámeho kovu, hlboko zapusteného do zeme. Ako viem, je to ochrana pred prípadnými občasnými útočníkmi. Veľkňazov palác tu ale nebol. Bolo to len naše “medzipristátie” na načerpanie nových síl.

“Kde býva veľkňaz? Myslel som si, že ideme rovno k nemu,” opýtal som sa svojej sprievodkyne pri neznámom a energiu dobýjajúcom jedle, v jednej útulnej reštaurácii uloženej v ulici z pestrých domčekov. Nepoznajú príbor (okrem lyžice), a tak sme jedli prstami. Samozrejme sme si ich pri vstupe poslušne umyli.

“Žije na najchladnejšom a najvyššom mieste tejto planéty. Na najvyššom kopci Mogtonu, pohoria deliaceho našu planétu na dve polovice, nachádza sa mohutný zámok, obalený akousi guľou neporaziteľnosti, čírou ako sklo a pevnejšou ako tamin - najpevnejší kameň. Vnútri je náš veľkňaz doma,” povedala svojim nádherným hlasom plným niečoho prirodzene rozprávkovo živého.

Nadvihnúc obočie, som sa už na viac nezmohol. Pozeral som sa na ňu a nemohol som z nej spustiť oči. Tá nádhera obklopujúca hádam každú bytosť z tohto nádherného zákutia vesmíru, akoby sa vybúrila práve na nej. Pozeral som na ňu a nemohol sa otočiť. A keď sa mi to nakoniec podarilo, moja hlava sa hneď pomalým a nenápadným pohybom začala vracieť k tomu istému objektu. K nej. Jej hlava sa odpútala od neznámeho bodu zahľadenosti a pozrela sa mi svojimi svietivozelenými očami rovno do brán mojej duše - do mojich očí. Nemohli sme od seba odtrhnúť zrak.

“Už by sme mali ísť,” navrhla múdro, stále na mňa hľadiac.

Zaniesli sme taniere, umyli si ruky, pozdravili sme všetkých navôkol, poďakovali a vyšli sme von. Farebné domčeky nabíjali dušu cez oči

radujúce sa tolkej kráse. Pocítil som v ruke jej ruku. Pozrel som sa na ňu.

Zarecitovala a zrazu sme sa ocitli na kraji vysokého vrchu pred ohromným zámkom z vylešteného striebra (aspoň tak vyzerá). Je to valec široký asi ako mesto, ktorého priemer sa výškou zväčšuje. Po svojom obvode má sedem veží, poslov siedmich smerov. Sedem ako číslo tohto národa. Zámok podľa mňa sám o sebe bol a stále aj je nedobytný a vtedy som nechápal, načo je veľkňazovi ešte aj nejaká bublina. Žiadnu som však nevidel. Videl som len svoj dych ako pomaly pláva do tej zimy. Bola tam poriadna zima. Aj napriek nášmu strednopodnebnému teplému oblečeniu mi bolo chladno. Vzduch napodiv nebol riedky. Tá jeho ľadovosť mnou zato prechádzala ako cencúle. Už som to nemohol strpieť. Pozrel som na "sprievodkyňu" a vykročil som k zámku. Pokúsila sa ma zadržať, ale bolo už neskoro. Najvyšším bodom svojej tváre som narazil do niečoho, čo moje oči nezachytili.

"To... to je tá priesvitná a tvrdá bublina okolo zámku," začala práve vtedy, keď som sa jej dotkol svojím nosom a čelom. Držiac si oboju výstroj tváre, som sa otočil a hlúpo pousmial. Usmiala sa.

"Počkaj chvíľu," povedala.

Poslúchol som, ale nič sa nezmenilo. Ona však pokojne vykročila. Zmizla, v akoby neviditeľných dverách, práve vtedy, keď som sa pokúsil zadržať jej tvrdohlavosť. Vyvalil som oči a s pootvorenými ústami vykročil som tam, kde zmizla. V mojej hlave bojovala zvedavosť so strachom z niečoho neznámeho a nerozumného. Rozhodoval som sa, či vôbec ísť. Ale keď som už vykročil, tak to nemôžem vzdať. Vstúpil som.

Ocitol sa v obrovskej miestnosti voňajúcej drevom. V knižnici, ktorej steny boli plné rôznych kníh viazaných v pevnej väzbe koži podobnému materiálu. Ako za starých časov. Celú izbu osvetľoval uprostred izby vstavaný krb, lepšie povedané oheň, nad ktorým bola smerom hore zužujúca sa rúra, plniaca úlohu sprievodcu dymu. Okolo neho boli rozmiestnené kreslá. Človeka lákali, aby si do nich pohodlne sadol. Steny s preplnenými drevenými policami boli vysoké niekoľko desiatok metrov a vyzeralo to tak, že je to jedna z hradných veží. Holý múr ani nebolo vidieť, lebo všade boli knihy. Nikde v stene neboli dvere (teda aspoň ich nebolo vidno). Z celej miestnosti sálalo teplo a útulnosť. Bolo to miesto, ktoré my nazývame domovom. Táto miestnosť existuje (tak ako ostatné) ešte aj teraz a rád sa do nej po cestách vraciam.

"Podťe bližšie," ozvalo sa z jedného kresla pri krbe. V kresle sediaci veľkňaz sa otočil nespúšťajúc oči z akejsi knihy.

"Vedel som, že prídete. Už som si pre vás aj pripravil nejaké tie informácie," povedal čistou angličtinou s dôrazom položeným na posledné slovo.

"Tak to voláte, ak sa nemýlim," dokončil spýtavým tónom už v jazyku tejto planéty. Bola to jazyková zábavka. Na znak súhlasu som prikývol. Ohromila ma jeho angličtina a vôbec som to neskrýval.

"Ja viem, je to pre vás šok. Naučil som sa anglicky u vás. A nevolajte ma už veľkňaz. Som loewhoamun, ale priatelia ma volajú loew."

"Vy čítate moje myšlienky? Ako to robíte? A ako to...," nestihol som vypovedať všetky množiacie sa otázky, lebo loew sa zatiaľ postavil, prišiel pred mňa a otvoril oproti mne pomaly dľaň, ukazujúc mi tak svoj pokoj čiar na ruke. Upokojilo ma to, zmiernilo vo mne napätie a nervozitu. Nečaroval však. Bolo to čaro jeho osobnosti, ktoré ma upokojilo.

"Sadni si medzi mňa a Galeniu. Nevie, či ste sa už predstavili? Toto je Galenia a toto je Bob Harlton," povedal kľudným hlasom a posadil sa ku kozubu.

Až teraz som si všimol, že je tam moja sprievodkyňa. Galenia na znak zoznámia pokývla a podala mi ruku. Chytil som jej ruku, priložil k ústam a jemne som jej ju pobozkal. Ruku som jej potom opatrne položil na operadlo. Bola viditeľne v rozpakoch, na čom sa loew potichu dobre zabával. Sadol som si na kreslo medzi nimi. Po chvíli už zo mňa prestala sálať nervozita prvého stretnutia. To veľké množstvo vľúdnosti a pokoja naokolo ju pohltilo. Oheň v krbe ukludňoval a nastala príjemne zamyslená atmosféra. Asi na toto čakal loew.

"Určite máš na srdci veľa otázok. Pokúsím sa ti na ne odpovedať. Takže, začnem od začiatku. Pristáli ste na planéte Gaia, neďaleko mestečka Kwarang. Asi vás na prvýkrát zaujal náš zjav. Potom vás musela zaraziť mágia. Aj moja znalosť angličtiny ťa viditeľne vyviedla z miery. Na toto všetko a aj na ostatné otázky, by si chcel vedecké vysvetlenie, ale ja začnem s dejinami našej planéty. Už si niekedy počul o súboji dimenzií?" nadvihol obočie a čakal.

"Nie," povedal som trochu zahanbene a zvedavo.

"Nevadí. Dimenzie. Prestav si vedľa seba poukladané knihy."

Galenia mi vtom priložila na spánok nejakú vec a zrazu som videl niečo úplne iné. Začal som byť v rozpakoch. Obraz pred očami sa mi menil myšlienkami. Odrazu som videl chaosný obraz, plný šíalených bodiek, špirál, krivofľákových tvarov a krikľavých farieb. Panikáril som stále viac a viac.

"Upokoj sa. To len vidíš svoje myšlienky. Ako keď snívaš. Počúvaj,

prosím. Buď pokojný,” pokúsila sa ma upokojiť. Upokojil som sa. Začal rozprávať obrazne:

“Boli raz jedny knihy. Normálne, na poličke. Niečo ich však zrútilo. Možno to bolo zlo samotné, nik nevie. Bolo to už totiž veľmi dávno. Popadali na seba, cez seba, potrhali sa... Tie knihy mali byť dimenzie. Tento náraz, alebo ako to nazvať, voláme Zlom. Vy to tuším voláte Veľký tresk. Predtým boli dimenzie oddelené a nebol prístup z jednej do druhej. Po tresku však áno. A zrejme o to išlo tomu, kto zrútil starý systém. Z útržkov vznikol náš vesmír, v ňom naša planéta a na nej sa začal vyvíjať život. Vývoj nebudem rozoberať, teraz to nie je potrebné.

Jednoducho sme sa vyvinuli my. Začali sme tak, ako vy. Tiež sme si prešli svoju cestu, pokým sme dostali rozum. Asi tak v polovici vývoja sme prišli k tomu, že ak budeme hromadne vynachádzať a tvoriť, bez ohľadu na prírodu, zničíme sami seba. A vtedy sa to stalo. Objavil sa Gom. Obyčajný obyvateľ našej planétky. Teda iba spočiatku. Čas ho totiž vodil skúsenosťami a on hľadal cestu, ktorá by ho upokojila a dala mu slobodu. Začal skúmať to, čo ho bavilo a prišiel k mágii. Okolie ho odsudzovalo, ale ušiel pred nútením do niečoho, k čomu nemal vzťah.

Nevie sa presne, ako to bolo, ale legenda hovorí, že sedel na brehu jedného veľkého jazera a meditoval. V meditácii, vďaka svojej predstavivosti, lietal. Každý tvor, ktorý nelieta, túži po lietaní. V detstve si vraj vytvoril akýsi idol, svoju bohyňu. V tej meditácii strašne chcel naozaj lietať a prosil o to svoju bohyňu. A vzniesol sa a letel. Napriek zatvoreným očiam videl všetko. Letiacu vodu, čudujúce sa vlny a z cudzieho šťastia sa radujúce stromy. Iný by tomu neveril, ale keďže on veľmi túžil, sen sa mu splnil. Pristál na druhej strane jazera a keď otvoril oči, skutočne tam bol. Neprekvapilo ho to. Pokračoval ďalej. Tak postupne objavoval mágiu, vec ktorú nám tolki závidia.

Tolko legenda o našej mágii. Naučil tomuto tajomstvu všetkých. Nie nerozdával letáčky s návodom, ako čarovať, ale učil ľudí, ako žiť. Našiel vlastne medzierku, kadiaľ sa sny zhmotňovali a stávali sa reálnymi. A keďže nedokázal nenávidieť, podelil sa s ostatnými. Lenže zabudol na seba a umrel.

Na jeho smrť čakal Saadsh. Mágiu ovládal majstrovsky, ale jeho myšlienky boli chmúrne. Keď bol malý, otca mu vraj zabil jeden sedliak, ale iní hovoria, že ten sedliak sa naopak pokúšal zachrániť jeho otca pred gami (veľký had). Nech to bolo akokoľvek, nenávidel kvôli tomu všetko živé, a hlavne preto bolo obdobie jeho vlády najstrašnejšie, aké kedy naša planéta zažila. Tyranizoval, zabíjal,

zvolával všetkých možných démonov, ale hlavne ovládal kúzлами myseľ iných, a tak ich nútil robiť strašné veci, ktorými neskôr títo trpeli.

Tu niekde som sa narodil ja. Od malička som inklinoval k mágii a dobru a vďaka tomu i dobrým ľuďom, ktorý mi veľmi pomohli, som bol asi v dvadsiatich rokoch na takej úrovni, ako Saadsh. Cítil, ako moja sila rastie, a keď ma po množstve neúspešných pokusov a hľadani konečne našiel, poštal na mňa svoje príšery. Bol to ťažký súboj a vyhral...” zmlkol a prešiel očami po svojich dvoch divákoch. Mne síce do očí vidieť nemohol, ale tá pauza dodala rozprávaniu kus dramatického ducha.

“...som ja. Vyhnali sme ho, ja, spolu s ľuďmi tejto planéty. Potom som hodný čas musel dávať do poriadku to, čo ten diabol pokazil. Bola to zložitá a dosť prplavá práca, ale ľudia si to zaslúžia.

Jedného dňa, po tom všetkom, poprosil som ľudí, aby sa stretli na najväčšej lúke našej planéty Waneie. Chcel som, chcem a vždy budem chcieť zamedziť niečomu tak zlému, ako bola Saadshova tyrania. A preto som potreboval ich súhlas, ich podporu. Musel som vedieť, či je na planéte niekto, kto mi nedôveruje. Bola len veľmi malá šanca, že tam všetci prídu, a že mi všetci vyslovia dôveru. Musel som to však vedieť, aby sa vydarilo kúzlo. Kúzlo nesmrteľnosti. Nie len mojej, ale hlavne nesmrteľnosti našej planéty. Prišlo ich veľa, strašne veľa a možno aj všetci. Bolo to najväčšie zhromaždenie na tejto planéte. Kúzlo na lúke Waneie sa vydarilo. Naša planéta je od vtedy nezávislá od okolitého času a priestoru. Ak sa budú mať ľudia radi, aj navždy bude. A ja? Stal som sa rozprávkovou bytostou. Žijem vďaka tomu, že ľudia vo mňa veria. Odvtedy platí, že čím viac obyvateľov planéty ma má rado a dôveruje mi, tým väčšiu moc mám a tým istejšia je táto planéta.

Viem, možno to znie naduto, vladársky, až tyransky. Znie to, ako keby som chcel z ľudí zodrať aj to posledné, čo majú. Ich samotných. Ale nie. Tí ľudia prišli sami, lebo videli, čo som pre nich urobil po Saadshovom vyhnaní. Vieš, bola bieda a neúroda. Sústavne ničený život bolo treba prebúdzat. Bolo na to treba veľa vnútornej sily, ktorú som zbieral celý život. Dal som tým ľuďom veľký kus seba. Len dobrom som dosiahol dobro.

Cítil som však a stále cítim, že existuje zlo, ktoré má veľkú silu. Potrebujem pre dobro väčšiu silu, viac tvorov, ktorí veria v dobro, v život, lebo cítim, že zlo sa približuje a je pripravené. Vtedy som veľa vecí ani len netušil, ale vedel som, že musím nájsť nejaké inteligentné bytosti. Na moje počudovanie som ich našiel na planéte, na ktorú som vyhnal Saadsha. Ten ..., no, jednoducho vyvinul tam tvory,

ktorým dal časť zo svojich, (hmm, ako to voláte?) génov. A čo bolo hlavné, boli zlí. Ani po porážke sa nezmenil. Stále taký, zahľadený iba do seba, do svojej nenávisti, pomsty, bol zlý. Ani nechcel byť iný. Pripravoval sa na inváziu. Zničil som ho. Nevieť, či som to nemal urobiť nejako inak. Nevieť. Získal som pre dobro jeho rastúcu silu. Ešte stále to však bolo málo.

Vtedy ma to napadlo. Dal som teda tým tvorom, tým jeho slepým sluhom, dušu a rozum. V reči sú to len slová, ale každý pozná skutočnosť. Každý vie, aké ťažké je prebudit' u niekoho dušu a rozum. U niekoho, kto bol stvorený zlom, je to ešte obtiažnejšie. Bolo to moje najvyčerpávajúcejšie kúzlo. Niekoľko dní som ležal v bezvedomí v mojom starom dome a prebral ma až nádherný spev, ktorý prichádzal zvonka. Spievala celá planéta. Bolo to niečo úžasné. Človek to musí zažiť. Musí zažiť úctu, aby riadne vcítil tú vernosť, lásku, dôveru, šťastie, to dobro.

Na tej planéte som bol potom ešte niekoľkokrát. Musel som to urobiť tak, aby keď tie tvory zmúdrejú, neprišli na môj trik. Spomalil som ich vývoj, zahladzoval som stopy a dôkazy a ukladal vykopávky. Potom som sa ich pokúšal spoznávať. Dozvedel som sa veľa nových vecí. Zostalo v nich niečo zo Saadshovho zla, ale boli ako my. A to ste vy. Ľudia Zeme.”

“Pomaly ste rástli z detí na starších a múdrejších,” pokračoval loew. “Tí hlúpejší, ktorým ste nepomohli stať sa chytrejšími, ostávali pozadu a opakovali chyby už raz preplakané. Rozvíjali ste sa. Rozvinuli ste sa do takej miery, že ste boli schopní žiť vo všetkých prírodných pásmach. Chceli ste však čím ďalej tým viac krajinu iba pre seba. Viedli ste nezmyselné vojny. Nesnažili ste sa pomáhať si navzájom jeden druhému. Hovorili ste o sebe, že ste na rozdiel od iných inteligentní, ale čím ďalej, tým viac, ste sa podobali zvieratám bez štipky inteligencie.

Vtedy som prišiel medzi vás a pokúšal som sa vás zmieriť, zničiť vašu nenávisť voči ostatným. Vytvoril som pre vás náboženstvá podľa vašich kultúr a oblastí, snažil som sa spriatelíť vás navzájom a ukázať vám, kam vedú cesty dobra a zla. V rôznych časových obdobiach a na rôznych miestach som vytváral niečo, v čo by ste mali veriť. Našiel som zopár ľudí, ktorým som sa stal druhým ja a dal som im vieru, nádej a slobodu s tým, aby ju šírili a predávali ďalším generáciám. Avšak len cez ľudí, ktorí ich pochopia. Myslel som, že keď som im to tak jasne naznačil, že to pochopia a nebudú sa hrnúť

dopredu bez ohľadu na následky.

Nepochopili. Čím ďalej, tým viac bažili po moci a sláve. Láska sa stala gýčom. Z náboženstva ste dokonca spravili nástroj moci. Niečo tak odporné. Z takého veľkého a inteligentného úmyslu ste si vybrali svoje a prostredníctvom neho ste dávali príkazy. Neskôr ste z náboženstva dokonca spravili obchod. A do toho sa neustále miešali ostatné vesmírne bytosti. Boli dobré, ale i zlé. Nemali sa však do toho zaplietť vaše štátne organizácie. Istým ľuďom išlo iba o nové technológie, zbrane, o novú moc. Čo na nej vidia?

Ale vy ste si nič nevšímali. Pokračovali ste ďalej. Dve ničivé vojny, neuveriteľne stúpajúca populačná krivka a prudko klesajúce množstvo lásky vo vašich dušiach dokazujú svoje. Ani ste nevedeli, ako veľmi priťahujete zlo. Ešte v deväťdesiatych rokoch som sa pokúšal zmeniť niektorých ľudí, ale zlo vás natoľko ovládlo, že sa už nedalo nič robiť. Takmer nič.

Vďaka nenávisti, neláske tvorov tohto vesmíru, zlo prišlo aj k nám a zosilnelo. K nám, teda do nášho vesmíru. Má teraz neuveriteľnú silu z duší mŕtvych, ktoré skôr, ako zomreli boli oddané jemu. Ak zlo ovládne aj túto dimenziu, bude to koniec. Áno, to je to správne slovo. Koniec. Nič.

Potreboval by som, aby aj ostatné civilizácie pochopili dobro a verili mu. Zrejme až vtedy by sme mali dosť moci na porazenie zla. Ja viem, celé to znie ako nejaká rozprávka, ale sme v tom. Je to realita. Ak vyhrá, spojí všetky svoje mŕtve dimenzie a urobí z nich ničotu. Má akúsi pesimistickú povahu, nevidí nádej v budúcnosti a živote. Je to skaza. Tak, ako život je dobro a stávanie, rast, tak zlo je smrť a skaza,” odmlčal sa.

Potreboval si vydýchnuť. Bolo ťažké spájať všetky tie myšlienky, pamäti, nádeje a predávať ich tomu, čo sedel vedľa neho.

Asi na mňa pozrel, lebo som pocítil pohľad. Moje pocity však boli naplnené predovšetkým drobným kúskom sklamania. Bol som jeden z tých, čo sklamali.

“Neponižuj sa. Ty za to nemôžeš. Iní sú za to zodpovední. Ste tak zmiešaní, vy a vaša planéta ste akýsi kokteil. Ste tiež každý iný. To by bolo normálne, lenže niektorí z vás nedokážu rešpektovať tieto rozdiely,” ukludňoval ma. Konečne sa mi podarilo otvoriť oči a prestať vidieť to, čo mi rozprával.

“Určite chceš vedieť niečo bližšie o mojom pôsobení na Zemi a o mojich poznatkoch o vás a vašich dejinách. Tie tri knihovne za mnou sú plné políc a tie plné kníh. Sú súpisom toho, čo viem o Zemi a tvoroch na nej,” ukázal za seba. Na samý vrch vidieť nebolo. Akoby nemali konca. Bolo ich tam viac a boli rozdelené po trojiciach. Za

každým kreslom jedna trojica nekonečných políc.

“Dobre, ja už musím ísť. Pozri si prosím tie knihy. Pomôžu pochopiť veľa vecí,” rozlúčil sa a zobral mi tú vec zo spánku. Galenia tam už nesedela. Ostal som tam len ja a moja zvedavosť.

Rozmýšľanie je vraj najobohacujúcejší učiteľ. Preto rozmýšľala. Síce sa práve zobudila, ale to nevadilo. Bola svieža, ale vstávať sa jej ešte nechcelo. Jej pohľad stále ostával vtiaknutý v tme, len občas sa zadíval na stenu naproti. Telu sa ešte nechcelo ísť. Tak chodila aspoň vo svojich myšlienkach. Pokúšala sa odpovedať si na otázky čo, kedy, prečo. Raz sa predsa každý človek zamyslí nad sebou. Ak nie, nie je človekom. Je iba obyčajnou bábkou bez duše. A keď sa zamyslí raz, zamyslí sa aj druhýkrát. Uvažovaním dospelo ľudstvo k zjednodušeniu si života. Bez uvažovania išlo ďalej a takto dopadlo. Uväznené v mestách spoločnej samoty.

Spomenula si na Marthola. Na prvý deň, na všetky tie krásne dni s ním. Ktovie ako sa sem vlastne dostal. Jeho minulosť bola pre ňu tajomstvom. Nikdy jej z nej nič nepovedal. Nikdy sa jeden druhého na také veci nevypytovali. Nechávali zlú minulosť, ktorá sa nechcela vzdať, hlboko za sebou. Chceli inú históriu.

A čo ona? Ako dopadla jej minulosť? Jej minulosť, jej sny a ciele, ktoré z nich dosiahla?

Na to, čo bolo pred takými desiatimi-dvanástimi rokmi sa veľmi nepamätá. Pamätá si len veľmi málo a aj to väčšinou len z rozprávania svojej matky. Akoby nemala minulosť. Avšak jedna vec jej ostala v pamäti. Rozprávky. To bola tá vec, ktorou sa v živote naplňala. Tá atmosféra ciest, neznáma a čarovného dobra. Rozprávky a spomienky na ne jej dávali nádej i smútok, chránili ju i učili, ako sa správať medzi “div(n)ými ľuďmi”. Týmto vybájeným svetom sa tvarovala. Odtiaľ boli jej sny a priatelia. Tam spoznala zlo. Tam spoznala dobro. Bez neho by svet nemal zmysel. Ani rozprávky by nemali zmysel.

Okolo jej dvanástich rokov sa jej mama zmenila. Bolo to vtedy, keď sa založilo toto mesto a formovala sa v ňom vláda. Celý svet sa vtedy menil. K horšiemu. Vidina ich vlastnej pravdy a možnosť uchmatnutia si niečoho, ich naplno ovládli. Sprvu boli viac proti sebe ako vo vzájomnej spolupráci. Neskôr si však uvedomili, že sila a jej kvalita vzrastie množstvom, a preto sa kde-tu spojili.

Vtedy sa mesto osamostatnilo a pohyb sa obmedzil hlavne na pohyb vnútri sebestačného mesta. Vďaka teleportu ani to

nepredstavovalo námahu. Vtedy sa jej mama tak zmenila. Bývala len málo doma a keď sa vrátila, väčšinou už bolo neskoro večer. Ešte aj vtedy pracovala. Výsledkom matkinej neustálej práce bolo, že Ajsha sa od nej citovo odlúčila a už jej nedôverovala. Mama postupovala po rebríčku hodnôt smerom hore, stávala sa významnou vedkyňou. Z Ajshy sa stával samorast. Obalovala sa tichom a záujmami. Bola čím ďalej, tým menšia šanca dostať sa ku nej a prebudiť jej dôveru. Vtedy potrebovala niekoho blízkeho. Všetci blízky však boli za sklom. Mama, otec. Otca nepoznala odmalička. Veľmi by ho chcela spoznať. Mama sa k nej po čase pokúšala vracat'. Mala to veľmi ťažké, ale trochu sa jej to darilo. Ajsha sa tiež pokúšala spoznať aspoň kúsok tajomného sveta svojej matky. Bola to však dlhá cesta. Cesta k porozumeniu trvá niekedy veľmi dlho.

Teraz tu ležala, na posteli, s rukami pod hlavou a uvažovala. Čo ďalej? Kam pôjde splniť svoje sny, túžby, svoju lásku? Môže ostať tu? Tu, kde to tak nenávidí? Môže sokol lietat' v ohni. Tento systém už raz sklamal. Rozmýšľala, čo tým zmôže. Nič. Možno predsa niečo, ale bude to trvať. A ďalej pokračovať v čakaní? Museli ísť preč. Cítila to. Netušila však, ako to povie svojej mame. Nechcela ju zranit'. Nechcela však viac už ránať seba, svoju lásku.

Natiahla sa. Rukami sa chytila vrchnej strany postele a nohami sa imaginárne ťahala dole. Bol to božský pocit. V tom momente, keď sa natiahla, sa krátko cítila úplne slobodná. Spadla z nej akákoľvek únava a ničota. Hlavu mala razom čistú. Pri pohľade na strop nevidela suchý plafón, ale stromy vókol nej, nad nimi vládnuce modré nebo so slnkom žiariacim tak nádherne. V tej prirodzenej nádhere počula zvuk žbinkotajúceho potôčika, spievajúcich a trilkujúcich vtáčikov a cítila stromy i zvieratá. Cítila ich prítomnosť a ich prirodzenosť. Milovala ich prirodzenosť. Nepotrebovali sa pretvarovať ako ľudia. Mali svoje zákony, ktoré poznali. Boli síce kruté, ale spravodlivé a nikdy nedovoľovali vládnuť iba jednému. Cítila sa v tej chvíli krásne, akoby žiarila. Jej myšlienky sa však pomaly vracali späť. Uvedomila si, že musí rozmýšľať a pripraviť si to, čo povie mame. Nerada sa lúčila s tou krásou, s tými zvukmi a opojnými vôňami. Musela však. Nedalo sa to odložit'.

Otočila sa a dala si ruku pod hlavu, skrčiac pritom nohy v kolenách. Tak sa jej nechcelo vyjsť spod prikrývky. Bola taká hebká, teplá, príjemná. Dobro sa v nej snivalo. Ale načo sú sny, keď sa neplnia? A tie jej sa splniť mohli. Ona totiž našla svoj sen v skutočnosti. Objavy posledných dní ju ovládli. Našla krajinu rozprávok, krajinu svojho detstva. Ostávalo už len prejsť cestu k svojim snom. Je to tak zložité povedať, ako túži po samostatnosti a slobode. Ako musí

odísť. Ako to tu nenávidí a už tu nemôže byť dlhšie. Je jasné, že jej nemohla povedať iba: "mama idem preč". Musela to začať opatrne, nevinne. Musela tým povedať, ako po tom túži, ako to potrebuje. A možno ju jej mama chápe. Je to dosť možné. Ved' rozprávky jej čítavala ona.

"Ach," rozmýšľala či má vlastne význam rozoberať to takto ďalej. Nebolo by lepšie nechať to na potom? Nebolo by lepšie ísť za Martholom? Teraz zrejme spovedá Alfreda a možno sa dozvedá čo, kedy a ako. Alfred vraj už kompletizuje informácie a zabezpečuje ich odchod. Nie, nebude už nad tým rozmýšľať. Odokryla sa. Burcuje sa, postavila sa a zamierila k jeho izbe. Vyšiel jej oproti.

"Akurát som ťa chcel zavolať. Pod', niečo sa dozvieš," oznámil jej očami plnými nedočkavosti a chytil ju za ruku.

Nenamietala. Bola rada, že ju svojím úsmevom a radosťou vytiahol zo zbytočných úvah nad tým, čo povie svojej mame. Priviedol ju k monitoru položenému na posteli a spolu si ľahli. Na monitore uvideli Alfreda v plnom pracovnom nasadení. Rozdával príkazy, vnáral ruku do hologramu, vyťukával klávesnicu a kreslil grafy. Vtedy si ich všimol.

"Oh, prepáčte, keď si odišiel, tak som sa pustil do práce," poznamenal, keď odsúval prácu počítaču. "Takže, za chvíľu mám kompletnú mapu ako aj údaje nevyhnutne potrebné na prežitie vonku. Potrebujete ešte aj nejaké predmety, ktorými sa budete brániť. Zohnal som meče a nože. Sú lepšie ako strelné zbrane, lebo nepotrebujú muníciu a sú viacúčelové. Nože sú rovnako ako meče z veľmi kvalitnej, pevnej a silnej nehrdzavejúcej zliatiny ocele. Čo sa týka odchodu, všetko je už zabezpečené. Mohli by ste ísť už dnes. Potrebujete sa však ešte pripraviť."

Prikývli.

"A ozaj, Ajsha?" spýtavým hlasom pozrel kútikom oka na ňu. Ešte stále mal pred ňou rešpekt

"Dozvedel som sa, že máš v hlave malú bombu. Niečo ako poistku. Ak ujdeš s ňou, umrieš. Budeš musieť ísť na operáciu. Je to nutné. Poznám však kvalitného a spoľahlivého chirurga. Je jeden z najlepších. Viem, že mi nedôveruješ, ale o toto ťa prosím. Si totiž dôkazom mojej chyby. A chyby sa musia naprávať dobrom a nie zlom, inak ... inak sa to nikdy neskončí. Však vieš. Príď zajtra. Pozajtra to už máš za sebou. A môžeš potom zobrať so sebou aj tie veci."

Marthol sa díval na ňu a čakal, ako sa rozhodne. Rád sa na ňu díval. Vedel, aké ťažké bolo nájsť správne rozhodnutie. Pozeral sa na ňu a čakal. Chcel ísť s ňou preč, ale nadovšetko chcel aby žila. Cítil

sa byť zodpovedný za ňu. Neprežil by to, keby umrela. Bol zvedavý, ako sa rozhodne.

Bolo to pre ňu ťažké. Ten, kto ju zradil, nevnímal a sklamal, ju teraz prosil o to, aby podstúpila operáciu, ktorá sa ešte neskúšala. Zložitá operácia, kde bolo tak veľké riziko a taká malá nádej. Veľa stratiť a málo získať. Ale ona chcela získať. Vždy dúfala, že získa. Nádej bola silnejšia ako strach. Ved' jej cieľ bol tak blízko. Cítila ho. Taký krásny, taký vysnený. Tá chvíľa sa stávala pocitom, rozhodovaním, túžbou, túžbou... Môže vari teraz ustúpiť? Nevydržala by to. Jej cieľ je natoľko blízko, že ju úplne ovládol a už sa nedá ísť späť.

"Áno. Prídem," povedala šepky.

Obaja boli radi, že to povedala, ale taktiež sa zľakli. Chvíľou chceli, aby povedala nie.

Marthol netúžil po strachu. Obávať sa o toho, koho pred chvíľou získal, koho tak dlho hľadal a teraz ju má stratiť? Stratiť. Bože nie. To sa nesmie stať. To sa nestane. Ajshi sa to stať nesmie. Všetko bude v poriadku. Ako v tých amerických filmoch. Bude to mať krásny koniec. Alfred sa po Ajshinej odpovedi zamyslene otočil. Vypol ho. Objal ju. Potreboval ju cítiť a vedel, že ona tiež potrebuje empatiu jeho objatia. Cítil, ako jej tlčie srdce. Tam vnútri pracoval neudržateľný cieľ plný života. Pozrel sa jej do tváre. Mala ju nejakú mokru. Usmial sa a ona tiež. Úsmev cez slzy znamenal, že rozumejú.

"Milujem ťa," povedal jej to jemne chvejúcim sa hlasom.

"Tiež ťa milujem," povedala mu to, čo niektorí nedokážu vysloviť za celý svoj život. Cítila, ako ju na chvíľu silnejšie objal. Cítila, ako ju miluje.

Vtedy jej niečo napadlo. Bolo to ako blesk bez oblakov. Bol to bláznivý nápad. Postavila sa a začala ho kamsi ťahať. V objatí, ako dve spojené bytosti, tak trochu srandovne, vyšli z izby a ešte chvíľu na to išli takto ďalej. Potom ho chytila za ruku a ťahala chodbami domu, smerom hore. Kamsi hore.

Bol tam veľký bazén plný čirej vody. Na vode zápasili sotva viditeľné vlny s mesačným svetom dopadajúcim na ich územie. Svetlo prechádzalo zvonka cez hrubé sklá, veľkou sklenenou kupolou "strechy". V tej chvíli cítili, že všetky problémy na svete sú malé a len málo zmyselné oproti šťastiu a radosť. Že ani tie najväčšie diela sa nemôžu vyrovnáť nádhere a večnej kráse prírody. Tej zabudutej časti sveta. Pochopili, aká veľká pravda je ukrytá v týchto slovách. Pochopili, aký nádherný je život.

Zistil, že Ajsha odchádza na druhú stranu bazéna a pomaly zo seba vyzlieka šaty. Začal sa taktiež vyzliekať, bez toho, aby

uvažoval, prečo a načo to robí. Znovu ho hnalo to, čo ho hnalo predtým ku oknu. To, čo načrtlo jeho život, v čo veril, čo miloval. Teraz to však bolo strašne silné, pretože to cítilo, ako sa kúsok jeho snov premieňa na skutočnosť. Bolo to neuveriteľne šťastné, nedalo sa to zastaviť. Cítilo to to isté na druhej strane bazéna. Cítilo sa to konečne trochu slobodné.

Pomaly vstupovali do vody. Prvý dotyk chladnej mokroty prešiel ich nahými telami. Porušili takmer stálu hladinu plytkých vlniek a okúsili chuť vody na svojom tele. Voda bola prirodzená a nádherne vzrušujúco hladila celé telo. Vlny sa kožou prehánali ako stádo divých koní a človek cítil niečo, čo ešte nikdy necítil. Bol to božský pocit, cítiť jeden zo živlov tak blízko a nemyslieť pritom na nič iné. Nádherna momentu bola zachytená v ich vnútri a začala v nich rásť túžba po slobode. Prirodzenými a krásnymi pohybmi plávania sa ich vlny približovali k sebe. Trochu rýchlejšie ako ich tvorcovia. Priplávali k sebe a dotkli sa telami. Prešiel nimi jemný vzruch a spoločne sa ponorili pod vodu. Pozorovali sa pod vodou, hltajúc pohľadmi obraz odrazu mesiaca od hladiny zo spodu. Ich tváre sa priblížili a zliali sa v jedno mesačné svetlo. Obaja cítili, že na tento moment nebudú môcť zabudnúť, a že týmto sa ich láska spečatí. Jemne sa hladili. Vychutnávali dotyk chvejúcich sa tiel. Plávali slobodou nevedno ako dlho, nevedno ako šťastne.

Mesiac pozoroval svoje dielo chladným, ale pritom akosi hrejivým pohľadom. Rád hľadal vo vlnách vôd a v srdciach zaľúbených. Bol to už taký jeho zvyk. Vytvárať niečo hodnotné. Čosi, na čo nezabudneme na druhý deň. Niečo, čo voláme spomienka. Vytvárať príjemné zážitky, to je dar, ktorý nemá každý.

Strávil som nepretržité chvíle večnosti pri knihách loewa. Fakty, ktoré som sa dozvedel otriasli mojimi doterajšími presvedčeniami. Najpoužívanejším slovom tohto obdobia sa stalo slovo "neuveriteľné". Množstvo faktov, faktov a ich dôkazov, ktoré do seba nádherne zapadali, by ohromilo aj skúseného detektíva.

Napríklad, že táto planéta sa volá Gaia - meno starogréckej bohyne zeme, že bájna Atlantída bola vlastne kolóniou obyvateľov tejto planéty. Prekvapilo ma aj to, že už v dávnych dobách pôsobili na našej Zemičke aj ďalší inoplanetárania rôznych rás. Pristáhovalci z tejto planéty, teda atlaňtania, viedli vojny s civilizáciami, ktoré sa snažili ovládnuť našu planétu vo svoj prospech. Vo veľkej bitke bola Atlantída zničená. Kúzla atlaňtanov však boli vyslané, a preto mali

"cudzinci" prestávku niekoľkých storočí. Návštevníci sa však vrátili a ľudia ovládnutí duchom vojny, sa chceli s nimi spojiť.

loewovým cieľom bolo obrátiť viery niektorých mimozemských tvorov z uctievania zla, na uctievanie dobra. Chcel oslabiť zlo a preniesť túto silu dobru. Čakal preto na niekoho zo Zeme. Na istú skupinku ľudí, ktorí mu veľmi pomôžu. Čakal na nich a nevedel sa dočkať.

Čítal som o jeho kúzlach, premenách a pomáhaní. Zistil som, že pomáhal zomrieť na Zemi trápenému dobru v kráse a pokoji, aby sa nezjazvilo zlom, ktoré sa ho snažilo pohltiť. Pomáhal splynúť v neho ľuďom dobrého srdca a tých zlých nechával žiť dlho, aby si uvedomili, akí vlastne sú, aby sa obrátili. Neznamená to však, že všetci starší sú zlí. Komu sa podarilo udržať sa napriek zlu pri živote, ten svoje dobro prežil a rozdal plne.

Čítal som pocity jedného chlapca, ktorý už naplnil ducha loewovej úcty. Bol veľmi duševne vyspelý. Touto vnímavosťou trpel v nechápavom okolí. Sú tam neuveriteľne presne opísané jeho muky. Ako cítil každú nenávisť a nechápal ju, každú lásku a rozdával ju. Láska však naspäť neprichádzala. Prichádzali len facky. A tie ho učili. Pri nenávisti vedel byť neuveriteľne krutý, nedokázal však ublížiť prvý, pri láske sa premieňal na milého, huňatého medvedíka plného pokoja a oddanosti. Ďalej som čítal, že teraz žije na tejto planéte. Je neviditeľným stelesnením mentality jej duše a duchom tohto hradu. Je jedným zo strážcov dobra - jedným zo šťastných anjelov.

loew opisoval aj vojny. Opisoval ich podrobne, strašne, smutne. Urobil veľa zákrokov proti nim, ale všetky boli v skutočnosti také drobné. Nechápal som to. Veľmi by mi tu pomohli jeho pocity. Na konci druhého tisícročia investoval všetku energiu do pár ľudí, o ktorých vedel, že ju budú hľadať a nájsť ju. Nepoznal týchto ľudí. Nevedel kto sú. Cítil však ich prítomnosť a to, že sa s nimi stretne. Tak im iba posielal to dobro a lásku.

Premýšľal som, prečo vlastne ľudstvo dopadlo tak, ako dopadlo napriek tomu, že na Zemi bolo toľko ľudí (o každom tu bol dost' veľký záznam), ktorí im ukazovali smer? Bolo tu toľko mudrcov, veštcov, umelcov a politikov, obyčajných ľudí, všetko anjeli, ktorých veľké ciele ostali zatratené. Ich túžba po živote plnom harmónie sa rozplynula príchodom ľudí skazy. Čo sme ich nevideli? Možno sme nešli dobrým smerom, možno nám smer nikto neprezradil dost' jasne a je možné, že zničenie bol ten cieľ. Je však pravdepodobné, že sme nechceli načúvať hlasu kompasu, ktorý nám smer ukazoval. Len sme slepo išli vpred, neučiac sa z minulosti a vidiac iba svoju budúcnosť. Boli sme ako kone, čo si sami nasadili klapky a bežali vpred, nevidiac

tak nič iné. Chceli sme vzlietnuť, padali sme.

Už keď som prečítal všetky knihy, na ktoré som dosiahol, chcel som odpovede. K vyšším poličkám mi pomohla loewova "mágia vznášajúcej sa stoličky" a tieto knihy mi dopomohli k vyšším otázkam.

Dobré božstvo to bol vlastne loew, ktorý ako druhé ja, pomocou prebudených, pokúšal sa ukázať ľuďom, kam by mali smerovať. Ukázať dobro a naučiť ich, akú veľkú silu majú, že ho môžu tvoriť. Celkove loewove pôsobenie na Zemi sa nieslo v znamení obrátenia ľudí na dobro a život. Ani len nepomyslel na to, že ľudia by náboženstvo zneuctili, či dokonca využívali. Ved' pre ostatné "inteligentné" tvory vesmíru bola viera niečím nedotknuteľným a posvätným. Nemohol potom uveriť, keď uvidel, ako ľudia chodia do chrámov len zo zvyku alebo preto, aby mali akože "čisté svedomie". Nenávidel takýchto ľudí, a preto ich nechával žiť čo najdlhšie.

loew je stelesnená láska a vyžaruje z neho dôvera. Vždy opatrne povie čo si myslí. Vyberá slová, aby neurazil. Napriek tejto vlastnosti sa v knihách jeho pocity objavovali len zriedkakedy. Nechcel totiž, ako sám uviedol, čitateľa meniť. Chcel iba informovať. Bolo na človeku, aby zvážil. Toto a ešte viac som sa dozvedel z jeho troch "knihovničiek", z ktorých keď som vyťahoval poslednú knihu a pozrel som sa dole, z obrovského krhu som videl len malú žltú machuľu.

Dlho som uvažoval, čím to je, ale jeho knihy, plné obrázkov a náčrtov sa čítajú inak. Čítajú sa rýchlejšie, ľahšie a pocit unavenia po ich prečítaní nepoznáte. Skôr je to hlad po ďalších informáciách. Čas plynie ani nevíete ako. Je to ideálne študovanie. Je ako zaujímavá hra.

Chodili spolu už dva týždne po ceste, ktorú videli len oni. Ani oni dvaja však nevedeli, čo ich týmto chodníkom vedie a kam ich to ťahá. Mali iba akýsi pocit, že idú. Netrápili sa tým, že nevedeli kam idú. Vlastne už nič nemohlo pohnúť ich mysle tým smerom, ktorým sa uberali, keď boli ešte otrávení hranatou civilizáciou. Tým smerom rozmýšľania, či by sa nedalo niečo urobiť, aby sme sa mali lepšie, aby sme sa "rozvíjali". Aby sme rozmýšľali čím ďalej, tým viac nad vecami úplne zbytočnými, teda nerozmýšľali vlastne vôbec.

Nagajaw a Gordnt boli šťastní takí, akí boli. Spoločne lovili, spoločne sa o to delili a aj čo sa týka prespávania, dávali v spánku pozor jeden na druhého. Bolo medzi nimi však niečo viac ako len partnerstvo. Mali sa radi. Obaja to vedeli, ale ani jeden to tomu druhému nepovedal.

Gordnt síce nemohol, ale Nagajaw cítila, že ani od nej nechce, aby mu hovorila, ako ho má rada. Cítila, že vie. Od neho tiež dostávala nepriame znaky lásky a vedela, že nie sú náhodné. Bola to láska bez slov (aspoň sa nemohli hádať).

Ľiši lesmi i planinami, dolinami i kopcami. Dotyky prírody vo forme trávy a vetra boli ich priateľmi. Milovali chvíle naháňania zvery a úteky pred šelmami neznámeho druhu. Radi behali, plávali a kričali v prírode tak voľne a bezprotekcnej. Sloboda im opantala myseľ natoľko, že všetko ľudské im pripadalo cudzie a neuveriteľne čudné. Ich duše boli plné úsmevu a radosti. Chodievali spať so slnkom, kolísaní melódiou noci a vstávali vtedy, keď hviezdy prestali byť mapou noci a štebot tlačil mesiac preč. Stále išli vpred a nevnímajúci čas prechádzali ohromným územím, plným života a zelene. Ich prechodnými bydliskami sa stávali jaskyne a duté stromy, nebolo však výnimkou, skôr pravidlom, že prespali pri ohni, pod holým nebom.

Nevedeli kam idú, len kráčali. Gordnt vedel presne, čo môžu a čo nemôžu jesť, kade môžu ísť. Cítil to. Cítil tie rastliny, ktoré boli vražednými jedmi pretrvávajúcimi z vojny. Vždy vycítil prítomnosť tých tvorov zla, rôznych mutácií, ktoré zahabili atómové zbrane, oproti ktorým mali tú výhodu, že po použití boli ovládateľné. Teda, aspoň spočiatku. Ich myslenie sa totiž po prerobení časom zmutovalo natoľko, že útočili na všetko a každého nepriateľa zneškodnili. Toto bolo najväčšie nebezpečenstvo a vlastne jediné tvory, ktorých sa bálo všetko živé.

Aj samotný Gordnt bol jeden z experimentov, žiaľ (či, skôr našťastie) nevydarených. Aj Gordnt bol voľakedy chlapčekom. Malým, nevinným chlapcom, udivene hľadiacim na tento svet a čudujúcim sa. Tak vnímavým.

Na detstvo sa nepamätá celkom zreteľne. Pamätá sa však na nekonečné hodiny tmavých pobytov v klietkach a potom nútený spánok na lôžku obklopenom mužmi a tvormi v čudných oblekoch. Pozoroval na seba tie zmeny a prežíval tie hrozné premeny duševné, aj fyzické. Bolo to pre neho strašné, keď niekedy, hneď na začiatku stratil schopnosť hovoriť. Nemohol sa s nikým rozprávať, deliť sa o pocity. Mohol len strašidelne kričať na svojich väzňateľov.

Niektorí z tých, čo žili s ním v druhých klietkach sa časom zbláznili. Vydávali podobne strašné, či aj oveľa hroznejšie zvuky. Nevie ako, ale zrejme je to zázrak, že sa z toho nezbláznil aj on. Veľa rozmýšľal a svojim samotárskym tichom sa tomu zrejme vyhol.

Novú látku, či postup aplikovali vždy iba na jednom z nich. Niektoré účinky boli hrozivé. Každý z nich až príliš utkvel v pamäti a v snoch.

Na vlastné oči videl, ako si jeden chlapec pár metrov od neho odtrhol hlavu, z ktorej vychádzali strašné pazvuky trápenia sa. Ráno potom jednoducho vyčistili klietku a odpratali “prebytočný genetický materiál”. Vždy, keď niekto z nich absolvoval ďalší pokus a doniesli ho do klietky, pozerali sa na neho a čakali, aké budú účinky. Reakcie boli častokrát hrozné. Jeden z nich, najstrašnejšie čo zažil, sa začal premieňať na nejakého slizovitého tvora, ktorý sa po čase rozložil. Bolo strašné pozorovať v tom neprekonateľnom smrade a krikú trápenia sa, ako sa jeden z nich, malých chlapcov, premieňa za plného vedomia na niečo tak odporné a potom postupne zomiera. To, čo ostalo z chlapca habkalo svojimi rozleptanými pozostatkami končatín po mrežiach okolo seba, dvíhalo “hlavu” a pokúšalo sa niečo povedať. Niečo, čo pre neho veľa znamenalo, ale nikto to nepočul. Nikto nepočul jeho poslednú vôľu a bolesť. Nikto ho nemal rád. Bolo to hrozné a preniklo až do absolútnej hĺbky ich duší. Tiež ho potom jednoducho iba odpratali.

Pri jednom z pokusov sa Gordnt začal premieňať na obrovského psa s krídlami. Cítil, ako mu rástli kosti, lebka a zuby. Keď sa po určitom čase pozrel na svoju ruku, videl len akúsi labu s drápmi. Jeho psychický stav sa mohol každú chvíľu zhoršiť a jeho nenávisť voči jeho objaviteľom rástla. Nevedel, že súčasťou pokusu bolo zvýšiť agresivitu. Keď videli, aký je zúrivý, ako sa vydaril, boli šťastní, že im pokus vyšiel. Aplikovali to všetkým ostatným a čakali. Dočkali sa.

Jednej noci prerazil dvere klietky a oslobodil ostatných. V ich hlavách zúrila pomsta a vedci nemali šancu. Ani jeden z nich nezomrel celý. Neskôr sa čudovali, kde všade našli pozostatky zo svojich mučiteľov. Všetky chemické a iné látky potom zničili. Niečo tam potom zreagovalo na vysokú teplotu, na čo areál začal horieť a napokon vybuchol. Všetky tie látky zhoreli a bohvie, čo za svinstvo tam z nich mohlo vzniknúť. Niekoľko spoluväzňov tam zhorelo tiež. Ale oni, oni čo prežili iba utekali. Utekali čo najrýchlejšie z toho miesta odporných spomienok. Ušli pekný kus, pokiaľ sa zastavili. Spolu so svojimi druhmi sa tam usadili a žili potom na určitom mieste, ktoré bolo ich útočiskom. Učili sa, ktoré rastliny a tvory sú nejedlé, ako spoznať nakazenú, či napadnutú vodu. Možno, že by takto žil Gordnt doteraz, keby nebola prišla Nagajaw.

Nagajaw vyrastala v chudobnej rodine konca dvadsiateho storočia. Jej otec od malička pil a v mladom veku prešiel na drogy. Jej mama išla v mladosti rovno na ne, čo ovplyvnil hlavne jej muž, otec Najagaw. Ako prvý na predávkovanie zomrel otec. Kdesi na ulici. Potom matka znervóznela a vtedy ona už musela ujsť. Útek nebol ťažký. Ved' nemala vlastne už ani kde bývať, lebo všetko, čo kedy

mali, išlo na vízie drog. Už im nemohla a nechcela pomôcť. Neboli už jej otcom a matkou. Nechcela sa už ďalej pozerat', ako si jej mladí rodičia hlúpo namýšľajú, že drogy im dodajú univerzálny raj a inšpiráciu, to, čo im vždy chýbalo. Ako sa jednoducho vzdali. Nepokúšali sa vytvoriť si svoj vlastný svet, teda vybrať si z toho terajšieho to, čo sa im páči. Radšej si kupovali cudziu fantáziu. Neuvedomovali si zrejme, že takto dopomáhajú niekomu k veľkému majetku, a teda aj k moci. Boli závislí a už len ťažko sa to dalo zmeniť. Všetko, čo mohli mať, stratili. Šťastie, lásku, peniaze, dcéru, život. Treba však dodať, že to bola ťažká doba, kedy žili chudobní vedľa bohatých a rozdiely, čo do bohatstva i myslenia, boli medzi nimi obrovské. Ostali len silní. Slabosi sa vytratili. Bol to zákon džungle, ktorý chceli ľudia odnepamäti zrušiť pre svoj druh.

Najagaw si potom zháňala jedlo, či peniaze na jedlo, ako sa jej dalo. Nie, nedokázala sa predávať. Pokúšali sa ju dostať mnohí, ale vždy dopadli dosť zle. Musela byť teda šikovná a občas bola nútená kradnúť. Častokrát ju naháňali a bolo to ťažké. Napriek tomuto všetkému si však vždy našla čas a peniaze na to, aby išla do knižnice. Totiž len tam boli jej skutoční priatelia. Veľmi rada ich počúvala a rozprávala sa s nimi. Hlavne sa však spolu zamýšľali nad tým, prečo nie sú ľudia šťastní. Prečo to naokolo nej vyzerá tak úboho. Rozobrali túto otázku do najmenších podrobností. Nakoniec ju počas vojny odvedli do sirotinca a odtiaľ utiekla.

Obidvom sa im zhnusil ľudský rod a dokázal im, že mu nehodno veriť. Vedeli, že existujú aj dobrí ľudia, ale boli si vedomí, že ich musí byť veľmi, ale veľmi málo. Ak vôbec ešte nejakí sú.

Kráčali svojím snom, tadiaľ, kadiaľ tiekla rieka, tiahla sa vôňa a dúha, kam fúkal vietor. Strácali a objavovali. Išli dopredu, a predsa sa vracali. Kolobeh.

Najvzrušujúcejšou časťou dňa bol aj tak lov. Nagajaw robila návnadu a Gordnt lovca. Aj dnes. Slnko bolo na najvyššom bode svojej cesty a ich žalúdky im oznamovali, že je čas, aby sa naplnili. Zobierali teda niečo ako zeleninu, hoci ani jeden kúsok sa nepodobal na niečo, čo Najagaw videla v celom svojom živote v obchode zeleninára a išlo sa na zháňanie mäsa. Najprv Gordnt išiel obzrieť terén a nejakú korisť. Po pár minútach pristál pri nej a ukazujúc “prstom” na istý smer jej oznámil, že neďaleko je stádo pasúcich sa srn. Vyšli teda. Ona utekajúc smerom, ktorý jej ukazoval jej lietajúci spoločník, on letiac a sledujúc svoju družku a približný cieľ.

Pristál na kraji lesa, za ktorým sa rozprestierala veľká lúka. Asi tak uprostred nej stálo stádo srn spásajúcich trávu.

Nevadilo im silné poludňajšie slnko a strategická istota uprostred

lúky im ešte pridávala na istote.

Boli také nádherné a prirodzené, že Nagajaw ich začínalo byť ľúto. Bola smutná, že musia narušiť ich tichý pokoj. Hladné škvŕkanie v žalúdku ju však utvrdilo v tom, že je to nevyhnutné. Dovtúpila sa, že dnes asi volavku robiť nebude, teda si ľahla na zem a plazila sa smerom k stádu.

Gordnt sa zatiaľ skrýval v lese, lebo vedel, že by ich jeho prílet dost' "rozrušil".

Nagajaw strašne dráždivo štekla tráva, ktorá sa pri plazení otierala o jej nahé telo. Behali jej ním tie známe prúdy studenej lávy, ktoré ju natoľko vzrušovali, že sa musela na chvíľu zastaviť. Chcela sa zasmiať. Prežúvavce boli už takmer pred ňou a súdiac podľa ich kľudných gest, si ju nevšimli.

Gordnt mal svaly napnuté ako struna a bol pripravený každú chvíľku vyraziť.

Nagajaw sa mala dostať čo najbližšie, schaošiť ich a pokúsiť sa uloviť svojim nožom aspoň jednu z nich. Ak sa jej to nepodarí, aspoň spôsobí malý chaos a vtedy zakročí Gordnt a určite získa nejakú tú srnku. Postavila sa a držiac v ruke nôž, sa vrhla na stádo. Srny ju hneď spozorovali a dali sa na útek. Snažila sa ich ešte dobehnúť, ale na tejto veľkej lúke mali výhodu plynúcu z ich silných (a chutných) nôh. Videla, ako Gordnt vyrazil a začal strmo klesať k stádu. Začala bežať k miestu predpokladaného stretu.

Gordnt cítil klesanie a pozoroval zväčšujúci sa cieľ. Zrazu mu zrak padol na niečo, čo bežalo cez les, pomedzi stromy. Tiež to bežalo k srnám. Malo to obdivuhodnú rýchlosť, ktorá prevyšovala rýchlosť srn. Zostal v danej výške a čakal, kedy to vybehne z lesa a čo to bude. To niečo vyzeralo ako akýsi krížený tiger, veľkosti riadneho koňa. Prerazilo to rozdiel medzi lúkou a lesom, pričom odlomil zopár konárov. Tieto, padajúc na zem sa mu podplietli pod nohy, čo mu vôbec nevadilo a bez ohliadnutia ich zlomil. Podľa tohto všetkého usúdil Gordnt, že ide o niečo veľmi silné, a teda aj nebezpečné. Preto sa rýchlo pozrel na Nagajaw. Bola v poriadku, ale bola zjavne vyplašená. Pobral sa teda smerom k nej. Všimol si ešte, ako ten tvor jedným švihom zlomil dobehnutú srnu na dve polovice a svojimi obrovskými zubiskami ju roztrhal po okolí. Uvidel, ako sa zalizol a pozrel smerom k Nagajaw. To už bol pri nej.

Keď uvidela toho tvora, ako vyletel z lesnej tmy a úchvatnou rýchlosťou dobehol k vyľakanému zvieraťu, ostala ako prikovaná. Až keď s odporom sledovala zlomenie srny a to čo z nej začal robiť, zobrala nohy na plec a utekala, ako sa jej len dalo. Ohromila ju neuveriteľná brutalita toho tvora. Tú srnu nezabil preto, aby sa

najedol, ale len preto, aby ju roztrhol. Cítila v sebe Gordntov strach o ňu, ako aj to, ako jej hovorí, aby utekala do lesa. Pohľadom si zamerala najbližší začiatok lesa a bežala, ako len najrýchlejšie mohla.

Cítil to vzrušenie, ktoré cíti iba lovec. Keď ju uvidel, vedel, že musí byť jeho. Krv zo srny ho príjemne chladila a adrenalín v jeho krvi bol na maxime. Keď vbehla do lesa, pousmial sa. Nemala šancu. Pri vstupe do lesa zlomil rôznymi časťami tela zopár "konárikov" a stromčekov. Krvavé sliny mu lietali a jeho túžba dosahovala vrchol. S chuťou a pocitom najsilnejšieho ju prenasledoval. Bežala úžasne. Pritáhovala ho a nevedel sa dočkať, keď bude stáť nad ňou a začne svojimi silnými drápmi krájať časti jej pôvabného a nevinne jemného tela. Prešla ním jemná triaška vzruchov pri pomyslení na to.

Nagajaw vbehla do lesa a predierala sa pomedzi stromy. Cítila k nemu odpor. Cítila strach. Cítila jeho úchylku a aj to, že s ňou má asi podobné plány ako s tou úbohú srnou. Utekala veľmi rýchlo, hnal ju strach o svoj život. Ani nevnímala bolesť, ktorú jej spôsobovali konáre, kamene a rôzne vetvičky. Mala hrozný strach z toho tvora, ktorý ju prenasledoval. Cítila, ako smrť okolo nej behá so svojou kosou a nedočkavo na ňu hľadá. Prosila Gordnta o pomoc, ale necítila odpoveď. Po lícach jej stekali slzy. Kvôli nim zle videla. Potkla sa v behu po hrboľatých chodbách lesa a spadla na zem. Pokúsila sa ešte postaviť, ale pocítila na chrbte chladiacu labu, ktorá ju otočila. Zazrela nad sebou to zviera. Jej telo ovládol ešte väčší strach a nemohla sa pohnúť. Čakala, čo sa stane. Bála sa smrti, nechcela ešte odísť. Teraz, keď sa mala tak dobre. Prečo?

Gordnt cítil pre Nagajaw rastúce nebezpečenstvo. Zaprel sa krídlami silnejšie do vzduchu. Zamieril riskantne do lesa a kľučkujúc pomedzi stromy ju hľadal. Zúfalo pocítil, ako ho potrebuje. Išiel "uličkou", ktorú vytvoril ten diabolský tvor. Konečne ho uvidel. Skláňal sa nad svojou korisťou. Už sa chystal labou poškríbať Nagajaw, keď mu Gordnt zasekol svoje veľké a silné zuby do krku a prehryzol mu miechu. Tvor strašne zareval a chytiac sa za krk, zdrapil Gordnta a šmaril ho z celej sily. Gordnt narazil do stromu a pomaly strácal vedomie. Ešte videl, ako tvor padol.

Potom, ako na ňu z neznámych dôvodov ten tvor začal padat', sa ešte stačila trochu povytiahnuť. Začala na ňu kvapkať krv z prehryzutej miechy. Cítila, že to bola asi Gordntova práca. Ale kde teda je? Pokúsila sa vyťahnúť. Nedalo sa. Bola privalená a nemohla ísť pomôcť zrejme zranenému milému. Áno. Milovala ho.

Po chvíľke sa prebral. Začal vyplúvať odpornú zmes, ktorú mal ešte stále v ústach. Ten úder do hlavy ho teda riadne zobral. Uvedomil si, že Nagajaw je asi ešte stále privalená. Ako-tak sa

pozviechal, postavil sa na všetky štyri a išiel sa pozrieť, čo je s ňou, ako to tam vyzerá. Uvidel Nagajaw privalenú tým obrovským tvorom. Snažila sa vyslobodiť. Prišiel teda k nej a posunkom jej naznačil, nech sa ho chytí. Zaprel sa do zeme a vytiahol ju. Pozrel sa na ňu, pousmial sa a odpľul si na tvora.

Ona, ešte vďaka strpnutým nohám ležiac, sa tiež začala smiať. Cítila, čo si myslí. Že aj tak nemajú čo jesť. Napriek tej námahe ostanú dnes len na zelenine. Pozrela na neho a pochopila, že majú krajší dar. Majú sa radi. A dokážu sa rozprávať aj bez slov.

On cítil to isté. "Podme domov," navrhol posunkom.

"loew. Stále nechápem, prečo? Prečo si ma sem zavolať, prečo si mi toto všetko ukázal? A nechápem ešte to, prečo sa zlo tak zaujíma o našu planétu? Veď sme obyčajná malá planéta. Moja otázka znie: "Prečo?" spýtal som sa napriek tomu, že som prečítal toľko záznamov. Tieto otázky ma trápili, a preto nemalo zmysel tvoriť si na ne nezmyselné a vymyslené odpovede. Lepšie a presnejšie je dozvedieť sa pravdu.

"Prečo? Aj ja som sa to často pýtal sám seba. Zrejme je to zhoda okolností, možno je to dané večnosťou vesmírov. Každopádne však zlo v takejto sile, nie je z tejto dimenzie. Zlo je jedným zo živlov každého vesmíru a nedá sa úplne zničiť. Je ako oheň, či voda. Dá sa iba obmedziť. Nedá sa ovládať. Aj dobro je živél vesmíru. Sú skutočne ako oheň a voda. Zlo pohlcuje. Prišlo z inej dimenzie, jemu už patriacej, teda zničenej. Z takej, v ktorej dobro nebolo dosť silné a nevládalo zvíťaziť. Vždy v minulosti bojovalo dobro proti zlu, ale v tých dimenziách, z ktorých prišlo, získalo obrovskú prevahu a nakoniec zvíťazilo. Zlo sa tam prejavovalo iba časťou svojej sily. Totiž vtedy ešte nemalo takú moc.

Teraz prišlo k nám. Sme pre neho akýmsi odrazovým mostíkom. Využíva všetku svoju silu, moc a prostriedky, lebo cíti, že tento boj je rozhodujúci. Jeho hlad po dušiach utrápených je obrovský. Duše sú vlastne jeho energia, ktorou zväčšuje svoju silu. Viem, že tento boj rozhoduje o existencii dobra. Vieš, naša dimenzia je malá, ale popri tom strategicky dôležitá. Ja to cítim, viem a aj chápem, že sme v malom, ale veľmi dôležitom vesmíre, a nie len preto, že sa zlo rozhodlo práve pre nás. Už som ti hovoril, že náš vesmír je akousi zmesou z úlomkov ostatných dimenzií. To je zrejme presne to, čo sa mu hodí, lebo vie že takéto premiešané tvory si podmaní najľahšie.

Avšak v tejto dimenzii je niečo, čo on dobre nepozná. Je to čas.

Naša zbraň. V niektorých dimenziách, aj v tých jeho, je tento pojem neznámy. Sú tam iné pojmy. My si nevieme predstaviť neexistenciu času a aj ja mám dodnes pár otázok. Túto našu zbraň sa musíme naučiť používať. Môže nám pomôcť v boji so zlom, ale môže pomôcť aj zlu. Treba ho teda vedieť využiť." Dal si pauzu.

Zobral si jeden z keksov, ktoré mi doniesol a zapil ho teplým čajom v jednej z dvoch šálok. Pomaly ho chrúmal, a tak som si dal aj ja. S čajom tvorili v ústach veľmi chutnú masu, ktorá sa kĺzala dolu krkom. Dojedol asi štvrtý, keď sa postavil späť ku krbu.

"Hovorím o cudzích dimenziách, ale odkiaľ o nich viem? Iba raz som bol v inej dimenzii. Bolo to dávno, keď som sa po vyhnaní, usmrtení, uprataní po Saadshovi a po tej veľkej pocte pustil do výskumu. Chcel som si oddýchnuť a nabrat' silu. Hľadal som odpovede na to, čo vlastne bol Veľký tresk a čo bude nasledovať ohľadne rozpínania sa vesmíru. Preskúmal som všetky dostupné zdroje. O veľa som nepokročil. Stále som nevedel odpovede ani len na základné otázky. Skúšal som to teda ďalej. Vyzýval som kúzľami niečo, od čoho som chcel, aby mi to vysvetlilo. Nič. Dlhो nič.

Až potom jedného dňa, keď som sa prechádzal lesom pri jednej dedine, zjavila sa predo mnou akási beztvárá hmota. Rozprávala sa so mnou telepaticky. Išla hneď na tému. Oznamila mi, že nie je odtiaľto, a teda že nemá čas na vysvetľovanie. Z tej amorfnej bytosti sa oddelil kúsok a dostal sa do mojich rúk. Sprvu to bolo úplne nehmateľné, akoby plyn. Začalo to však rýchlo tuhnúť a výsledkom sa stal nádherný kryštál. Bolo z neho cítiť osobnosť a život. Vysvetlil mi, že pomocou tejto veci sa dostanem do ich dimenzie, kde sa dozviem veľa odpovedí. Na to sa so mnou tento tvor rozlúčil a zmizol.

Keď som prišiel domov, vtedy som ešte žil v mojej milej drevenej chalupe, pochopil som, že zrejme ten kameň mi má nejako pomôcť pri presune od inej dimenzie. Ale ako? Ako vytíct' z kryštálu energiu tak tajomnú? Položil som ho ku oknu, na slnko. Slnčné svetlo cezeň prechádzalo a kreslilo na stole súkromnú dúhu. Dotkol som sa ho. Nevie, len tak. Chcel som ho cítiť. V tom momente vstúpila do mňa neuveriteľná energia a s ňou aj cieľ. Ovládlo ma obrovské nutkanie. Bolo to ako blesk z čistého neba. Zatvoril som sa vo svojom dome a dni-noci som pracoval. Len tak, z hlavy som nakreslil presné plány tohto zámku. Vládla mi taká iniciatívnosť, taká odhodlanosť a presnosť, že som nedokázal robiť nič iné. Bolo to čosi ako pud, návod, ktorý je v tebe a vďaka nemu vieš veci, ktoré by ti predtým ani nenapadli a ktoré spolu tvoria niečo úžasné. Tak vznikol aj tento zámok a zariadenie v ňom."

“Tam v strednej veži,” ukázal prstom na stenu, “je okrem iného aj niečo ako brána do iných dimenzií. Nebola použitá už dobrých desať rokov. Bola vlastne použitá iba raz.

To vtedy, po postavení a zariadení tohto zámku, posadil som sa do nej a s kryštálom v ruke som začal prijímať energiu, ktorá vzchádzala zo slnečného svetla, dopraveného sústavou zrkadiel. Nič som nevnímal, len blažený, pokojný a čistý pocit. Pred očami sa mi tvorili obrazy nádherných farieb a tvarov zlínajúcich sa do dlhého sveta, rýchlo plynúceho. Keď som z neho vyšiel, ocitol som sa v nekonečnom svetlom priestore. Vznášal som sa v ňom. Vylakal som sa a začal som hľadať nejaké bytosti. Nejakú istotu.

Mojou chybou bolo, že som ju hľadal zrakom. V tej dimenzii, neexistujú hmotné veci. Sú tam len myšlienky, osobnosti, priateľstvá. Žijú tam veľmi vyvinuté civilizácie, ktorých život mi je vzorom. Uvedomujúc si cenu vojen, nebojujú, ale rozvíjajú svojho ducha. Nemyslím tým, že ráno vstanú, umyjú si zuby a idú dumať nad svojou budúcnosťou. Robia to, čo majú radi, ale v inom formáte, keďže sú nehmotní. Majú tam taký život, aký je snom každého normálneho človeka, to, čo bolo základom tvorcov všetkých dobrých ideí. Je to sloboda. Svet bez príkazov a zákazov. Svet, v ktorom si každý človek uvedomuje, čo môže a čo nie, čo musí a čo nesmie. Nikto mu nič neprikazuje, lebo nemusí. Vie o tom človeku, že je natoľko inteligentný, že nebude robiť niečo, čo by uškodilo jemu alebo druhým. Pokúsi sa rozvíjať seba, aby prežil čo najdlhšie a vychutnával život čo najviac. Veď rozvíjať sa je zákon prírody. Prečo inak by sa z baktérie stal človek, z magmy kryštál.

V tom nádhernom nehmotnom svete som musel zatvoriť oči a vnímať všetkými zmyslami, aby som pred sebou uvidel tie zvláštne bytosti. To, čo normálne v našej dimenzii nebolo možné vidieť, tu bolo každodennou samozrejmosťou. Vnímal som tie bytosti pred sebou a cítil som, ako z nich vychádza niečo nádherné, čo sa nedá opísať. Niečo, čo ľuďom pripomína dúhu. Pestrofarebné prítomno a nádhera. Žiadna pocitová prázdnota. To človek tak často necíti.

Obyčajní ľudia to zvyknú obdivovať na druhých, tzv. božských, či vymyslených ľuďoch, volaných anjeli. Tú nádheru osobnosti. Na Zemi vidia ľudia iba osobu. Občana takej a takej rasy, pohlavia a spoločenského postavenia. Nevidia tomu človeku do duše. Nevidia aký je a to je škoda. To je nedostatok našej dimenzie. Nevidíme to, čo sa vidieť nedá.

Pozeral som sa na tie bytosti zatvorenými očami a vnímal som ich krásu. Vyzerali každý tak, ako chcel a ten druhý ho za to neodsudzoval. Uvedomil som si, že tak sa začíname vidieť aj my na

našej planéte. Že sa stávame tými anjelmi. Tieto tvory boli síce rozdielne, ale mali spoločnú vlastnosť. Boli priesvitní. Boli niečo ako tvory z vody, tvory, ktorým bolo vidieť iba dušu. Nič iné človek vidieť nemohol. Boli traja. Dvaja z nich vyzerali ako niečo, čo si predstavíme, keď sa povie: “o tom sa ti ani nesnívalo.” Neznáme tvary a pohyby. Tretí člen sa však podobal na ženu. Vyzeral(?a?) ako ideálna, komixovo vysnívaná kráska mužských snov. Prihovorili sa mi znova tak zriedkavým telepatickým spôsobom. Nedá sa presne preložiť, čo mi “povedali”. Bolo to ale niečo v takejto forme:

“Skontaktovali sme sa s tebou, pretože sme u vás objavili to, čoho sme sa obávali. Že do vášho vesmíru sa nastáhuje zlo. Nemôžeme dopustiť, aby bol ďalší vesmír zatratený tou tmou smrti a preto sme si zavolali teba, poslať do vašom vesmíre. Chceme vám pomôcť, preto si tu. Vedz, že v našom priestore by si normálne existovať nemohol, preto sme teraz vôkol teba vytvorili túto ochrannú blanu. Nerob teda prosím nič, čo by túto blanu mohlo porušiť, inak by si sa rozplynul ako súčasť ničoty.”

“Z vášho vývoja už viete, že čas aj priestor sú relatívne. Viete aj to, že pri rýchlosti rovnakej rýchlosti svetla sa môžete “presúvať” do budúcnosti vašej planéty. Toto je len jeden zo zákonov, ktoré platia vo vašom svete. Tieto zákony vás naučili, ako vidieť to, čo bude, ale ako sa však presúvať do minulosti, na to ste ešte neprišli. Je to veľmi silná zbraň, ktorá mení ľudí, ich svety, celý vesmír. Pretože minulosť mení budúcnosť a čaro času je, že nik ani len netuší ako. A ako pri každej silnej zbrani, malo by sa hlavne pri tejto zabrániť jej použitiu.

Celý váš systém, teda príroda, ako vy nazývate dieťa dobra a zla, má určité pravidlo. Všetky zákony, ktoré v nej existujú, tvoria buď kolobek, alebo špirálu. Buď sa teda všetko točí dookola, teda sa opakuje, alebo má nekonečné hodnoty plusu a mínusu. Čas je tiež zákonom prírody, a teda aj naň platí jeden z týchto dvoch “tvarov”. A práve tu sa to začína.

Ako iste viete, v kružnici sa dá ísť len jedným smerom, zatiaľ čo v špirále dvoma. A v čase sa bez kúziel naspäť ísť nedá. Je to kruh, ktorý sa stále točí dookola. Ide iba jedným smerom a nulovú hodnotu nemôžeme určiť. Nevieime koľkokrát sa zopakuje, nevieme kedy a ako sa začal, nevieme či má koniec a začiatok, nevieme či je nekonečný. Iba sa stále opakuje. Avšak je tu akési miesto, v ktorom kruh zdanlivo začína odznova. Akoby možno niekto povedal - odkiaľ sa kruh začal kedysi kresliť. V tomto bode sa všetko začína odznova, s tým, že kružnica je už iná, poučená a zmenená doterajšou cestou.

Aj vesmír je akýsi kruh. Keď už si myslíte, že ste na konci, ocitnete sa na začiatku. Čas dokáže meniť všetko. Aj vesmír. Váš vesmír sa

rozpína alebo sťahuje v kolobehu času. V akej podobe sa zjaví nabudúce, to nik nevie.

Povieš si, prečo mi tu ten všetko toto vykladá? Chcel som vám iba objasniť hlavné otázky vašich civilizácií. Všetko toto vie totiž aj zlo, a teda sme považovali za potrebné povedať vám to.

A ešte o tej malej, ale strašne dôležitej planétke Zem. Žijú tam veľmi zaujímavé tvory. A zlo cíti, že tieto tvory sú ideálmi na to, aby si ich ľahko získal a plne sa mu oddali, aby nimi ovplyvňoval iné civilizácie a formy iných dimenzií, aby mal stále väčšiu moc. Je schopný plne ich ovládať, keď sa mu už raz pokoria.

Aj preto zlo využíva čas a jeho kruh. Spoznal novú zbraň a raduje sa, čo všetko s ňou dokáže. Berie vám vašu zbraň a chce ju použiť proti vám. Nenechajte ho to urobiť.

Ale, ako bojovať proti času? Veď v čase sa nedá vracať, tak ako by ho potom bolo možné zastaviť? Určite ste si všimli, že keď robíte to, čo sa vám chce, čas pre vás "neexistuje". Vy vlastne pre seba pozastavíte čas zla, ktorý je vókol vás a on vás už potom nedokáže ovplyvňovať. Áno starnúť budete, čas na vás zanechá stopy i smrť príde, ale aký by to bol život bez smrti. Vy však už nebudete ovplyvňovaní časom zla a jeho vplyvmi. Vládcom vášho času sa stane dobro so svojím darom slobody. Budete mať vlastný život. A to je umenie, kúzlo. Je to veľké kúzlo. Jedno z najväčších. Keby takéto kúzlo obklopilo každú planétu vo vašom vesmíre, celý váš vesmír, zlo by porážka oslabila a my by sme ho už spoločne mohli zahnať, čo najviac zmenšiť a zastaviť jeho rast.

Zlo sa bojí takýchto nápadov. Preto chová tvory tejto planéty i celého vesmíru v takej neistote a strachu. Čím viac bude takých ľudí, tým ľahšie sa mu budú oddávať a tým väčšiu moc bude mať.

Prosíme ťa, poraz zlo. Ako, to necháme na tebe. Či vyhladáš vyvolených, ktorí ti budú rozumieť, alebo to urobíš sám, je len a len tvoja vec. Nenechaj ho však konať, nedovoľ skaze, aby pohltila tvoje sny, pretvorené na skutočnosť. Zlo nesmie zvíťaziť nad dobrom, smrť nad životom. To nie je správne. Dávame ti pre to našu moc a pokúsime sa presvedčiť aj iné dimenzie, nech tebe a tvojim budúcim priateľom pomôžu a dajú ti moc. Dúfam, že áno. Dúfam, že tma neovládne svetlo. Tak, to je asi všetko." Akoby sa usmiali, keď dokončili tieto myšlienky. Nie tajomne, ale tak radostne, šťastne. Bol som ešte stále dosť v prekvapení. To vieš, keď sa na teba vyvalí toľko odpovedí.

"Zrejme si bol prekvapený," pokračovali priateľsky. "Naším úplne odlišným vesmírom, ako aj tým, že si nevidel nič hmotné. Niečo hmotné by si tu našiel len ťažko a bolo by to určite z inej dimenzie.

My sme už dokázali zastaviť čas, teda robíme všetci to, čo chceme robiť a veríme v dobro. Stali sme sa šťastným svetom. Naš vesmír patrí medzi tie menšie, a napriek tomu je väčší, ako ten váš. Váš vesmír je však taktiež svojský a rovnako krásny. Rovnako krásny, ste aj vy. Sme radi, že sme sa mohli s tebou stretnúť. Musíme sa s tebou rozlúčiť, ale nezabudni, že ti budeme stále napomoci."

Potom som si už iba poprial byť v hrade. Cítil som sa, ako keby ma niekto tlačil dlaňou do hrude tak silno, že som letel chrbtom vpred. Precitol som sa, ako ležim vo veži, v ruke držiac onen drahokam. Otvoril som oči. Cítil som sa ako znovuzrodený s bolesťami hlavy. Posadil som sa. Uvedomil som si, že mám niečo aj v druhej ruke. Bola to kúzelnícka palička. A vtedy som pochopil. Pripomenuli mi takto, že jediná cesta ako dosiahnuť cieľ, je mágia," dorozprával.

Pozeral som na neho upočúvane, ako po vyrozprávaní krásnej a veľmi zložitej rozprávky. Jedna vec mi však naďalej vrtala hlavou. Neodpovedal mi na jednu otázku.

"Áno, si jeden z vyvolených. Jeden z tých, ktorí sú stvorení na tento boj so zlom. Mal si to dosť zložité dostať sa sem, tak ako aj ostatní, ale dostal si sa sem sám. Musel som ti síce trochu pomôcť, ale našiel si sa sám. Tou vašou technickou cestou vesmíru, by si sa sem v správny čas nedostal. Ale nie si sám. Viem, že oni sem prídu. Najdu si cestu."

"Ty si si akože vyvolil, vybral niekoľkých? A čo ostatní?"

"Nie, oni sami sa vybrali. Sami vedia čo chcú, čo majú radi a čím sú. Ovplyvňujú dobrom a ich tichou bohyňou je príroda. Sú mladí, silní a skúsení. Dobro v nich skryté, ich skúsenosti - oni sami sa vytesali do role, ktorú hrajú. Niečo ich ťahá. A je to tá cesta, ktorou chcú ísť, inak by ňou nešli. Aká je to však irónia, že proti zlu bojujú tí, ktorých rod ovládol. Odtiaľ útok určite nečaká. Odtiaľ už čaká len nič. Neovláda však dobrú stránku času, a to zrodenie a rast. Pokúsime sa zmeniť vašu planétu na raj, vrátiť jej tvár. Najprv ale bude treba poraziť zlo. To je prvoradé." loew hovoril vážne. Jeho tvár hovorila utrpením nevinných. Tak veľmi chcel.

"A prečo nebojuješ proti zlu ty sám?" napadlo mi.

"Pretože zlo ma pozná a vie o mne. Už dávno sa ma snaží dostať. Na našu planétu zoslal už toľko svojich bezduchých sluhov a napriek tomu nás nezískal. Stále však dáva na mňa pozor. Cíti, že odtiaľto mu hrozí nebezpečenstvo. Spolu ho môžeme poraziť. A vy máte ešte tajnú zbraň. Zbraň toho, že bojujete proti zlu ako proti niečomu hmotnému a hmotu zlo nepozná zas až tak dobre. Nevie ako na vás, lebo nevie, kto ste. Vy ste tí, vy objavujete a nájdete seba. Čo sa

týka opačných, tých čo sa vracajú, ktorý ešte majú názory zla, teda ničia dobro, múdrosť, lásku, radosť a život, tí sa odsúdia sami.”

Cítil som, že má pravdu. Že tí, ktorí nás úmuselne viedli nesprávnym smerom ako lumíkov z povestí, sú ešte tam. Vedel som, čo chce s nimi urobiť. Nič. Chcel ich nechať, nech si uvedomia svoju úbohosť a žijú so svojimi zlými skutkami. Takí, majú nádej prežitia asi ako mul. Sú neplodní. Spráchnivená generácia zlých zabudnutých názorov.

Pozrel som na loewa. Pozeral do ohňa a rozmýšľal. Plamene sa vlnili ako hadie vlny a odrážali sa loewovi v očiach, ktoré prezrádzali rozhodnutosť a aj neistotu. Odtrhol som od neho pohľad. Usadil som sa pohodlnejšie, oprel hlavu o vysoké operadlo a pozeral sa do krbu. Očami som hľadal v tom plachom a zmyselnom plameni odpoveď na všetky moje nevyslovené otázky. Oheň tancoval a tancoval. Chvilka stávala sa hodinou, večnosťou. A ja som čakal na priateľov, ktorých som ešte nepoznal.

Tmou sa rozliehal zvuk pípania. V tom čiernom tichu pôsobil tento zvuk ako krik. Bola to klasická hudba hranice života. Pip, pip, pip. Ozvena, ktorá sa lámala v týchto krivoľakých chodbách, znemožňovala jasné určenie polohy prístroja, ktorý ju vydáva. Zdroj sa však dal nájsť. Bolo len treba pomaly a potichu ísť a pozorne počúvať. Pomaly sa takto dalo priblížiť k epicentru. Pomaly a potichu.

Pod lampou sa nad bielym stolom skláňali traja muži a žena. Zvuk sa im už dávno vkorenil do bubienkov a ako keby im pomáhal sústrediť sa. Sústrediť sa na to, čo bolo stredobodom ich záujmu. Na tomto veľkom stole obklopenom rôznymi prístrojmi ležal nejaký človek - stredobod pozornosti. Tí ľudia v bielom nad ním sa pomocou prístrojov rýpali v jeho hlave nejakými zvláštnymi a veľmi jemnými nástrojmi.

Obďaleč stál ešte jeden muž v plášti, ten sa však len pozeral. Snažil sa síce hľadiť inam, ale nedalo sa to.

Biela skupina pri stole vytiahla z hlavy svojej “obete” akúsi vec a položila ju na vľavo odloženú misku. Bolo cítiť, ako vďaka tomuto úkonu pokleslo napätie visiace v miestnosti. Na kraji stojaci muž sa otočil a jeho spýtavé oči hľadali odpoveď. Ten, kto tú vec položil do misky sa na neho pozrel a pomaly zatvárajúc oči prikývol. Osamelému mužovi sa očividne uľavilo. Jeho pohyby už neboli také strnulé a opatrné. Vedľa doktora stojaca žena utrela z čela doktora neustále sa objavujúci pot. To najťažšie bolo za nimi.

Vtedy sa zmenili intervaly pípania. Všetky oči v miestnosti mierili na prístroj, ktorý vydával tento zvuk, ako aj na monitor vedľa neho. Ten stále poukazoval na jedno miesto mozgu. Zväčšil sa na jeden bod, v mieste kde sa to všetko dialo.

Ruky a prístroje znervózneli a začali rýchlo vykonávať množstvo úkonov. Ale zvuky boli čím ďalej, tým zriedkavejšie, až sa ozvalo dlhé uši drásajúce pííp, idúce z monitoru i prístroja vedľa neho. Rozliehalo sa celou izbou ako znamenie niečoho zlého. Postávajúcim mužom zalomcoval strach a okolo stola stojacími ľuďmi pracovné a kolektívne nasadenie. Vyskúšali všetko možné. Potom ostali stáť s nejakými vecami v ruke. Bezmocne stáli. Už to nedokázali vrátiť.

Hudbou mužových sĺz ostávalo pískanie. Muž prišiel k stolu. Hlavu mal skrytý v dlaniach a triasol ním žiaľ. Chcel plakať nad stratou niekoho veľmi blízkeho. Potom na chvíľku prestal. Akoby sa zasekol. Ostatní sa na neho len bezmocne pozerali. Stiahol jej z hlavy plachtu, zobral hlavu ženy do rúk a pobožkal ju na ústa. Krásne krehko, láskyplne, naposledy.

Nejednému z nich bolo do plaču. Akoby naschvál, vypadla električka.

Všetko sa pre muža, hľadacieho tvár ženy v tejto tme začínalo rozpadávať. Ešte aj svetlo.

Vtedy, niekde v tej zúfalej tme, sa nad telom pacientky objavila žiara. Jasná, prenikavo biela žiara, ktorá všetkých ešte viac oslepila. Zakrývali si rukami oči a žmúrili, snažiac sa niečo uvidieť. Niečo v žiare. Uvideli ruku, ako sa pomaly vynára z vodnatého jasu svetla. Za ňou sa vystrčila hlava starca. Obzrel sa naokolo a s plnou vážnosťou si ich premeral. Potom vo vzduchu nakreslil nejaký predmet a neustále naň hľadiac odriekol neznáme slová v neznámom jazyku. Potom pomaly zatvoril oči a povedal ďalšie slovo, ktoré svojim hromovým hlasom zdôraznil. Izba sa pomaly naplnila tajomstvom.

Vystrčila sa ďalšia ruka. Medzi rukami vznikol zvláštny žiarivý predmet. Žiara začala narastať, až pocítili na tvárach a rukách rastúce teplo a začali cúvať. Tá zvláštna vec vnorila sa do jej tela.

Vtom Ajshou ležiacou na stole pred nimi myklo, akoby dostala posledný kŕč. Prístroj začal znova pípať. Vzápätí sa zaplo svetlo a s ním zmizla žiara. Monitor znovu ukazoval nepoškodený mozog. Rýchlo dokončili zázrak. Napriek tomu, že pred chvíľou zažili niečo veľmi zvláštne, uvedomili si, že treba rýchlo konať.

Zachránili ju. Všetci boli šťastní. Či už operujúci chirurgovia a chirurgička, cez kameru hľadiaci Alfred, alebo postávajúci Marthol. Veľmi rád bol aj loew. Bol rád. Zachránil život. Hoci nevedel, že to bol život jednej vyvolenej.

“Kde je Ajsha? Kde si bol?” opýtala sa Marta nedôverčivo, hlasom plným nervozity a tlmenej zlosti.

Bolo na nej vidieť, ako veľmi sa bojí. Bojí sa, lebo nevie, čo sa stalo. Prišla domov a Ajsha doma nebola. Už to ju trochu zarazilo, ale rozhodla sa, že ju počká. Už po pár hodinách bola neuveriteľne nervózna. Po jednom dni, keď ju už hľadala, kde sa len dala, bola nervózna ako nikdy predtým. Začínala však znovu a pomaly uvažovať, prečo tu Ajsha nie je a kam mohla s Martholom ísť a čo všetko sa jej mohlo stať. Ľudská fantázia začne v takýchto prípadoch pracovať naplno. Kokteil zo všetkých možných úrazov a utrpení sa vytvorí v hlave jedinca, ktorý natoľko znervózne, že už stráca prehľad o realite.

“Dobrý deň, Marta. Nebojte sa. Vaša dcéra je v poriadku,” prehovoril k nej čo najpravdivejším hlasom, aký len dokázal vydať. Nacvičoval si predtým ako to povie, aby to bolo plne dôveryhodné, lebo dobre vedel, ako sú ženy tejto doby nedôverčivé. V každom slove, v každom geste, či mimike hľadali niečo, čo by herca usvedčovalo.

“Vaša dcéra vám posielala toto,” podal jej čosi.

Bola to obálka. A v nej papier. Tá vec, ktorú sa snažili vytlačiť z praxe počítačmi a ktorú si ľudia nikdy nevážili. Berala ten papierik s nedôverou, strachom i zvedavosťou. Bolo na ňom napísané veľkými písmenami jedno jediné slovo - V(ZEŇ. Pozrela nechápavo na Marthola. Začala sa báť, že ju väzní, že je taký zlý. Bála sa, že sa v ňom natoľko sklamala.

Videl, ako v nej rastie nedôvera. Jej podozrievavosť sa zväčšovala.

“To, čo držíte v ruke je heslo. Ajsha nechala odkaz pod týmto názvom i heslom,” vysvetlil jej význam obsahu papiera.

Nedôverčivo sa otočila. Zapla hlavný domový počítač. Z rozsiahleho menu si vybrala položku odkazy. Objavilo sa okno, na ktorom bolo vidieť, ako pomocou Netlinu vyhľadáva Ajshin odkaz. Našla odkaz Väzeň. Otvorila ho a objavil sa riadok pýtajúci heslo. Napísala tam to slovo.

Všetko toto prebiehalo bez toho, aby sa čo i len dotkla klávesnice či monitora. Všetko vykonávala z hlavy. Používala tento spôsob často a rada.

Len čo myšlienkou toto slovo napísala, zjavila sa na obrazovke Ajshina tvár. Z jej výrazu sa dalo usúdiť, že sa chystá povedať niečo

dôležité. Veľmi dôležité. Akési rozhodnutie, ktoré ovplyvní jej ďalší život. Čosi, čo sa však odložiť nedá.

“Ahoj mami,” povedala hlasom, ktorý len potvrdzoval, že nejde o nejaký kanadský žartík. “Najprv ti chcem povedať, aby si sa nebála. Odmalička si sa o mňa starala s láskou, takže ťa poznám a viem, že sa o mňa bojíš. Aj ty poznáš mňa. Vieš, že by som neurobila nič zlé.

Keď som bola ešte veľmi malá, čítavala si mi rozprávky. Pamätáš sa? Spolu sme prežívali tie dobrodružstvá, krásy, tie víťazstvá dobra nad zlom. Chcela by som ti poďakovať za to, za ten najkrajší čas a lásku, akú si môže dieťa priať. Dávala si pozor na moju dušu.

Až ... jedného dňa si akosi schladla. Začala si chodiť domov neskôr. Ty to možno berieš ako väčšie nasadenie v práci, ale ja som to brala ako znižujúci sa záujem o mňa, ako aj to, že akosi strácaš samu seba. Akoby sme sa rozišli. Rozišli sa aj naše vzťahy a sny.

Deti, a hlavne dospievajúce, príliš dobre vnímajú okolie a podľa toho sa aj tvarujú. Keď dáš dieťa do drsného prostredia, zmení sa na drsný samorast, keď ho uložíš do lona umenia a krás rodiny, vyrastie z neho citlivý a rodinne založený človek. Ukázala si mi, aký je život vo všetkých jeho podobách.

Mne sa zapáčila tá prvá časť. Časť príbehov rytierov slobody a kráľovien prírody. Ľudia sa narodili s tým, že chcú žiť v harmónii s prírodou, ale popri tom žiť v pohode a nemusieť sa báť toho, čo bude zajtra. Ľudia sa narodili, aby boli slobodní, aby žili.

Chcem konečne dosiahnuť to, po čom túžili ľudia po celú svoju existenciu. Rovnováhu. Nie balans na hrane. Istotu v rovnováhe. Rozhodla som sa. Už nemôžem dlhšie žiť v tejto diere, plnej intríg, klebiet a strachu. Cítim, že sa táto spoločnosť rozkladá vlastnou kyselinou. Toto je presne to, čo nenávidím a nechcem. Chystám sa ujsť z tohto mesta,” túto vetu povedala pomaly. Vlastne z nej ledva vyliezla. Keby nebola taká dôležitá, určite by ju vystrihla.

Marte z očí pomaly odchádzala slza za slzou. Dosiahla, čo chcela. Snažila sa, aby zo svojej dcéry vymodelovala dobrého človeka, ktorý zbožňuje slobodu, prírodu, život a svoje sny a urobí hocičo, aby si zachovala seba a svoje okolie.

Bola na konci a videla svoj výtvor. Mala by byť rada a tešiť sa, ale ona plakala.

Ajsha po chvíli mlčania pokračovala:

“Odchádzam s Martholom.”

Marta sa pozrela na Marthola, ktorý ju, aj Ajshu pozoroval. Prikývol, no nevedel, či to pochopila tak, ako to myslel on.

“Ľúbim ho. Nie, nie som hlúpa. Milujem ho a on miluje mňa. Skutočne a pravdivo. On chápe mňa a ja jeho. Mami, my sme sa našli.

Našli sme sa, ale na mieste, ktoré nám je väzením. Musíme odísť. Sme tu ako v kletke. Nemôžeme žiť za mrežami.” Nastala pauza.

“Pod’ s nami mami. Viem, že po tom veľmi túžiš. Cestu máme voľnú. A teraz si radšej sadni. Prichádza hlavná príčina tohto môjho monológu s tebou.”

Marta radšej poslúchla svoju dcéru.

“Z dôvodu môjho odchodu musím podstúpiť operáciu. Áno, tá malá vec v hlave každej z nás. Pri každej operácii je určité riziko. Ak by sa mi niečo stalo, budem veľmi rada, keď sa dozvieš, čo sa skrývalo v duši tvojej dcéry.” Bola ticho. Chvíľu sa ostro a premýšľavo pozrela divákom do očí. Sklonila potom hlavu a ticho rozdávala svoje pocity okoliu.

“Mohla som ti tento odkaz odovzdať mnohými inými a modernejšími spôsobmi. Mohla si sa so mnou rozprávať, cítiť to, čo ja, ale ja som to urobila týmto spôsobom. Je pre túto príležitosť podľa mňa najlepšia. Dovidenia mami,” dohovorela. Obrazovka zobrazila drobné menu pretáčania a znovuspúšťania.

Marthol vypol monitor a položil ruku na Martino plece. Tá plakala. Nechala sa zviesť jeho rukou. Objala ho a plakala. Plakala a slzy jej stekali na Martholovo plece.

Pozrela na neho spýtavým pohľadom.

“Áno, je v poriadku,” upokojivo jej odpovedal.

Akoby si vymenili role. Mal Ajshinu mamu rád, ako vlastnú. Kde je jeho matka, nevedel. Rád by to zistil. Keď sa vráti Ajsha a bude dost’ času, možno to zistia. Cítil, že mama žije. Cítil ju.

E-mail od Barnowa Maxwoodovi zo dňa 24. 12. 1999

Ahoj Maxwood.

Prepáč, že ti odpisujem až po dvoch mesiacoch, ale mal som strašne veľa práce. Pozrel som si výtahy, ako aj výstrižky. Čo sa týka tej prvej časti tvojej pošty, ešte stále ti neviem povedať nič viac. Ďakujem ti za ne a neboj sa, že by som naše tajomstvo vyradil.

Na začiatku som ti povedal, že som mal veľa práce. Stále ju mám. Tu dole sa totiž dejú strašné veci. Neviem, kto, či čo a prečo to robí, napriek tomu, že patrí, medzi tých ľudí, čo sa občas pohybujú vo sférach nie práve právne povolených. Ale aj tieto sa menia. Okolie tvrdne.

Šedé ulice šedého mesta sa zaplňajú krvou. Krvou nevinných a bezbranných, o ktorých bolo povedané, že patria k tým druhým a zlým. Znie to tak cudzo. Nie len ľudia, ale aj firmy nad nimi sú na

seba zlé. Teraz sú to sabotážne vojny koncernov, čo však bude zajtra?

Bojújú proti sebe ich majitelia. Muži a ženy. Zápasia medzi sebou filozofie, sny, podriadení. Cítiť tu nenávisť. Veľmi silnú a ostrú nenávisť. Toľko zla sa zrazu vynorilo. A oni ho nevidia.

Môžeš povedať, že aj ja som zlo, ale to, čo robia oni nemá obdobu. Naši otcovia nás učili, aby sme robili čokoľvek, len neplodili zlo. Že toto je naše remeslo, ktoré nás živí, ale keby sme prekročili čiaru, stali by sme sa zlými. Preto sa mi to nepáči. Celé sa mi to nepáči.

Vonku horí nezmyselné násilie, v ľuďoch ostal už len popol z citov. Deti nekreslia v škôlkach trávičku a zvieratká, ale zbrane, krv a diabla. Je toto apokalypsa? Ak áno, tak ju neopísali dost’ strašidelne. To šialenstvo sa totiž nedá opísať.

Žijem tu, kdesi hore v podsvetí a vidím, čo sa dostáva napovrch. Kam sa to ženieme? Vari láska už neexistuje? Vari existuje už len hlúposť a zlo? Chcel by som chytiť zlo a hlúposť za golier, vyplieskať ich, nakopať medzi nohy a potom sa ich do očí spýtať:

“Nebolo vám ešte dost’? Vari ste skutočne také nuly? Vari skutočne nedokážete myslieť? Vy sa neviete radovať, tešiť z krásna života? Neviete si nájsť inú cestu? Treba vás iba zničiť? Dáte sa vôbec zničiť?” A potom by som im rozkopal...

Bože, čo sa to deje. Bože. Kde si? Cítim, že sa niečo stane, ale neviem čo. My totiž v tomto boji už figúrkami neťaháme. To gigantické firmy, čo rozbili hranice štátov. Oni ovládajú svet, vlády, peniaze, ľudí. Svet sa začína zjednocovať. Čo sa stalo? Kto sú tí, čo to pokazili? Čo chcú ďalej? Skrývajú svoje tromfy?

Bojím sa, aby sa to nezhoršilo. Ja sa bojím vojny. Moja plešina už ďalej nevládze, ale tie nafetované a sfanatizované decká vonku sú pripravené. Nevie, kde a ako to skončí, no netúžim byť uprostred toho.

Vieš, keď som bol mladý, videl som veľa odporností, ale tento ľudský vírus je oproti tomu šuviks. Totiž vtedy, keď človek niečo urobil alebo zažil, mohol odísť niekam preč. Mal svedomie a to ho trápilo. Vedel, že ak si svoje zlo uvedomí, Boh mu odpustí. Žil totiž v ňom a chápal ho. Tu však Boha necítiť. Títo ľudia nemajú svedomie.

Zišiel by sa nejaký čarovný mesáš, ktorý by všetkých ľudí premenil na dobrých a inteligentných. Natiahol by Zem, alebo by nejakou zázračne urobil, aby nebolo tak veľa ľudí na svete, pretože inak sa iba škriepia, konzumujú a hlúpnu. Nemáš nejakého po ruke? Mal by to asi veľmi ťažké.

Mesto je plné smetí a nielen zvieracích výkalov. Ľudia spia na ulici, okrádajú jeden druhého, aby prežili, zarábajú si už hádam všetkými

možnými spôsobmi. Bezdomovci nachádzajú domov na platňovom dne fľaše, na ktorú museli okradnúť starú senilnú babku o jej dôchodok.

Toto bolo aj voľakedy? Áno, ale vyzeralo to už, že ľudia si poradia aj s týmto. Pamätám sa ako pred naším domom stál bezdomovec a robil všetko, čo sa dalo. Keď sa pre neho nič nenašlo, iba tam sedel a okoloídúci mu hádzali do klobúka kúsky svojej ľudskosti. Ak nedajbože ochorel, zobral ho vždy niekto k sebe domov a ponechal ho u seba, kým nevyzdrazil. A on stále hľadal a hľadal niečo, čo by ho zamestnalo. Keď si už konečne niečo našiel a všetci videli ako rozkvitá jeho tvár, umrel. Nemal by dosť na pohreb, tak sme mu ho vystrojili. Ľudia si pomáhali a aj ten šednúci svet si tvarovali na krásny. Ľuďom sa dalo veriť.

Dnes? Ak niekomu dôveruješ, oklame ťa.

Cítim ale, že aj keby sa všetko zmenilo tak pesimisticky, ako som to tu opísal a náš svet by sa pohltil, krása by ostala. Niečo je totiž neporaziteľné svojou dobrotou. Zvieratá sa vracajú do miest a pleseň dobýva domy. Príroda sa vracia. A tí, čo prídu po nás, prípadne aj my, budú už lepší a múdrejší. Apokalypsa pominie a na Zemi zavládne mier. Zem sa premení na raj.

Barnow.

Po troch dňoch putovania sa Gordnt zastavil. To robil len málokedy.

Nagajaw sa na neho pozrela so zdvihnutým obočím, s pohľadom plným otázok.

Cítil, že niekde pred nimi je nejaká veľká vec. Nie je to živá vec, je to stavba, ale obsahuje nebezpečenstvo. Živé nebezpečenstvo.

Pozrel sa na Nagajaw a zavrteľ hlavou. Mykol hlavou nabok, ukazujúc tak smer, ktorým sa hodlá vybrať.

“Prečo?” nechápala ho. “Cítiš tam nejaké zamorenie, zlé látky?”

Zakýval hlavou, že nie. Bolo to iné.

“Tak poďme rovno. Nebudeme to predsa obchádzať. Poď,” lákala ho láskavým hlasom a miernym úsmevom na tvári.

“Nebud’ sraľo,” povedala mu prosebne s úsmevom, z ktorého bolo jasné, že to posledné slovo povedala preto, aby ho donútila ísť ďalej.

Nemohol odolať jej prosbám a šteklivej narážke. Bol na jej hlas príliš slabý. Pohrozil jej však “ukazovák” a naznačil jej týmto, ako aj mimikou, že musí byť opatrná. Čím ďalej išli, tým sa jeho ostrážitosť stupňovala a ten pocit rástol.

Keď našli koniec lesa a odhrnuli posledných pár vetvičiek, uvideli obrovský kamenný dóm. Tento veľký štvorcový chrám bol zvonka obrastený rastlinstvom, ktoré sa neúspešne pokúšalo chrániť zvláštne znaky, ktoré pokrývali celý tento kolos. Vyzeralo by to ako pyramída, keby to malo dokončenú “strechu”. Tajomný dóm. Diabolsky čierny kameň, z ktorého to bolo postavené, vzbudzoval strach. Nie však zrejme v Nagajaw, ktorá sa smelo vybrala k otvorenému vchodu. Predbehol ju, pozrel jej do očí a zamračene namietol kývajúcou hlavou.

Usmiala sa na neho:

“Hádám sa len nebojíš?” Videla, ako prikývol na znak toho, že sa bojí. “Len to preskúmame a hneď ideme naspäť, O. K.?”

Nesúhlasil. Znova spravil ten istý pohyb hlavou. Akosi naň nereagovala, len sa na neho usmiala a išla si svojou cestou. Nemohol ju ignorovať. Musel ísť za ňou.

Keď prechádzal vchodom, svaly na celom tele sa mu napli a po celom tele mu prešiel mráz strachu. Ostražito docupkal pred Nagajaw.

Ako prvé ho zarazilo, že všetky fakle boli zapálené. Značilo to, že je tu niečo, čo vie vyrábať oheň? Zaujali ho aj kopije, zarazené do zeme pri každom z dvadsiatich stĺpov a nebezpečne naklonené smerom k tejto jedinej chodbe. Znepokojovali ho však najmä tie fakle. Nevýhodou svetla z ohňa je, že sa mihoce a vytvára tak vymyslených nepriateľov. Gordnt bol ako na ihlách.

Nagajawine chodidlá sa jemne priliepali na kamennú dlažbu a vydávali v tom tichu plápolajúcich ohňov lepkavý zvuk votrelca. Otvor, ktorý bol na konci sa k nim pomaly približoval. Bez slova sa pozerali do tmavých miest medzi stĺpmi s fackami a čakali, že z nich vybehne nejaká potvora. Nedočkali sa. Pomaly došli až k veľkému otvoru na konci chodby.

Gordnt sa pozrel na Nagajaw. Bolo vidieť, že ju to už tak neláka. Ukázala hlavou k východu a on sa na ňu víťazoslávne usmial. Otočili sa a už rýchlejšie sa rozkráčali k východu. Už sa tak nebáli. Už ich nestrašili ohne, ani tiene.

Keď už boli skoro vonku, začul Gordnt slabé fúknutie. Nie ako prievan prechádzajúci kľúčovou dierkou, ale ako keď niečo vyfúkne zúžitkovaný kyslík z nozdier. Otočil sa.

Len na okamih zazrel veľkého farebného jaštera, ktorý sa na nich práve rozbiehal. Ešte v momente zachytil Nagajaw, ako vyťahuje svoju dýku. Jašter by ich bol roztrhal, keby pred ním neboli odskočili. Bol mimoriadne pohyblivý a bol by ich dostal, keby sa obaja rozbehli tým istým smerom. Teraz však bol mierne dezorientovaný. Nikoho

nevidel, zatiaľ čo ho oni mohli pozorovať spoza stĺpov.

Bol krásny. Oheň odhaloval nádherné farby kože, ktoré prebiehali od žltej, cez fialovú, až po čiernu. Jeho fascinujúco veľké a ostré zuby zažltnuté obeťami sa nevedeli dočkať obeda. Dlhý a silný chvost sa mykal z boka na bok a nozdry s očami sledili po jednom z nich. Jeho uši boli napnuté a čakali na akýkoľvek zvuk.

Gordnt šuchol chvostom a zhodil akúsi sprostú väzu, ktorá sa rozbila na tisíc kúskov. Pociťoval, ako jašterove oči zamierili smerom k nemu a ako sa jeho telo začalo pomaly zdvíhať.

Nagajaw využila túto šancu. Teraz jej bol jašter otočený chrbtom, takže ju nemohol vidieť. Bol iste sústredený iba na Gordntna. Rozhodla sa. Pomaly k nemu vykročila. Očami podrobnejšie študovala jeho kožu i jeho pohyby. Čakala na vhodný moment. Zrazu mu však nechtiac stupila na chvost.

Čakala, že sa otočí a skoncuje s ňou, ale nič také sa nestalo. Ten jašter to ani nepocítil. Jeho sluch tiež asi nebol najlepší, keď nepočul ťapkanie jej chodidiel.

Pozrela sa, kde má zrejme najcitlivejšie miesto. Stredom jeho chrbta sa tiahla veľká chrbtová kosť. Vyzeralo to ako dobrý cieľ pre jej nôž. Potrebovala sa presvedčiť o vlastnosti jeho kože. Pichla ho trochu do chvosta. Nič. Musela sa dostať na neho. Riskla to.

Boh (alebo človek?) toho tvora obdaroval jednou dobrou/zlou schopnosťou. Zrejme nemal citové bunky na koži, čo bola výhoda v súbojoch, ale nevýhoda, čo sa týkalo takého malého parazita ako Nagajaw. Ako sa pomaly dvíhal, ľahla si na jeho zadok a on ju vlastne sám dostal na svoj chrbát. Šúchala sa po ňom, s končatinami rozťahnutými, aby ju svojim kolísaním pri chôdzi nezhodil.

Keď už bola pri mieste, kde by mala podľa jej odhadu byť miecha, rozohnala sa. Z celej sily vrazila tej potvore dýku do tyla. Dýka sa zaborila, ale jašter nespadol na zem v kľúčoch, ako očakávala, len si uvedomil jej prítomnosť. Zľakla sa toho. Z miesta bodnutia začal vytekať malý pramienok krvi.

Otočil sa a pozrel svojimi zlými očami, plnými nenávisti na votrelca na ňom. Rozdával svoju obrovskú papuľu. Zareval. Vytáčal sa snažiac sa ju dostať zubami, ale márne.

Nagajaw začala v afekte bodat' svojím nožom do miest okolo chrbtice. Krv sa rinula malými potôčikmi dolu až ku chvostu, ktorým sa snažil hýbať. Začal mu pomaly ochromievať. Musela sa rozkročiť a riadne prichytiť, lebo jašter sa ju pokúšal striasť mykaním hlavy. Pomaly sa zosúvala smerom dole. Bodala však ďalej, snažiac sa trafiť medzi stavce. Krvou zaliata rúčka sa jej však šmýkala, až ona i dýka spadli na zem.

Tvor sa nad ňu naklonil.

Ležala na zemi mierne omráčená, lebo si udrela hlavu a jedinú, čo ju momentálne zaujímal, bola práve táto bolesť.

Vyplazil svoj veľký hladný jazyk a pomaly, strašne zdĺhavo ju oblizol.

Ďalej sa však nedostal, pretože na mieste, kde sa miecha a chrbtica stretávajú mu vystrájal Gordnt. Tiež mal dobré a pilné zuby, ktorými sa pomaly prehryzal načatým krkom.

Jašter ešte otvoril papuľu a naplno ukázal svoje zuby. Tu však zachrčal a hlava mu padla na zem.

Gordnt prestal hrýzť miechu. Vydýchol si. Chcel sa rýchlo pozrieť kam jašter padol, či niečo nespravil Nagajaw. Nepáčilo sa mu, že ju nevidí. Pociťoval však, ako sa tvor ešte zdvíha.

Aj napriek silnej bolesti v rozhrzenej mieche, niečo zvláštne ho ešte nútilo, aby pomstil svoju porážku. Bol už raz taký. Neprehrával. Zahnal sa s revom smrti na Gordntna svojou papuľou a zarezávajúc sa mu zubami do svalov ho zúrivo odhodil na jeden z oštepov. Bolo to posledné, čo urobil. Pomstil sa. Potom už bolo iba nič. Prišlo rýchlo a vzalo si ho celého.

Videla ako padá, zdvíha sa a znova padá. Teraz však na ňu. Bolesť v hlave neprestávala a nevládala sa ani uhnúť. Upadala do spánku únavy, keď ešte pociťovala bolesť v ramene. Potom ju už necítila.

Gordnt pociťoval bolesť v stehne. A nielen v stehne. Všade. Pred očami sa mu rýchlo stmievalo. Strácal všetko, čo mal. Svoju krv, svoj život, svoju lásku. Vedel, že sem nemajú chodiť.

Keď Ajsha prišla domov, čakala ju tam uvítacia komisia zložená z jej mamy a Marthola. Marta vyzerala vyrovnaná a Marthol nedočkavo. Bola šťastná, keď uvidela, ako ju obidvaja vítajú svojimi tvármi plnými šťastia. Najprv sa s rozťahnutými rukami vrhla na svoju mamu. Vrucne sa objali. Obidvom im niečo spadlo na plece a odtiaľ na zem. Bolo to mokré, slané a strašne ťažké. Bolo to plné radosti z prítomnosti i smútku budúcnosti. Silno sa pritisli. Popustili a pozreli sa jedna druhej od očí. Obidve ich mali zaslienené, ale napriek tomu sa usmievali. Pootočila potom hlavu, pomaly odťahovala ruky a strácala z nich svoju matku. V jej očiach sa odrazila tá, ktorú mala tak rada. Mala ju tam dobre uchovanú.

Otočila sa k Martholovi, teraz už jasnému členovi rodiny.

Vystrela k nemu ruky. Marthol sa po ne natiahol a pritiahol ju k sebe. Potreboval ju už objat', cítiť jej prítomnosť, cítiť jej lásku, ktorá

ho tak nádherne rozmaznávala. Objal ju okolo drieku a pritúlil ju k sebe. Opreli sa tvármi a vnímali všetky tie dotyky, najviac ako len mohli. Chceli, aby táto chvíľa trvala večnosť. Cítili, ako tomu druhému tlčie srdce, ako sa cíti, ako ho má rád a aká nádherná je tá večnosť dotykov a lásky. Odlepili sa od seba a držiaci sa za ruky, otočili svoje vysmiatke tváre k Marte.

Bola šťastná rovnako ako jej dcéra. Podišli k nej. Vrucne ju objali.

“No, to už stačí. Podťe, musíme si toho ešte veľa porozprávať,” povedala hlasom, aký vedía vylúdiť len matky, ktoré zažili práve niečo nádherné, čo sa týka ich detí a čím ich tak ubrzdia.

Dalo by sa to povedať aj inak, ironickým až nazlosteným hlasom plným nenávisťi. Lenže Marta sa už zmierila s tým, že jej dcéra od nej odchádza. Bola však rada, že sa dostala do rúk takého muža, akým bol Marthol. Žiadny špinavec, ktorý okráda deti o lízatká a ich rodičom ich ponúka za “nové” ceny. Vedela, že sa o ňu postará. A ona ju zrejme už nikdy neuvidí.

Sadli si v kuchyni na vysoké barové stoličky, ktoré obklopovali pult plný všakovakých dobrôt. Tie stoličky vyhrabala, keď si zariadovala byť, z jednej zatuchnutej predajne starého šrotu. Opravila a nastriekala si ich. Vyzerali ako nové. Bola to jedna z jej spomienok na trochu lepšie časy. Vždy, keď si na jednu z nich sadla, pocítila také niečo pekné. Staré dobré časy.

Sadli si a pomaly sa začali hostiť. Marthol si ani nepamätal, kedy naposledy videl tolko zeleniny a prírodnej stravy na stole. Boli tam paradajky, paprika, natvrdo uvarené vajíčka, chlieb so salámou, cibuľa, slaninka, klobása (!) a kopa inej zeleniny a ovocia. Ohromene pozrel na Martu.

“Jedz, pokiaľ je,” neodpovedala mu síce na otázku, ale poukázala na znižujúci sa počet týchto dobrôt.

Pustil sa teda aj on do týchto “barbarských jedál”. Bol to mimoriadny zážitok znovu pocítiť v ústach ten slastný pocit niečoho šťavnatého, chutného a tak prirodzeného. Cítili sa, akoby sa čas vrátil a oni s ním. Z mís pomaly ubúdalo, až napokon zostali celkom prázdne. Výdychy plnosti a nasýtenosti len dokazovali o akú pochúťku išlo.

“No dobre. Teraz, po historickej večeri môžeme prebrať veci týkajúce sa vás.”

“Ako už viem, túžite odísť. Ja si myslím, že je to,” použila dramatickú pauzu, “že je to múdre a najšikovnejšie, čo vás mohlo napadnúť. Na svete sú miesta, kde sa dá žiť, a dá sa tam žiť slobodne. Rozprávala som sa s Alfredom a videla som mapu. Veľa šťastia. Lebo ja nie som schopná odísť. Bola som tu v tom príliš dlho,

aby som si mohla zvyknúť na život môjho detstva. Som už prehnutá intrigami, klamstvom a podlosťou. Vy ste však iní. Ste mladí ľudia, hľadajúci svoje názory vo svete dospelých detí. Nie ste tak zlí, ako my. Bojte sa nás.”

“Mami, čo tým chceš povedať? Chceš tým povedať, že nejdeš s nami?” opýtala sa Ajsha so zmrašteným obočím.

“Už som ti povedala prečo. Jednoducho by som si už nezvykla. Chýbalo by mi to tu. Už som si až príliš zvykla na tento pohodlný spôsob života v strese. Ešte k tomu, zbytočne by som vás oberala o vašu lásku. Stále by som bola s vami. Uvedom si to,” odvetila jej.

“Ale ja... ja ťa nechápem. Nechcem, aby si tu zostala. Musíš ísť preč odtiaľto, inak stratíš aj tú štipku svojej nádhery. Dobre vieš, že ťa táto spoločnosť opúšťa, tak prečo od nej jednoducho neujdeš. Nemôžeš tu ostať. Chceme, aby si išla s nami.”

“Marta, nechcem, aby si tu zostala. Ajsha má pravdu. A ešte k tomu dobre vieš, že keď ujdeme, nastane tu veľký humbug a chaos a ten sa vždy využíva k tomu, aby sa vymenili posty a funkcie. Ostať tu nemôžeš. Nečaká ťa to, čo tu bolo predtým. Čakajú ťa len ťažké zmeny,” zamiešal sa do ich dialógu Marthol.

“Ja si uvedomujem, čo sa stane, ale povedz mi kde a ako tam ja budem žiť? A popritom pochybujem, že by som prežila operáciu.”

“Ale mami, prestaň. Vždy sa nájde nejaké východisko. Nejakto to vypneš. Nemôžeš niečo zahadzovať za hlavu len preto, že nevieš, čo ťa tam čaká. Nie je to fér. Daj si šancu!” prosila svoju matku.

“Nie, vy len choďte a ja sa to tu potom pokúsim ukludniť. Len choďte,” Poprosila ich Marta hľadiac si spočiatku na ruky ako malý odpovedajúci školák, neskôr ich prosiac s pohľadom do očí.

“Prosím ťa, nerob zo seba obeť tých starých romantických filmov. Veď vieš, že sa to tu nebude dať zastaviť. Ľudia týchto manierov už skončili. Musíš ísť s nami. Niečo ti nájdeme. Niečo vymyslíme. Idem sa spýtať Alfreda. Pod' s nami. Využi šancu a ujdí,” prehovárať ju jej “zat” gestikulujú, aby zdôraznil význam slov.

“Myslím, mami, že má pravdu. Alfreda sa opýtame, čo s tou bombou. Možno by sa to dalo zneutralizovať?” hľadala niečo, čoho by sa jej mama chytila.

“Zneutralizovať sa to nedá, to viem aj ja. Povedala som, že nejdem,” postavila sa, tvrdohlavo zasunula stoličku a odišla.

Ostali tam len oni dvaja. Marthol s hlavou v dlaniach vyfúkol nosom poslednú nádej.

Ajshu stekala po tvári slza neúspechu a sklamania. Boli smutní.

Clarence už konečne zdokonalila program, ktorý jej poskytla rada. Systém na vyhľadávanie v sieti. Znova musela naštartovať svoju programátorskú časť mozgu, aby ho zlepšila. Bol teraz schopný obchádzať rôzne obranné a ochranné programy cudzieho systému, zapnúť vypnutý systém, preveriť ho a prechádzať aj elektrospectrebičmi a prúdom. Chcela to totiž vrátiť tomu opovážlivcovi jemu podobnou zbraňou. A hlavne, chcela to tu zmeniť. Odvtedy, ako sa prebudila, sa akoby prebudila. Videla všetko inak. Vedela, že tu nechce byť. Cítila sa uväznená v systéme niekoho neznámeho.

Pustila si svoju obľúbenú hudbu. Voľakedy ju počúvala častejšie. Vždy ju tak uvoľnila. Cítila, ako keby ju jej autor chápal. Ju, jej problémy...

Skompletizovaný program šupla do Netlinu. Nechcela ani tak zistiť, kto to bol, ako to, ako by jej mohol pomôcť dostať sa z tejto jej zlatej klietky. Program sa v sieti choval ako hladné zviera. Nechala ho, nech hľadá korisť podľa tých znakov, ktoré tam jeho systém zanechal.

Oprela sa a začala rozmyšľať, ako by sa to tu asi dalo rozhlodať. Najlepším spôsobom bolo hádam nahlodať morálku a sebaistotu tých pod ňou. Ale ako? No, možno sa niečo dozvie od toho jej votrelca.

Odložila to na inokedy. Pomaly ju totiž znovu dobýjal ten pocit. Vadili jej šaty. Pripadali jej len ako odporne zdrapy látok, poukladaných na jej dusenom tele. Hudba ju provokovala k tomu, aby si ich vyzliekala. Nechcela ich ale strhnúť. Tie putá sa tak rýchlo rozbiť nedali a ani ona by im taký rýchly odchod nedarovala. Chcela, aby precítili prehru, aby ich zlostilo jej víťazstvo, sloboda. Chcela precítiť svoje blížiacie sa víťazstvo.

Začala dámskym sakom. Pomaly si ho vyzliekla a oslobodila tak svoje plniace sa prsia od týrania týmto kusom látky. Elegantne ho zahodila do kúta, k počítaču, prechádzajúc k virtuálnej miestnosti. Pokračovala lodičkami, ktoré s odporom zahodila do bazéna v druhej komnate. Nervózne, a predsa podľa rytmu melódie si stiahla úzku administratívnu sukňu a odokryla tak svoj pôvabný zadok a pravidelné boky. Blúzka bola ďalšia. Pomaly na nej rozopínala gombíky. So zatvorenými očami zahodila blúzku na zem. Zastavila sa. Rozopla si podprsenu a stiahla ju dole s pocitom zbavenia sa nepríjemného mravenčenia. Víťazoslávne ju zdvihla nad hlavu a šmarila na posteľ strednej izby na ceste k trenažéru, v ktorej sa teraz nachádzala. Jej už plné prsia sa vydýchnutím uvoľnili a nadobudli prirodzenú krásu. Jej technicky stále mladé telo oslávilo svojím prirodzeným pohybom víťazstvo slobody.

“Zabezpeč dom proti votrelcom a návštevam, skontroluj senzormi, či sa tu niekde nenachádza cudzí objekt a výsledky z počítača mi prepoj na trenažér VR, jasné?” tajomne zašepkala príkazy počítaču. Sekundu bolo ticho.

“Dané funkcie aktivované. Úlohy splnené,” povedal príjemný ženský počítačový hlas.

Pristúpila k zatvoreným dverám. Chvíľu zisťovali identitu a boli zatvorené, potom sa však otvorili. Vstúpila dnu. Pred jej očami sa objavil známy obraz. Bola tam stredne veľká antigravitačná izba so stenami plnými senzorov. Tieto zisťovali aj jej najmenší pohyb a prenášali ho do hlavného počítača. Ten odosielať už spracované dáta do “elektronickej skrinky” v jej hlave. Čo sa týka senzorov, neboli to žiadne predpotopné laserové senzorčeky. Každý z týchto dokázal snímať trojrozmerný obraz. Tak veľa ich tam bolo však hlavne preto, aby sa dosiahla čo najlepšia kvalita prezentácie pohybu.

Dotkla sa podnebia a prestala vnímať realitu okolo nej. Pred očami sa jej objavilo 3-D menu, z ktorého množstva položiek si vybrala MÉDIÁ. Kurzor jej zrenice sa zastavil na 3D-TV. Blížšie to špecifikovala ako VR. Nakonfigurovala si podmienky a vybrala si krajinu. Nakoniec zapla antigravitáciu. Potom bola zlomok sekundy tma. Všetky systémy sa kontrolovali a Clarence vládla nedočkavosť. Stála tam a čakala tú večnú sekundu.

A tu sa vznášala v nádherne zelenom lese, plnom vône, šumu a trilkovania. Cítila tiché kroky lesných zvierat a začula žbŕnkot potôčika. Otočila sa a celá krajina sa jej nádherne, a presne podľa jej zvláštnych pohybov pootočila. Mysľou začala pomaly letieť vpred. Les sa jej otváral v plnej kráse. Zvierat tu bolo neúrekom a ich pohyby a reakcie boli nadmieru prirodzené. Sem-tam si všimla veveričku, skackajúceho zajaca, lane zdvihli hlavy a užasuto-vylákane sa na ňu pozerali. Dokonca prestali od úžasu prežívať.

Počítač začal pomaly vpúšťať chladný vlhký vzduch, oznamujúci, že sa pomaly približuje k vode. Pomaly sa približovala aj tichá očarujúca melódia. Trochu už videla pomedzi stromy veľkú, čieromodrú plochu. Pochopila, že by bolo lepšie, keby išla po zemi. Gravitácia sa domnelo začala vracat'. Dotkla sa špičkami zeme a cítiac dotyk stebiel trávy sa odrážala vpred.

Les za ňou sa zavrel a naľavo uvidela žbŕnkotajúci potôčik vtekajúci do veľkého jazera. Nad obzorom svietilo nádherné slnko, hladkajúce krajinu pod sebou. Dotýkalo sa vrcholčekov stromov, chrbátov rýb a tiel zvierat uhasínajúcich svoj smäd vodou z jazera. Jazero občas rozozvučala ryba vyskakujúca za svojimi raňajkami. Nad jazerom plávala vzducholod', vychutnávajúca odraz slnka na svojom tele

miliónov farieb. Všade bolo ticho. Bola tam sama. Malý raj.

Na druhej strane ju upútalo niečo zvláštne. Muselo to byť veľmi staré, lebo to takmer ladilo s krajinou. Bolo však vidieť, že to nie je výtvor prírody. Dalo by sa to prirovnať k malému stredovekému kaštielu. Rozhodla sa, že ho preskúma. Bolo to jednoduché rozhodnutie, bez akýchkoľvek úmyslov, či rozmyšľaní.

Keď vstúpila do vody, ovial ju chladný vietor, čo ju odrádzalo pokračovať. Bola to obyčajná maličkosť. Vstúpiť, či nevstúpiť do vody, ktorá môže byť ďalej studená? Uvedomila si úbohosť tejto otázky a odobrala nohám všetku tú ťarchu tela, odovzdávajúc ju tej vzácnej tekutine.

Pomaly sa oddávala vode, cítiac pritom tie jemné pohladenia pocitu slobody, tak známe pre vodu. Cítila z nej akúsi energiu a slobodu. Nádhernú odhodlanosť pre život a nezapodievanie sa časom. V tej chvíli bola voda nielen skupina rôznych prvkov, ale niečo, čo jej dávalo voľnosť pohybu a myslenia. Bála sa, že keď z vody vystúpi, stratí sa toto čaro neviazanosti a stane sa znova otrokyňou času. Možno čas je to zlo, ktoré dohnalo ľudí, až na pokraj priepasti a potom ich do nej tak jemne strčilo. Čo ak čas je ten Syzifov kopec, po ktorom človek kotúľa čím ďalej, tým väčšiu populáciu a nevedomuje si, že ten kameň sa na vrchole skotúľa dolu.

Zabrala rukami a ocitla sa pod hladinou. Hĺbka so svojím magickým tichom, fascinujúcim lámaním svetla a zvuku jej učarila. Voda napriek tomu, že bola jazerná, nebola mútna. Je pravda, že keby bola číra, tak by bola nanajvýš zvláštna, ale mútna nebola. Človek videl všetko. Zaberala pod vodou rukami a nohami vlnila ako ryba. Prišli jej na um rybí ľudia, so svojimi chvostami a tajomnými hlasmi. Išla vpred, nevnímajúc nič iné, ako tie plynulé a nádherné pohyby rýb, neutíchajúce magické ticho a striebro vlniace sa nad ňou a prepúšťajúce lúče cez vodu. Lúče vo vode tvorili akési stĺpy, podopierajúce strieborné nebo a osvetľujúce dno pod ním.

Tu pocítila, že jej ruky už nevládu a aj mozgu niečo chýba. Uvedomila si svoju ľudskosť a začala sa vynárať. Ako stúpala, vypúšťala z nosa bubliny, ktoré predbiehala a teda mali možnosť štekliť ju po nahom tele. Prebila vrstvu hladiny a nadýchla sa. Tvár jej ovial čerstvý vzduch vône lesa po daždi.

Všimla si, že je na druhom brehu, teda na strane kaštiela. Bolo to neuveriteľné, lebo vzdialenosť týchto dvoch brehov mohla byť tak tri kilometre. Uvedomila si však, že je to len počítačová ilúzia, teda, že všetko je možné.

Túžila sa vzniesť. Začala teda stúpať z hladiny, až sa jej dotýkala iba špičkami. Vietor jej vial do vlasov, ktoré jej nezbedne behali po

chrbte odovzdávajúc mu kvapky vlhky. Zatúžila vznášať sa až ku kaštielu. Pomaly jej popod nohy utekala hladina jazera a breh bol otázkou len pár metrov. Už takmer pred brehom vyskočila pred ňou ryba. Znovu čľupnúc do pokoja jazera zanechala v Clarence alias Tanji príjemný pocit. Pociť, asi ako keď človek vidí hrajúce sa deti. Pousmeje sa, nevedomujúc si, že pre deti je to vážna hra.

Keď prešla brehom, zasa sa dotkli jej nôh steblá tráv. Boli však akési inakšie. Boli tuhšie, studensšie a nepriateľskejšie. A vtedy pocítila ten ľadový vietor. Najprv to bol len chladný vietor, čím však išla ďalej, tým vietor chladnel a silnel. Zakladal jej na celom tele zimomriavky a aj vnútro zasiahol pocit zimy. Vietor začal byť tak silný, že sa už nemohla vznášať. Postavila sa na nohy a skrčeným telom sa pokúšala vzdorovať ľadovému vetru, ktorý ošľahával jej tvár, jej telo, jej vnútorné teplo. Svaly na celom tele sa začali automaticky chvieť a vyrábať tak teplo. Začalo ňou triasť. Zuby sa jej rozdrkotali a koža chladla. Začalo pršať. Studená sprcha vôbec neosviežovala, iba oslabovala svaly a kĺby. Začínal padať sneh. Najprv len s dažďom, neskôr samotný. Krok za krokom sa jej cieľ približoval. Krok za krokom bolo počasie chladnejšie a nepríjemnejšie. Ľadové vločky jej padali na teplé telo a topili sa na vodu. Prsia sa jej napínali pod vzrušujúcimi dotykmi dopadajúcich vložiek, či stekajúcich kvapiek. Zastavila sa. Musela nabráť teplo. Schúlila sa do kľbka a dýchala si na prsia. Nabrala trošku síl. Vietor jej dlhé vlasy kmásal dozadu. Postavila sa a rozbehla. Ku dverám kaštiela. Behom išla aj napriek stále častejšie objavujúcim sa krúpom. So zatvorenými očami, nevnímajúc údery ľadu na telo, mala len jeden cieľ. Poraziť to, čo sa pokúša zastaviť dosiahnuie jej cieľa.

Dobehla k bráne a počasie bolo zrazu znova teplé. Také ako predtým. Chytila starú zhrdzavenú kľučku a škripot začal otvárať veľké vráta. Pozrela sa dozadu. Vzducholod' sa približovala k jednej z veží kaštiela. Chcela sa na ňu dostať. Vrzgot začal otvárať dvere.

“Prepáčte, operácie pozastavené. Vyhľadávanie úspešné,” ozval sa počítačov hlas.

Všetko sa zastavilo. Vznášala sa vo vzduchu a pomaly sa vracala naspäť do reality. Bola už tak blízko. Bolo to však. A bolo to tak úžasné. Ale bola to len ilúzia. Vždy natoľko prehodnotí jej psychický stav, že ju vždy prekvapí novým strhujúcim dejom a prostredím, ale tentokrát to bolo najlepšie. To kruté prerušenie si však mohol odpustiť. Pred ňou sa objavila tvár muža na obrazovke zmätene ťukajúceho na klávesnicu. Keď sa však pozrel na ňu, pootvorili sa mu ústa.

“Kto ste? A čo ste to spravili?” nechápavo zo seba postupne

vysypal Alfred prezerajúc si nahú Tanju.

Pozerala na neho. Úplne zmeravela. Nespravila nič. Len čakala, čo urobí on. Čo bude ďalej.

Alfred bol chvíľu mlčky a spaľoval pohľadom Tanjine telo i okolie.

“Ste veľmi pekná,” dostal konečne zo seba, “ale odpovedzte mi prosím.”

“Prepáč, aké boli tie otázky?” prižmurila oči, snažiac sa tak zahnať tento zvláštny sen. Nebol to sen.

“No pýtal som sa vás, prečo ste mi nabúrili systém,” stále sa čudoval nad absurditou tohto dialógu. Začal uvažovať, či by jeho orientácia nemohla byť aspoň trošku heterosexuálna. Žeby bol bisexuál?

“No, chcela som sa s tebou rozprávať,” uvedomila si svoje postavenie a hrdinsky sa do neho pustila. Rozhodla sa, že bude najlepšie, keď sa zachová, ako keby bola oblečená.

“Áno? A o čom?” odpovedal otázkou. Nadvihnutie obočia prezrádzalo, že si zmenu jej postoja všimol a dost' ho prekvapila.

“Podme rovno k veci. Dostala som sa k tvojim poznámkam a myslím, že máme spoločný záujem,” zaklamala v prvej polovici vety. “Ide mi o zmenu tohto systému. Určite aj ty vieš svoje o tom čo by si chcel zmeniť. Viem, že je to v záujme viacerých ľudí, a preto sme sa rozhodli konať. Potrebujeme však niekoho, kto by nám pomohol. Čo ty na to?” vyrozprávala to, čo cítila. Vedela, čo odpovie.

“Áno, celkom s tebou, ehm, s vami, súhlasím. My sme pripravení, lenže potrebujeme podporu zhora. Bolo by treba zaútočiť na niektorý z pilierov tohto systému. A nie je vôbec jednoduché dostať sa ku ktorémukoľvek z nich. Kto ste však vy? Ako vidím, vy ma zrejme dobre poznáte,” premýšľavo odpovedal na jej ponuku.

“Práveže ťa nepoznám. Kto si? Zrejme máš veľmi dobré znalosti z programovania a neposledne aj z elektroniky,” začala vyzvedať.

“Som Alfred Wordnens. Som z Mn-ústavu. Aj tvoje znalosti musia byť dobré, keď si sa mi tak pekne vlámala do počítača. A teraz ty,” nástojil.

“Som Tanja Narenina,” vracala sa k starému menu, “alias Clarence Ookeová, alebo ak chceš, šéfka. Áno, ja som tá, ktorej si sa vtedy prehrabával v záznamoch. Najprv ma to rozčúlilo, potom som si však uvedomila, že by si mi mohol pomôcť,” vyfarbila sa.

“Stále však nechápem, čo znamená ten podpis Muž/Žena,” dostala to zo seba, hoci si uvedomovala, aké to môže mať dôsledky.

“No do kelu,” ohromene pootvoril ústa, “Pánabeka, to je teda niečo. Takže tvorca chce zničiť svoj hrad z piesočku. No dobre,” prebral sa z úžasu, “nepoviem to nikomu. Ale niečo za to budem

chcieť. Budete mi musieť v niečom pomôcť,” všimol si, ako pomaly rozmyšľavo prikývla.

“Muž/Žena znamená, že som žena v mužskom tele. Hoci pri pohľade na tvoje, ehm vaše telo sa vo mne akosi začína prebúdzat' kúsok muža.”

Tanja sa začervenala. V hlave sa pomaly otáčali tie kolieska a črtal sa plán. Už vedela kam bude smerovať jej ďalšia otázka.

Ajsa a Marthol boli už pobalení, keď sa im ozval Alfred a potvrdil, že všetko je vybavené a že akcia sa začne presne o 1800. Oznamila im to však Marta, keďže Ajsa už nemala v hlave “elektronickú skrinku”. Marta im pomáhala aj s balením. Pohľadmi sa ju pokúšali presvedčiť, ale márne. Bola tvrdohlavá.

Alfred im už pred týždňom poslal pevné nehrdzavejúce meče a dýky, takže už sa stihli aj niečo naučiť. Prax vo virtuálnej realite bola najlepším spôsobom učenia sa. Zohnali si púzdra, ktoré okrem funkcie samotných pošiev chránili aj na zimu citlivé oblasti chrbtice a obličiek. Dýky už mali na boku a meče na chrbte.

Vzduchom teraz vládla atmosféra pred odchodom. Nikto nič nehovoril. Všetci len nervózne postávali a čakali, kedy sa na hodinách objavia štyri magické čísla. Zároveň každý z nich rozmyšľal, či sú pripravení. Marta im zohnala “prenosný dom”, trochu jedla na prvých pár dní, testery a čističe mäsa a vody a veľa, veľa ďalších veľmi potrebných “drobností”. Knihu im Alfred poslal už takmer pred mesiacom. Bola výborne spracovaná. Stihli sa z nej naučiť aspoň trochu. Nenadupávali sa však všetko, lebo vedeli, že knihu budú mať stále so sebou. Mali aj malý MPad, v ktorom boli uložené všetky informácie a spíňal aj funkcie počítača. Jeho schopnosť komunikovať so starými satelitmi im umožňovala ľahko sa orientovať v teréne. Naučili sa narábať aj s kompasom, hoci im to trochu trvalo.

Podľa plánu sa mali o 1800 postaviť do teleportu a objaviť sa čo najďalej. Normálne by im súkromný teleport nedovoľoval dostať sa mimo mesta, lenže Alfred im poradil, ako sa tohto obmedzenia zbaviť. Aj tak však nemohli ísť veľmi ďaleko od mesta, preto bolo ďalšou časťou plánu ísť čo najďalej, aby ich nezachytili senzory obranného systému. Čo sa malo stať ďalej, nevedeli. Nikto im to nechcel a vlastne ani nevedel povedať. Cítili z nich očakávanie a nádej.

Častokrát rozmyšľala prečo vlastne idú preč. Je síce pravda, že v celom meste vládli poslednou dobou nepokojné názory zmien k “lepšiemu”, ale v jej dome sa deti nemali čoho báť. Áno, bolo tu v

poslednom čase zopár pokusov o úteky z mesta, ale to bolo hlásené aj z ostatných miest. Z ostatných miest bol hlásený aj väčší pohyb, či už ľudí teleportom alebo informácií Netlinom. Jej "deti" však mali iné príčiny. Zrejme. Cítila však, že ich už nemohla držať dlhšie v tomto svete. Svet plný neurotických drog, podrazov a ľudí, ktorí už ľuďmi ani neboli. Keď bola mladá, tiež neznášala ten svet okolo nej. Nedalo sa však odísť. Oh, ako rada by sa vtedy zobrala a išla preč. Ale pomaly človek nemal kam ísť. Bola rada, že "jej deti" mohli ujsť. Bola rada, že oni už žijú v dobe, keď človek už nie je vládcom-tyranom s obojkom na krku.

Na hodinách sa objavili čísla 1759. Marthol s Ajshou podišli k Marte. Najprv ju objal on. Ako matku. Držal ruky okolo nej a cítil, ako veľmi mu bude chýbať. Bola mu matkou. Na svoju matku si napämatá, preto ona ňou kľudne mohla byť. Pustil zovretie a pozrel sa jej do tváre.

"Ahoj mami," rozlúčil sa s ňou.

Ďakovne, so slzmi v očiach, sklonila hlavu.

"Ahoj, Verdi," odpovedala mu.

Začudovanie na ňu pozrel.

"Tak si sa volal predtým," vysvetlila mu. Pustil ju. Nasledovala Ajsha.

Ajsha sa postavila pred matku. Pozrela jej do očí, potom ich zavrela a so slzami v nich ju objala. Bolo jej strašne smutno. Vedela však, že chce odísť. Nechápala, prečo mama s nimi nejde. Možno, že aj chcela, ale to ona nevie. Pustili sa.

Marta sa pozrela hlboko do dcériných očí a s úsmevom cez slzy povedala:

"Neplač. Si šťastná. Splň svoje sny, lebo to je to najkrajšie, čo môže človek dokázať," snažiac sa žmurkaním nedovoliť už slzám ukázať sa. Stále sa však pozerala dcére do očí. Potom odbočila. Nechcela im ešte viac sťažiť rozlúčku.

Ajsha odchádzala, stále sa pozerajúc na mamu. Potom sa pozrela na Marthola, ktorý už medzitým zadal miesto teleportácie.

"Ahoj mami," povedali súčasne s pohľadmi ponorenými v jej očiach.

"A neplač," napomenul ju Marthol. Na hodinách sa objavil čas 1800 a vzápätí zmizli.

Marta tam chvíľu stála a ukladala si v hlave rozlúčkové pocity. Oči mala plné slz. V tej chvíli chcela odísť s nimi. Uvedomila si ale, že musí ísť ďalej. Dokončiť plán.

Tanja presne o 18.01 položila kurzor na ikonu vypnutia prúdu a žmurkla. Vedela, že odteraz sa bude musieť spoliehať na vlastné zmysly. V celom meste sa vypol prúd. Všetko zhaslo. Pre mesto v takejto energeticky náročnej dobe to bola katastrofa. Nastal chaos. Zopár ľudí, ktorí sa presúvali teleportom sa rozplynulo na ničotu. Bez akéhokoľvek rozmýšľania sa malé skupinky rútili do rôznych katastrof, z ktorých sa už nikdy nevrátili.

Všetky svetlá zhasli. To bol pre Alfreda a všetkých mužov a mladíkov povel na útok. Ich úlohou bolo obsadiť dôležité miesta v meste, a tak ho vlastne ovládnuť. Za veliteľov vybral spoľahlivých ľudí, takže sa nemohol stať žiadny kiks. Pomaly sa predierali cez "odmoknuté zámky", odbíjali dezorientované tučné správkyné a vychádzali von. Tam sa rozliezli. Každý vedel, čo robiť.

Členky dozornej rady si začali pomaly uvedomovať koľko bije. Prevažná časť z nich ušla. V tom pologuľovitom priestore, na ktorého kopulu sa premietali informácie ostali už len tri. Tri ženy, tri rôzne názory. Jedna z nich sa rozbehla von dverami. Asi "zaspala" a nestihla ujsť s prvou várkou. Druhá spanikárla a kričala naokolo, trhajúc si vlasy a kričiac preukrutné kľatby na šéfkou. Tretia sa rozhodla.

Keď nič ona, tak nič aj ostatní. Rýchlo klepkala lodičkami o kamennú podlahu, prechádzajúc mnoho chodieb. Rozhodné klepanie bolo jasné a pripravené ísť a ... Prišla až k reaktoru. Vytiahla z vrečka akúsi malú vec a z kabelky malú čiernu tehličku, ktorú prilepila na najtenšie miesto reaktora guľovitého tvaru. Priložila na ňu tú malú vec a stisla gombík. Odpočítavanie začalo od desať.

Už dávno tušila, že sa niečo stane. Preto si prichystala tento malý ohňostroj. Nevedela, čo spraví výbuch s hmotou reaktora pracujúceho ako perpetuum mobile. Vedela len, že to neprežije. Na displeji sa objavila nula a jej to odrazu prišlo strašne smiešne. Začala sa smiať.

Nastal ohromný výbuch, ktorý rástol hlavne do plochy a výšky vďaka spevnenému a vystuženému podkladu celého mesta. Oheň a tlaková vlna brali so sebou všetko, čo im stálo v ceste. Ľudí odhadzovalo a vzápätí spopolňovalo, domy zrovnávalo so zemou a všetko to osvetľoval pekelný oheň. Zrezané kopce, na ktorých stálo mesto, horeli.

Marthol s Ajshou sa objavili asi dvadsaťpäť kilometrov od mesta. Ledva ho videli. Mesto totiž ležalo na pohorí a dvadsať kilometrov vzdušnou čiarou je v hornatej oblasti veľa. Videli len tichý kúsok vysokého ohradenia. Podľa pokynov sa hneď rozbehli smerom od neho. Bežalo sa im dobre.

Ajsha mala krátku voľnú plátenú sukničku hnedej farby a krátke hnedé tričko siahajúce jej nad pupok. Marthol mal bedrový pás s plachtou vpredu i vzadu a tiež drobné tričko, ktoré kopírovalo tvary jeho tela. Všetko to bolo v nenápadnej hnedej farbe zeme, rovnako ako šiltovky, chrániace ich hlavu, tvár a oči. Ľahko prateľná látka výborne pila pot a odvádzala ho na povrch. Na krížoch mali púzdra na nože. Obaja mali na chrbte ešte meče a batohy.

Napriek tejto výzbroji sa im bežalo výborne. Konečne to totiž dosiahli. To, po čom tak túžili, čo už majú. Slobodu. Nevedeli, kam bežia. Vedeli len, že utekajú preč od mesta. Nevedeli ani koľko prebehli. Len sa unavení zvalili do trávy. Usmiali sa na seba. Chytili sa za ruky.

Dali si dolu batohy a v sede si vybalili termosky s nápojom. Ich udychčané ústa s radosťou privítali takúto pozornosť.

Zaznel silný výbuch. Tlaková vlna ich hodila na zem. Rýchlo sa pozviechali. Trochu sa vylialo. Za cestou ktorú ubehli sa objavila žiara ohňa a dym. Otrasy a nové, ďalšie explózie neprestávali. Výbuchy rástli a červené oblaky vyplúvali kusy pokrútených domovov. Vyplašene sa pozerali tým smerom, s ešte nejakým tým sústom v ústach. Pomaly, s katastrofou v očiach, prehtli.

Rýchlo zatvoril termosku, nahodil si na chrbát batoh a pomohol aj prekvapenej a ešte stále akoby nechápajúcej Ajshi.

Keď dopadol prvý kus vyvrhnutý do povetria, pochopila. Začali utekať. Várka kusov horiaceho kovu dopadala vókol nich. Hľadeli hore a dopredu, aby čo najrýchlejšie utiekli krupobitiu ohňa. Bum. Jeden dopadol pred nich. Žiara im obliala vystrašené tváre. Rýchlo sa postavili a bežali ďalej. Stále ďalej a stále rýchlejšie. Bežali o život.

Keď už nepočuli výbuchy a necítili prítomnosť padajúcich kusov, únavou prestali bežať. Padli na zem. Tvárou na zem. Ajsha plakala. Potichu, ale s o to väčším žiaľom. Bol by plakal aj on, keby bol ženou. Ale bol mužom a život ho naučil tvrdosti, ktorá premenila slzy na kamene v srdci. Závidel túto schopnosť ženám, plakať zo zúfalej situácie. Chcel plakať, ale nevedel ako.

Boli kdesi v prebúdajúcej sa, ešte malej džungli. Boli niekde. Boli slobodní.

Sloboda

Sloboda. Poháňa nás vpred. Je to náš cieľ. Vyzliekame sa donaha, utiekame sa k zvieratám, utekáme od spoločnosti, bojujeme, len aby sme dosiahli slobodu. Možnosť slobodného rozhodovania nás fascinuje. Bezstarostné behanie po lúkach, plávanie v jazerách, či dotyk vetra na naše telo sú veci tak nádherné, že nás presviedčajú o nezmyselnosti nášho "inteligentného" spôsobu života. Sen o prebudení sa a súčasnom pohľade na svoje telo pokryté kvapkami rosy sa začína stávať métou nielen čudákov. Až ich pochopíme, pochopíme veľa ďalších vecí. Sloboda je mýtus. Sloboda je to, čo máš, keď už nič iné nemáš.

Sedeli tam pri sebe, opierajúc sa o batohy a hľadeli do diaľky, z ktorej prišli. Šokovalo ich to. Rozmýšľali, čo sa tam mohlo stať. Čo sa tam stalo? Mesto, ktoré sa samo zničilo svojou špinavosťou ich ani tak netrápilo. Trápilo ich skôr, že so sebou zobralo aj pár dobrých ľudí, ktorí si to nezaslúžili. Ticho im vzdali úctu. Ľuďom, ktorí boli naozaj ľuďmi. Tým, ktorí zomrieť nemali. Postavili sa.

Poslednýkrát sa pozreli tým smerom. Ešte stále k oblohe stúpali dym a žiara vysokých plameňov. Museli sa rozhodnúť. Otočili sa a išli ďalej. Bola pred nimi cesta uvedomenia si, že život sa nekončí stratou a vzdychaním nad niečím, čo opustili, a lepšie je vychutnávať to, čo im život dáva, ako to, čo im dáva smútok. Nemalo zmysel nad tým trúchliť. Bolo to treba zahodiť za hlavu. Lepšie chutí ochutnávať to, čomu sme obetovali najväčšie túžby, ako zvaliť sa na hromadu smútku a zastierať sa súknom síz.

Išli ďalej. Kráčali pomedzi šepkajúce stromy, ihrajúce sa potôčky, trilujúce operence a ostatných ich budúcich susedov. Stúpali po mäkkej tráve, štekliacej lýtka až kolená. Ohromovali ich veľké a priestranné lúky, ktoré boli domovom stád párnou a nepárnou kopytníkov. Na zelenej tráve sa s nimi pásli vtáci rôznych druhov a sfarbení. Občas lenivo vydali nejakú melódiu. Nikomu sa už akosi nechcelo. Cítili zmysly zvierat, ktoré ich sledovali. Vetrili ich cudzí pach a v pamätiach sa im čosi marilo. Nevedeli čo.

Vo vzduchu bolo cítiť teplo. V tejto oblasti bolo priam sparno. Teplý vzduch človeka oblapoval zo všetkých strán a tvoril na ňom kvapky potu. Bolo dusno a namáhané telo už nevládalo. Bolo to zvláštne, že napriek tejto vysokej teplote a vlhkosti, nebolo naokolo tak veľa stromov, ako by sa dalo očakávať. Hoci všade naokolo boli skupinky nízkych asi trojmetrových pralesíkov, väčšiu plochu pokrývali lúky. Človek však cítil, že tieto lúky sú tu len na chvíľu. Začínali zarastať a vítali prichádzajúci prales. Našli sa však aj dlhé a husté lesy, plné stromov a tajuplnej mokrej arómy.

Krajina sa pred nimi pomaly a krásne odvíjala v zaspávajúcom čase dňa. Stále len schádzali z kopca a pred sebou videli obrovskú planinu prijímajúcu rastúce moria pralesov. Pomaly sa dostávali do tempa prírody. Sledovali predlžujúce sa tiene a pomalé zaspávanie prírodného sveta dňa. Ako išli, stále im na obzore svietila obloha pokrytá slabými oblakmi, rozptyľujúcimi slnečné svetlo i náladu. Tá ich bola skleslá. Napriek tomu, že bolo nádherné, im sa zdal tento podvečer prepršaný tlakovou nížou. Bol to smutný čas.

Bylinožravce dokončievali večeru a niekedy zodvihnúc hlavu hľadali prípadných skorých predátorov noci. Večer sa pomaly blížil, čo sa

prejavovalo akousi uponáhľanou lenivosťou. Melanchólia sa vlámala do celého okolia. Začali si teda hľadať niečo na prespanie. Našli si drobnú lúčku s plochým kopcom uprostred, do ktorého bolo vbítených pár skál. Tvorili akýsi bunkrový kruh ideálny na prenocovanie. Prešli do neho a zložili si z pliec bremená. Konečne si sadli. Objali sa a len tak tam sedeli, počúvajúc všetko navôkol. Tie zvuky ich mali očistiť. Od smútku, človečenstva, od života pred.

Začínala prichádzať tma. Otvorili pomerne ťažké batohy a začali z nich vybaľovať "prenosný dom". Jednoduchý stan. Spolu prikladali rúrku k rúrke, napínali nepremokavú strechu i podlahu. Radi to robili spolu. Bavilo ich dopĺňať sa a vzájomne stavať niečo, čo potrebujú.

Keď bol stan postavený a oni už len poštvornožky rukami vyrovnávali podlahu, dotkli sa. To, či sa dotkli rukami, bokmi, ramenami, či všetkým naraz už nevnímali. Ich nervové bunky postrehovali už len to, ako sa vzájomne objímajú, váľajú a smejú vnútri trojmiestneho stanu. Vzájomne sa dotykmi upokojovali a odreagovali od dnešného veľmi ťažkého dňa. Veľmi to potrebovali. Ona potrebovala cítiť jeho silu a bezpečnosť v jeho náručí, akúsi ocinkovskú starostlivosť rytiera. On zasa potreboval cítiť, že ho potrebuje. Musel cítiť dotyky jej nádherných končatín, cítiť jej vlasy a pozorovať tú jej neviazanú nádheru. Jej tvary ho uchvacovali asi tak ako jej správanie. Jej jemné ruky, jemné tvary a krásne vlasy namáčajúce sa v hlbokých očiach. Vedel, že odteraz bude môcť veriť len málokomu. Iba jej. Budú preto potrebovať ich lásku. Tú lásku, ktorá im dáva silu.

Prestali sa váľať a ležiac na boku pozreli si do očí. Vášnivo hnaní citom, ktorý ich spájal sa rýchlo, pritom jemne so zatvorenými očami vychutnávajúco pobozkali. Radi by v tomto okamihu ostali večne, lenže ich bozk bol taký vášnivý, že im zabraňoval dýchať. Museli sa preto proti svojej vôli oddialiť tvármi. Ich ústa sa rozišli, lúčiac sa lepkavou vášňou pier. Zhlboka sa nadýchli. Prvý nádych bol rýchly, druhý už pomalší a ten tretí bolo sotva počuť. Prehlučoval ho totiž ich pohľad. Zrak im splynul v jedno svetlo, ktorými boli pre každého z nich oči toho druhého. Nádherné hlboké oči. Dúhovky, z ktorých cítiť auru tajomstva osoby a zrenica, ktorej tmavá hĺbka nás vracala do hlbok oceánov, k delfinom a veľrybám.

Možno by sa boli pozerali do očí večnosť. Zrejme by celý svoj život obetovali pohľadom do očí toho druhého, nebyť zákonov energie. Jednoducho povedané, keď boli v akejsi ezoterickej eufórii nirvány lásky, Ajshi zaškvrkalo v žalúdku. Dal tak najavo hlad, ktorý sa pokúsila skryť. Začali sa potichu smiať. Vyšli von.

Sadli si pred stan, do usľapanej trávy a hľadiac naokolo, počúvali

ďalej. Okolie pomaly vytláčalo úsmev z tváre a nahradzovalo ho optimistickým obdivom. Uši pracovali naplno. Snažili sa čo najviac zachytiť tento zvuk letného večera a bolo na pamäti, aby ho uchovala. Bubianky absorbovali okolité ticho. Nebolo to ticho v pravom zmysle slova, pretože obsahovalo veľa tichých hlasov. Ozývala sa v ňom tichá pieseň pohybu trávy na lúkach, dupot chrobáka idúceho pomedzi stonky, tichú-oddychovú napätosť matky, chrániacej svoje mladé, trenie krtových "ťažných lopát" o zem i kamienky rozchádzajúce sa pred ním. Cvrčky si pomaly ladili nástroje. Hľadali tie správne melódie ticha. Nebol to mestský pokoj, či kľud áut vrčiacich pred prechodom cez križovatku, lámp prúdících vybrovaním spaľovania energie, ľudí vykrikujúcich z opilosti zbytočné slová, či pouličných zvierat živiacich sa odpadom a smutne hľadujúcich vodcu, či priateľa. Nie, toto ticho bolo ozajstné ticho. Človeka ukludňovalo a zároveň udržiavalo v strehu, tvarujúc ho odháňaním od zbytočných myšlienok.

Marthol sa postavil a odišiel. Chcela sa opýtať kam ide, ale nechala to tak. Pozerala sa za ním. Zapadajúce slnko ho osvetľovalo svojimi poslednými lúčmi, ako aj celú krajinu vôkol. Pomaly sa na jeho tele rozkladalo, pričom ho delilo na svetlú a tmavú polovicu. Pozorovala, ako sa vzdáľuje. Pritiahla si k sebe nohy a objala ich. Položila bradu na kolená a sledovala ho nevinným pohľadom. Pozorovala ako chodí, ako sa zohýna, ako hľadá a zbiera akési drievka. Otočil sa. Pozrel na ňu a usmial sa. Jej odpoveď bola tiež vo forme jemného úsmevu.

Pomaly prichádzal k nej. Preškriabal sa dnu do kamenného kruhu. Pár metrov od stanu položil raždie. Kvokol si k tomu. Stiahla ruky na zem, aby sa trochu nadvihla a podišla sa pozrieť, čo to tam robí. Najprv obliel drevo trochou benzínu z malého kanistra, lebo si bol vedomý, že toto drevo by sa hneď tak nechtylo. Zbieral síce čo najsuchšie vetvičky, ale tu podľa Mpadu dosť často pršalo, a aj v praxi bolo "tak-trochu" nemožné nájsť suché drevo. Vytiahol zapaľovač a na viacerých miestach túto malú vatru zapálil.

Ajsha vytiahla z batoha ešte doma pripravené jedlo, ktoré sa dalo jesť ihneď. Otvorila nádobu z pevného kovu a vytiahla z neho kopu sýto-výživných keksov. Zobrala si jeden a začala ho pomaly jesť, zalievajúc ho nápojom z termosky. Marthol sa nenechal núkať a zobral si hneď tri. Počkal, kým sa oheň rozhorí a potom chrúmajúc odišiel hľadať ďalšie raždie.

Občas si odhryzla z kekxa, ale boli tak sýte, že stačilo pár a človek bol najedený. Už nebola hladná. Sedela pri ohni s bradou na kolenách a zamyslene doň hľadela. Najprv sledovala vrcholky plameňov, neskôr

hľadala na žeravé uhlíky v srdci. Začala do pahreby šťuchat' paličkou z raždia. Pichala ňou do uhlíkov, čím vypúšťala k nebu drobné žeravé hviezdy, ktoré výškou strácali svoju jasnosť. Divoko tancovali okolo seba, objímajúc sa s dymom z pahreby a tvoriac tak nové nebo, plné pohybu. Plné radostnej samopaše veselo tancovali.

Nepamätá si, ako dlho sa takto ohromovala. Vyrušilo ju až uvedomenie si zvukov prebudzajúceho sa nočného života. Hmyz rozpačito cvrlikal a roznášal správu o čase všade naokolo. Zľakla sa, keď si uvedomila, že na okolitých skalách pozoruje tieň. Uvedomila si, že je už tma a Marthol tam nie je. Už sa chcela postaviť a ísť ho hľadať, keď sa zjavil s rukami plnými konárikov rôznej hrúbky.

Zložil ich vedľa ohňa a posadil sa k Ajshi. Pozrel na vedľa nej položené keksy, potom sa spýtavo pozrel na ňu, na čo mu záporne odkývala hlavou. Uložil ich teda do nádoby a pár pootočeniami a stlačením ju tlakovo uzavrel, čo vydalo slabý funivý zvuk. Hodil nádobu do stanu a znova si k nej sadol. Pozrel sa do ohňa. Silno fúkol do pahreby a vyvolal tak tanec drobných uhlíkov.

“Hej,” usmiala sa na neho “a ja som sa doteraz trápila s paličkou,” prehovorila konečne, hľadiac na svetielka ohňa.

“No, ako sa cítiš?” opýtal sa jej vyrovnaným až spokojným hlasom.

Chvílinku nad tým uvažovala. Bola vonku pár hodín. Napriek smútku, ktorý zahŕňal Marthol i splnený sen, sa už cítila lepšie. Len na to nesmela myslieť. Na mamu a na to, že nechcela ísť... Bola však tu. Všetka tá okolitá zeleň jej akosi osviežovala oči i myseľ. Zvuky, ktoré ešte nikdy nepočula, sa jej zdali neporovnateľné s tými, ktoré počula tam. Tam kdesi ďaleko, v šedej minulosti, ktorá sa jej nenávratne vzdala. Pociťovala prítomnosť. Patril sem aj zvláštny pocit. Aj napriek tomu, že mala to čo chcela, žialila za domovom. Za pocitom domova, ktorý tak chránil a rozmaznával. Potláčala však tento pocit stále viac a on pomaly mizol. Radosť bola totiž silnejšia.

“Som šťastná, ale trochu mi chýba domov,” musela to povedať, lebo to cítila.

S Martholom sa rozprávali veľmi málo. Nie, neboli rozhádaní, ale slová by len zbytočne šedili skutočnosť. On vedel, čo asi cíti ona, a ona tušila, že jeho pocity sú tiež takmer rovnaké. Mali podobné pocity, a tak by sa spoznali, aj keby boli v rozprávke. Videla pred sebou, ako spolu cestou sem sledovali zvieratá, zelenú trávu a jej hudbu, šuškanie listov, prírodu. Musela sa usmiať. Bola rada, že našla to, čo hľadala.

“Som rád, že si šťastná,” odtrhol pohľad od ohňa a upriamil ho na ňu.

Usmial sa, keď sa ona usmiala. Nevedel prečo. Cítil len, že sa musí usmiať. Ľúbil ju. Oh bože, ako ju ľúbil. Dal by hocičo za to, aby ho nikdy neopustila. Urobil by pre to všetko na svete. Chcel pre ňu zničiť hviezdy z nočnej oblohy, bozkávať jej telo od nôh po vlasy, len aby jej dal najavo, ako ju má rád. Ako veľmi mu na nej záleží. Ako veľmi ju nechce stratiť. Ako veľa pre neho znamená.

Oheň pomaly upadal a palivo sa míňalo. Spoločne prikladali, pokým sa neminulo všetko raždie. Keď oheň už pomaly dohasínal a v pahrebe svietili už len oči uhlíkov, pozreli na seba. Postavili sa majúc k sebe pritisnuté pery plné horúcej vášne lásky, vošli dnu. Zazipsovali stan a pomaly začali jeden druhého vyzliekať. Harmonickou ľahkosťou z nich padali veci obnažujúc tak tmú toho druhého. Tmu, ktorú tak nádherne cítiť na koži a neuveriteľne nami manipuluje.

Vonku začalo pršať. Kvapky nevinne klopkali na ich súkromie tvoriac tak pocit pohodlia a spolupatričnosti. Syčiaci oheň nervózny z provokovania kvapkami dažďa nerád končil svoju úlohu hrejúceho sluhu. Voda sa pomaly udomáčňovala v pôde, ktorá bola vďaka dostatočnému počtu tohto najlepšieho nápoja plná energie a materského tepla. Nevinné kvapky padali a padali. Opúšťajúc oblak netušili kam dopadnú. Vedeli však, že dopadnú na zem. Zem plnú života a sily, dynamicky rozvíjajúcu to, čo stvorila.

Zatvoril som poslednú knihu a položil som ju na vrch krbu. Pohodlne som si sadol do mäkkého kresla a zahľadel som sa do ohňa. Premýšľal som, čo je oheň vlastne zač. Prečo ľudia pri pohľade doň zmeravejú a stanú sa z nich úplne iní ľudia? Čím je oheň tak uchvacujúci a strašidelný zároveň? Čím dokáže dostať ľudí do takého tranzu, že takmer nevnímajú realitu? Bolo to len tým, že sa mihotal? Nie. Bolo to čosi viac.

“Aj ja som nad tým rozmýšľal,” ozval sa hlas loewa, ticho stojaceho vedľa.

Trochu som sa naľakal, keď loew prehovoril k mojim myšlienkam. Nevedel som ani ako dlho tam už pri mne stál. Možno prišiel len pred chvíľou, možno už dlho zdieľal moje pocity.

Všetko pripravil. Ešte pár týždňov a všetko sa začne.

“Takže vlastne ty si riadil náš vývoj?” odbočil som od témy.

“Áno, dá sa to tak povedať. Tvoril som časť vašich myslí, kultúr a nádejí. Nezabudni ale, že sú tu aj iní. Sú tu ostatné civilizácie, zlo a dobro, ste tu vy a je tu aj príroda. Samoregulujúci sa organizmus, ktorý môže ničť a rozvíjať iba čas. Aj príroda vás tvarovala. Hlavne

ona,” povedal akosi tajomne. Bolo to niečo, čo si vážil. Pri rozprávaní o prírode, vždy vyberal slová, vážiac ich hodnotu a účinok. Príroda bolo to, za čo by dal život.

“Keď máš tak strašne rád prírodu ... nie je ti jej občas ľúto? Vieš, mám na teba veľa takýchto otázok, vecí, ktorým nerozumien. Napríklad, nemrzia ťa niekedy niektoré veci? Netrápia ťa niektoré lásky, ktoré si nenaplnil? Prerušené smrťou sa už nikdy nevynorili z ďalekej tmy. Mohol si predsa zariadiť, aby sa náhody a nehody nestávali. Prečo si tak nespravil? Veď máš veľkú moc.

Nežerú ti nervy takí ľudia, ktorí sa rôznymi zverstvami dostali nad ostatných a šíria o sebe povest' múdrych a veselých silákov? Prečo si im vôbec dovolil narodiť sa? Kludne si im dovolil zabíjať, okrádať a ničiť všetko okolo. Okolie boli všetci ostatní, ktorí sa k tebe s úprimným srdcom modlili a verili, že im pomôžeš.

Dovolil si ľuďom s odporným myslením vyhlasovať sa za bohov a vládcov všetkého. Ako si im mohol dať takú moc? Ako si mohol dovoliť ich bezduchým marionetám kráčať vpred, držiac tak pevne pred sebou zbrane, lynčujúci tak nádherné dielo? Ako si len mohol dovoliť, aby sa jednonohí cínoví vojačikovia dostali na takéto miesto? Prečo si nedoprial šťastie inteligentným stvoreniam, ktoré by nikomu neublížovali? Vari boli pre teba takí malí? Nestáli dost' vysoko? Alebo si im život iba požičal, s tým, že ti to potom vráti aj s úrokmi?

Nie je ti ľúto, tých zástupcov, ktoré k tebe hovorili? Ako si mohol tak pokojne zaslúžiť oči tých, čo v teba verili? Nie je ti ľúto tých hladných detí, ktoré sa navzájom okrádajú, aby mali a dali si aspoň nádej? V uliciach, v daždi a chlade necháš spať “svoje deti”. Si takým zlým otcom?

Ľudia tápajúci v strašných chorobách a bolestiach sa snažia zlomiť tvoje srdce. Nechcú trpieť.

Na zemi si pre ľudí Bohom. Veria a modlia sa v teba. Vtedy, keď si toto uvedomím, prestávam veriť, že si taký dobrý. Prečo si taký krutý? Prečo berieš ľuďom život a radosť? Prečo?” dal som bodku za dlhým obvinením, ktoré prerušovalo len občasnú nadýchnutie.

Rozhorčenosť sa mi zrejme odrážala v očiach a cítil som, ako sa mi svaly na čele otázkami formovali od tváre, neúspešne sa snažiacej u seba vyvolať slzy, do tváre zlosti. Oči úprimne hľadeli do očí kritizovaného.

“Obviňuješ ma. Poznáš zákony prírody. Snažíme sa byť spravodliví ku všetkému. Zvieratá - a teda aj aj my a vy..., rastliny, ľudia, voda, vzduch, zem, berieme všetkých ako rovnocenných priateľov.

Dokiaľ ste neboli v takom počte, dokázala to riadiť príroda mierne.

Ale vy ste rovnako ako kedysi my, začali príliš narúšať jej prirodzenosť a krásu. Vy ste zabíjali rovnováhu, ktorú tak čarovne vytvára a udržuje. Preto ste sa takmer zničili. Žiadny tvor nedokáže strpieť premnoženie svojho rodu. Cieľom prírody a jej večnej evolúcie je rovnováha.

Ľudia prestali zabíjať pre potravu. Zabíjať pre zábavu, trofeje, vyznamenania, to bolo ich. Videl si, aké odporné veci napáchali ľudia na prírode z radosti a špásu? Vedení zlom boli ako bábky bez rozumu a nerozmyšľajúc ničili rukami, ovládanými svojimi priblíženými mozočkami.

Vravíš, ako som mohol nechať bezmocných trpieť. Kritizuješ ma za to, že som nezasiahol vo vojnách. Robil som, čo som mohol. Inak by vojny trvali dodnes. Smrť miliónov v týchto vojnách bola minimom toho, čo ich mohlo umrieť, keby som nezasahoval. Nezapomni pritom prosím, že cítim s tými, ktorí veria vo mňa, v dobro, ktorí sú nevinní a ktorí sa snažia zmeniť zlo na dobro. Že aj ja cítim ich trápenia a cítim ich tak priamo, akoby boli moje vlastné. Boli to veľmi ťažké obdobia.

A povedz mi, neboli by vojny ďalšie, iné, keby sa mi podarilo zabrániť tým, čo boli? Keby boli tie milióny, miliardy ľudí neumreli, myslíš si, že v takto premnoženom svete, by si ľudia neliezli na nervy? Nevznikli by konflikty, vojny? Vojna je podľa nás nutná pri premnožení rodu, je to jeden z jeho znakov. To príroda v nás takto reguluje svoj cieľ. Ona a jej rovnováha sú spravodlivosťou našich svetov.

A čo na to ľudia? Ľudia si mali zobrať z vojen hlavne skúsenosti a ponaučenia, aby vedeli, ako sa brániť, keď ich niekto napadne a aby medzi sebou už nebojovali. Aby videli, aký strašne krutí vedia byť. Aké následky má vojna, že to nie je žiadna sranda a že vojna je tá príčina, prečo by sa mali ľudia snažiť navzájom chápať, rešpektovať a mať radi. Avšak nepočuli sa. Neverili starcom, deťom. Nepočúvali ich.

A čo lásky? Boli často krehko vymyslené, falošné. A tie pravé? Na to ti neviem odpovedať. Tí, čo ostali, sa mali snažiť, stať sa niečo viac. Odtrhnúť sa od smútku, byť šťastní tak, ako to chcel ten, kto ich miloval. Mali pochopiť, že život ide ďalej a hľadať niekoho, pri kom by tá láska vydržala rovnako dlho, večne.

A tí, čo odišli, ktorých som zniesol zo Zeme ja, ocitli sa u mňa. Nemohol som však byť všade. Nedá sa zabrániť každej náhode, každému nešťastiu. A ťažšie to je, keď tí, ktorým máš pomôcť páchajú zlo. Vtedy sa snažíš o to, aby si uvedomili akí sú, čo po nich ostáva, akým nezmyselným smerom kráčajú. Dúfaš, že sa menia a

vyslobodia sa z chápadiel zla. A ak nie, určite budú strašne ľutovať svojho spôsobu života, keď budú ležať na smrteľnej posteli, či stáť pri svojom mŕtvom tele. A nikto z príbuzných, či "priateľov" pri nich stáť nebude. Miliardy ľudí sa nedajú ustrážiť bez strát.

Čo sa týka chudoby, tá naučí ľudí, ktorí ešte nemajú na rukách šnúrky končiace hore u zla, byť dobrými a vážiť si veci. Pochopiť to, že keď už sú na tomto svete, tak by mali urobiť niečo, za čo ich budú obdivovať ich pravníci. Chudoba učí rásť a padať, učí dávať a prijímať. Učí žiť.

A čo tie deti, či ostatní, ktorí v chudobe zomreli? Pre niektorých z nich bola najkrajším vykúpením práve smrť. Nemohol som im podarovať peniaze, nedalo sa mi ovládnuť šťastie v ich prospech. Nič iné som robiť nemohol. Pamätáš sa na rozprávku od Hansa Christiana Andersena o Dievčatku so zápalkami? Nebola pre ňu vykúpením práve smrť? Život tak krutý, bez svetla, plný zla. Nemala všetko, čo chcela práve vtedy, keď opúšťala telo? Takto beriem ľuďom život ja. Keď vidím, že niekto strašne, až neuveriteľne trpí a v jeho budúcnosti nevidím svetlo a zlo mi bráni zažať nejaké, prekĺzmem zlu pomedzi prsty a oslobodím dušu trpiaceho. Nie ako fanatický vrah, ako obyčajný vrah, ale ako spolucítiaci. Ako ten, kto miluje a trpí trápením sa niekoho. Ja nie som vrah. Nie je zdravé, keď sa slová prekrúcajú. Ja a dobro dušami mŕtvych nesilnieme. Sila dobrá pramení z rovnováhy života a nie zo smrti.

A nezabudni na zlo. Všetku moju slabosť, všetko čo som nemohol urobiť, spôsobilo ono. Zrejme si neuvedomuješ jeho silu. Je, je obrovská. Moje najväčšie kúzla sú pri jeho sile lacnými manéžovými trikmi, ktoré mu pripadajú byť jednoduché a zbytočné. Takými čarami sa ono nezaobrá. Také kúzla ono poriadne ani nepozná. Ja som sa skutočne snažil, ale bol som ako mravec, dobiedzajúci do mravčiaru. Preto získavam pre dobro viac sily. Ak to chceš všetko zhrnúť, robil som, čo som mohol, ale zlo nado mnou zvíťazilo. Vyhralo síce bitku, ale nedovolím, aby vyhralo celú vojnu. To sa nestane.

Áké je to strašné, keď sa pozeráš na nehybných ľudí, ktorých mysle všetko vnímajú a nemôžeš im pomôcť, dostať sa z toho nehybna. A cítiš ako trpia, ako chcú byť normálnymi. A vieš, že by bolo najlepšie vymeniť ich duše s ľuďmi, ktorí dobrí ani zďaleka nie sú. Tých hlúpych a zlých by sa zišlo vložiť do trápenia iných, možno potom by sa stali lepšími a ich duša by narástla. Možno. Možno by ale stále boli hlúpymi a zlými. Ich myseľ by možno nenarástla ani o kúsok. A naďalej by ubližovali. V nich je zlo uchytené ako druhé ja.

Vieš, najstrašnejšie a najsmutnejšie je, keď dokážeš čítať mysle

iných. Tam uvidíš tú nespravodlivosť, tú myšlienkovú zakrpatenosť niektorých ľudí. A zlo ti bráni v tom, aby si im pomohol a cítiš jeho tichý a chladný úškrn. A keď sa ti už niečo podarí, zlo sa ti to snaží zničiť.

Preto potrebujem vašu pomoc. Neber to prosím tak, že som si vás zohnal ako žoldnierov, aby som vám vymyl mozgy a použil vás pre to, čo je mojím cieľom. Pomôžte mi, prosím. Sám to nezvládnem. A tam dole na vašej planéte je zopár ľudí, ktorí všetko obetovali tomu, aby sa mali tak, ako chceli a aj to dokázali. Majú v sebe obrovskú silu, ktorou, ak sa mi ich podarí presvedčiť, zoberú zlu moc. Preto vás sem zvolávam. Preto vás Boh prosí o pomoc. Jednoducho stráca dych v pretekoch so zlom," dokončil. Hovoril hlasom, ktorý sa snažil priviesť poslucháča k rozmyšľaniu nad vyslovenými faktami. Hovoril smutne, zlostne, zúfalo.

Keď dohovoril nastalo ticho. Nikto sa nesnažil povedať niečo na adresu toho druhého. Obaja v sebe postrehli akúsi istotu vyjasnenia si faktov. Uznali jeden druhému jeho dojmy, ako aj právo na ne.

Ja som sa však cítil, akoby som spravil niečo nesprávne. Akoby som si to mohol domyslieť a nepýtať sa zbytočne. Myslel som si, že sa urazil.

"Neboj sa, neurazil som sa. Práveže som rád, že si sa ma na to spýtal. Keď človek niekomu niečo vysvetlí, akoby sa stratil kúsok z tej ťarchy, ktorú nosí. Ďakujem ti," pozrel sa mi úprimne do očí.

"Ale to nie je pravá príčina toho, načo som sem prišiel," pokračoval už neutrálnym hlasom. "Chcel som ti oznámiť, že tvoji spolupracovníci tu budú tak za mesiac, takže máš dost času spoznať našu krajinu. Zachvíľu príde tvoja obľúbená sprievodkyňa Galenia."

Pozrel som sa na svoje oblečenie. Bol to akýsi hlúpy starý zvyk.

"Môžeš ísť takto oblečený, nezáleží na tom. To, čo máš na sebe a v čom si vlastne prišiel, je vyrobené presne pre také prostredie, ktorým budete prechádzať. Alebo chceš, pred Galeniou vyzerat' ako koreň?"

Usmial som sa.

"Chcem, aby si sa oboznámil so životom v okolí a pripravil sa na svoju misiu. Avšak, hlavne mi ide o to, aby si objavil krásu tejto planéty. Myslím, že na tento výlet nikdy nezabudneš," povedal loew konečne, čo chcel.

Nadvihnúc obočie som sa na viac nezmohol.

"Keď prídu, budem ťa informovať. Galenia je tu zachvíľu. Ahoj," povedal loew a zmizol.

Postavil som sa a začal som sa prechádzať. Bol som zvedavý na ten výlet. Začal som sa kritizovať za svoju rozležanosť, ktorá ma tu

v tejto jednej veži udržala nevedno ako dlho. Cítil som sa ako nerozhýbané drevo, ktoré iba čítalo a ostatní mu nosili kekсы a čaj, či rôzne jedlá. Moja hlava, nohy i ruky, chrbát aj zadok mi ticho nadávali a nútili urobiť niečo. Ukludňoval som ich začínajúcim sa výletom. Vedel som, že ich nesmiem nechať veľmi dlho nadávať mi, lebo sa potom unavia a budú sklamané, až uštvané zo sľúbeného divokého výletu.

Zrazu ma z myšliekového toku vytrhol jemný dotyk na chrbát a ja som sa rýchlo otočil. Naľakal som sa, ale prešlo ma to, keď som sa otočil. Bola to Galenia so šibalským úsmevom. Vyčítavo som sa na ňu pozrel a s úsmevom som jej pohrozil prstom, na čo ona na mňa vystrúhala neveriacku grimasu.

“Kedy ideme?” nedočkavo som sa jej opýtal. Uvedomil som si, že som sa až príliš zahlbil do úvah a teraz ma jej vonkajšia optimistická nálada tak trochu šokuje. Bolo na čase odviazať sa.

“Hoci aj teraz,” povedala.

“A kam vlastne ideme?” snažil som sa zničiť teraz jediný otáznik v mojej hlave.

“No tak, najprv začneme v Kwarangu. Tam to už poznáš takže tam nepobudneme dlho. Pôjdeme smerom k Bejnu, ostrovnému teplotnému pólu. Pôjdeme teda aj cez pevninový most. Priprav sa preto na zvyšujúce sa teploty a znižujúce sa množstvo vody,” povedala sprievodcovsky s ľahkým nádychom nedočkavosti.

“Tak podme. Som pripravený,” zavelil som veselo.

Chytil som ju za hodvábnu ruku a ... Ocitli sme sa v starom známom mestečku. Ostatní traja členovia našej posádky tam na moje počudovanie neboli. Keď som sa na nich vypytoval, každý mi len povedal, že si ich zavolať veľkňaz. Potom som ich dlho nevidel, až...

“No,” zalamentoval Marthol “došla nám domáca strava.” Kráčali lesom chrániac sa tak pred poludňajším slnkom.

“To slnko je až odporne agresívne,” trochu poznamenala na slnko hnevajúca sa Ajsha, predierajúc sa cez čistinku vysokej trávy.

Keď bola uprostred, steblá sa pred ňou začali slabo pohybovať. Spozornela. V ich strede bol priestor bez trávy, na ktorého dno nebolo vidieť. Zastavila sa a napäto čakala, čo bude ďalej. Zvažovala svoje možnosti. Marthol bol za ňou asi tak šesť metrov a nevšímavo niekam hľadel. Nevidela mu do tváre a nemohla mu teda naznačiť, že nevie, čo a ako. Odrazu sa tráva pred ňou začala rozostupovať.

Niečo cez ňu prichádzalo. Pomaly sa začala približovať k najbližšiemu kraju tejto vysokej lúky. Lenže neznámy prenasledovateľ išiel s ňou. Už bola takmer na kraji.

Tráva sa rýchlo pohla a ona zmeravela. Všimla si, že obďaleč nej na machu sedí Marthol a pozerá sa asi tam, kde stál neznámy prenasledovateľ. Nevyzeral ani trochu rozrušene. Dokonca sa usmieval. Keď sa mu vystrašene snažila naznačiť, že tam niečo je, s jedným prstom na usmievajúcich sa ústach a druhým ukazujúc na jej protivníka prikývol. Zrazu tvor v tráve zafučal, vydal akýsi chrčiaci zvuk a začal sa výstražne mykať. Takmer pred ňou kosil trávu a ona bezradne pomaly cúvala. Začala opatrne vyťahovať meč. Marthol vybuchol smiechom. Ajsha meč vytasila na útočníka. Zvíra sa naľakalo a začalo od nej utekať.

Vítazoslávne sa usmiala. Naľavo od nej sa v krčoch smiechu váľal na zemi Marthol. Pozrela sa na svojho protivníka, ktorý už mimochodom vybehol z vysokej trávy. Uvidela malého diviáčika, ako vystrašene uteká smerom od nej. Cítila sa hlúpo. Maximálne hlúpo. Vražedným pohľadom prebodla Marthola, ktorý ju svojím smiechom zahanbuječo dráždil.

Rozbehla sa na neho. Zahodila batoh, meč i dýku a bežala. Marthola prešiel smiech a začal pred ňou utekať, hádzuc za seba rôzne ospravedlnenia. Bola prekvapená, ako rýchlo dokázal utekať. Napriek tomu, že bol “v plnej zbroji” s batohom, bol stále pred ňou. Čo sa týka výdrže, najlepší nebol. Neskôr sa unavil a vtedy sa na neho vrhla. Hodil jej batoh, a tak sa jej na chvíľu zbavil. V takej horúčave to bolo únavné, a tak sa napokon museli zmieriť.

Teraz, keď celý upachtенý a spotený ležal vedľa Ajshi, uvedomil si, že prebehli dosť veľkú vzdialenosť. Treba preto rýchlo pohľadať veci. Postavil sa a začal hľadať. Ajsha za chvíľu našla jeho batoh. Meč a dýku mal stále na sebe, takže ich hľadať nemuseli. Horšie to bolo s konfliktným miestom. Uvedomil si, že je dosť ťažké nájsť cesty, ktorými bežali. Dvakrát zabľúdili. Raz Ajsha skoro spadla do akejsi jamy. Ledva sa potom odtiaľ s jeho pomocou dostala. Nakoniec našli staré známe vysoké steblá. Začali hľadať batoh a ostatné veci v tej spleti trávy.

Keď už išli ďalej, pocítili obidvaja volanie. Bolo to volanie, ktoré cítili hlavne ich scvrknuté črevá. Pozreli na seba. Marthol hladne prežrel. Tu začuli, ako niečo šuchoce. Rajská hudba. Ajsha pozrela na Marthola a prikývla.

Zložili si vaky, vytasili meče a pomaly sa začali predierať k šuchotu. Prišli až na okraj lesa a teda i lúky. Uvideli tam pasúce sa kravy. Vidina pečeného mäska ich vytiahla z lesa.

Bez akýchkoľvek strategických plánov sa vrhli doprostred stáda. Hlad z nich urobil vražedné stroje. Hnali sa dopredu s blyšiacimi sa mečmi, pachtiacimi po krvi. Stádo sa ako na povel rozprchlo na všetky strany práve vtedy, keď už boli takmer pri nich.

Na páliace slnko nereagovali a pot z nich tiekol potôčikmi. Vrchné tielko sa odporne lepilo na kožu. Nebolo už schopné pohlcovať také množstvo potu, ktorý mu posielali pracujúce svaly. Ajsha aj Marthol na chvíľu spomalili. Po neúspešnom pokuse stiahnuť si tričko, bežali ďalej. Konečne ich od chrbta vanúci vietor vpustil do sveta slobody pohybu. A tú slobodu chceli vychutnať.

Najlepšia by bola pečená, hoci s takou hordou mäsa ako touto, pred ňou utekajúcou, už môže človek robiť čo chce. Treba ju len chytiť. Boli radi, že si nechali osvedčené topánky. Nepichali ich výrastky trávy. Ajsha za behu v tejto dosť vysokej tráve dokonca stupila na niečo živé. Bol to asi had.

Zasyčal a nervózne sa jej hodil po nohe. Jeho zuby sa však nevboreli do jemnej kože, ale jeho jed vystrekol do zeme. Oči sa mu zlostne dívali za Ajshou.

Zaujímala ju len tá jej krava, ktorá sa tak isto ako Marthol raz musela unaviť.

Zaháňal sa mečom, snažiac sa tak aspoň sa dotknúť koristi. Chýbal mu už iba kúsok. Pár centimetrov. Keby ich tak mohol preskočiť, preplávať a bol by potom pri svojom obede, ale akosi sa to nedalo. Švahol jednej zo samíc po zadnom stehne. To ju spomalilo, čo on využil na ďalšie seknutie. Tentokrát jej noha zlyhala. Meč jej prerušil napnuté svalstvo, načal kosť a ona sa v plnej rýchlosti zrútila na zem. V okamihu vytiahol meč z jej stehna a zotrvačne viedol ruku k rozmachu. Potkol sa o zranenú kravu a predviedol nádherný pád. Šťastie, že meč držal bokom, lebo by sa hladko prepichol až po rukoväť.

Krava sa snažila postaviť a dostať sa na bezpečné miesto. Pomaly sa zviechala a ťahala sa preč. Z papule sa jej rynnuli sliny a z nosa jej vychádzal prehriaty vzduch. Martholovi ten pád riadne udrel do hlavy a musel prekrikovať svaly a prikazovať im funkčnosť, aby sa ako-tak pozviechal. Bol už skoro na nohách, keď si všimol vstávajúcu kravu. Zakričal Ajshine meno. Začal hľadať meč. Akosi nemohol nájsť ten lesklý predmet v spleti zelenej trávy. Niečo sa v tráve zablyslo a on sa po tom hodil. Pociťil na ruke chladný kov a pevne ho zovrel. Poležiačky sa otočil a inštinktívne švahol mečom na miesto kde bola krava. Teda, kde mala byť. Dokrivala už pár metrov ďalej a pohyb za ňou jej akoby dodal sily. Marthol sa pomaly postavil a išiel, rozbiehal sa za kravou, keď uvidel dobiehajúcu Ajshu.

Dobehla až ku krave a tu sa zastavila. Nebola schopná ublížiť krave, ktorá na ňu hodila predhrobný pohľad. Ajsha pomaly skladala meč a krava žalostne zamúkala. Ajsha sa do očí vrhla slzy a svaly jej ochabnuto pustili meč na zem. Pozrela sa na párnokopytníka. Krave zrazu zmeravel zrak a zvalila sa celou váhou na zem. Na mieste, kde kedysi stála, bol teraz vyštavený Marthol, unavene držiaci v ruke meč.

Neveriacky, až vyčítavo vypleštila oči. Bola v nich otázka a ...

“Nie,” odpovedal jej pokojným hlasom. “iba som jej buchol rúčkou po hlave.” Zasadul si meč do pošvy.

“Podme si ju odniesť na bezpečné miesto skôr, ako nám ju niečo zožerie,” dokončil a chopil sa jej zadnej nohy. Spolu ju potom takto odtiahli k ich batohom.

Stehno, točené na veľkom konárovom ražni priťahovalo hladné oči obidvoch divákov testujúcich tkanivo. Mpad im po rozboře potvrdil neprítomnosť akýchkoľvek jedovatých látok, na čo sa im dosť uľavilo. Predstava ďalšieho lovu ich veľmi nelákala. Nechceli ani, aby im voňavú večeru ukradli spred nosa. Sedeli teda vo veľkom kruhu Martinho prášku, ktorého prenikavý smrad vďaka masti pod nosom necítili. Zvieratá sa tomuto smradľavému miestu však zďaleka vyhýbali. Marthol ešte pred “grilovaním” oddelil najlepšie časti a zakonzervoval ich v akomsi nepriehľadnom a studenom “sáčku”.

Sedeli pri sebe a hladne hľadeli na kvapkajúcu masť, ktorá pri dotyku s ohňom, či žeravou pahrebou nervózne syčala. Po čase, keď už koža mäsa bola pekne tvrdá a naokolo sa dráždivo rozťahovala vôňa výborného jedla, zmiešaná s tým smradom, pustili sa do obeda. Ich jazyky zvedavo napíňali chuťové poháriky a sliny sa zbíjali na potravu. Pre žalúdok to bolo čosi zaujímavé, čo s radosťou strávil. Jedli až pahltnu. Ich zuby trhali tkanivo od tkaniva a kosti, snažiac sa tak dokázať a využiť svoju tvrdosť.

Keď dojedli a vatra už tiež nemala čo oblizovať, rozhodli sa pobrat ďalej. Stále im však vadila mastnota na rukách a vďaka ich pahltnému jedeniu i takmer na celom tele.

Marthol, nervózne si oblizujúci prsty vytiahol zo svojho batohu Mpad, aby našiel najbližšiu vodu.

Keď som sa ráno zobudil, pršalo. Vzduchom sa vznášala tá vlhká aróma naplnená ihličím a trávou, jemne štekliacou nos. Telu sa veľmi

nechcelo vstávať a oči sa zmohli akurát tak na pohľad von. Obloha bola zastretá tmavými oblakmi, z ktorých občas vykukol blesk. Dážď predou mnou ticho utekal, naplňajúc a miešajúc tak ztuchnutý okolitý vzduch. Ticho klepkal na okná a škridle podkrovia.

Ležal som tam takto chvíľu, vnímajúc všetky tie hojdajúce zvuky. Striedavou lenivosťou otvárajúc a zatvárajúc oči som sa nakoniec rozhodol vstať. Najskôr som sa odvážil iba posadiť. Moje telo sa preberalo a začalo fungovať v dennom režime. Postavil som sa a bosými nohami som sa dotkol veľkého koberca, z väčšej časti vloženého pod posteľ. Podišiel som k oknu.

Vonku padajúce kvapky tvorili dlhé nite vody, podobajúce sa pavúčim. Pár ľudí sedelo na prahoch svojich domovov a oddychovo hľadelo na dar nebies. Odkvapové rúry hojne vypúšťali vodu do kovových odtokových žliabkov vbudovaných do trávinatej zeme. Tú križovali akurát tak vyšliapané chodníčky. Vždy ma zaujali. Keď pršalo, nerozbahnili sa. Boli stále pevné a drsné, len boli mokré. Voda sa snažila pohltiť všetko vokol. Uprostred dediny stál vysokánsky kovový stĺp. Stál tam ako zvodca bleskov. Vždy, keď do neho nejaký udrel, slabo som sa zľakol.

Pozrel som na druhú stranu izby. Ležala tam moja sprievodkyňa. Galenia bola zrejme rovnako unavená. Keď sme prišli, najprv sme zbehli ku kováčovi. Nebol to kováč v pravom zmysle slova, mal tam kopy rôznych prístrojov, o ktorých som ani nevedel na čo sú. Dohodli sme tam výrobu páru mečov a dýk. Na otázku, prečo práve meče a dýky, veď sú aj lepšie zbrane, mi odpovedala, že lepšie nepozná. Na všetky totiž treba muníciu, energiu, jednoducho niečo, čo sa vo voľnej prírode zohnať nedá. Cestou späť sme sa rozprávali a objavila niečo, čoho sa chytala. Trápilo ju moje meno. Keď sa ma spýtala, čo znamená, cítil som sa trápne. Povedal som jej, že neviem, zrejme nič. Bola z toho mierne prekvapená, a tak navrhla, že to treba napraviť. Povedala, že ešte dnes mi vymyslí nové priateľské meno (niečo ako prezývka). Pokrčil som ramenami.

Potom sme sa ubytovali tu. Podkrovia, ako aj celý dom boli zariadené veľmi nádherne. Boli plné dreva, ktoré tam svojou vôňou vnášalo prvky priateľstva. Ako som si všimol, boli tak zrejme zariadené všetky domy. Drevo sa tu striedalo so zelenými a rôznymi inými drobnými doplnkami. Celé to vyzeralo veľmi útulne a domácky.

Obliekol som sa. Potichu som prešiel k jej posteli. Bola ešte krajšia, keď spala. Zabalená do látkovej prikrývky, ku ktorej sa milo túlila. Jej tvár vyjadrovala spokojnosť a nádherné sny. Oprel som sa o blízku stenu za mnou a sadol som si. Dokázal by som sa na ňu takto pozerieť večnosť. Stiahol som nohy do tureckého sedu a ostal som v

tejto póze, s pohľadom uvelebeným na nej. Sedel som tam asi dost dlho, lebo mi obe stúpili.

Hore schodmi vyšla milá stará pani, naša hostiteľka. V rukách mala tácku plnú akéhosi jedla. Postavil som sa a pomaly krívajúc som jej išiel oproti.

“To ste nemuseli. Veľmi pekne Vám ďakujeme,” povedal som potichu, jemne skláňajúc hlavu na znak vďaky.

“Musela som. Ako by to bolo, keby som hosťom nič neponúkla?” povedala krásnym, typicky babičkovským hlasom. Položila tácku na stolík pri stene, umiestnený oproti našim posteliám. Ako potichu prišla, tak aj odišla.

Zaujal som predošlú polohu. Moje nohy už znova nabrali dostatok krvi. Dážď jemne klopkal na vonkajší parapet a hral tak svoju pieseň. Ako som sa jej tak pozeral do očí, ako keby ich cítila, začala sa prebúdzat. Najprv zmenila polohu, potom sa znova otočila ku mne a otvorila oči. Na tvári sa jej vyčaril ten jej úžasný úsmev, ktorý človeka naplnil neopísateľnou silou a radosťou. Opätovoľ som jej úsmev. Nikdy som nerozmysľal nad tým, prečo ľudia opätujú úsmevy. Nad niektorými vecami sa jednoducho netreba zamýšľať.

Vystrela ku mne ruku a rozovrela dlaň. Mala v nej malé spiace vtáčatko. Užasnuto som sa zadíval na tento obraz nádhery. Vtáčatko sa začalo pomaly budiť a keď sa zobudilo, zvedavo na mňa upriamilo svoje drobné čierne očká. Galenia mala na tvári akýsi starostlivý materský výraz. Pomaly som natiahol ruku a to malé vtáča mi na ňu precupitalo. Kuriatko vyzeralo, že bolo predtým mokré, lebo jeho páperie bolo ešte niekde zlepené do krátkych zväzkov.

“Našla som ho vonku. Ležalo tam zmoknuté na priedomí. Ktovie, čo to chúďa zažilo?” odpovedala mi na moju tichú otázku.

“Ty si bola teraz niekedy vonku?” prekvapene som sa opýtal, dávajúc jedným okom pozor na drobná. “Nič som si nevšimol.”

“Ale veď ty ma nemáš strážiť,” odpovedala mi tým svojím štebotavým hlasom.

“No ale, čo keby si odišla preč a ja by som nevedel kam? Bola si síce vonku určite len chvíľu, dlho som spať nemohol, ale nemôžeš len tak odchádzať,” začal som sebecky chaosiť.

“Ja vás, ľudí, nepoznám veľmi dobre. Neviem, čo mi tým chceš povedať ...?” spýtavo na mňa pozrela.

“No, že sa o teba bojím. Vieš, veľmi mi na tebe záleží,” odvetil som pomaly v očakávaní.

“Pozri sa, prepáč mi, ak ťa to zraní, ale nemilujem ťa. Som slobodná a chcem vychutnávať svoju slobodu. Počula som, že vy

Ľudia sa veľmi rýchlo viažete do silných vzťahov. Ja som iná. Možno by som ti raz povedala, že ťa mám rada, ale to neznamená, že chcem mať s tebou deti, žiť s tebou stále, prať ti nohavice. Mám v sebe príliš veľa slobody na to, aby som ju opustila. Prepáč, ale asi si nikdy nenájdem "manžela" (tento výraz nepoznajú. Majú len čosi ako partnerov-priateľov ich života.). Mám iba priateľov. Keď som bola malá, možno vtedy som túžila po princovi. Prišlo však obdobie, keď ma sloboda láka viac ako väzenie vzťahu. Uvedom si, že vo vás ľudoch a nás ľudoch nie je rozdiel v tvare kostry, či postavy, ale v myslení. Nechcem ťa tým uraziť, iba ťa upozorňujem, ak si tu nájdeš niekoho, s kým budeš žiť, tak tiež nebude chcieť, aby si obmedzoval jej slobodu. Veď ani ty to nechceš. Prepáč, ale pre mňa je najlepším spôsobom nášho vzťahu dobré priateľstvo. Nič viac, nič menej," dokončila druhý najdlhší monológ aký som od nej kedy počul. Mala naň príčinu.

Mierne to so mnou zatriaslo. Začal som sa cítiť príliš človečensky. Bolo mi zle z môjho správania. Vtedy som sa, priateľ môj, začal snažiť zladit' sa s týmto národom a naučiť sa od neho žiť.

"Prepáč. Ja, chápem ťa," povedal som vstávajúc a dávajúc jej vtáčika, mierne vyplašeného z našej komunikácie.

"A nechcem si ťa týmito slovami získať. Len mi prepáč. Aj ja dúfam, že tento náš rozhovor nenaruší naše priateľstvo," sadol som si na jej posteľ. Obávam sa, že z môjho hlasu bolo cítiť zúfalstvo a zlosť, ktorá ma pochytila, keď som od nej počul slovo priateľa.

"Som rada, že si to pochopil správne. Som rada, že ťa poznám."

Vonku, nevedno kedy, ustal dážď a prvé snečné lúče, ktoré sa prerezali cez končiaci sa čierny chlieb dažďa, začali prenikať do izby. Spev operencov sa tešil koncu búrky a jej klopanie prestávalo.

Položila vtáča na posteľ a vstala z nej. Nevie, ale akosi som tušil, že sa pod prikrývkou veľa neskrýva. Využila, že som jej bol otočený chrbtom a vytiahla svoju nahú a nádhernú postavu spod prikrývky. Odvtedy som začal tomuto kusu látky tajne závidieť. Začala sa obliekať a moja hlava sa jednoducho musela otočiť. Určite cítila môj pohľad, ale zjavne jej to nevadilo. Navliekla si dlhú košeľu, natiahla nohavice a do ruky si zobrala ruksak. Ponúkol som sa, že ho budem niesť, na čo mi ho podala. Na posteli mala ešte jeden.

"Čo v nich je?" opýtal som sa jej stláčajúc pomerne mäkký obsah.

"Oblečenie a obuv na teplejšie oblasti, dva spacáky a ešte nejaké potrebné drobnosti," odpovedala mi, obúvajúc si topánky. Na chrbát si dala ruksak.

"Ideme do teplejších krajov. Budeme si musieť švihnúť, nemáme už celý mesiac. Poď, u kováča už budú hotové tie meče," usmialo mi

oznánila a podišla ku mne. Pobožkala ma na moje nehybné pery a uchmatnúc si za hrst' z tácky s jedlom, s dievčenským úsmevom sa pobrala dole, spolu s vtáčikom v ruke.

Bol som z toho trochu omámený, ale pomaly som sa preberal. Pozrel som sa von, nahodil batoh a obul som si topánky. Sú veľmi zaujímavé. Ani tak nie dizajnom, ako spracovaním. Tenké a ľahko ohybné kožené topánky s tenkou, no neuveriteľne pevnou подоšvou. Snažil som sa ju prepichnúť akosi obdobou pevného a strašne špicatého špendlíka, no nepodarilo sa mi to. Zlomil sa. Koža tejto obuvi je tiež zvláštna. Je síce mäkká, no podobne pevná. Dodnes si neviem predstaviť z akého zvierat'a to majú a ako ho vlastne ulovia. Povrch drsný a antišmykový, nepremokavosť a obybnosť. Jednoducho vynikajúce topánky pre toto podnebie.

Cestou som si ešte hodil niekoľko hrstí dobrôt z tácky od babičky do batoha a niečo aj do úst. Prežúvajúc som zbehol dole, kde už čakala Galenia. Starký s vtáčikom v ruke, nás odprevadili usmiati, akoby sa hore stalo neviemčo. Stále mi tá ich usmialosť akosi nešla dokopy s nepodvádzaním. Bola to jednoducho vžitá skúsenosť zo života na Zemi, ktorú som sa vždy snažil potláčať. Nuž aj teraz.

Ležal v stane. Ajsha ležala pri ňom a spokojne pravidelne dýchala, čo značilo, že spí. Vonku horel ohradený oheň, prípadný nepriateľ votrelcov a falošne hrajúci zbor noci. Mal ruky za hlavou a ostatok vtiahnutý v spojených spacákoch. Noci ani tu nebývali chladné.

Aj napriek pohode a tichu sa mu nedalo spať. Stále sa obracal zo strany na stranu a nútil viečka, aby zakryli oči. Bez úspechu. Preberal teda posledné dva dni.

Predvčerom ulovili svoju prvú korisť a išli sa potom okúpať. Ach, ale sa tam vybláznili. Na tvári sa mu zjavil spokojný úsmev. Mastní a aj napriek krému slnkom pripálení sa vrhli do chladných vôd jazera. Navzájom sa ošplechovali, umývali, naháňali, pretekali v plávaní, váľali v blízkom bahne, unavene ľahýňali na zem.

Druhý deň bol jednoduchý. Celý ho prekráčali, ako aj ten dnešný. Občas nejaká zastávka a potom ďalej. Hľadali nejaké miesto, kde by si mohli postaviť nejakú chatku a spokojne sa túlať po okolí. Ani jeden z nich sa ešte nechcel usadiť, ale nejakú istotu potrebovali.

Často používal Mpad. Šprtal sa v mapách, obnažujúcich svet po zaliatí vodou. Mpad mu však ukázal aj približovanie sa ozónovej diery a aj preto potrebovali strechu nad hlavou. Mali už len mesiac. Tridsať dní. Dovtedy musia nájsť niečo, čo ich ochráni. Cítil, že ich čakajú dni

prekonávaní prekážok. Veď vlastne už teraz prechádzali pohorím. Ráno sa prezlečú a pôjdu ďalej. Zistil, že asi tak za týždeň by mali prekonať pohorie. O ďalší týždeň dorazia k moru. Čo tam? To sa uvidí. Rozmýšľal nad domčekom tam dole pri mori. Z lesov by vysekali nejaké stromy, veľké listy a postavili by nejakú chalútku. To by stačilo. Potom by išli ďalej. Nezáleží na tom kam, hlavne aby sa pohybovali a netvrдили stále na jednom mieste.

Dosť budúcnosti. No, ide už spať, aby zajtra vládala. Objal Ajshu, ktorá sa otočila na bok a tiež ho jemne objala, mrmľajúc čosi o neskorom spaní. Zatvoril oči. Chvíľu nič nebolo. Potom sa mu však začali pred zatvorenými očami odvíjať rôzne krehké obrázky zjavne nedávajúce zmysel. Mozog sa naladil na vlny delta. Pomaly zaspával a strácal pojem o čase. Bol tu už len sen a potom druhý deň. Sen si nazapamätal. Škoda. Vie iba, že bol krásny.

Bolo ráno, keď sa za hojnej podpory vlhkého horského vzduchu obliekali do nového, teplejšieho odevu. Tvorili ho pevné turistické topánky z pevnej kože, v ktorých smrdeli vysoké tenké bavlnené ponožky. Tenké a vzdušné krátke nohavice si obliekli len na lepšie chránenie bedrovej kosti. Na vrch si dali dlhú, tenkú a nepremokavú košeľu s kapucňou. Museli už ísť, lebo tu na úpätí týchto zlovestne vyzerajúcich hôr, by im v tom bolo neskôr teplo. Akosi však tušil, že keď vystúpia vyššie veľmi teplo im v tom nebude.

Pomaly začali kráčať smerom hore. Hľadali si chodníčky, po ktorých by sa mohli spoľahlivo dostať vyššie. Deň prebehol prevažne v sychravom tichu, až na pár osviežujúcich vtipov, či bláznovstiev. Prestávky sa pomaly strácali a ich hnala len túžba konečne prekonať tieto vrchy. Vzduch výškou takmer nechladol, teda aj tak bola teplota ešte dosť vysoká na to, čo mali oblečené. Poteniu začala zabraňovať vysoká vlhkosť, čo unavovalo. Až pri pohľade dolu si uvedomili koľko už prešli a to im dodávalo silu. Opakovali im to prázdnotou zívajúce hĺbky pod nimi.

Keď sa zvečerilo, začalo pršať. Boli radi, že ešte nie sú vysoko, lebo aká-taká rovinka tu bola na "každom druhom kroku" a nemuseli teda nejakú hľadať. Rýchlo si na jednej postavili zložený stan a šťastne sa v ňom uvelebili. Keď kvapky prestali otravovať hrmenie a vrchmi sa rozozvučal podažďový spev okrídlených obyvateľov lesov, Marthol urobil z raždia, ktoré sem vyniesli, oheň a postavil vodu na čaj. Pri pohľade dolu boli dosť užasnutý z toho, kam sa až za jeden deň dostali.

Keď už spoločne sŕkali bylinkový čaj a rozprávali sa o ubehnutom dni, cítili sa lepšie. Sediac na poskladaných spacákoch, podložených

ruksakmi a chrániac tak svoje sedacie svaly pred vlhkým chladom, obdivovali okolité vrchy. Počúvali niekoľko metrov od nich potôčik, ktorý si neustále spieval svoju tajomnú pieseň. Zaspávajúca obloha, zčasti zakrytá ustupujúcimi mrakmi unavene odhaľovala okolitú nádheru. Zelené vrchy sa vystatovali a porovnávali svoju výšku s výškou oblakov. Zahaľované rúskom vzdialenej tajomnosti, ukazovali im svoju krásu veľkosti a nehybnej sily. Vzájomne boli prepojené drobnými kompromismi, ktoré zradne ponúkali ako prechodné cesty. Lesy výškou takmer nemenili charakter.

Celé toto veľké dielo prírody uchvacovalo svojou dokonalosťou. Nočné žaby a hmyz sa znovu prebúdzal, čomu nasvedčoval aj nočný spev okolitého lesa. Pocítili únavu. Uložili všetky veci do stanu a dopili čaj. Ešte priložili na oheň a potom sa už zazipsovali v stane.

"Dnes sme teda prešli pekný kus," poznamenal, dúfajúc, že tak načne dialóg.

"Veď som aj dobre unavená. Moje nohy sú ako zabetónované. Dám si dolu nohavice, košeľu a idem spať. To ochladenie ma akosi uzimilo," odvetila, rýchlo si vyzliekajúc spomenuté oblečenie a rýchlo sa vsúvajúc do spacáku.

Marthol sa ešte pozrel von, či je všetko v poriadku a schoval sa dnu. Už ležal, keď vytiahol z ruksaku Mpad a začal si prezerat' mapy. Ešte dva dni takýmto tempom a sú na vrchole spoja najvyšších dvoch kopcov ich cesty pohorím. Pozrel batérie. Graf ukázal, že vydržia asi ešte rok. Rozmýšľal, čo asi bude za rok. Nenechal sa rozčarovať nostalgiou tejto témy, ale predsa od nej radšej odbočil. Vypol Mpad a otočil sa k Ajshi. Myslel si, že už bude spať, ale mylil sa. Sledovala ho.

Keď sa otočil jemne sa pousmiala a čakala. Chcela sa rozprávať.

"Tak ja ťa zohrejmem. Ale najprv, o čom si sa to chcela rozprávať?" opýtal sa, sledujúc jej pohyby.

"Tá krava. Stále vidím pred sebou tie jej oči. Ako si ju mohol zabiť?" odpovedala zamyslene.

"Ale ja som ju musel zabiť. Keby som ju nezabil ja, zabil by ju niekto iný a my by sme boli hladní. Nechcem tým povedať, aby sme zabili všetky kravy, veď aj tak zomrú, to je somarina, ale dosť dlho sme nejedli. Buď by sme zomreli my, alebo ona." Chvíľu bolo ticho.

"Aj mne jej bolo ľúto," povedal smutným hlasom, "ale keby som ju nebol zabil, neprežili by sme," dokončil svoju argumentáciu.

"Ale predstav si to, narodíš sa, tvoja matka ťa opatruje, raduje sa zo svojho života a vychutnávaš ho a jedného dňa... Jednoducho ťa niekto zje na obed," pozrela sa na neho. Jemne ho uzemnila tým príbehom.

“Ja viem, je to kruté, ale nebolo to kruté v našom prípade. Snažíme sa ujsť a keď sa nám to podarí, prejdeme kilometre a nakoniec zomrieme od hladu. To je akurát tak scenár do tragického romantického filmu, ale nie do nášho sna. Už sa tým netráp. Bola to správna vec,” povedal úprimným hlasom a rozopol si spacák.

Aj Ajsha si ho rozopla a vzájomne si ich zozipsovali. Utvorili tak jeden veľký zámotok pre dvoch. O chvíľu už bolo počuť smiech. Zatvárajúc oči, ticho sa medzi nimi tvoril most dvoch duší. Žiadna soapoperová láska, ale pochopenie toho druhého s tým, že si ho úplne zamiloval.

Partner. Je to náš anjel strážny. Opatruje nás a psychicky je nám najväčšou oporou. Je to naša súčasť. Nevieme si predstaviť život bez jeho, či jej dotykov, láskavých slov, či láskyplných pohľadov. Je nami a my sme ním.

Dosiahli cieľ. Dostali sa na tú “ich” úžľabinu a radostne na nej vykrikovali so zdvihnutými rukami. Okolité hory na nich hľadeli a šepkali si medzi sebou správu o dosiahnutí ďalšieho z ich cieľov. Po dva a pol dni to dokázali. Čakala ich už len rýchla cesta dolu a more.

Po chvíľkovej eufórii radosti sa veselo rozbehli, padajúca a váľajúca sa v nádherne zelenej tráve vystlanej machom, prijímajúcej zubaté lúče slnka. Dole boli o dva dni.

On teraz sedel v stane a pozoroval Ajshu, ako sa učí strieľať z lukov, ktoré včera zostrojili. Na ražni sa opekala akási jašter a v batohoch ležalo teplé oblečenie. Obliekli si znova ich “tropické obleky”, ktoré mali celú cestu pred tým, ako sa dostali do hôr.

Stihli to skôr, ako predpokladali. Mpad mu ukazoval, že ozónová diera a jej nebezpečenstvo je tu za dvadsaťpäť dní. Strašidelne dupala svojim rozhodným krokom na tento terním a čakala, čo urobí.

Z myšlienok ho vytrhol Ajshin výkrik radosti. Trafila sa do stredu. Začala ho vyzývať, a tak sa musel podvoliť. Vypol Mpad a prišiel k nej. Tá mu s hrdinským úsmevom podala luk a šíp. Jemne si prešiel operením šípu po vrchnej pere a založil šíp do luku. Naraz obidvaja napli tetivy a žmúriac jedným okom zameriavali. Keď mali dojem, že sa môžu trafiť do dvadsať metrov vzdialeného desať centimetrového kruhu stredu, pustili koniec šípu. Šípy leteli a režúc vzduch hľadali stanovený cieľ. Hroty sa zabodli tesne vedľa seba. Rovno do stredu. Obaja pustili luku a strašne hrdinsky sa pozreli jeden na druhého. Hneď na to sa rozosmiali a išli si po šípy.

Keď ráno kráčal vpred, cítil v sebe rastúcu nádej. Cítil, že sa musí niečo stať. Musia objaviť niečo, kde sa budú môcť na tých pár týždňov ukryť. Musia.

Utekali hustým lesom. Jeden z prihlúplych býkov si ich pomýlil s trasúcim sa plátnom a teraz ich naháňal. Bolo to možno aj tým, že sa mu pokúsili ukradnúť jednu jeho priateľku. Ajsha zúfalo utekala pred Martholom, Marthol pred býkom. Ťažké batohy sa im lenivo váľali po chrbte v taktoch behu. S udychčaným smiechom sa sem-tam pozreli za seba. Chodidlami vnímali cez podošvu pevných a ohybných plátových topánok dotyky konárov, koreňov a iných vecí, ktoré už okom utekajúceho nevnímali. Ruky sa pohybovali vpred a vzad, akoby sa snažili posúvať telo vpred. Zvlášťne, ale darilo sa im to. Chrbtica za pravidelných ohybov tlmila nárazy. Nohy pracovali naplno. Pľúca sa rýchlo naplňali a vyprázdňovali, čo spôsobovalo, že niektoré miesta ostali neprekysličené. K mozgu prenikla intenzívna bolesť zo spodnej časti pľúcneho laloku. Človeku sa v hlave ozývalo jediné slovo. Spomaľ, spomaľ. Oni však nemohli. Za nimi bežal dosť rozhorčený býk, ktorý sa snažil nestratiť ich z očí. Fučal zlostou tak silno, že ho počuli až pred sebou.

Zrazu prestal. Zaujalo ich to. Po pár metroch zotrvačného behu sa otočili a začali sa nenápadne zhrbene približovať k miestu, kde počuli býka naposledy. Ticho sa im zdalo podozrivé. Dokonca ani zvyčajné čvirikanie nebolo počuť. Nefúkal ani vietor. Všetko na niečo čakalo. Od miesta posledného fučania ich delilo len pár listov. Odhrnuli ich. Býk už nebol sám.

Chodili obidvaja okolo neviditeľného miesta stretu a vzájomne sa oceňovali. Oproti býkovi tam stálo šesťnohé zviera nadľudských rozmerov. Jeho telo bolo pokryté tvrdým pancierom, ktorý sa na svetle odrážal do zvláštnych obrazcov. Tento tvor nemal chvost a tvar hlavy bol najbližší asi tak vlkovi so zobákom. Vlk by však mal srst', a nie zobák. Silný zobák. Tvor otvoril tvrdú papuľu plnú špicatých zubov určených na trhanie mäsa a “zavyl”. Z hrdla sa vydral strašný povyk, až zúfale zaplakanie drásajúce uši a rúcajúce psychiku, ktorá už aj tak bola chabá.

Ajshou tento zvuk zatriasol a začal im prepožičiavať strach. Zhrozene hľadeli na tvora. Bol strašný. Očné zuby boli obzvlášť veľké. Silné čeľuste by hravo rozdlžili vetvu hrubú ako rameno. Telo stálo na všetkých šiestich končatinách, ktoré boli očividne neuveriteľne silné. Každá z nich sa končila trojicou zlovestných prstov, veľmi pevných a ohybných. Trup bol zvlášťne článkovitý a extrémne

ohybný. Tvor čakal.

Býk to už nevydržal a zaútočil. Pár krokov dopredu a silno zabral rohami. Tvor však už bol v skoku, vrhajúc sa na jeho plece. Všimol si to, až keď bol už tvor zubami zakliesnený v jeho svaloch a zúrivo mu z nich trhal. Vydal výkrik plný bolesti a nenávisť. Zvalil sa na zem stranou, na ktorej mal zúrivého tvora.

Ajsa začala utekať, čím stiahla aj jeho. Ešte videli, ako býk leží na tvorovi. Nevedeli, či to tvor vydrží, ale museli sa zachrániť. Bol nebezpečný. Bezhlavo utekali. Teraz im už do smiechu nebolo. Boli na smrť vyľakaní z toho, čo videli a doteraz bezpečný les sa pre nich zmenil na peklo. Vetvičky a konáriky im narážali do tváre, rúk a nôh, ale oni nič nevnímali. Len utekali. Chceli byť čo najďalej od toho miesta. Plašili svojim behom vtáky, ktoré svojim strachom len zvyšovali ten ich. Potláčali bolesť v bokoch, či na končatinách. Jednoducho sa báli. Ak sa im náhodou do niečoho zachytila noha, neobzerali sa dozadu, len silne potiahli nohu potláčajúc bolesť, či nutkanie obzrieť sa. Obzretie v tej chvíli považovali za tú najhlúpejšiu vec, akú mohli urobiť. Prečo? To nevedeli ani oni. Nevedeli, že niečo také by ich mohlo ohrozovať. Nikdy takého tvora nevideli. Tak agresívneho, silného a nemilosrdného.

Les redol. Potešilo ich to. Aké však boli ich pocity, keď za lesom našli vysokú kolovú ohradu vnútri plnú neznámeho života, cítiaceho až von. Strach, ktorý z nich na chvíľu opadol sa znovu vrátil v zmenenej podobe. Ohrada bola zrejme obdĺžnikovitého tvaru, pričom kratšiu stranu strácajúcu sa v lese nevideli do konca. Začali popri nej opatrne prechádzať. Bola vyrobená majstrovsky. Medzi kolmi z pevného a tvrdého dreva sa nenašla škáročka, ktorou by sa dalo pozrieť dnu, čo ich značne mrzelo. Snažili sa okom nájsť aspoň kúsoček, ktorým by mohli ubrať trochu súkromia vnútri bývajúcim tvorom.

Pred vstupom do hustejšieho lesa, ktorý ešte nezakončieval dlhú drevenú stenu, sa chytili za ruky. Pozreli na seba a vstúpili doň. Išli popri koloch, no ani v jednom nenašli akúkoľvek škáročku, ochotnú ukázať im to tajomstvo vnútri. V džungli bolo po ich hlučnom behu ticho, čo ich znervózňovalo.

Odrazu sa les skončil. Všimli si to, až keď za kriku pristáli v sypkom plážovom piesku. Boli prekvapení, ako nečakane sa pádom ocitli na piesočnatej pláži pokrytej jemnejším pieskom. Ohrada išla ešte pár metrov do mora a potom sa končila. Postavili sa. Piesok im v malých guľičkách vyhlboval v koži jamky a snažil sa tak udržať. Bol však príliš ťažký, a tak chodením pomaly padal na nohy.

Nemuseli sa rozhodovať. Vedeli, že musia zistiť, čo je za ohradou.

Nešli predsa toľkú cestu, aby sa pred cieľom zastavili. Keď už chceli vstúpiť do slanej vody, za kolovou stenou niečo buchlo. Pozreli na seba a znova na hradbu. Objavil sa nej dverovitý obdĺžnik a ťažké dvere sa začali otvárať. Pomaly ustupovali a siahali po svojich mečoch. Dvere sa pomaly otvorili a v nich sa zjavil starý pán so šedivejúcimi vlasmi a priateľským úsmevom.

“Tak, už ste tu. Poďte ďalej,” priateľsky ich pozval dnu.

Oni len stáli a nerozhodne sa pozerali raz jeden na druhého a druhýkrát na šedivejúceho pána.

“Ste vy Marthol a Ajsa?” opýtal sa podozrievavo.

“Áno,” odvetili mu ešte počudovanejšie a pomaly sa začínali odhodlávať odkladajúc meče do pošiev.

“Tak poďte ďalej. Nás sa nemusíte báť,” jemne ich súril, úprimne dvíhajúc čelo.

Rozhodli sa vstúpiť. Keď obzeravo prešli ohradnou bránou, ktorá sa za nimi pevne zatvorila, zjavil sa pred nimi iný svet. Vnútri “pevnosti” boli postavené domy a žili tam ľudia. Zo päť ich bolo pri pláži a driemavo ležali v tieni jej paliem.

“Vy nás poznáte?” odtrhol sa Marthol od uchvátenia. Išli pomaly k palmovým domom. Všade naokolo bol pokoj.

“Mhm.” prikývol starec. “Pred pár dňami tu bol jeden starší pán. Zjavil sa tu z čista jasna a povedal mi o vás. Povedal presne kedy a kam prídete. Povedal mi aj vaše mená.” Zaujato si ich prezrel.

“Vy sa s ním nepoznate?” prekvapene sa ich opýtal.

“Nie,” odpovedali síce stručne, no v hlavách účastníkov dialógu tým vzniklo pár spoločných otáznikov.

“To je zaujímavé,” povedal pán zamyslene vedúc ich k akémusi domu.

“Tak, toto je zatiaľ váš domov. Ste zrejme unavení, a tak si prosím oddýchnite. Nájdete ma potom na pláži,” ukázal na jednoposchodový dom pred nimi. Odprevadil ich na prah tohto tropického domu, kde ich už čakala staršia pani.

“Ahoj Berta. Toto sú oni. Dobre sa o nich postaraj,” predstavil ich.

“Ozaj, oni ho nepoznajú,” povedal jej zaujímavo a pobral sa pomalým krokom k pláži stále si niečo nepochopene mrmlajúc.

Aj oni boli zmätení a ani veľmi nevnímali, čo im pani hovorila, keď ich odprevádzala na slnkom voňajúce podkrovie. Stalo sa tu niečo, čomu dost nerozumeli. Tie otázky ich unavovali, takže v izbe len zhodili z pliec batohy, zbrane a ľahli si do spoločnej posteľe. Nezodpovedané otázky, ako aj šum mora, doliehajúci zvonka ich uspával.

Topánky spadli z posteľe a ich telá sa objali. Stalo sa to ich zvykom

v časoch neistoty a neznámych zmien. More šumelo a posteľ s prikrývkami dokopanými na spodok postele skrývala obidvoch. Chýbal už len ventilátor víriaci poludňajší teplý vzduch. Chýbalo toho ešte dosť. Chýbali hlavne odpovede.

“Ozaj, už mám pre teba to meno,” pokúšala sa ma cestou ku kováčovi rozveseliť štebotavosťou.

“Hej, aké?” odpovedal som nezaujímavo.

“Mogwedo. Skráteno Mogwe, alebo Mo,” oznámila mi víťazoslávne, akože si nevšímajúc môj tón.

“Mogwedo?” vystrúhal som na tvári najzaujímavejší výraz môjho života. “Čo to preboha znamená?” opýtal som sa zhrozene.

“Ale, netvár sa tak zhrozene. Ja sa ti ospravedlňujem. Nevedela som, že ťa to raní. Prepáč,” ospravedlňovala sa. “Meno Mogwe v starých bájach nosí “Ten, kto chce byť lepším”. Nádherné, však?”

“No hej, ale na prvýkrát to znie zvláštne. Aspoň mne. Mogwedo,” zopakoval som si.

“Usmej sa trochu. Aspoň trochu. Prosím.” Hodila na mňa ten jej úsmev.

“Dobre, už sa mi to začína páčiť. Mogwedo. Mogwedo. Mogwe. Aha, už sme tu,” povedal som už veselo s prebudeným úsmevom na tvári. Nakoniec sa jej to podarilo. Nielenže mi vymyslela nové meno, ktoré niečo znamenalo, ale ešte mi aj zdvihla náladu.

Kováč nás veselo a humorne pozdravil, tak ako to vedel len on a hneď nám ukázal našu výzbroj. Dva nádherné meče, čisté ako zrkadlo a dva nože v štýle a lá Rambo, ktoré majú síce dutú rúčku, ale i napriek tomu ich máme dodnes, hoci okúsili už všeličo. Kov, z ktorého sú nože a meče robené je mimoriadne tvrdý a pevný. Hneď nám to aj predviedol. Vyložil pred nás zo zeme nákovu a celou silou tresol ostrím po jej hrane. Oči mi skoro vypadli, keď som držal meč v ruke a zbytočne na ňom hľadal nejaké zatupené miesto.

Dal nám tieto zbrane a nič od nás nepýtajúc nás odprevadil, zasúvajúc nám ich do pošiev. Veľmi sme mu ďakovali a on sa len usmial. Zdalo sa mi, že sme na niečo zabudli. Tu sa, ale neplatí. Tu vládnu ľudia sami sebe. Nevládnu im peniaze. Žijú ako veľká rodina.

Už by sme odišli preč z mesta, keby sme neboli začuli poplašne bijúci zvon, zvolávajúci ľudí na určité miesto. Rýchlo sme sa tam tiež rozbehli. Ľudia sa už chytali lukov a kúš, prípadne si pripravovali kúzla. Nikde som však nič nevidel. Nechápal som poplach a považoval som ho za planý. Spoza niekoľko metrov vysokých kovových hradieb

mesta sa však vynoril tvor. Skoro som spadol na zadok, keď som uvidel, čo je to zač. Bol to rozprávkový drak. Viem, nevyzerá to presvedčivo, ale bolo to tak. Bol tam rozprávkový drak.

Zatiaľ, čo som sa ja uvedomoval, okolo mesta sa vytvorila neprebitná sklenená kopula, podobná tej ochrannej okolo loewovho hradu. Úžasná bola spolupráca ľudí, ktorí sa navzájom rozmiestňovali, pomáhali si a snažili sa nevytvoriť chaos.

Drak to chvíľu ticho sledoval a striebristou farbou svojich šupín sa plynulými pohybmi snažil oslepovať. Dlhšie to však už asi nevydržal. Nadýchol sa a vypínajúc hrud' a rozpínajúc krídla, vypustil na dolustojacich dávku ľadovomodrého ohňa. Ten sa rozbil na kopuli vôkol mesta a rozlial sa ako ničiaci jed, pomaly miznúc. Ľudia však tiež nelenili. Vypustili svoje nedočakávané šípy, ktorých hroty pri lete vzduchom zvláštne svietili a silno sa zabodávali drakovi do jeho hrubej šupinatej kože.

Keď už mal v sebe kopy šípov, ktoré ho akosi veľmi netrápili, prišlo na rad kúzlo. Sedem ľudí sa postavilo do stredu tvoriaceho sa kruhu a začali spoločne odriekavať mohutnú a silnú báseň. Dav sa k nim začal pomaly pridávať, čo túto silu znásobovalo na neúnosnosť. Galenia ma potiahla za ruku a pripojili sme sa do kruhu. Udivene som hľadel na ľudí, akoby sa modliacich s očami zatvorenými a tvárou upriamenou k nebu. Situácia ma prinútila, aby som opakoval tie zvláštne slová, ktoré sa tak kĺzali po jazyku. Začala mnou prechádzať energia, ktorá sa dala uvoľňovať. Čítil som, ako sa predo mnou tvorí silová guľa, ktorá sa naplňala a naplňala. Vnútri seba som cítil, ako sa zo mňa uvoľňuje, neustále odchádza a nenútené prechádza predo mňa. Začul som aj ďalší drakov pokus o prelomenie silovej bubliny pomocou svojho ľadovo horúceho ohňa. Nasledoval po ňom jeho zvláštny škreky a mávanie krídel. Rozvírený prach a silný prúd vzduchu sťažovali kúzlo. Nevenoval som týmto jeho prejavom zlosti veľkú pozornosť, keďže som sa sústredil na silu predo mnou. Začínala byť príliš ťažká na to, aby som ju udržal. Čakal som len na to, kedy mi ju niekto zoberie.

Začul som basový hlas ľudí uprostred a vtedy sa sústredená sila odo mňa vzdialila. Zobrali si ju oni. Zhromažďovali ju. Unavene som otvoril oči a zahľadel sa na ich sústredené tváre. Okolo nich sa začala objavovať zelenomodrá žiarivá hmla, ktorá pomaly zhustla do kašovitého oblaku. Sedem statočných sa nám stratilo v hustej pare. Hmla hustla a hustla. Začala sa pomaly vznášať. Postupne odhaľovala sústredenú sedmičku. Telá sa im slabo triasli, čo prehlbovalo sústredenú psychickú pomoc ostatných.

Drak bol vo vytržení a vrhal dávky ohňa. Vytvárač ochrannej

bublíny bol zrejme dosť vyčerpaný, lebo drakovi sa pomaly darilo stenčovať ochrannú vrstvu.

Sedmička zahrmela hlbinným hlasom tlačeným silou kúzla kľúčové slovo. Priezračná slabomodrá energia nás všetkých sa uvoľnila smerom k drakovi. Dorazila na neho silou, ktorá ho zahodila niekoľko desiatok metrov ďaleko. Dopadol kdesi do lesa.

Stáli sme a čakali. Čakali, či sa objaví. Už sa nám zdalo, že sme ho nadobro zahnali. Obyvatelia mestečka si začali ďakovať a pomaly sa rozchádzali. Aj my sme sa pobrali. Vyzeralo, že sa to skončilo. Zdanie však klamalo.

Zrazu sa ozval zverský krik a na naše hlavy sa rútil onen drak. Všetci tento zlomok sledovali nehybne, nepodnikajúc čosi. Bolo to príliš rýchle. V momente prerazil ochranný plášť a dostal sa dovnútra. Ľudia sa nedali na bezhlavý a chaotický útek, ale znovu pochytili zbrane do rúk a snažili sa ho poraziť. Jeden mladík sa dokonca dostal celkom až k nemu a začal mu celou svojou silou zasekávať do nohy. Ubral mu dobrý kus, kým sa drak spamätal a prestal vrhať oheň na okolité ulice. Našťastie nezapálil ani jeden z drevených domov.

Zohol sa a pozrel na malého tvora pod ním, ktorý s ním celý ten čas chodil a štvrtil mu nohu. Oči mu blbli zlostou a nenávisťou a mladík zdanlivo nemal východisko.

Ozval sa hlas akejsi mladej devy, zúfalo volajúcej meno svojho milého, ktorý už bol jednou nohou v hrobe.

Rozbehli sme sa mu napomoc, vyťahujúc ešte nezahriate meče. Okolie pokračovalo v lynčovaní povrchu tela draka žiarivými šípmi, oštepami a rôznymi inými nástrojmi. Rýchlo sme bežali, lebo sme videli, že šuhaja takto dlhý život nečaká. Drak ešte stále hľadel na mladíka, v ktorom by sa krvi nedorezal, svojimi zlostnými, až krvavými očami. Pomaly sa začal nadychovať, čo bolo zlé znamenie. Dav ľudí v uličkách prepúšťal kováča. Ten niečo niesol.

Zakričal chlapcove meno. Ten sa obzrel. Hodil mu pevný, nádherne leštený štít, ktorý preletel vzduchom ako strieborný blesk. Chytil ho. Oprel sa nohami do zeme a skryl sa podeň. Ostatní sa pokúšali draka odľakáť, prípadne ubiť tak, aby konečne spadol.

Boli už takmer pri ňom, ale on si ich nevšimol. Hľadel iba na svoju obeť. Vybral si tohto mladého chlapca ako svoj terč, na ktorom si chcel vybiť všetkú svoju zlobu. Zlobu, hnanú čímsi temným.

Boli sme už takmer pri drakovi, keď na svoju obeť vychrlil obrovský prúd slabomodrého ohňa, ktorý silno dorážal na mladíkov štít. Oheň sa na štíte rozchádzal a chránil ho tak. Bolo pre neho šťastím, že sa zaprel, inak by ho bol tlak vychrleného ohňa prehodil.

To som sa už šplhal zaujatému tvorovi pomaly po šupinatom chvoste, zakončenom trojuholníkovitým výrastkom.

Drakovi už došiel žeravý dych. Zistil, že ohňom nezničí svoju obeť. Mladík vysilený padol pod štít. Tu ho napadla myšlienka. Rozhodol sa pristúpiť toho nehodného červa svojou dosekanou nohou. Chcel sa na ňu prevážiť celou svojou váhou, aj keby to malo byť to posledné, čo by urobil.

Bol som drakovi pri krku. Okolie ďalej pokračovalo v ráňaní draka, avšak s ohľadom na mňa a unaveného mladíka. Pichali do neho odspodu mečmi a oštepami. Už to nemohol dlho vydržať. Musel sa už každú chvíľu zvaliť a zomrieť. Bolo však otázne kam. Došiel som k mieche. Ako som videl, z jeho pohľadu to až tak úboho nevyzeralo. Zistil som jeho zámer. Z neznámej príčiny sa chcel stoj-čo-stoj vyzúriť na chlapcovi pomaly odchádzajúcom za pomoci dedinčanov. Zdvihol som meč nad hlavu a z celej sily som pichol do jeho krku. Meč ním prenikol ako maslom a von sa začala valiť tá istá tekutina, ktorá vychádzala z ostatných hlbokých rán.

Drak sa zakymácal a poslednýkrát zdvihol krídla. Chcel zakričať, ale nedalo sa mu. Ešte sa pozrel bokom. Rozhodol sa. Mal poslednú možnosť voľby, a tak sa rozhodol spadnúť na dedinčanov odťahujúcich unaveného chlapca. Začal padať.

Začal padať. Teda aj ja. V tej chvíli, veľmi krátkej, sa mi pred očami odvinul akýsi krátky, ale výstižný film. Videl som všetko, čo som mal rád. A nakoniec Galeniu. Videl som ju aj ako kričí a snaží sa nájsť miesto, kde by mohla zmierniť môj pád. Zrazu sa drak vo vzduchu zázračne zastavil. Ja som však pokračoval ďalej. Pred očami sa mi objavil miznúci obraz pádu. Vždy som sa bál koncov. Tohto však najviac.

Slnko už bolo pokojné a sťahovalo svoje žezlo z oblohy. To naplnilo ulice tohto malého uzatvoreného metečka ľuďmi. Oni dvaja boli oddýchnutí. Vyspatí do nového dňa bažili po odpovediach na nové otázky. Ležali tam v objatí a akejsi ľahkomyselnej nálade. Noc si hľadala husličky a začínala sa pripravovať na večerný koncert. Vietor plne opadol a už len sem-tam splnil úlohu hladiča vlasov. Poludňajší spánok osviežil ich telá ako aj mysle. Pozreli na seba. Usmial sa. Bol to zvyk. Ich zvyk. Jej tiež. Ale úsmev ju prezradil. Nad niečim sa zamyslela. Bola hore skôr ako on. Rozmýšľala.

“Čo je?” opýtal sa, cítiac, že Ajsha potrebuje o niečom hovoriť.

“Rozmýšľam,” začala rozbaľovať rysujúci sa dialóg. “ako som sa zmenila od odchodu z domu.” Chvíľu bolo ticho.

“Predtým, ako sme odišli, vtedy, keď som bola na tej operácii, keď som skoro umrela, mala som taký zvláštny sen. Veľa som nad ním rozmýšľala,” povedala.

“Aký sen?” opýtal sa jej zvedavo.

“Bol nádherný. Ako som pomaly pod vplyvom umelej únavy zaspávala a môj svet zaspával so mnou, ocitla som sa v lese. Jeho nízke i vysoké listnaté stromy kvitli v plnej svojej kráse. Sedela som na strome, tak ako aj ostatní okolo mňa. Niektorí boli vyššie, niektorí nižšie, ale všetci sedeli na konároch stromov. A všetci spokojne čítali. Aj ja. Cítila som sa ale tak inak. Niečo, medzi detskou radosťou a mladickou energickosťou ma svrbelo a nedalo mi sedieť na mieste.

Držala som v rukách knihu a snažila som sa ju čítať. Všetci naokolo čítali knihy. Nútila som sa čítať ju. Unavovalo ma to. Nechcelo sa mi. Všetko sa mi zdalo byť akési zvláštne. Vôbec som sa necítila ako doma. Chcela som byť niekde úplne inde. Moja hlava sa tiež vzdávala. Oči sa unavene snažili dodávať hlave informácie, ale márne. Bolo vidieť, že už ich to jednoducho nebaví. Nebaví ich hľadieť niekam, kam hľadieť pre ne nemá zmysel. Radšej by vychutnávali farby, ako rozlišovali čierne znaky na bielom papieri. Cítila som sa strašne odlišne a vôbec som netúžila po tom, aby som tú knihu čítala a dočítala tak, ako ostatní.

Okoliti čitatelia na okolitých stromoch sa ma snažili naviesť čítať, ale ja som už nemohla. Cítila som, že toto nie je tá správna cesta. Volal ma iný smer. Vnútri mňa sa ma snažili zobudiť neznáme hlasy, ktoré kričali na moju aktivnosť a zlostne mykali mrežami spánku. Avšak tak ako aj okolie cítili, že už nič nezmôžu. Moja hlava klesla. Môj mozog prestal pracovať na takých nezaujímavých veciach. Sedela som tam na strome zhrbená a zaspávala som.

Odrazu som sa zobudila. Už som mala toho plné zuby. Za hlasne nechápavého protestu okolia som zoskočila zo stromu a začala som bežať. Musela som odtiaľ zutekať. Už to tam bolo pre mňa na nevydržanie. Hlavou sa mi prehánali kométy strašného hučania hlavy a kriku protestov mozgu. Ja som však išla ďalej. Zamietala som to, čo mi mozog prikazoval a s rýchlym záporom som prijímala odôvodnenia. V hlave mi vypukla revolúcia.

Bežala som lesom ako v zlom sne. Ľudia na okolitých stromoch sa na mňa pozerali s nechápavým pohľadom a namietavo otvárali ústa, ktoré mali vysloviť zákaz, či príkaz. Ja som však nič nepočula. Utekala som pomedzi stromy a snažila som sa čo najskôr dostať preč z tohto hnusiaceho sa mi lesa. Hnala som sa vpred tlačena akýmsi pudom, ktorý potláčal “silu mozgu”. Už som cítila okraj lesa. Nemohlo to už byť ďaleko. Nesmelo.

Prerazila som pästou svojich posledných síl obrovskú bublinu lesa, ktorá v ňom držala čítajúcu nevedomosť. Nepraskla však. Ostala neporušená. Len ma pustila von. Krása jej farieb klamala fantáziu. Vedela som, že vnútri nie je nič pre mňa pekné. Zastavila som svoj beh. Potrebovala som si oddýchnuť. Už som nevládala. Cítila som, ako mi nádychy a výdychy menili objem hrudníka. Telo sa unavene zohlo.

Nadvihla som hlavu z pohľadu k zemi, smerom hore. Pred sebou som uvidela ďalší taký les. Plný ľudí, ktorí držia svoje knihy. Knihy jedných sú hrubšie, druhých tenšie, ale ani jedna z nich sa nekončí šťastne. Dokonca aj dej obsahuje smutné úseky trvajúce niekedy až niekoľko desiatok strán. Vedela som, že vpred som ísť nemohla. Nechcela som sa tam vracieť.

Uvedomila som si, že ešte mám v rukách knihu. Ešte stále som sa mohla vrátiť a čítať ju ďalej. Pokračovať v načatej knihe, ktorú mi niekto dal a vopred vedel, čo v nej bude. Nechcem takú knihu. Nechcem byť bábkou slepo čítajúcou cudzie knihy. Chcem ľuďom ukázať, že existuje aj koniec lesa, ktorý je krajší. Koniec lesa, kde si oni môžu napísať vlastnú knihu. Z celej sily som hodila knihu dopredu. Nepadla na zem, ale vyletela vysoko hore, kde jej strany udivene otvorili ústa. Dosiahla vrchol letu a mala spadnúť dolu. Nespadla však. Ostala visieť vo vzduchu. Otvorená, zahodená kniha.

Pozrela som sa znovu do zeme, podopierajúc sa rukami do stehien. Hľadela som do hnedej, slnkom červenajúcej sa zeme, ktorá dávala a brala a videla som všetko, čo zažila a čím prešla. Všetko, čo musela pretrpieť, vnímať, všetko na čo sa musela pozerieť. Nebolo to vždy krásne. Chuderka Zem.

Na ľavom kraji môjho zorného poľa som si všimla niečo milé a pekné, ponáhľajúce sa napravo. Pozrela som sa pomaly napravo. Uvidela som červenú žiaru, ktorá sa unavene zosúvala z pomalých a lenivých oblakov. Cítila som, že je to západ slnka. Všetko tam bolo unavené a pomalé, plné mŕtveho života uvažovania. Čas sa tam zastavoval a prestával fungovať. Vzduch z tej strany bol starecký, avšak plný múdrych a istých slov. Rozmýšľali tam stromy, kvety, zvieratá, ľudia, kamene a dokonca aj suchá zem. Z pravej strany vyžarovala múdrosť.

Pomaly som sa zodvihla. Rozhodla som sa, že tam pôjdem. Ved' nemám čo stratiť. A ešte k tomu, v tej knihe, ktorú som dovtedy čítala, bolo písané, že práve pravá strana je tá dobrá. Vy kročila som smerom k tomuto zapadajúcemu slnku. Začali ma pomaly oblapovať chápadlá rozmýšľania a môj rozum sa pohrúžil do tých najväčších tajomstiev. Snažila som sa rozmýšľať a rozlúštiť všetky tieto záhady.

Objavovali sa mi za nimi však ďalšie a ďalšie tajomstvá. Môj mozog sa snažil pohltiť čo najviac a spracovať to. Chcel vedieť čo najviac.

Niekde vzadu mi však začala blikať malá výstražná kontrolka. Kričala svojim tenkým hláskom. Oznamovala, že mozog, ak bude takto pokračovať ďalej, bude chcieť vedieť všetko. A to bude zle. Zničí sám seba. Kontrolka však bola veľmi malá na to, aby upútala mňa, teraz už zamyslenú staršiu ženu. Nanešťastie mi pod nohami niečo zaprašťalo. To ma prebralo z nevšímavého skúmania. Uvedomila som si, že som prešla iba dva kroky napravo. S hrôzou som zisťovala, ako som na všetko hľadela. S prehnane vedeckými klapkami na očiach som robila všetko, aby som dosiahla svoj cieľ, nehľadiac na to, ako to vplývalo na okolie.

Pozrela som sa pod ľavú nohu. Bolo pod ňou rozmliaždené to malé milé plyšové zvieratko. To isté, čo som pred chvíľou videla, ako beží tiež tým smerom, ktorým som sa vybrala aj ja. Zistila som, že aj napriek svojej istote som sa rozhodla zle. Toto nebolo to, čo som chcela. Nechcela som sa stať ďalším "múdrym" vydavateľom "múdrych" kníh, ktoré by bezduchí čitatelia hltali na stromoch vnútri bubliny lesa. Zrazu som si uvedomila svoju strašnú chybu. Čo všetko by som bola zabila svojou nevšímavosťou. Vlastne to malé chlpaté zvieratko ma zachránilo pred istým utopením. Bola by som sa asi utopila v tom bahne rozmyšľania. Nechcem ľuďom písať, čo majú robiť. Oni na to musia prísť sami.

Kvokla som si k mŕtvolke. Moje oči sa rýchlo pohybovali po nehybnom telíčku a mozog zvažoval všetku vinu na seba. Oči spomalili svoj pohyb po znetvorenom tvorčekovi a z ich okrajov mi pomaly začala pršať soľ. Tiekla v tichom smútku po líci a dopadala na nechutne trčiace polámané kostičky, potrané malé svaly snažiac sa ich tak oživiť. Celým telom sa roztekala táto žalostná pravda.

Nútilo ma to ísť presne opačným smerom. Áno. Ísť preč. Znova som sa pozrela pred seba, smerom k druhému lesu. Nie. To neprichádzalo do úvahy. Vtedy som sa pozrela naľavo. Uvidela som ten istý obraz ako napravo. Teda takmer ten istý. Z tohto obrazu bolo cítiť niečo úplne iné. Bola to tiež múdrosť. Nebola však taká unavujúca, ťažká a starecká, ale naopak bolo z nej cítiť mladosť a ľahkosť. Akúsi detskú krásu. Zem tam bola plodná a plná živín. Stromy a kvety kvitli v plnom prúde, kamene takmer priesvitné sa akoby prechádzali po zelenej lúke a zvieratá... tie boli jednoducho nádherné. Plné krásy a radosti zo života. Všetko bolo tak nádherné.

Bez váhania som vyšla v ústrety tomuto malému raju. Prečo som ho len nevidela hneď? Raj ma začal pohlcovať svojou krásou. Pomaly som sa učila z toho, čo som videla. Dávala som si veci do súvisu a

žasla som nad nádherne dokonalým fungovaním toho všetkého. Začínala som chápať všetky tie okolité zákonitosti a snažila som sa im prispôbiť. Obdivovala som obrovské stromy, či bralá, malé mravce, či usmiate ľudí. Týmito krásami som prechádzala, snažiac sa ich pochopiť. Pripadalo mi to ako veľké nádherné divadlo. Tu sa však nič nemuselo hrať. Tu sa ani nič nehralo.

Prišla som až k veľkému bielemu domu. Bol postavený v starogréckom štýle, celý z bieleho mramoru, ktorý výškou naberal šedomodrý nádych. Zastala som úžasom pred týmto domom, vytvoreným akýmsi snom a pretrela som si oči. Keď som sa pozrela na svoje ruky, nepatrili žiadnej staršej žene. Boli mladé, svieže a silné. Objavila som vchod. Nebol tmavý ako tie, o ktorých som čítavala. Tento obrovský dom s vysokými múrmi nemal strechu, a tak do vnútorného priestoru prenikalo slnečné svetlo a dávalo mi tak na obdiv zeleň ukrytú vo svojich útrobach.

Vkročila som dnu, hľadiac tak pohľadom okolité stromy, trávu, kríky i zvieratá zvedavo na mňa hľadiace. Všetko naokolo bolo tak nádherné. Slnko a voda stekali po listoch, tráva štekľila podošvy a nádherné vône slobodného vzduchu vnikli do nosa a vyrábali tam rôzne prekvapenia. Jedna dúha sa stretávala s druhou, ako klenba chrámu, uši počúvali štebot, oči sledovali najfarebnejšie stvorenia vzduchu nad svojimi hlavami, koža cítila letný dážďik, v drobných kvapkách padajúci z neba. Stála som tam, obklopená všetkým a točila som sa, ochutnávajúc zmyslami všetko naokolo. Bolo to tak krásne.

Keď som sa zastavila, rozhliadla som sa. Na kraji všetkej tej rajskej nádhery stál pri stene stôl. Sklenený, malý okrúhly stôl s jednou nohou končiacou na zemi tromi malými nožičkami. Viedla k nemu cestička. Na stole stála malá fľaštička plná akejsi tekutiny. Na hrdle fľaše bol štítok, na ktorom bolo napísané: VYPI MA! Nerozmýšľala som a splnila som to, o čo ma nápis žiadal. Vypila som to. Veď čo také sa mi už len môže stať, pomyslela som si.

Keď som dopila, odrazu sa začali všetky veci okolo mňa zväčšovať. Tráva sa mi stávala džungľou. Cítila som sa byť strašne malá, keď som si uvedomila, že to nenarástlo okolie, ale ja som sa zmenšila. Bola som taká malá a vystrašená. Bála som sa, že na mňa zaútočí nejaký mravec a uhryzne ma svojimi veľkými zubami. Pozrela som sa na seba, či je to skutočnosť. Bola som menšia ako mravec. Ale aj oblečenie som mala iné. Zistila som, že som oblečená v modrobielych dievčenských šatách.

Ani som sa poriadne nespamätala, keď som pred sebou uvidela mravca. Ako som sa ho zľakla. Nevieam, či si ma vôbec všimol, lebo

som už utekala so svojím strachom smerom preč od neho, hľadajúc úkryt v okolí. Uvidela som pri stene veľký zvetraný kameň, plný štrbín a dier, možných úkrytov. Dobešla som k nemu a ukryla som sa do drobnej dierky. Oprela som sa chrbtom o jej koniec, dychčiac behom. Na únavu som nemyslela. Dávala som pozor na prítomnosť akýchkoľvek drobných tvorčekov. Rukou som pritom narazila na niečo guľaté. Keď som sa otočila, uvidela som dvere. Boli malé. Asi ako ja. Nie. Trochu nižšie, lebo som sa musela zohnúť. Podišla som k nim a vstúpila som dnu.

Ako som otvárala tieto dvere, otvárala sa predo mnou zvláštna rozprávková krajina. Miestami bola komixová, až šialená. Napríklad hneď oproti mne bol strom, na ktorom rástli ohňostrojoité rakety. Keď som dvere otvorila úplne, do niečoho na druhej strane buchli. Bola to nákova postavená na špici vysokej a strmej pyramídky umiestnenej tak, aby keď človek otvorí dvere, zvalil ju. Držala sa tam asi len silou vôle, takže ten dotyk dverí ju zhodil dolu. To, čo nasledovalo bola reťazová reakcia, na ktorú sa človek len udivene pozerá a nemôže sa ani pohnúť, aby to zastavil.

Nákova spadla na kraj naľavo umiestneného stola. Bol postavený na spôsob hojdačky a tiež bolo zvláštne, že sa dovtedy udržal v rovnováhe. Nákova na jeho kraj dorazila celou svojou znásobenou váhou a vyhodila do vzduchu želatínu, nachádzajúcu sa na druhej strane stola. Želatína letela vzduchom, nechávajúc stôl ďaleko za sebou. Namierila si to k stromu oproti mne. Dopadla tam do akejsi misky, ktorá prevážila vážky páky. Na druhej strane páky, oproti dlhému škrkátku, bola umiestnená ruka držiaca zápalku. Prirodzeným prevážením sa jej hlavička začínala trieť o drsnú plochu škrkátka. Chvilku sa pod zápalkou objavovali iba iskričky zohrievajúce síru na zápalku. Tá to však už nevydržala a vzbĺkla. Vystúpila hore a zapálila jednu z raketiek na tomto raketovom strome. Raketka bola namierená rovno na mňa.

Na nič som sa nezmohla. Len som na to hľadela a ústa som mala otvorené. Oči sledovali pohybujúce sa predmety a mozog sa len bezmocne čudoval. Raketka sa pomaly približovala a moje preberajúce sa uvažovanie velilo na ústup. Ako sa však približovala, uvedomila som si, že neletí priamo na mňa, ale nadomňa. Prečo? pozrela som sa hore a uvidela som nad sebou dômyselný mechanizmus. Stačilo, aby niečo narazilo do červenobieleho terča a rovno na mňa sa vyliala spŕška vody. Bolo však už príliš neskoro na to, aby som sa tomu vyhla.

Stalo sa však čosi neočakávané. Raketa náhle vybočila z dráhy. Pár stotín pred terčom sa zvrtila a zmenila kurz. Zamierila ku stromu,

ktorého konáre sa končili hrubými špicatými ostňami. Prekvapene som sa začala pomaly preberať zo všetkých tých rýchlo sa dejúcich vecí. Dodnes neviem prečo, ale rozbehla som sa k tomu stromu. Cítila som, že je to dôležité. Nehľadala som vtedy príčinu. Len som vedela, že tam musím ísť. V behu som zazrela, že pod jedným zo špicatých konárov stojí malý človečik. Chcela som na neho zakričať, upozorniť ho na blížiaci sa nebezpečenstvo, ale bolo už neskoro. Raketa narazila do konára nad ním, na čo sa on začudovane pozrel hore. Konár sa uvoľnil a celý sa na neho zrútil.

Keď som k nemu dobehla, uvidela som v jeho očiach akýsi záblesk. Bol to záblesk smrti, ktorý pomaly ale isto pohlcoval jeho trými poprebodávané telo. Keď ma zazrel, bolo vidieť, že zbiera všetky sily. Potom sa na mňa smutne zahľadel. Pozeral sa na mňa takým smutným pohľadom plným žiaľu a žiadosti, že som ho pobozkala na čelo. Najprv som ho chcela pobozkať na ústa, ale keď som sa priblížila k jeho tvári, pochopila som, že nemôžem. Pripadalo mi to ako bozkávať ženu. A ešte k tomu som k nemu cítila úctu.

“Úctu? Poznala si ho?” zasiahol jej do príbehu otázkou Marthol.

“Nie, jeho tvár som nepoznala. Neviem prečo, ale cítila som k nemu úctu. Možno mal predstavovať niekoho blízkeho. Neviem. No, ale dopoviem ti to ďalej. Po bozku na čelo naznačil tvárou, že to trochu zmiernilo jeho bolesť a pokúsil sa usmiať. Usmial sa. Usmial sa strašne prihlúplo, čo sa hodilo k jeho plackatej baretke. Tak hlúpo sa usmieval a jeho oči boli tak čisté. Tak úprimné. Zrazu oči stemneli a úsmev sa už ani nepohol. Smrť sa rozhodla zobrať si ho usmiateho.

Začali mi po lícach stekať slzy. Pripomínali sa mi všetky možné scény rozlúčenia. Najviac som si však spomínala na pristupené malé zvíeratko. Tiež zomrelo pre mňa. Ešte raz som sa pozrela na tvár usmiateho. Bol tak šťastný. Postavila som sa a zazrela som pri ňom zrolovaný papier. Zobrala som ho do rúk a pozrela sa na jeho obsah. Na moje zarmútenie tam bol náčrt tej pasce. Zabuchla som oči pred vlievajúcimi sa slzami a nechápavo som pokrútila hlavou. Začala som nad tým rozmýšľať. Ten alebo tá postavili pred dvere pascu? Ak áno, tak prečo? Pokúsilo sa ma to odstrašiť, privítať, popohnať, či si to spravilo len srandu? Celé mi to príliš liezlo hlavou na to, aby som to vtedy vylúštila.

Podišla som znovu k dverám a ako slušnosť káže, zamyslene som ich zatvorila. Vtedy zmizli. Už tam nebolo ani stopy po dverách. Všade naokolo sa to zmenilo na jablkový sad v plnom rozkvetu. Aj moje šaty boli zrazu červené. V ruke som pocítila košík a na hlave šatku. Tiež bola červená. Predo mnou sad tmavol a stával sa z neho tmavý les.

Začula som vedľa seba kovový zvuk. Vedľa mňa bol rytier v nádherne sa blyštiacej zbroji. Sedel na krásnom bielom koni, ktorý na mňa zvedavo hľadel. Rytier ku mne vystrel ruku a pomohol mi vysadnúť. Nič sa nepýtal, na nič neodpovedal. Cestu hustým tmavým lesom som ani nevnímala. Stále som rozmýšľala a trápila sa kvôli tým dvom úbohým stvoreniam. Pripadalo mi to ako dlhé hodiny horúceho plkania na cintoríne milých.

Akosi som sa zo smutných spomienok prebrala až na kraji skalnatého útesu, hľadajúceho k moru. Vzduchom prebiehali čiary príjemne voňajúceho chladného vetra a vlny sa vytrvalo pokúšali zakotviť na súši. Ich lesknúci sa slaný domov odrážal prechod vojsk oblakov. Tie občas prepustili drobnú bodku, ktorá sa časom zmenila na prímorského strážcu s krídlami. Okrem ich škrekotu sa v ušiach stále ozýval aj ten zvuk príboja. More bolo cítiť všade. V tráve zeme, na ktorej stál jeho biely kôň, vo vzduchu, či oblakoch, priateľoch večne pretekajúcich sa. Bolo v tom niečo veľmi krásne.

“Život je nádherný. Len treba vedieť žiť teraz. Ži teraz!” povedal tichým zamysleným hlasom rytier.

Tieto tri vety odohnali doterajšie chmáry a rozpúťali u mňa novú revolúciu v rozmýšľaní. Zamyslela som sa nad tým, či má rytier naozaj pravdu. Čo je cieľom života? Prečo vlastne žijeme? Pokračovali sme v ceste. Celú som ju strávila v takýchto a podobných otázkach. Držala som sa rytierových bokov, ale vôbec som ich necítila. Bola som tak zahĺbená do úvah nad životom a jeho zmyslom, že ani neviem, kadiaľ sme išli. Svet navôkol pre mňa neexistoval.

Viem len, že som sa ocitla v zrkadlovej sieni veľkého zámku. Tu ma rytier zosadil s tým, že ide dať napiť koňovi. Opustila som siete ťažkých úvah o živote a pozrela som sa do zrkadla pred sebou. Uvidela som malé špinavé dievčatko v špinavých šatách s mastnými vlasmi, ako vyplazuje jazyk s rozmazanou grimasou v tvári.

“Tieto zrkadlá ukazujú dušu a vzťah k životu toho, kto sa do nich pozrie. Ty ju máš dosť zanedbanú. Prestaň stále rozmýšľať. Neodvážuj sa však príliš. Hlavne vychutnávaj, vnímaj, pochop svet vôkol seba,” poučil ma vyleštený rytier a nasadol na koňa.

Jeho odraz v zrkadle bol rovnaký ako normálne. Myslela som si, že som pochopila. Nasadla som a išli sme ďalej. Cestou som sa starala o svoju dušu. Naberala som zážitky, sledovala zvieratá. Najviac ma uchvacovali ich súboje. Celý svet sa mi zastrel, keď som uvidela, ako líška chytila zajaca. Uvedomila som si, že vlastne aj ja som ten zajac. Všetko som videla vo vážnych farbách krutého života. Nevidela som lásku, šťastie až tak jasne, ako smrť, smútok a šedosť. Veselých,

priateľsky odviazaných dobrých ľudí som považovala za bláznov. Podvedome som si utvorila pevné zásady a zákony. Rytiera to ticho znervózňovalo, až ma jedného dňa zobral naspäť do zrkadlovej sieni.

“Pozri sa do zrkadla,” nervózne ukázal na zrkadlo. Uvidela som seba ako šedý, chladný kameň, rútiaci sa dolu kopcom a odstrkujúci všetko, čo odporovalo jeho, teda mojim zásadám.

“Chceš byť toto?” opýtal sa úprimne.

Nesúhlasne som potočila hlavou. Uvidela som, aká som vlastne bola. Chcela som vidieť skutočné farby, dala som si však snečné okuliare, chcela som počuť rady a skúsenosti, zaliala som si uši, chcela som vnímať svet, zastrela som si mozog súkonom písaných pravidiel, ktoré sa nemali písať, ale mala som ich mať vkorenené v sebe.

“Daj si dolu okuliare. Svet je bez nich nádherný,” poradil takým šťastným a optimizmus šíriacim hlasom, že som sa musela usmiať.

Išli sme znovu tou istou trasou a ja som naplno zapla svoje zmysly. Vtáčiky už neboli iba mnohoúčelovým doplnkom prírody, ale bol to článok veľkého prírodného cyklu, nádherne spievajúci a lietajúci. Vlci už neboli tou pažravou skupinou, ale príkladnými pánmi svojej slobody. Ryby už neznamenal iba večeru, ale aj poslov vody, tej štekliacej bohyně. Príroda sa stala mojim učiteľom, priateľom a milencom. Všetko som vnímala intenzívnejšie a hlbšie.

Keď som sa teraz držala rytiera, túžila som strhať z neho to brnenie, kvôli ktorému som mu nevidela ani do tváre. Aj tak som sa ho rada dotýkala. Cítila som niečo medzi mnou a ním. Bolo to hrejivé a nesmierne to uspokojovalo.

Prišli sme až k malej chalúpkke. Keď ma zložil, vytiahol z vaku na sedle lesný roh a zatrubil na ňom.

“Zbohom, budeme sa musieť rozlúčiť. Som veľmi rád, že si sa takto zmenila. Ostaň sebou,” lúčil sa.

“Nie, ja ťa nikam nepustím. Mám ťa príliš rada na to, aby som ťa nechala odísť naveky preč. Potrebujem ťa. Ostaň,” poprosila som ho úprimne detským hlasom.

“Dobre,” dal si dolu brnenie.

A vtedy som ťa spoznala. Ten rytier si bol ty. Celý ten čas. Z chalúčky vyšiel akýsi starec s dlhou bielou bradou a pozval nás dnu.

Odrazu sa však okamžite zatmelo a začalo pršať. V úplnej tme a tichu som sa bála. Videla som iba tmu. Zrazu sa mi pred očami zjavilo biele svetlo. Začala som k nemu kráčať. Myslela som, že to vy ste naši akési svetlo. Príjemne upokojujúce. Už som bola takmer na konci, keď ku mne podišiel ten starec, chytil ma za ruku a vyviedol ma z tmy, smerom preč od svetla.

Neviem ani ako a ocitla som sa vnútri tej chalúčky s tebou a s tým

starcom. Ten položil na stôl päť hráškov. Všetci traja sme sa na ne pozerali a oni sa začali vznášať. Tancovali dookola nad našimi hlavami. Potom pribrali ďalšie dva, takže ich bolo spolu sedem. Stále sa točili až z nich vyšľahla žiara. A vtedy som sa prebrala. Ešte som však na zlomok sekundy zazrela cez okno tých dvoch. Usmievavého panáčika v baretke a malé plyšové zvieratko. Boli v poriadku.

Ocitla som sa v mäkkej a zvláštne sa vlniacej posteli a okolo mňa sa radostne usmievali tí traja doktori, čo ma operovali. Aj ja som sa musela usmiať. Bola som strašne šťastná, že je všetko v poriadku. Vtedy si sa pomedzi nich predral ty a vyobjímal si ma.

Už vieš, čo je na tom sne zvláštne. A keď si mi potom povedal, že z pazúrov smrti ma vytrhol akýsi starec, hneď som vedela, že to nebol obyčajný sen. A ani obyčajný starec. Bol dokonca aj tu. Ešte sa s ním stretieme,” vyrozprávala mu celý svoj príbeh.

On len užasnuto počúval. Jeho tvár sa naplňala radosťou. Keď skončila, objal ju silnejšie snažiac sa jej tak vyjadriť to, ako ho to teší.

Pomaly sa postavili a zišli dolu schodmi. Potrebovali, aby im niekto odpovedal na pár otázok. Niekto, kto sedel pri pláži a snažil sa vytvoriť krajší život pre tých, čo mu verili.

Keď som sa prebral, zistil som, že v bezvedomí som nebol dlho. Bolo to zrejme len pár sekúnd, na ktoré si môj mozog zobral dovolenku. Nado mnou sa skláňala Galenia s mierne vystrašeným výrazom na tvári a zopár spolučakajúcich. V hlave som mal ešte dobrý zmätok, takže som musel párkrát žmurknúť, pokým som sa na nich usmial. Strach na jej tvári vystriedalo uspokojenie a mierne sa pousmiala. Úsmev sa rozniesol aj na ostatných.

Pozrel som sa smerom k drakovi. Ten sa práve vzniesol. Nie vlastnou, ale cudzou silou bol unášaný kamsi preč. Ľudia naokolo sa už rozchádzali a so spokojnými úsmevmi ďakovali. Nie nahlas, ale svojím vnútnom. Bolo to však cítiť až von. Tak mohli vyjadriť vďaka presnejšie ako slovami. A vedeli, že on túto nevyslovenú vďaka prijme radšej a skôr. S nechápavým výrazom som sa pozrel na Galeniu.

“To loew,” odpovedala mi hlasom, akým hovoríme o priateľovi, ktorého si vážime.

Pochopil som, prečo si ľudia loewa tak vážia a majú ho tak radi. Napriek všetkým tým ostatným povinnostiam si vždy našiel čas na to, aby im pomohol. Keď sa cítili bezradne obracali sa na neho.

Pomohla mi postaviť sa. Ešte stále som mal v hlave ozvenu zo zvukov navôkol, takže mi okolie pripadalo ako zahmlený sen. Vedel som však, že čerstvý vzduch to za chvíľu spraví a dostanem sa do života. Pozrel som sa smerom kde som naposledy videl letieť nehybné telo draka a s ďakovným úsmevom na tvári som zašepkal:

“Ďakujem loew,” poslal som mu myšlienku. Bolo mi jasné, že zmiernil môj pád, lebo inak by som pri spôsobe, akým som padal, už nežil.

“Pod'. Už by sme mali ísť, inak nás tma chyťí v lese a v našich lesoch to počas dlhej tmy nie je veľmi bezpečné,” povedala s iskričkami v očiach a podala mi batoh a zasunula meč do pošvy. Vyšli sme z mesta. Do druhého, ktoré bolo “blízko”, sme išli pešo. Vyšľapanou cestičkou.

Cesty. Sú ako vystúpenia. Keď ešte po nich nejdete, tešíte sa ne, keď ste pred ich začiatkom, premkne vás niečo, čo vám vraví, aby ste nešli a keď nimi idete, pripadajú vám strašne dlhé a ani ich poriadne nevnímate. Keď ich však prejdete, veľmi radi si na ne spomeniete.

S Galeniou sa išlo veľmi dobre. Spoločne sme zdieľali ticho námahy, keď sme kráčali do kopcov, či z nich a keď sme boli na stereotypnej rovine, rozprávali sme sa. Klúkatá cesta, režuca lesy, plynula. Stromy sa k nám skláňali, aby nám ponúkli, svoje listy ako slnečníky, potôčiky čisté ako krištál občas prichýlili aj smädnú vamu - štvornohé rýchle a plaché zvieratko, podobné srnke, či antilope. Chodník viedol neuveriteľnými miestami pokoja, ticha, rozľahlými lúkami, hustými tmavými lesmi, hlbokými dolinami, zelenými kopcami. Bol vysekaný v kamených bralách, i v chladných jaskyniach, kde okrem zimy a čirej bezodnej vody, boli vašimi spoločníkmi už len kvapky padajúce zo stalaktitov na stalagmity. Východ z nich bol ako narodenie sa. Cesta nás viedla najrozmanitejšími zákutiami, kde sa vystatovali mohutné vodopády, obrovské jazerá, sústavy tunelov vyvrátených do tých najtvrdších skál. Žasol som nad prírodou vytvorenými mostmi, ľuďmi vysekanými medzerami medzi skalami, dlhými mostmi, vybudovanými ešte za starých čias. Keď som sa pozeral zdola, videl som nad sebou obrovské diela a ja sám som sa cítil ako mravček. Keď som sa pozeral dolu, pripadal som si tak božsky veselo ako šťastná Galenia. Pripadal som si ako malé dieťa, ktoré skúma záhradu starých rodičov.

Cestou sme častokrát stretli množstvo zvierat, ktoré som nepoznal a iba som ich k čomusi porovnával. Dvakrát sme dokonca videli

drakov, trblietavých, a tak elegantných. Bolo to ako stretnutie s detstvom, či sen, v ktorom ste vnikli do krajiny rozprávok.

Čas plynul v neznámych sférach a Galenia prestala používať moje mierky času. Ani ona už poriadne nevedela, ako dlho sme na ceste. Občas nás prekvapila tma. Prichádzala ako tieň veľkého mraku a na určitý čas ovládala svetlo. Išli sme však ďalej, prebúdžajúc dovedy v ruksaku sa prevaľujúce baterky. Unavení sme si potom oddýchli v spacákoch. Častokrát sme prespávali iba v tieni, keďže tma nebola vždy vtedy, keď sme boli unavení. Lahýňajúc do spacáku som sa cítil, akoby som prešiel celý svet a keď som sa zobudil, objavoval som ho ďalej a ďalej. Tá nádhera mi natoľko naplnila srdce, že dnes, keď mám náhodou zlú náladu, stačí mi spomenúť si na moje cesty po prírode. Svet je nádherný, keď viete, ako sa naň pozerat'.

Keď sme sa zobudili, rolujúc si spacáky v tieni nejakého pre mňa neznámeho stromu, oznámila mi, že dnes sa dostaneme k niečomu, čo sa mi bude páčiť. Mal to byť Saadshov zámok. Krajina naokolo sa postupne zmenila na nízke kamenné vrchy, posypané zobúdzajúcou sa zeleňou a my sme boli občas vďačný bundám za ich nepremokavosť a kapucňu. Tu sa cesta pomaly menila a my sme po čase prechádzali pomedzi obrovské kamene vrazené neznámou silou do zeme. Boli zarazené pri ceste, ako keby chránili cestujúcich pred pohľadom za ne. Za nimi sa však už vypínala zeleň. Bolo to úžasné. Na šedosti, až trblietavosti skál za nimi, ležali ostrovčeky zelene so stromami skúšanými vetrom.

Cesta viedla stále dopredu, akoby nemala konca. Už ma to začínalo nudiť, keď moje uši niečo začuli a Galenii sa na tvári zjavil veselý úsmev. Bolo to hučanie. Alebo ako šumenie? Oboje dokopy. Ako keď hľadáte na rádiu stanicu a uprostred šumenia sa započúvate. Bola to voda. Pocítil som ju na tvári v drobných kvapkách. Ale cesta išla rovno. Prenasledoval som teda Galeniu, čakajúc kam pôjde. Išla rovno. Ale hukot silnel a vzduchom sa vznášalo stále viac kvapiek vody. Začala utekať. Začal som aj ja. Zastavila sa. Tam, kde sa zastavila, kameň nebol. Rýchlo som k nej dobehol. Uvidel som čosi nádherné.

Stál tam hrad. Bol nižšie ako my. Veľký, krvavočierny, čiastočne oblepený zeleňou machu. Stál na vysokej skale, vôkol ktorej bola bezodná priekopa. Do tejto priekopy, tieklo sedem vodopádov a prúdy ich vôd skákali dolu, dúfajúc, že niekedy dopadnú. Drobné kvapky sa vracali a maľovali dúhu. Stovky dúh. Človeku sa tieto dúhy lepili na tvár a osviežovali ho. Od okolia, ponad širokú bezodnú priekopu, ku ostrovu zámku, prechádzali tri dlhé mosty. Neboli celé povrazové. Podlahy boli z nejakého kovu, v jednom nezávanom

kuse. Veľmi pevného kovu. Len zábradlia boli spletené z hrubých a silných povrazov.

“Pod, ukážem ti zámok,” povedala šťastne a stupila na most.

Čakal som, že sa pošmykne, ale nič. Tiež som tam teda položil nohu. Najprv opatrne. Myslel som si, že sa kov podo mnou prehne a vydá ten nechutný zvuk. Nič. Išli sme dole, ku hradu. Je to čarovný pocit, keď idete dolu, akoby do samotného dna priekopy, pred vami rastie zámok, vôkol vás padajú množstvá vody a ich čiastočky sa vám zachytávajú na tvári, tvoria kvapky, ktoré vám pomaly stekajú po koži nižšie. Dýchal som zhlboka, ako na húsenkovej dráhe. Galenii chrbát predou mnou sa z týchto pocitov radoval. Otočila sa. Jej šťastie pomaly premáhalo môj úžas a otvorené ústa ukázali smiechom zuby. Áno, je pravda, už som si ich dávno neumýval, zabudli sme si totiž pastu. Zubný kaz mi však nehrozil, pretože keď som prišiel, nasadili mi proti nemu neviemčo, s tým, že už sa zubného kazu báť nemusím.

O chvíľu, po dlhej a nezabudnuteľnej ceste týmto tenkým mostom, sme už stáli pred jednou z troch obrovských brán. Boli otvorené. Teraz som si mohol zámok prezrieť zblízka. Bol hladký ako odliatok. Jeho povrch pokrývalo množstvo malých i veľkých sôch rôznych diablíkov, kostier a iných postáv sveta temna. Uvedomil som si, že tu vlastne žil zloduch, hoci pokrývka machu, ktorá občas až humorne dopĺňala výjavy, mŕtve zlo už dávno zakryla. Vstúpili sme dnu.

Bolo to veľké. Chlad sa tu miešal so všadeprítomnými kvapôčkami vody a nabíjal telo po ceste chladnou energiou. Obrovská sála, tiahnuca sa celým “prízemím”, bola tiež čierna. Podlaha sa smerom k stredu dvíhala do výšky, ku diere v strope. Tesne nad druhým poschodím sa končila plošina. To bola jediná cesta hore. Išli sme trochu ku stene, aby sme mali dost' dlhú dráhu a rozbehli sme sa. Pomaly sme stúpali hore a keď to už vyzeralo, že sa zošuchneme dolu, rýchlo sme sa chytili okrajov plošiny. Vďaka stále šlapúcim nohám a namáhaným rukám sme sa dostali hore. Z plošiny sme už len vystúpili na druhé poschodie.

Niečo bolo vôkol nás. Nejaká čierna okrúhla stena nás obopínala a jediný východ bol pred nami. Ako keby to bol výrez tohto kužeľa, ktorý nemal špic. Tadiaľto vnikal kúsok vonkajšieho svetla. Išlo aj odspodu, odkiaľ sme pred chvíľou vyliezli. Výrezom sme vyšli z kužeľa a začali sme si prezerat' “poschodie”. Bolo taktiež tmavé a obrovské. Steny boli okrúhle a podlaha sa ku nim dvíhala. Strácal sa tak medzi nimi rozdiel. Svetlo sem prichádzalo iba zhora. Všimol som si ešte, že v stenách sú diery. Boli v približne rovnakej výške. Diery do steny.

“Mogwe. Mogwe,” otočil som sa až na druhýkrát. Ešte stále som si zvykal na to ako ma volá. Galenia si však zvykla rýchlo.

Išiel som za ňou. Stála tam pri veľkou organe. Bol na opačnej strane kužela, oproti otvoru ktorým sme sa dostali dnu. Tri rady bielych kláves nad sebou tam čakali na úder.

“Vieš na tom hrať?” opýtal som sa jej s očakávaním. Záporne zavrtela hlavou. V očiach mala zvedavosť. Potlačila klávesy v strednom rade. Ozval sa hromový hlas organu. Zatriasol základmi, dušami a z dier v stenách povylietali vtáci.

“Skúsím teraz ja. Pár rokov som sa chodil na klavír.”

Pustila ma k tomu s radosťou a očakávaním. Prvé tóny sa mi veľmi nevydarili. Už som dávno nehral. A ešte k tomu všetky klávesy boli biele. Pomaly som sa však zorientoval. Spustil som začiatok Toccaty od Johanna Sebastiana Bacha. Akustika bola úžasná. Zvuk sa rozlieval, ozýval a počulo ho celé okolie. Triasol dušou, krajinou a hladil ju zároveň. Všetko plakalo a prosilo o krásno. Všetko počúvalo.

Pokračoval som. Z hudby sa stávalo kúzlo dúhy. Farbila čierne steny, pomáhala machu rásť, oživala a stávala sa živou hmotou. Zo zeleného hradu, obklopeného kúskami nekonečnej dúhy sa dlho ozývali tóny pomáhajúce rásť. A celé okolie nemo počúvalo.

Išli sme stále ďalej. Prichádzali sme práve na križovatku ciest, keď nám cestu skrížil kôň. Normálny pozemský kôň. Nádherný hnedák. Ťahal voz plný sena s tmavším mužom stredného veku. Mal na sebe to, čo ja. Bolo mi v tom už síce teplo, podnebie sa pomaly otepľovalo, ale nechcel som si dávať druhé oblečenie, kým nebude skutočne teplo.

“Ahojte, nechcete zviest’?” spýtal sa nás veselo.

“Áno,” s radosťou som privítal úľavu pre moje nohy. O chvíľu sme už sedeli vo voze.

“Prosím vás, je Qino ešte ďaleko?” spýtala sa ho Galenia.

“Dost’. Ale ak chcete, dám vám loď a ňou ste tam za chvíľu.”

“Ďakujeme vám veľmi pekne,” poďakovala sa mu radostne Galenia.

Na tejto planéte sa totiž slovo automaticky považuje za skutok a za dobrý skutok, treba poďakovať. Vyheganý sme došli k jeho chalupe. Býval v silnom drevenom zrube na veľkej lúke pri silnom a veľkom rodinnom strome. Pobudli sme u neho iba chvíľu. Za ňu som sa stihol dozvedieť, že kone sa k nim dostali zo Zeme a sú na planéte už udomácnené. Potom mi začal rozprávať o tom, aké sú to krásne zvieratá. Tam som sa naučil jazdiť na koni. Možno vďaka

pokojnosti a inteligencii koňa, ktorý ma pochopil a venoval sa mi tú chvíľu naplno.

O pár chvíľ sme už sedeli v plytkom, ale pevnom, stredne veľkom čine, potiahnutom vrstvou mäkkého plastu, so vzduchovými vankúšmi navrchu, ktoré zabraňovali prevráteniu sa na perejách.

“Veľa šťastia,” zaprial nám.

“Veľmi Vám ďakujeme,” poďakovali sme mu.

Odpichol nás od brehu a díval sa za nami, pokiaľ mohol. Ani som sa vtedy nedozvedel, ako sa volá. Ani on sa nepýtal. Načo?

Cítili sme, ako sa naša malá dobrodružná výprava v tomto podnebnom pásme chýli ku koncu. Rozbalili sme si jedlo, ktoré nám dal na cestu a začali sme ho jesť. Dovtedy sme jedli hlavne rastliny, ktoré Galenia poznala veľmi dobre a občas sme si niečo ulovili. Galeninými čarami. Keď sme dojedali, dostali sme sa k perejám. Búrlivé mykanie z boku na bok, špliechajúca voda a drobné vodopádiky sa nám snažili spríjemniť a rozosmiať posledné kúsky cesty. Darilo sa im to.

Pristáli sme v prístave v meste zastávky. Vyhádzali sme si na breh ruksaky a odviazali sme od prichytiek na dne meče. Nemuseli sme ich našťastie použiť. Nič nepríjemné nás cestou nestretlo. Bol to veľmi vydarený výlet.

Toto mesto bolo väčšie ako Kwarang. Išli sme do jedného domu, v ktorom nás s obrovským úsmevom na tvári privítal mladý muž svalnatej postavy. Zoznámil som sa s ním. Jeho priateľskosť si ma hneď získala. Jednoducho, títo ľudia sú všetci takí. Odprevadil nás hore.

Boli tu iba jednoizbovky. Vybral som si teda izbu a udomácnil som sa v nej. Keď som už ležal v posteli horeznak a tupo som hľadel do stropu, cítil som, že potrebujem niečo, čo ma uspí. Naľavo som našiel známy izbový počítač.

Oh, prepáč priateľ môj, že som ti neopísal presne ich zariadenie. Ja som kronikár pocitov a nie fotoaparát. Zatrpknutí by si mohli myslieť, že ide o obyčajných hlupákov a rojkov, ktorý nevedia ani vymeniť žiarovku. Ich technika bola však ďaleko vyspelejšia ako tá naša a využívali ju veľmi uvážene. Našli mágiu a dokázali ju využiť tak rozumne, že modernú techniku mohli takmer vytlačiť zo svojho života. Nedalo sa to však úplne. Niekedy sa jednoducho zachce pohovoriť si s niekým z druhej strany planéty, či dozvedieť sa niečo nové, niekedy sa každý potrebuje odviazať hudbou, či melodickými zvukmi, aké sa normálne nenachádzajú. Preto v každom dome, v

každej izbe bol akýsi nástenný počítač, ktorý tu bol na splnenie tvojich prianí. Trojrozmerný zvuk a hra vôní dokázali človeka ležiaceho v úplnej tme izby celkom ukládnúť a upokojiť.

V oknách bolo niečo ako tekuté kryštály a to dokázalo vytvoriť absolútnu tmú. Človek potom videl len malé zelené svetielko oznamujúce, že počítač je zapnutý a vnímal len nenápadné vône a nádherné tóny. Hudby jemné a prívetivé, tak oddychové, ako veľmi si človek oddýchnuť chcel. Tomu, kto odpočíval pri tvrdej hudbe ponúkol neobyčajne smutné príbehy podané nervóznymi nástrojmi. Vždy bola taká, akú ju človek chcel mať.

Ležal som tam v hudbou nasiaknutej tme, spôsobenej zatemnenými oknami a spokojne som zatvoril oči. Rozmýšľal som nad ničím. Hudba ma unášala a tma uspávala. Na hlave mi pristáli driemoty a začali sa po mne rozvaľovať ako oblaky po neviditeľnom skle oblohy. Celé telo sa mi absolútne uvoľnilo. Nemalo žiadne zábrany, a predsa sa nesnažilo o pohyby. Čerpalo ten skvelý nápoj oddychu. Tak skutočne nádherného a oživujúceho.

Moje posledné myšlienky patrili mne. Môjmu telu. Vedel som, že to bude nádherné prebudenie, ktoré mi na tvári vyčarí úsmev. Spal som. Pociťoval som, že toto je oddych. Skutočný oddych v krbe domáceho dreva. Tak potrebný.

Pomaly išli uličkou mesta a pozorovali prebúdžajúci sa večer. Ľudia povyliezali zo svojich zatienených skrýš. Úžľabiny svetla pomaly vymierali a ich sila bola dutá. Hľadali neznámeho muža na pláži. Toho, čo im otvoril a privítal ich. Našli ho pod jedným z mnohých pestrofarebných snečníkov, tak typických pre pláž.

Na svojich objemných kolenách mal notebook a zaujato pracoval. Až keď začul približujúci sa pohyb piesku pod ich nohami, zvedavo sa obzrel. S priateľským úsmevom im ponúkol lehátka nachádzajúce sa na oboch jeho stranách a otočených tak, aby sedeli sčasti oproti nemu. Sadli si. Zatvoril notebook a vložil ho do vedľa položenej bielej plátenej tašky. Pozrel sa na nich. Ticho zavetril.

“Cítiť z vás otázky,” pochopil ich. Prikývli s úsmevmi.

“Pokúsím sa vám teda teraz na ne odpovedať. Začnem od začiatku.” pozrel sa na nich s otázkou, či chcú počúvať nejaký príbeh. Boli však už započúvaní.

“Bolo to pred pár dňami, bolo neuveriteľne nádherné, keď sa odrazu zamračilo. Z čista-jasna. Nie celkom, len asi kilometer od pláže sa približne tak v šesťsto metrovej výške nad morom

zamračilo. Strhla sa tam búrka. Iba nad tým jedným miestom, v okruhu asi tak desiatich metrov. Šľahali odtiaľ blesky, hrmelo a oblaky sa snažili rozplaziť ďalej. Nedarilo sa im však.

Zrazu ich tmavý stred prepichol snečný lúč. Zatiaľ sme sa všetci, teda obyvatelia tohto mesta, zhýkli tu, pri okraji mora a udivene sme sa dívali na toto strašidelné divadielko. Postupne sa tenký lúč začal rozširovať, až nakoniec, keď dosiahol hrúbku statného kmeňa, ožiarujúco vstrelil do vody, sprevádzaný hromovým zadunením a tenkým piskotom. To nás vyplašilo. Všetkými mykol strach a mysliac si, že ide o ďalšiu potvoru, začali sme utekať do domovov. Žiara sa rýchlo preniesla do vody, ožiarila okolie a potom lúč zmizol. Za ním aj oblak.

Vyšiel som von s meračom rádioaktivity. Nehrozilo nebezpečenstvo ožiarenia. Bolo ticho ako predtým. Vyšiel som teda k pláži. Chvilu som tam len tak stál a skúmal okolie, cítiac približujúce sa zvedavé oči ostatných. Voda bola znovu pokojná, nebo znovu čisté. Ako keby sa nič nestalo.

Všimol som si však, že sa niečo popod vodu rúti rovno k brehu, presne tam, kde sme stáli my. Bolo to asi tak tridsať metrov od nás, keď sme sa odhodlali brániť so zbraňami, ktoré sme si už mimochodom doniesli z domov. Muži a ženy držali meče, pušky a rôzne ďalšie zbrane, niektoré ešte z obdobia vojny, mieriac tým na približujúceho sa nepriateľa.

Pomaly sa na hladine objavil vrch toho, čo plávalo k nám. Bolo to chlpaté a chlpy sa nechávali unášať prúdom odporujúcej vody. Všetko bolo napäté a čakalo. Dokonca aj večný vietor zabudol fúkať. Čas naokolo sa zastavil a všetko sa sústredilo len na jednu vec. Tvár toho, čo malo vyplávať z vody. Išlo akosi len o tú tvár. Ak bola tvár škaredá, či krvilačná, nezáležalo na tom tvorovi. Jednoducho mal nesprávnu tvár a to mohla byť jeho smrť. Akí sme však boli užasnutí, keď sme ju uvideli. Bol to človek. Starec s dlhými bielymi vlasmi, ktorých farba sa vo vlniacej sa vode rozpoznať nedala. Vyzeralo to, že stál, ale ako sa potom mohol tak rýchlo približovať?

Zložili sme zbrane, ale stále ich držiaci, čakali sme, pokým starec “dopláva” na súš. Keď sa pred nami objavil v plnej svojej výške, náš úžas dosiahol vrchol. Nielen to nás udivovalo, že bol úplne suchý, ale aj to, že sa vznášal asi tak desať centimetrov nad zemou, takže sme sa ne neho všetci pozerali tak trochu zdola. Pomaly začal klesať, až stál nohami na zemi tak ako my. Nádherné sa usmial. Na znak priateľstva nám podal ruku a prehovoril príjemným hlasom v našej reči:

“Budte mojimi priateľmi a ja budem priateľom vás.”

Cítili sme sa asi ako indiáni, keď sa po prvýkrát stretli s Kolumbusom a ešte ani nevedeli o tom, že sú indiánmi. Nedôverčivo som mu podal ruku, stále držiac zrak na jeho šedomodrých očiach. Jeho ústa sa znovu otvorili pohybujúc tak po pás siahajúcou bradou. Povedal:

“Dôverujte mi. Nič vám neurobím. Nemusíte sa ma báť.”

A tak nám neostávalo nič iné, ako pozvať ho ďalej. Po pár dní som sa prechádzal s týmto starcom po pláži. Rozprávali sme sa. Bol, alebo je, to nesmierne zaujímavý človek. Jeho názory sú tak nádherné a vedomosti tak bohaté, že som si pripadal, ako keby som sa rozprával s anjelom. Vtedy niekedy mi o vás povedal. Že prichádzate z veľkého mesta na kopcoch, že by ste sem mali prísť vtedy a vtedy a že vás mám vpustiť dnu. Nechápal som, odkiaľ vie, že sem prídete v ten dátum, ktorý on uviedol. Nevysvetlil mi to. Povedal mi len, že nech sa zbytočne netrápim a nestrachujem. Že ste vraj slušní, inteligentní mladí ľudia, ktorí budú spočiatku dosť vystrašení, ale neskôr pochopia, že ide o niečo viac ako len o prechádzku prírodou. Áno, presne tak to povedal. Takto odbočil od témy. Bol však veľmi milý a dobrý a toto bolo jedinýkrát, čo neodpovedal. Musí vás poznať veľmi dobre.” Pozrel sa na nich, čakajúc reakciu. Mimikou tváre a gestami rúk ho utvrdili v tom, že starca skutočne nepoznajú.

“Vo veľa veciach nám pomohol už v prvý týždeň. Či už svojimi vedomosťami alebo svojou osobnosťou a nápadmi, ktoré by som na neho nikdy nepovedal. Je to čarovný človek.

V istý deň ma poprosil o postavenie lode pre vás. Len tak, viete pri raňajkách vás poprosí o postavenie lode. Pozrel som sa neho prekvapene. Chýbalo niečo vyše týždňa, kedy ste mali prísť. Povedal, že nám pomôže. Neveril som veľmi, že sa to podarí. Tú loď sme postavili za týždeň. Postaviť takú dobrú, zložitú loď, za taký krátky čas, to som ešte nezažil. Potom ma ešte poprosil, či by som sa cez jeden zo starých vypustených satelitov skontaktoval s malinkou osadou na európskom kontinente. Niečo ako my,” ukázal rukou okolo seba. Milo pri rozprávaní gestikuloval. Rukami predvádzal a dotváral dej tým správnym spôsobom. Pri slove loď mu vždy oči zažiarili úžasom a priam detskou radosťou.

“Vraj si tiež vytvorili akýsi vlastný svet a v ňom si krásne spolunažívajú. Tam sa vraj máte plaviť. Tam vám vraj povedia, čo ďalej,” skončil dlhý monológ.

“A kde je tá loď?” opýtal sa započúvane Marthol. Ajsa bola ešte stále zadumaná, inak by túto otázku zrejme položila ona.

“Je skrytá v tamtej veľkej búde,” ukázal napravo na naozaj veľkú

drevenú budovu s veľkou kovovou strechou pieskového odtieňa. Bolo vidieť, že je to dobre postavená vysoká drevená stavba bez okien. Svetlo z vonka nemalo šancu dostať sa dnu, rovnako ako ani cudzia vlhkosť, či vzduch. Jej ledva viditeľné dvere smerovali k moru, akoby čakali na vhodnú chvíľu, aby mohli vypustiť na vodu svoje tajomstvo.

Ostalo ticho. Ajsa zaujatá znovu objavujúcou sa postavou starca a Marthol okolím. Prišli z mesta, kde platili tvrdé pravidlá obchodu, kde chlad a závisť hnali ľudí dopredu. Prišli z džungle, kde platia tvrdé pravidlá prežitia, ale kde boli doma a radi. Túlať sa ňou, sledovať ako sa mení, aká je, to splnilo ich túžby. Teraz, za jeden deň dorazili k pobrežiu, objavili sa v skrytom meste, dozvedeli sa o neznámom priateľovi. Bolo toho tak veľa.

Šumenie vln bez prestávky hladilo piesok pláže a on sa usmial. Bol rád, že znovu stretol takýchto ľudí. Rád stretával ľudí, krásnych dušou i telom.

Na zemi žijú anjeli. Žijú medzi ostatnými ľuďmi a na prvý pohľad vyzerajú ako obyčajní ľudia. Na druhý pohľad sa nám javia ako blázni. Keď sa im však človek lepšie prizrie, pochopí, že bláznami nie sú. Práveže sú veľmi múdri. Tým, čo robia, ako sa správajú, sa vlastne snažia navodiť u ľudí optimizmus. Snažia sa ukázať ľuďom, aký môže byť život nádherný, keď človek aspoň trochu chce. Títo ľudia sú jednoducho inakší. Nie sú ako tí v “starom meste”, z ktorého utiekli. Títo ľudia boli poučení. Boli to anjeli s usmiatymi tvármi.

Zobudil som sa. Bol som čerstvý ako rybička. Bol som pokojný a šťastný. Prvé, čo som urobil, bolo, že som sa usmial. Len tak. Hmatom som sa dostal k jednému z troch veľkých okien. Odtmavil som ho. Jednoducho, obyčajným dotykom ruky na sklo. Čakal som, že ma oslepí stále svietiace slnko. Videl som však tmú. Obyčajnú tmú, v ktorej má človek ten pocit nevýslovnej ničoty. Cíti sa osamelo, lebo nevidí. Rozmýšľa, či oslepol. Poddáva sa tichému šialenstvu zo straty farieb a pohybu. Nedokáže rozprávať. Slepó hmatá po nejakých drevených, teplých a príjemne známych predmetoch. Uvedomuje si, aký je drobný a zraniteľný. Práve vtedy sa však človeku najviac otvárajú ostatné rozmary. Keď sa jednoducho bojí a zmiešavajú sa u neho inštinkty bublajúce niekde hlboko vnútri. Môže si uvedomiť, že nie je veľmi odlišný od zvierat. Vtedy človek vníma ostatnými zmyslami aj najjemnejšie dotyky okolia. Nie je už len ten priemerný tvor, ktorý vníma len normálne veci. Vtedy vníma pravdu.

Pomaly som sa upokojil. Pochopil som, že vonku je tiež tma. Všimol som si totiž pár svetiel v mestečku. Lahko sa mihotali, tvoriac tak malé vzbury svetla v tme. Bola to tma planétiok obiehajúcich okolo jedného zo slnc. Podľa zeleného svetielka som našiel počítač. Verný sluha tam čakal na príkazy. Požiadal som ho o mapu tejto oblasti aj s mojou polohou. Potvrdila sa mi moja hypotéza o príčine tmy. Bolo to zoskupenie menších planét. Ostrovný pól už nebol až tak ďaleko ako predtým. Stále to však bolo ďaleko. O dva dni sme mali vyraziť ďalej. Nevedel som však, či pôjde s nami on - Wid.

Otvoril som dvere a zišiel som dolu po tmavých schodoch osvetlených len slabým chodbovým svetlom, nevinne uväzneným v akejsi sklenenej guli. Steny sa stávali čistými a jednoliatymi plochami s čiernymi pásmi a schody sa premieňali na skalnaté bralo. Zábradlie bolo ledva vidieť. Zišiel som dolu po schodoch a potom von. Nechcel som, aby ma ktokoľvek videl. Chcel som byť sám. Prechádzať sa sčasti opusteným mestom s rukami vo vreckách a počúvať tie nádherné zvuky noci. Prechádzal som neznámymi a známymi uličkami, nevnímajúc ich účel. Vnímam som iba ich krásu v tej tme sčasti osvetlenej hviezdami a odrazmi svetla od krúžiacich planétiok. Veľké množstvo drobných i väčších, neúplne osvetlených mesiacov. Voda sa zrážala a bolo ju cítiť vo vzduchu. Rastliny s radosťou prijímali tento oddych a chladnú vlahu. Tento kúsok planéty sa práve ponoril do tmavého spánku, o ktorom som nevedel, ako dlho bude trvať. Bolo to však niečo úžasné ponoriť sa do noci a oddať sa jej. Nemysliet' na nič iné. Len ju vnímať všetkými zmyslami. Noc a tú jej tajuplnú slepú dravosť. Noc, to bol ten čas, kedy človek skutočne cítil slobodu. Čo bolo krajšie a slobodnejšie, ako pozerat' sa na hviezdami posiate nebo a hľadať na ňom tú svoju?

Všade bolo prirodzené ticho. Nedá sa povedať, že by v meste všetko spalo. Potulkami mestom som videl pár ľudí, ktorí sa tiež zamyslene prechádzali. Každý z nich sa nocou obohacoval. Každý ju cítil tou tajomnosťou, akou ju istotne cítiš aj ty. K noci, tomu tieňu nekonečna sa môže človek chovať dvojako. Buď sa jej bojí alebo ju miluje. Ignorovať sa nedá, lepšie povedané inteligentný človek si k nej časom určite vytvorí vzťah. Zvykne hlavne uspať unavené telá, hoci na tejto planéte to už nebolo takou pravdou ako na Zemi. Noc môže byť nebezpečnou sokyňou, či dobrou priateľkou. Záleží len na človeku, ako sa rozhodne, že sa bude správať k tomuto živlu.

Prechádzaním som sa pomaly dostal až na okraj mesta. Otvorená hlavná a jediná mestská brána mi dokazovala, že keď ju prekročím, budem zodpovedný už len sám za seba. Nič ma už nebude chrániť. Prešiel som ju. Chcel som sa len pozrieť na spiaci les a pobudnúť v

ňom chvíľu. Zovrel som svoj meč, ktorý som mal na chrbte v koženom púzdre. Krv mi v žilách horela vzrušením a srdce čakalo na filmové prekvapenie. Zišiel som z cesty vedúcej k blízkeho mólu. Tráva tu začala stúpať. Zreteľne sa pripájala k lesu. Bolo z neho počuť množstvo tichých neznámych zvukov, ktoré naháňali po chrbte kocky ľadu. Mozog sa mi snažil vysvetliť, čo tie zvuky vydáva, ale má to so mnou ťažké. Začal som pomaly vyťahovať meč. Nútili ma k tomu okolité zvuky, ktoré som s pribúdajúcimi krokmi vnímal citlivejšie. Napriek tomu, že som ich už predtým začul, skúšali účinne moje reflexy.

Zrazu som sa opýtal: čo to robím? Stojím tu vo vysokej mokrej tráve na okraji lesa pri meste, na inej planéte, s mečom v ruke a chystám sa vstúpiť do tajomstiev lesa, obávajúc sa jeho zvukov, ktoré som predtým ani riadne nevnímam. Spustil som napätú ruku s mečom dole k svojej pravej nohe a pomaly som začal kráčať do mesta. Pokojne som sa približoval k bráne. Tak trochu som sa tešil na svoju izbu.

Bol som pár metrov pred bránou, takmer už na ceste pred hradbami, keď som za sebou začul šuchot. Otočil som sa. Uvidel som chudého tvora akejsi bledej až priesvitnej pokožky, ako sa vznáša pár centimetrov nad zemou a vystiera ku mne svoje prsty. V pamäti sa mi vybavili prsty E.T.-ho. Vôbec mi to však v tej chvíli nebolo smiešne. Bolo to neznáme. Tá bytosť predomnou ma svojimi pomalými pohybmi ukludňovala, fascinovala a zároveň držala v strehu. Zovrel som svoj meč pevnejšie. Číre telo stvorenia, akejsi medúzovitej priesvitnosti vyžarovalo pokoj a úplnú vyrovnanosť. Pomaly som začal dvíhať ruku s mečom.

Nebo zrazu zaiskrilo. Blesk sa začal spúšťať smerom dolu. Mal zasiahnuť tvora stojaceho predo mnou. Avšak asi dva metre nad jeho hlavou, narazil blesk na neviditeľnú, no neprekonateľnú bariéru. Jeho iskry sa rozbili na povrchu tohoto štítu a skackali po ňom do svojho úplného vyhasnutia ako ohnivý dážď. To, čo malo byť obeťou sa pozrelo hore. Chvíľu sa jeho zrak upieral k nebu, ktoré bolo nad ním pred chvíľou také nepokojné.

Škodoradostne sa zaškeril na už vyhasnutý blesk a znovu sa zapozeral do mojich očí. Tvár oproti mne stojaceho tvora sa však zmenila. Grimasa na jeho veľkej hlave sa vytvarovala do príjemného úsmevu. Nevedno odkiaľ, na pravom pleci sa mu kovovo zablysla malá obľá skrinka. Pohyb jej skrytej hlavne sledoval pohyb jeho pohľadu. Bolo vidieť, že sa nechce zabávať. Ten milý, hypnoticky obľbujúci úsmev, ktorý tak smutne pripomínal obchodníka, mal stále na tvári. Začul som slabý stúpajúci piskot, vzdialene pripomínajúci

nabíjanie blesku fotoaparátu.

Vtedy som sa prebral. Vedel som, že musím, niečo robiť. Kolieska logiky sa začali premieňať na výkonný procesor a rýchlo ponúkali alternatívy. Vybral som si. Zlomkom sekundy som držal meč pevne v oboch rukách a naplocho som sa ním zahnal na hlaveň tvorovej zbrane. Moja reakcia ho prekvapila. Stihol iba reflexne vystreliť. To nemal. Lúč sa odrazil od lešteného kovu a prehrýzol sa do vnútra zbrane. Tá len zavrčala a začala horieť. Razom ju zahasila vytekajúca hmota.

Tráva nervózne šumela. Napätie sa stupňovalo. Čakal som reakciu. Jeho oči sa na mňa pokojne pozreli. Ich prekladom však boli vystrašené oči vláďára, čudujúceho sa nad nečakanou vzbúrou. Jeho chudé končatiny sa mi nenápadne pokúsili zabrániť v ďalšom pohybe. Nič však nez mohli. Mečom som po narazení na kaziacu sa zbraň sekol celou silou napravo. Nebol to veľmi premyslený ťah, ale vyšiel. Tvorovi, za bubienky drásajúceho pískavého škreku spadli na zem obe ruky odseknuté pod laktami. Ešte sa na zemi trochu pomrvili, akoby chceli zabrániť svojmu useknutiu a potom úplne skrehli a zmeraveli. Prestal vydávať ten odporný zvuk.

Jeho oči boli čím ďalej tým milšie. Človek by očakával maximálne zúrivosť grimasu, lenže jemu tvár zjemnela. Neexistujúce obočie sa zdvihlo zvieracou nevinnosťou a oči sa začali mihotať. Vôbec sa nezaujímal o svoje odpadnuté končatiny. Takmer sa na ne nepozrel. Iba si kýpte zložil vedľa tela a takto nevinne na mňa pozeral. Takto ma odzbrojil. Kvapkala mu z nich akási tekutina. Pomaly pristávala na tráve, rozhodávajúc ju tak rytmom žiaľu.

Okolím sa začínal preháňať vietor. Nebo noci sa začalo zastierať mrakmi ako v trikovom filme osemdesiatych rokov. Meč som mal takmer položený na pravom pleci a bol som pripravený na ďalší útok, ale zároveň vykoľajený. Nevedel som, čo robiť. Pripadal som si ako zlý ujo, ktorý ublížil nevinnému tvorovi. Meč mi dosadol na plece a začal som pomaly načahovať pomocnú ruku k tejto kalike. Čo si to urobil? - prehánalo sa mi hlavou a ja som len nechápavo hľadel na toho nevinného tvora. Bolo mi ľúto, čo som urobil a chcel som to napraviť. Túžil som mať moc a môcť posunúť čas späť. Vedel som, že som to mohol urobiť inak a asi aj lepšie. Tak veľmi som chcel, aby sa to nestalo. Tak som ľutoval toho tvora, že som takmer nezačul slabý zvuk. Ten istý, čo mi predtým zachránil život.

V okamihu som zazrel rovnakú zbraň na druhom pleci toho tvora. Začala vo mne bublať zlosť a besne som sa rozohnal mečom na tvora. Ako prvé meč zasiahol zbraň. Nestihla vystreliť. Vydala iba jemné zacvrčanie a spadla na zem. Rozmach bol natoľko silný, že

zasiahol aj krk môjho súpera. Meč sa ľahko prešvihol jeho zvláštnym telom. Ako som si všimol jeho ruky sa neuveriteľne rýchlo zregenerovali. Tá číra tekutina hustoty pudingu, čo mu z nich tak lenivo vytekala, začala sa zhmotňovať do podoby už odseknutých rúk. Za bezhlavé telo spadla hlava s krkom a kúskom pleca. Z tvora vytryskli prúdy "pudingu" a začali sa rozlievať za zbesneného revu odseknutej hlavy. Začalo pršať. Tvrdé kvapky dopadali na moje i súperovo telo. Zotrvačne stojaca kalika spadla dozadu, čím rozmliaždila kričiacu hlavu. Tenký, až pisklavý krik prestal. Zbesnený vietor začal rozháňať dážď po okolí. Kvapky udierali do tela silou projektilov. Blesky sa mihali nebom a mraky sa zbesene prevaľovali jeden cez druhý.

Snažil som sa ubrániť pred tvrdými kvapkami. Zazrel som približujúcu sa obrovskú kvapku. Už som stihol len zatvoriť oko. Celou svojou silou mi narazila do očného viečka. Na chvíľu sa mi vyjasnilo v tme zatvorených očí. Musel som si ho chytiť. Bolelo to. Taký istý úder som pocítil na druhom oku. Bol som chvíľkovo oslepený. Uši mi drancoval svištiaci vietor, hromy a dopadanie kvapiek do trávy. Všetko toto, ako aj stále údery kvapiek, ma vrhlo na kolená. Ešte som stihol zapichnúť pred seba meč a položiť si do predpažených rúk oslepenú tvár. Ovládla ma obrovská únava. Rozliehala sa mi telom ako uspávací prostriedok a hojďala ma tichou uspávkou. Už som zaspával, keď som začul zvláštne zvuky stroja a približujúce sa výkriky ľudí prichádzajúcich od mesta. To bolo posledné, čo som bol schopný zapamätať si. Viac si už nepamätám.

Boli už takmer pred veľkou budúťou, kde mala byť ospevovaná loď, keď sa milý stavec zastavil. Jeho tvár so zdvihnutým obočím jasne nasvedčovala, že sa niečo deje:

"Oh, ja som sa vám nepredstavil. Prepáčte mi to, ale som už starý," plesol sa dlaňou po čele. "Volám sa Pedro Belloterra," predstavil sa v miernom úklone a keď sa znovu narovnal na tvári sa mu zjavil ten výraz, ktorý jasne nasvedčoval, že teraz ho zaujímajú ich mená.

"Volám sa Marthol. Moje vlastné priezvisko nepoznám, a tak radšej hovorím len meno," predstavil sa počas úklonu hlavy, vyjadrujúceho úctu a úprimnosť, napriamujúcu priateľsky ruku.

"Jja, som Ajsha. Priezvisko nepoužívam," nečakala a podala mu ruku.

Trochu ho to prekvapilo, ale potom jej už pre Marthola pripravenú

ruku, podal aj on. Podal im ruku, nadobúdajúc tak priateľstvo. Vyčaril svojim úsmevom to isté kúzlo aj na tvárach Marthola a Ajshi. Mal tú krásnu schopnosť budiť v tvárach úsmevy priateľstva.

Zatváril sa zrazu vážne, keď si prehľadával vrecká na nohavičiach. Zrýchľoval tempo, pokiaľ jeho prsty na niečo nenarazili a tvár sa nevyjasnila z pochmúrneho hľadania. Z pravého vrecka vytiahol veľký kľúč. Víťazne ho ukázal a priblížil sa k veľkému zámku na obrovských drevených dverách "garáže". Kľúč sa pomaly vsunul do diery v zámku. Zapasoval tam. Jeho zložité drážky, zúbky jemne zahrkali kolíkmi vnútri masívneho rytiera, ktorý svojim mocným ramenom ochraňoval tak dôležitú vec, ukrytú vo vnútri. Rameno vyskočilo a Pedro vytiahol zámok. Dvojica nedočkavou zvedavosťou ani nedýchala. Chytil dvere za držiak umiestnený hneď pod zámkom. Marthol urobil to isté, na čo mu Pedro odpovedal šibalským prikývnutím. Vtedy obaja začali naraz otvárať obrovské vráta, prelievajúc nimi tak vzduch zvnútra von a naopak. Mohutné dvere začali pomaly odhaľovať svoje tajomstvo.

Spočiatku bolo vidieť iba tmú. Vôňa usadeného vzduchu štekľila nos a rozšírené zreničky sa pokúšali rozlíšiť aspoň nejaké obrisy. Pustili dvere nech sa naďalej zotrvačne otvárajú a ponorili sa do tmy. Ich tváre ako prvé pocítili chlad tohoto miesta. Nie vlhký chlad. Ale akurát suchú, studenú tmú, uchovávajúcú veci v takom stave, v akom boli zanechané. Oči si pomaly privykali na tmú. Uvideli provu lode. Postupne sa im odhaľovali aj ostatné vnady tejto silnej a pevnej krásy. Nebola to žiadna škrupinka. Bola to dosť veľká loď s jedným sťažňom. Jej plachty boli stiahnuté a zložené. Zložitý plachtový systém jej zaručoval dostatočnú rýchlosť pri akomkoľvek smere vetra. Pani loď.

"Je to niečo na spôsob pretekárskej námornej jachty, ale nájdete v nej aj luxus, priestor a stabilitu ropného tankera," povedal ohromeným hlasom, hľadiac loď po trupe.

Marthol a Ajsha sa rozdelili. S úžasom si ju prezerali.

"Nádherne," zaznelo z Ajshiných pootvorených úst.

Marthol sa na zvukový prejav nezmohol. Iba tam stál pri lodi s otvorenými ústami.

Prvé, čo ich obidvoch napadlo, keď sa prebrali z eufórie úžasu, bolo dotknúť sa toho zázraku. Najprv len opatrne. Prvý dotyk bol ako výmena energií. Elektrizujúci a objavný. Fascinácia materiálom i zvláštne jemnou drsnosťou súrila ich ruky k hladkaniu tejto plochy. Dotýkali sa jej častí a vsakovali do seba jej nádhernú vôňu. Boli užasnutí jej jednoduchými a predsa účelovými tvarmi.

"Je to neveriteľná loď. Vidíte pred sebou zázrak. Možno sa vám

moje reči zdajú byť zveličené, ale pre mňa, "starého morského vlka", je to niečo užasné. Bol som v siedmom nebi, keď som videl, ako sa pomaly rodí."

Chvíľu ich ticho sledoval, ako sa s ňou oboznamujú. Ten starý pán mal pravdu, keď mu ich opisoval. Až keď sa na neho pozreli, prekvapene čakajúc, prečo nerozpráva, pokračoval.

"Začalo sa to asi tak, že ten pán ma poprosil o nejaké plány lodí, dostatočne veľkých, ktoré by dokázali odolať dlhej ceste bez zastávok. Zopár som mu ich doniesol. Vtedy na celý deň zmizol. Dost' nás to vyplašilo, to vám poviem, ale o to väčší som bol prekvapený, keď sa zjavil s plánmi navyše a s hromadou neznámych materiálov a polotovarov v obrovských krabiciach. Na plánoch bolo aj ich presné udanie a spôsob spracovania. Museli sme bleskovo prerobiť naše laboratóriá a časť preniesť do exteriérov, lebo ich vybavenie a veľkosť boli na tieto materiály nedostačujúce. Neviem odkiaľ vedel, že máme laboratóriá. Pomohol nám v nich však vyvinúť veľké množstvo nových materiálov. Hlavne tam nám bol veľkým učiteľom," začal. Hovoril pomaly a fascinovane. Na chvíľku sa odmlčal, zatiaľ čo oni dvaja ešte pohládzali tvary lode.

"Mali sme tu v piesku na pláži, bolo to ráno, rozložené tie obrovské drevené krabice, v ktorých to bolo všetko uložené a nemali sme sa ani kam poriadne pozrieť. Táto loď je vďaka svojim materiálom nerozbitná a nepotopiteľná. Je to niečo ako kombinácia dobrých vlastností lodí. A pozrite sa na ten sťažň," ukázal smerom hore. Zjavne rád hovoril o tejto lodi a o tom, ako bola vyrobená.

Všetky zraky sa pozvoľna dvíhali hore. V celej tejto garáži bol "vidieť" akýsi zvláštny vzduch. Vzduch starých podkrovi, kde človek spomína, objavuje a hlavne žasne. To miesto starých rodičov, kde sa čas zastavil.

"Na ten nám doniesol špeciálnu látku, ktorú sme zliali s tou najlepšou oceľou, akú sa nám podarilo vyrobiť. Bolo to ako davová scéna z filmov, kde sa všetci snažia urobiť svoju časť zázraku čo najlepšie." Poslednú vetu povedal tajuplne a trochu aj obdivne.

Marthol užasnuto sledoval trup lode, stále znovu a znovu ho hladil, prechádzajúc k čelu lode. Povrch tvorili akési drobné zúbky ohnuté smerom k prave. Nebolo ich ani poriadne vidieť. Človek ich ledva cítil pri hladení týmto smerom. Avšak pri hladení smerom ku korme mal človek pocit, akoby trel mačací jazyk.

"Z čoho je ten trup?" nedalo sa mu neopýtať.

"Je to úžasné, však? Na veľké odliate zliatinové telo, na ktoré nám priniesol formu, sme prizvárali úchytky a do nich sme vsadili dlhé vytvarované dosky. Na tento drevený obklad sme dali niečo

medzi náterom a fóliou. Poradil nám, ako to vyrobiť. Dal nám debnu čohosi, čo by mohlo pripomínať plastelínu a to sme po zmiešaní položili na jeden obrovský kus fólie, ktorá mala také zvláštne zloženie,” ukázal rukami veľkosť igelitu.

“Hneď sme to potom dali na loď. Spočiatku sme považovali za nemožné, aby sa takýto igelit udržal na holom dreve, ale keď sme cítili, ako začína lepiť, nechápavo sme ho tam prilepili. Obávali sme sa, že to stečie, ale stvrdo to do takýchto drobných zúbkov a výsledok, ako vidíš, je fascinujúci. No nebudem ťa zatažovať maličkosťami. Naši “vedci” ti to potom môžu niekedy pri kartách vysvetliť. Ani som sa nedozvedel, načo to vlastne je. Viete, nebola ešte spustená na vodu.”

Ajsha medzitým našla rebrík na boku lode, po ktorom sa dostala na palubu.

“Tu je toho. Poďte sem,” zakričala stojac pred dverami do podpalubia.

“Ako sa to riadi, keď to nemá kormidlo?” ozvala sa znovu.

“To vás naučí naša dvojica “námorníkov”. Dnes už nie, je dost neskoro, ale zajtra ráno budete pripravení už pred svitaním,” poznamenal s priateľskou iróniou položenou na spomienke námorníkov.

Pripomenul čas, a tak pozreli von. Bola takmer už tma a len vďaka prispôsobivosti očí, z lode ešte čo-to videli.

Ajsha zvedavo stiahla vstupné dvere a vošla do podpalubia. Vstúpila do absolútnej tmy plnej neznámych predmetov umiestnených na neznámych miestach.

“Kde je svetlo?” zakričala.

“Ako ho zapnem?” upresnila svoju požiadavku.

“Dvakrát tleskni,” odkričal jej Pedro.

“Nemali sme žiadne iné vypínače, a tak sme použili tieto. Myslím však, že aj tak nebudete svetlo často používať,” povedal už ticho Martholovi, ako kráčali ku rebríku na palubu.

“Však uvidíš.”

Tlesknutie rúk sčasti osvetlilo celú búdu.

“Jéj,” zaznelo detsky prekvapeným hlasom z podpalubia vyžarujúceho toto prenikavé svetlo, “Je to krásne.”

Keď pomohol Pedrovi vyliezť na palubu a dostali sa po schodíkoch cez stiahnuté dvere do podpalubia, obkľúčila ich krásna okolia. Oči ochutnávali farby, ktoré sa tak ľahostajne núkali. Silné svetlo z viacerých zdrojov osvetľovalo celý tento priestor jasom denného svetla. Pred nimi sa rozprestrela tráva, stromy, potôčik, nebo. Farby rána, tvar a umiestnenie nábytku, sa príjemne rozprávali s očami.

Naľavo bola sedačka v tvare pretiahnutého písmena C objímajúca približne trojmetrový stôl z tvrdého dreva. Farby boli sýte a v duši navodzovali pocit slobody. Sedačka bola nádherne trávovo zelená, len na oblých hranách (ak sa to tak dá nazvať) jemne prechádzala do sýtočervenej. Vyzerala ako kopec potiahnutý kobercom čerstvo zarosenej trávy prosiacej o to, aby sa v nej niekto cítil dobre. Celá sedačka bola pohodlná a už len dotyk prezradil, že jej tvrdosť bola perfektne vyvážená, aby netlačila, ale ani neuspávala. Keď si do nej človek sadol, cítil sa ako na pikniku, kdesi na konci jari a začiatku leta. V jej objatí sa nachádzal masívny, drevenohnedý stôl, rastúci tam ako strom, múdry a všetkopamätajúci si. Samotné jeho oblé tvary ho robili pevným a nepoddajným, ale vyžaroval z neho najmä úsmev a dôvera priateľského sluhu. Stál na jednej hrubej nohe, ktorá sa utvárala už pri oblých hranách a končila v jeho ťažisku. Farebné steny vôkol neho sa od vchodu prelievali sladkými prechodmi z hnedej do trocha modrej a odtiaľ do nádhernej zelenej, ktorá sa strácala oproti vchodu za mohutným stožiarovým stĺpom žltohnedej farby v ťažisku lode. Strop lode bol božsky modrý, s občasnými chumáčmi bielej.

V pravom rohu oproti sedačke sa ohýbala rohová kuchynská linka, ktorej farby prechádzali od hnedého drezu, až po modrý spodok dvierok, ktoré mali príchytky proti samovoľnému otvoreniu. Vrchné skrinky boli bleдохnedé a dávali pozor na množstvo kuchynskej techniky pod sebou. Stena pravej strany prechádzala takým istým farebným ladením ako ľavá až k rohovému baru. Farba barového pultu vychádzala z hnedej dlažby na zemi, pomaly sa strácajúc v bielom bruchu stredy. Drsná vrchná doska, pripravená na poháre bola celá hnedá a na okrajoch mala malé mantinely zabraňujúce sklznutiu pohára na zem. Pred pultom postávali dve barové stoličky so sedačkami, ktorých farebné kombinácie nápadne pripomínali škótske tartany neznámych klanov. Všetky sa ponad barový pult pozerali na veľký nástenný plazmový monitor. Pod ním bola na druhej strane pultu ďalšia barová stolička, šetriaca barmanove nohy. Celý pult sa začínal pri stene kormovom pravoboku podpalubia, pol metra od dverí a kopírujúc oblý roh sa končil trištvrte metra pred myslenou zákrutou k hnedomodrej stene. Napriek rôznofarebnosti, vnútro lode nepôsobilo krikľavo a neklalo oči. Jemnými hrami odtieňov a farieb, tvorili sa farby krajín prírody. Tak krásne.

“Tak naľavo,” vytrhol ich z tichého úžasu, “je môj obľúbený stôl. Podľa mňa je čerešničkou na šľahačke tejto lode. Za mojich čias sa o takom niečom nepísalo ani vo fantastických rozprávkach.”

Podišli k stolu. Až teraz sa skutočne prejavila jeho mohutnosť.

“A teraz dávajte pozor,” zdvihol ukazovák. Jeho ruka sa približovala k stolu len veľmi pomaly.

“Keď stlačíte roh, je jedno ktorý, objaví sa ...,” potlačil silno jeden zo štyroch normálne vyzerajúcich hrubých rohov stola. Pred ich rozžarujúcimi sa očami sa objavila veľká guľa. Nehybne sa vznášala nad stolom. Marthol s Ajshou sa k nej priblížili a skúmali ju. Napriek tomu, že guľa žiarila, bolo vidieť len prostredie prichádzajúcej tmy konca zapadajúceho slnka. Ajsha sa načiahla, chcúc sa dotknúť. Jej ruka prešla prvotnou obavou z neznáma a už sa vnárala do hĺbky tejto zvláštnej gule.

Necítila nič. Očakávala mravenčenie, elektrické impulzy, teplo, alebo zatienenie obrazu gule. Bola pripravená na všetko, ale nie na nič. Teda takmer nič. Prúdila do nej akási zvláštna energia. Nie elektrická, ale osviežujúca. Ako pepermintová žuvačka. Odrazu sa jej aj okolité noc zdala svetlá. Bolo to úžasné. Uvidela, ako jej Marthol niečo ukazuje. Vytiahla rýchlo obavou ruku. Ukazoval na nejakú vec na stole. Boli to krátke a chudé tyčky, svietiace pár centimetrov nad povrchom stola, ktoré by predĺžením vytvorili pravouhlý kríž. Stred toho kríža by bol presne pod stredom gule. Uvidela, že po jej pravici je namiesto tenkej tyčky akási priestorová šípka, vytvorená vsunutím paličky do plášte kužeľa. Siahla po nej. Jej ruka ňou znovu prešla. Trochu ju to sklamarilo.

“Toto je jeho vynález,” zadívane skonštatoval. “Je to niečo ako čarovná guľa. Keď sa do nej pozriete vidíte všetko, ako keby ste boli loďou. Jednoducho, zozadu uvidíte provu, spredu kormu, a tak ďalej... Teraz je však noc, a tak nič nevidíme,” skončil výklad.

“Ozaj, táto šípka ukazuje, kde je prova v obraze gule. A aby sme nezabudli,” potlačil miesto pod guľbu.

Na všetkých štyroch stranách stola sa do jeho útrobov ponoril tenký obdĺžnikovitý kváder povrchu stola, zasunul sa napravo alebo hore (podľa polohy) pod susednú tenkú dosku stola a na prázdnom mieste sa objavil notebook s akousi vecou, ktorej tvar sa asi najviac podobal tvaru mušle.

“Pomocou týchto notebookov a mušiel môžete ovládať rôzne funkcie lode. To vás však naučia vaši sprievodcovia. Bude toho veľa, lebo majú iba jeden deň na vašu prípravu. Pozajtra by ste už mali ísť. Ukážem vám teda spáľňu a tam môžete dnes prespať. Poďte,” povedal a vybral sa smerom k žltohnedému stĺpu.

“Ozaj. Prosím, vypnite to. Tak isto, ako som to zapol,” odvetil na ešte nevyslovenú otázku. Guľa zmizla a notebooky sa ponorili do dreveného spánku. Prišiel k stĺpu.

“Ďalej musíte ísť sami. Ja sa neprepchám pomedzi stĺp a tú hlúpu

stenu,” usmial sa a tľapol si rukou po bruchu.

“Prečo to nespravili tak, aby ste mohli prejsť?” ozval sa konečne Marthol.

“Loď bola vyrobená presne podľa nákresov toho pána. Keď som sa ho pýtal, prečo tam spravil taký malý priestor, vybral sa so mnou na malú prechádzku po pláži. Tam mi povedal, že proti mne nemá nič, má nás všetkých veľmi rád a je hrdý na to, že sa mohol s nami stretnúť, len potrebuje mať pre vás čo najväčšie záruky a nechce, aby sa k vám niekto, hlavne niečo dostalo a nejako vám ublížilo. Že tým nemyslí mňa, ale zlom ľudí zabudnuté tvory, ktoré ešte nevedia, že vojna sa už dávno skončila. Takto nejako mi to povedal. Pochopil som aj, že pre čo najlepšiu stabilitu tam ten stožiar byť musí. Je dobré, keď si ľudia vysvetlia situáciu hneď, aspoň nevznikajú zbytočné nedorozumenia,” odpovedal, ale príliš dlho, lebo to už Ajsha stískala kľučku a Marthol za ňou sa pokúšal uvidieť čo najviac.

“Ach,” s úsmevom mávol rukou a odchádzajúc zakričal:

“Dobrá noc a zajtra ráno budete pripravení. Zajtra sa naučíte nielen riadiť loď, ale aj byť ako loď. Vidieť ako ona, cítiť ako ona. Až potom budete skutoční námorníci.” Keď zatváral hrubé dvere od podpalubia, otočil sa. Pozrel na nich.

“Dobrá noc a ďakujeme vám za všetko,” zakričali už z kajuty.

Usmial sa. Bol rád, že sú šťastní. Bol rád, že šťastní sú ľudia, o ktorých už vedel, že sú rozumní a dobrí. Rád robil ľudí šťastnými. Každé ďakujem bolo pre neho poctou. Každý dobrý človek bol pre neho priateľom.

Mama mi so smútkom v očiach kývala bielou vreckovkou na rozlúčku. Kývala z prahu svojho pekného dreveného domčeka postaveného vysoko v horách. Bála sa o mňa. Vedela, že ma už možno neuvidí. Aj napriek tomu mi však dovolila odísť. Ja som odchádzal a ona sa mi vzdávala. Bola čím ďalej, tým menšia a menšia, až som videl iba bodku. Aj tá nakoniec zmizla. Zmizol človek, ale veľký kus z neho som mal stále v sebe. Vtedy sa do tohto smutného okamihu vmiešalo niečo, čo tam nepatriło. Počul som ten zvuk. Boli to rôzne tóny striedajúce sa v takom poradí, že človeku naskakovala husia koža. Nie od strachu, ale od protivnosti toho zvuku.

Zobudilo ma to. Naokolo bola tma. Pocítil som, že ležím na chladnej zemi a vzduch je tu chladne vlhký, ako niekde pod zemou. Ocenil som, že som si nechal oblečenie, ktoré som mal od príchodu na seba,

lebo len vďaka nemu som na tele chlad nepocítoval. Vzduch mi chladil tvár a aj ruky som si musel strčiť do rukávov. Chytil som si čelo. Moja hlava bola ako bubon a vzdialené kvapkanie vody sa v nej ozývalo jaskynnou ozvenou. Ten zvuk, ktorý ma zobudil, tu bol stále. Drásal nervy a vzbudzoval strach. Miešal sa s kvapkaním a akoby sa približoval. Už som ho počul takmer pred sebou.

Chcel som ho zastaviť. Odporný zvuk. Rozháňal som sa rukami, snažiac sa nahmatať niečo. Nič som nenašiel. Pokúsil som sa postaviť. Keď sa mi to s námahou podarilo, s rukami natiahnutými dopredu som sa pokúsil objavovať tmu. Spravil som dopredu iba pár krokov, keď mi do tváre zasvietilo biele svetlo. Po predchádzajúcej tme pôsobilo oslepujúco. Klalo oči a človeka znehybňovalo. Rukami som sa snažil zmierniť jeho dopad a pomôcť žmúriacim očiam prispôsobiť sa.

Po chvíli si už oči trochu zvykli na svetlo kráčajúce mi po tele, ale uši ešte stále drásali tie zvuky, ktoré už mimochodom s grádmí naberali určitý rytmus. Mozog už pochopil, že ten zvuk vychádza z veci predo mnou. Žmúril som, aby som videl aspoň niečo z môjho trýzniteľa. Vyzeralo to ako nejaký menší súdok, avšak nie v pravom zmysle slova. Bolo to iba takého tvaru. Každopádne to nemalo nohy. Nejakým spôsobom sa to držalo nad zemou a pravidelnou pomalosťou behalo po mne zväzkom lúčov svojho silnobieleho svetla. Nemám vo zvyku ľakať sa len tak niečoho, a tak som vykročil do jeho svetla. Vec predo mnou chvíľu prekvapene stála, a keď sa spamätala začala ustupovať. Jej zvuky sa zmenili na harmonickú melódiu a príjemný rytmus sa opakoval, čím ďalej, tým intenzívnejšie a rýchlejšie vzhľadom na jeho pohyb dozadu. Až po pár sekundách som si uvedomil, že je to pravdepodobne volanie o pomoc. Zastal som.

Zrazu sa hore, naľavo odo mňa, prerylo za silného prasknutia dreva dovnútra svetlo. Kúsky bývalej steny vyrazené veľkou silou padali dole a ráňali sa o doteraz neviditeľné výčnelky skál. Kusy roztrhaných dosiek spadli na zem. Inštinktívne som spustil oči z tej veci predo mnou a pozrel som sa hore, trochu pohnúc trup tým smerom. Doteraz rozmýšľam, či som to mal, či nemal urobiť, či to moje správanie náhodou nespôsobilo rozhorčenie toho "súdka", lebo vzápätí som zacítil, ako mi popred natiahnutý krk niečo preletelo. V tom momente som hneď vedel, že to niečo po mne vystrelila tá vec. Môj mozog zlostne vypol akúkoľvek logiku a naštartoval pudy. Hneď z otočky som kopol asi tak do stredu súdka. Moja mäkká, nepremokavá topánka pri dotyku objala kovové telo môjho strážcu a odovzdala mu poskytnutú silu. Úder ho odhodil dozadu a plesol s ním

o stenu pár metrov za ním. Niečo v ňom zacvrčalo a začalo horieť. Pomaly sa mu oheň darilo uhasiť akousi penou vyvierajúcou z jeho vnútra, keď ho zasiahol žiariaci disk. Nepreržitá melódia stíchla. Kotúč vnikol do neho a roztrhal ho na kusy. Ani som si nestihol všimnúť, ako vlastne skutočne vyzeral.

Prekvapene som zdvihol ruku, aby som si chránil tvár pred prípadnými kúskami. Keď som si ju odokryl, uvidel som kúsok porozhadzované naokolo. Cítil som ale aj smrad zhorených bielkovín. Pozrel som sa na strelca. Stál tam hore, za otvorom v stene, ktorý pred chvíľou prebúral. Vyzeral ako ten, čo som ho nasekal na kraji lesa, avšak veľké oči mu žiarili tajomným slabým odtieňom tyrkysovej. Na pleci mal tú vec, ktorú mal aj jeho viacdielny predchodca. Chýbal mi meč. Po zhodnotení jeho vlastností na tom tvorovi pred lesom, si asi uvedomili, že by som bol pre nich nebezpečný s tou vecou v ruke. Začul som známy hlas nabíjania sa. Na zem som sa hodil v poslednej chvíli. Cez moju bývalú hrud' preletel rovnaký disk a rozrýpal vzdialenú stenu za prskavkového osvetlenia a zvuku padajúcich čiastočiek. Popritom nebolo počuť žiadny zvuk letiacej strely.

Rozmýšľal som, čo robiť. Padlo rozhodnutie. Rozbehol som sa oproti strelcovi. Na jeho tvári nebola ani známka prekvapenia. Iba sa ozval príjemný tlmený tón. Trval asi dve sekundy. Bežal som oproti nemu, pokým som po tom tóne nezačul nabíjanie sa. Vtedy som zakľučkoval a skočil na zem. Tentokrát za mňa uderil silnomodrá disk, ktorý ale nerozryl dlažbu, ale odrazil sa od nej. Začal tak svoju šialenú cestu po okolitých stenách. Chvíľu som trpel strachom z tej veci, ležiac na chladnej zemi. Ak by som tam ostal ležať, skôr či neskôr by si ma našiel.

Teraz alebo nikdy - pomyslel som si a rozbehol som sa ku už zjavným obrysom schodov vedúcich hore na povrch. Boli vytesané do steny. Začínali vľavo na úrovni zeme a pokračovali asi tak do polovice svojej výšky. Tam sa lomili a v protismere pokračovali hore k diere svetla, v ktorej stál strelec. Počas behu som sa neustále obzeral dozadu, za rýchlosť naberajúcim diskom odrazu, ktorý svojou istou, teraz už zelenou slepotou, pomaly skúmal celé tmavé podzemie. Bol som už pri schodoch a pomaly som sa začal približovať k strelcovi. Pomaly. Moje nohy už nebolo tak počuť ako pri behu. Schod za schodom, s pripraveným pohľadom, upretým kdesi hore, kde mal stáť. Cítil som, že už musí byť blízko.

Nabíjanie. Vrhol som sa na zem. Ruky mi chránili hlavu. Čakal som. Nič. Ale najvyšší tón nabíjania sa naďalej šíril vzduchom dusným od napätia. Večné kvapkanie odpočítavalo konflikt. Každou kvapkou sa

napätie zhustovalo. Počul som tlkot svojho srdca, ako i moje trpnuté dýchanie. Premiešané ticho ma ničilo. Pomaly som z hlavy zložil ruky a zdvihol som pohľad hore na schody. Stál tam. Jeho žiarivé oči sa na mňa uprene dívali a úzka hlaveň jeho zbrane mierila na moje čelo. Prežrel som. Vtedy som si bol istý, že je to môj koniec. Uvedomil som si, čo všetko sa tým skončí. Všetky moje sny posledných dní sa mali premeniť na popol rozhodový v tmavej skrýši kdesi pod zemou. Nechcel som pochovať svoje sny.

Začal som rozmýšľať. Mrzelo ma, že som si na svoju "prechádzku za mesto" nezobral aj nôž od kováča. A vtedy som si to uvedomil. Nevznášal sa. Stál tu predou mnou pevne na zemi. Moje ruky boli pri jeho nohách. Pozrel som na neho. Falošne, milým tónom mi niečo oznámil. Usmial som sa na neho.

V tom momente nemal čas na nejakú mimiku. Pevne som ho chytil za mäkké nohy a potiahol ich k sebe. Spadol nešikovne na zem, pričom jedna z jeho zbraní vystrelila. Zmizla v plafóne, no vôbec ho nepoškodila. Vrhol som sa na neho ako hladné zviera. Z celej sily som mu vrazil pästou medzi oči, uhýbajúc sa zacieľovaniu jeho dvoch nabíjajúcich sa kanónov. Úder bol taký silný, že ruka prelietavajúca jeho pudingovou hlavou narazila na schod. Zhnusene som ohrnul tvár a vytiahol som si ruku von. Druhou som zatiaľ chytil jednu z jeho zbraní a vytrhol som ju. Vystrelila poslednú ranu svojho života. Guľa veľkosti baseballovej loptičky vyletela smerom k stropu a roztrieštila ho. Obrovské kusy dosák sa začali uvoľňovať a padať. To som už o život bežal hore schodmi s jeho zbraňou v ruke, mieriac k východu. Na miesto, kde som pred chvíľou ležal na tom tvorovi, sa zvalilo množstvo dosiek a padajúca hlina.

Bol som konečne vonku. Okolité les šumel a slnko svietilo. Vonkajšie svetlo mi privrelo oči. Chvíľu som tam takto žmúriac stál a spamätával sa. Unavene som prešiel pár krokov. Len tak, dopredu. Moje oči si už privykli. Otriasol som si ruku od pudingového nánosu. Takmer číra hmota sa pomaly v hrčkách premiestnila na zem. Utriel som si ruku do trávy a postavil som sa. Až vtedy som si uvedomil jednu dôležitú vec. Tráva tu bola malá. Ledva vyše členkov. Popritom okolie obklopovali vysoké stromy. Bolo takmer nemožné, aby sa prirodzeným spôsobom vytvorilo na takomto mieste územie s nízkou trávou.

Začal som sa lepšie obzerať. Na mieste odkiaľ som vyšiel bol kopec. Zelený kopec s dierou naspodku. Uvedomil som si, že vlastne tade som pred chvíľou vyšiel. Tak teda vlastne ten výstrel prerazil drevený strop, ktorý na sebe držal vegetáciu aj so zeminou. Začul som praskanie, následný pád veľkej masy a pred mojimi očami sa

kopec prepadol. Bola to už len poloplná jama so sem-tam k nebu trčiacimi kusmi bývalého stropu. Uvažoval som, prečo by však také inteligentné bytosti stavali strop z dreva, keď boli na takej vysokej technickej úrovni. Žiadny ďalší kopec tu už nebol. Neisto som sa obzeral naokolo a čakal som. Nemal som kam ísť. Vedel som, že by tu nenechali iba jedného. A to ma znepokojovalo.

Odrazu na kraji lesa, pred mojimi očami, roztrhlo kmeň stromu. Rozlámalo ho na márne kusky a jeho triesky rozhádzalo po okolí. Koruna stromu začala pomaly padať. Už sú tu - vtedy som to vedel hneď. Kľučkujúco som sa rozbehol k najbližšej časti lesa. Počul som za sebou len rachotiace miesta zásahu a následné roztrieštenie ich častí. Narýchlo som sa obzrel. Všetci sa vznášali a zvuky nabíjania prezrádzali ich jasnú zaujatosť voči mojej osobe. Jeden z nich však letel akosi rýchlejšie. Ovela rýchlejšie, ako som ja utekal. Pomaly ma dobiehal a zvuk nabíjania išiel s ním. Strelba a ničenie neprestávali. Bolo to už len pár metrov, keď sa postavil predou mňa s úsmevom na tvári sa mu nabila zbraň.

Všimol som si niečo úžasné. Na hrudi (ak to tak môžem nazvať) mal pás istej mne veľmi známej kože. Bol to on, kto mal môj meč. Hodil som sa mu po nohách. Nebol však taký pomalý ako strelec v kopci. Stihol mi ublížiť. Mojm šťastím bolo, že ma nezasiahol priamo. Ja som však len držal jeho nohu a nevnímam som bolesť v lýtku. Rýchlo som ho priležal, ľahýnjúc si na jeho mäkké telo. Dostal som sa až k pošve meča. Zachytil som ju a z celej sily som potiahol. Koža prešla tvorovým telom a pudingová hmota mi ostriekala tvár. Postavil som sa a bežal som do lesa. V momente, keď som ušiel od pomaly sa regenerujúceho tela toho tvora, doletel na to miesto slabomodrý disk a roztrhal ho po okolí.

Krívajúc som sa dostal k prvému stromu, utierajúc si cestou tvár od tej hmoty. Len v lese som sa mohol zachrániť. Obzrel som sa. Dobiehali. Vbehol som dovnútra voňavého lesa. Ich strely zasahovali stromy, ktoré začali na nich padať. Začul som strašný smiech a potom výkrik. Bezhlavo som krívajúc utekal v ústrety hustným stromom. Asi zmenili taktiku, lebo sa mi popred oči mihol zelený disk, odrážajúci sa od stromov a hľadajúci mňa. Znovu som sa obzrel. Les sa hemžil takýmito diskmi, ktoré postupne prezerali les. Ich páni utekali za nimi a sledovali každý pohyb. Musel som utekať. Noha ma však strašne bolela. Čím ďalej som bežal, tým viac som v nej cítil cudziu prítomnosť niečoho.

Zrazu na les padla tma. Zrejme znova jedna z planétiok zastrela nebo. V tme svietiace disky vyzerali ako bludičky. Bolestivo som sa dostal k širokému stromu a oprel som sa oň chrbtom tak, aby ma

nemohli vidieť. Pokúšal som sa tlmiť svoj dych, vyčerpaný útekom. Chcel som si oddýchnuť, ale nemohol som.

Uvidel som záblesk nízko letiaceho disku. Chytil som sa rýchlo vetiev nado mnou a zdvihol som nohy. Disk pod nimi narazil do stromu a odrazil sa ďalej. Vydýchol som si. Pustil som sa konára, pričom mi noha spôsobila bolesti. Sadol a oprel som sa chrptom o kmeň. Rozhodol som sa čakať. Z pošvy som vytiahol meč a omámenými zmyslami som krvilačne pátral po nepriateľoch. Je strašné v takom šialenom krikú neznámych tvorov čakať na to, čo príde.

V tom čakaní som okrajovo zazrel v tme červené svetlo. Vyzeralo ako oči. Uistil som sa v tom, až keď sa prižmurili a potom znovu naplno otvorili. Začul som hrozný rev, ktorý zatriasol okolím, ale hlavne mnou. Nemohol som sa pohnúť. Kvôli nohe, avšak hlavne zo strachu. Odrazu som naokolo uvidel obrovské množstvo takýchto svetiel, ktoré sa nebezpečne približovali. Začul som hromové melódie mojich prenasledovateľov. Zrazu všetky červené oči vybehli. Skrčil som sa a pevne držiac meč som čakal, čo bude. Boli už predom mnou. Ťažko dupotali svojimi nohami a popri ich reve to bol druhý najstrašnejší zvuk. Silno som zatvoril oči. Báľ som sa najhoršieho.

Bežali ku mne. Kľučkovali pomedzi stromy a rozbesnene pachtili po niečom pod zub. Začal som sa triasť. Prvýkrát v mojom živote. Nevieť, čo ma to napadlo, že som meč vystrel pred seba. Avšak nie tak, aby sa naň napichli, ale tak, aby ho čo najlepšie videli. So zatvorenými očami som prosil. Nahlas som odriekaval prosbu v ich reči. Bolo to strašné.

Ocitol som sa uprostred dupotu a pocítil som párkrát šuchnutie sa niečoho. Otvoril som oči. Všetky tie strašné zvieratá ma obchádzali. Aj tie, čo bežali na mňa sa pri pohľade na môj meč odvrátili. Bolo to ako prúd valiacej sa rieky. Obtekali ma ako jedného z nich, ako balvan v rieke, ktorého sa voda dotknúť nesmie. Počul som len dupot, rev a ich dychčanie. Kdesi v dialke bolo počuť mojich doterajších prenasledovateľov. Zmes tých zvukov bola ako strašidelná hymna.

Začul som pred sebou fučanie. Bolo hlasnejšie. Pred mojím mečom niečo stálo a nedôverčivo si ma prezeralo. Jeho druhovia už prebehli, ale on tam stále stál a pozeral mi do očí. Videl som nejasne, ako vlastne vyzerá. Bol iný ako zvieratá naokolo. Nemal červené oči a nesvietili mu. Bol o trochu menší a nemal tú ich krátku srst, ktorú som ucítil, keď sa niektorí z nich o mňa v behu šuchol. Bolo to silné zviera, s obrovskou papuľou a širokými nozdrami. Vyzeralo to, ako kríženc býka a vlka. Aspoň sa mi to tak vtedy videlo. Hlavu to malo

sklonenú k môjmu meču. Akoby na mňa dávala pozor.

Uvidel som, ako k nemu letí zablúdený zelený disk. Zahnal som sa a zbytkom síl som ho rozsekol na polovicu. Na chvíľočku ožiaril celé okolie. Nič som nevidel. Naslepo som držal meč pred sebou. Začul som, ako sa zrazu tvor rozbehol a skočil. Myklo ma, keď som začul jeho rev, ako aj niečo čľapkajúce okolo, ako vrčí a čosi okolo seba trhá. Pomaly sa mi vracal zrak. Zvuky utíchli, znovu som zacítil jeho fučanie. Fučanie bojovníka po boji, znejúce teraz v absolútnom tichu. Zaregistroval som aj stovky žiariacich očí naokolo. Vrátili sa. Stále som ešte držal meč pred sebou. Vtedy všetky tie tvory naraz zavylí. Ten zvuk bol nesmierne mohutný a vyčerpávajúco dlhý. Keď stíchli, ešte hodnú chvíľu sa ozvena odrážala po okolí. Postupne sa oči začali vytrácať. Ostal len ten, komu som zachránil život pred diskom. Aj ten potichu zmizol.

Sedel som tam takto s mečom pred sebou ešte pár minút. Potom sa objavilo slnko. Sedel som tam a v mojej duši sa niečo menilo. Necítil som bolesť. Cítil som akúsi spoluúčasť na tom, čo sa tu stalo. Nevedel som to inak nazvať ako zázrak. Stal som sa svedkom niečoho, čo by mi nikto neuveril. Zároveň som bol plný aj akéhosi druhu vďaky. Ďakoval som tomu tvorovi, že mi takýmto spôsobom ukázal silu zvierat. Tú ich silu, ktorou liečia, tvoria úsmevy, nútia plakať, či radovať sa.

Pocítil som dotyk prírody. Postavil som sa a snažil som sa kráčať von. Noha mi krvácala a s krvou sa mi odplavovala sila. Obviazal som si ju koženou pošvou meča. Vzduch sa ani nestihol ochladiť. Aj tak však bolo sviežo. Sviežosť lesa mi dopadala na tvár ako chladný zábal. Ešte som si stihol všimnúť, že za stromom, o ktorý som bol opretý, bolo množstvo kúskov mojich nepriateľov. Uvedomil som si, že mi zachránil život. Vtedy ten čľapot... Po pár krokoch som s touto myšlienkou v duši padol na zem. Sadol som si. Oči sa mi zatvárali a svaly chabli. Pred očami sa mi tvoril biely závoj. Viac si pamätám len sny. Videl som v nich všetkých známych i neznámych priateľov, ako aj moju mamu. Bolo mi dobre. Príliš dobre.

Už keď vchádzali do kajuty, cítili, že dnes nebudú môcť zaspáť. Táto loď a všetko v nej i vôkol nej... Pôsobilo to. V celej lodi bola podlaha z ľahko-umývateľných hnedých dlaždíc pravej farby zeme. Oblé steny zeleňou pripomínali trávu, stromy a modrou jazerá a moria, ktoré sa jemne prelievali ako farby oka. A nakoniec modrý strop. Bolo to nebo samotné. Taká nádherná modrá.

Teraz už ležali v objatí, ako to mali vo zvyku. Celkom sa im tu páčilo. Bolo tu krásne. Najskôr si síce svojím oblečením pripadali ako Tarzani, ale za taký rušný deň na to človek zabudne. Ľudia tu nosili, čo sa im zachcelo. Všetko to boli jemné a vzdušné látky. Aj Pedrove nohavice. Žiarivo modré. Ako jeho staré oči, obklopené opálenou tvárou stredoameričana.

Marthol ju na chvíľu objal silnejšie. Pritisol ju k sebe, aby ju viac cítil. Ona mu to opätovala. Ich chabé odevy ležali vedľa posteľe a oni schovaní pod bielu plachtou sa pozerali jeden druhému do očí plných lásky a obdivu. Počúvali spoločne šum mora. Jeho vlny sa pohrávali s pobrežným pieskom a menili jeho bydlisko. Ich oči sa týmto zvukom postupne zatvárali a upokojovali ich vnútorne. Nakoniec ich spánok premohol a oni sa v očakávaní zaujímavého zajtrajška vznášali vo svojich snoch, plných volania veľrýb, smiechu delfínov a neprestajného škrekotu čajok. Voda, ten tajomný živel duniaceho ticha bol tu.

Zobudili sa do príjemného pohybu. Celá posteľ sa s nimi kolísala sem a tam, ako aj celá izba. Chvíľu nechápali, neskôr im však došlo, že loď je už na vlnách. Cítili, ako rýchlo sa plaví, poháňaná vetrom. Počuli jej čelo, ako pred sebou rozhrňa vodu. Rozospato si so škriepivými úsmevmi podelili veci a obliekli sa. Boli zvedaví, ako vyzerajú tí “národníci”, ktorí ich odrazili od brehu. Poloprebudene sa vycapkali z kajuty a prechádzali do včerajšej veľkej izby, keď začuli akýsi zvuk. Vôňa otočila ich hlavy smerom naľavo a popohnala ich. Keď prešli popri sťažňovom stĺpe uvideli nakrátko ostrihanú, asi tak sedemnástročnú červenovlásku s hnedozelenými očami. Usmiala sa na nich.

“Dobré ráno,” povedala im veselo. “Ako sme sa vyspali?”

Len jej prikývli. Boli príliš neprebudení a hladní na to, aby niečo hovorili, či nedajbože vypytovali sa. Všimli si, ako niečo varí, vlastne, cítili to už na chodbe.

“Raňajky,” ukázala na rozohriatu panvicu, na ktorej sa to všetko dialo.

“Pražnica so šampiňónmi. Všetko si dáte,” odpovedala im na ich otázku a so zatvorenými očami sa nadýchla vône.

Obaja rýchlo prikývli. Hlad im to prikazoval.

“Sadnite si tam,” poprosila ich myknutím hlavy k stolu, dozerajúc na jedlo. “Mardwin tu bude o chvíľu. Ešte je vonku a kontroluje, či je všetko v poriadku.”

Posadili sa a čakali. V žalúdku im bojoval hlad s nedočkavosťou a so zdravým rozumom. Boli schopní zjesť hocičo. A vôňa v nich túto

posadnutosť po jedle len zvyšovala. Pripadalo im to ako večnosť. To sa však už niesli raňajky. Keď sa plný tanier dotkol stola a do ich rúk sa dostali lyžice, vrhli sa na nevinné jedlo. Ani ich hostiteľka sa akosi nesnažila hrať úzkoprsú šľachticňu a s rovnakou chuťou sa pustila do jedla. Obsah ich tanierov sa však nezadržateľne zmenšoval a keď už skoro nemal čo ponúknuť, zjavil sa Mardwin. Mladý chlapec okolo šestnásť, zjavne severského pôvodu, s blond vlasmi.

“Zdravím,” pozdravil ich s úsmevom, patriacim ich pôžitkárskemu napchávaniu sa. Len mu prikývli. Posadil sa teda ku svojej porcii a pustil sa do nej tiež. Keď dojedli a každý jeden odniesli riady do kovového umývadla, posadili sa k stolu.

“Dobre, tak zničme vedomostné bariéry. Ja som Mardwin a toto je Suzy. Pomôžeme vám prepraviť/preplaviť sa do cieľa, teda obce, ako je naša. Spojili sme sa s ňou a už nás tam očakávajú. Mimochodom, volá sa Skeom. Cestou vás oboznámime s riadením lode, s jej prípadnou opravou, navigáciou, ale hlavne budeme vám robiť spoločnosť. To je, myslím, všetko. Nie?” pozrel sa spýtavo Suzy. Ona mu na to len nevedomky mykla plecami.

“Ja som Marthol a toto je Ajsha,” predstavil ich. “Prečo sme vyrazili už dnes? Pedro nám hovoril, že dnes nás naučíte narábať s loďou a až zajtra vyplávame,” opýtal sa.

“Ó, áno. Viete, keď mesto zaspalo, teda aj vy, Pedro ešte ako zvyčajne, sedel so svojou malou skupinkou a pri kartách rozoberali zvyčajné otázky, keď k nim z ničoho nič prišiel ten starec. On má taký zaujímavý zvyk. A tak si k nim sadol a so všetkou dôležitosťou im začal rozprávať, že ich prosí, aby ste vyrazili čo najskôr. Predstavte si, že nás pár hodín pred východom slnka zobudili a poslali na vodu. Takto to je. Teda aspoň takto mi to Pedro vyrozprával. Ak chcete vedieť viac, môžeme sa s ním spojiť,” povedal Mardwin.

“No, áno. Radi by sme sa rozlúčili a poďakovali,” povedala Ajsha.

“Dobre,” povedala Suzy a potlačila roh a stred stola. Objavili sa guľa, čierne obaly prenosných počítačov a tie záhadné “mušle” tajomne šedomodrej farby. Posadili sa každý k jednému z notebookov. Po otvorení bol ich monitor sekundu tmavý, potom sa na ňom pomaly, akoby z temnoty vynorila ich loď v trojrozmernom obraze s dvomi ikonami na stranách obrazovky, čakajúca na povely. Za okrajmi čiernych počítačov žiarila čarovná guľa, ktorá sa s tmavosťou spájať nedala. Žiarila všetkými farbami mora, odrazmi slnka a pohľadmi lode. Človek sa pri pozieraní do nej cítil ako loď.

“Tak, toto je rozum našej lode,” hrdo predstavil Mardwin tento súbor elektroniky.

“Inak, mimochodom, nemusíte sa báť, všetko vybavenie na lodi je vodotesné a prípadná voda tu má vybudované odtoky. Pohodne a bez obáv sa teda bude môcť pracovať aj s mokrymi rukami. Myslím, že sa v elektronike vyznáte, takže...,” poučila ich Suzy.

Mardwin začal behať prstami po monitore, až sa im všetkým zjavila na monitoroch tvár starej Berty, ich hostiteľky.

“Ahojte, čo si želáte?” ozvala sa do ich prekvapených tvárí.

“Zavolaj nám, prosím ťa, Pedra a ...”

“A čo ešte?” opýtala sa.

“Daj nám ochutnať z tých tvojich prihorených raňajok,” usmial sa na ňu Mardwin.

Berta sa v momente otočila a rýchlo sa stratila v akejsi vedľajšej izbe. Človek by o nej nepovedal, že dokáže tak rýchlo utekať. Bolo počuť menší buchot, občas slabo vyrieknuté slovo zlosti a potom ticho. Mardwin sa zatiaľ obzeral kamerou naokolo. Normálne vnútorné drevené vybavenie a steny nič nehovorili. Prepol teda pohľad na tepelný senzor. Bolo vidieť Bertu, ako niečo teplé vylieva do akéhosi vedra s krytom. Odrazu sa celý monitor zastrel červenou. Mardwin rýchlo prepol na normálnu kameru. Videli slabomodrú plochu. Potom zmizla a Pedro v bledomodrých nohaviciach si sadol pred monitor.

“Ahojte,” pozdravil ich, ako keby sa nič nedialo. “No, ako sa má naša posádka?” usmial sa.

“My sme sa len chceli presvedčiť, že je všetko v poriadku. Viete, ten odchod mal byť...” vysvetlila Ajsha.

“Viem, viem. Ale včera neskoro prišiel ten starý pán a veľmi ma poprosil...”

“Áno, to nám už vyrozprávali. Chceli sme sa len uistiť, že je všetko v poriadku a poďakovať,” snažil sa Marthol vysvetliť ich nedôverčivé vystupovanie.

“To nestojí za reč. Všetko je O. K. A čo vy? Už vás naučili niečo z plavby na lodi?”

“Nó, ešte nie, ale teraz sa má začať prvá lekcia,” odvetil Marthol.

“Dobre. Občas sa s nami cestou spojte, nech sa o vás nebojíme,” povedal im, obzerajúc za Bertou, frflajúcou a buchotajúcov v kuchyni, z ktorej vychádzal jemný dym.

“Vyzerá to tak, že ja idem teraz pomôcť Berte. Majte sa.”

“Ahoj,” povedali všetci štyria naraz. Zatvorili počítače a Mardwin potlačil stred. Všetko sa to zasa zmenilo na normálny drevený stôl. Len guľa ostala.

“Tie oblaky neveštia nič dobré. Myslím, že by sme mali stiahnuť plachty,” zakričal Marthol, zaklopkajúc na okno predizby.

“Spusti ich, prosím ťa,” ozvalo sa z ich kúpeľne a vzápätí sa pustila sprcha.

Prikývol si. Plavili sa doteraz stanoveným kurzom len silou vetra. Prešli popri pár ostrovoch v karibskom mori a teraz sa už štvrtý deň plavili na sever. Pri ostrovoch v Karibiku nekotvili, lebo sa ponáhľali a pitnú vodu si vyrábali sami. Išli stále v smere prúdov, pretože nechceli zbytočne riskovať stratu času. Počasie i vietor im doteraz priali a plavili sa aj v noci. Striedali sa s Mardwinom a Suzy, ktorí sa zvykli plaviť v noci, keďže mali s plavbou väčšie skúsenosti. Stretávali sa ráno, keď si vymieňali kapitánstva.

Tí dvaja im boli už od začiatku sympatickí. Dvaja dobrí priatelia, ktorých živlom bola voda a hnacím motorom vietor. Boli ako tá loď. Mladí, rýchli, múdri, skúsení a pevní, túžiaci po spoznaní. Vysvetlili im všetko ohľadne tejto nepotopiteľnej lode a jej riadenia. Naučili ich spoznávať nočnú oblohu, používať sextant spolu s kompasom a chronometrom a ešte neviem čím. Ukazovali im, čo znamenajú tie a tie oblaky a či z nich prší, padá smršť, či tajfún, alebo znamenajú priaznivé, alebo až bezveterné a teplé počasie. Stali sa nerozlučnými priateľmi. Priatelia mora.

Toto bolo prvýkrát, čo sa na nich rútilo búrkové mračno a nedalo sa mu nijak vyhnúť. Zišiel dolu po schodoch do podpalubia predizby. Keď prechádzal ku gauču, že sa posadí, potlačil roh stola a hneď na to aj jeho stred. Uprostred stola narástla čarodejná guľa a on si sadol k jednému z pripravených notebookov. Na monitore bol otáčajúci sa model ich lode a dve ikony. Zobral potom do rúk tú vec tvaru mušle a priložil si ju na spánok. Stlačil zvláštne tlačidlo na klávesnici a jeho oči prestali vnímať obraz pred ním.

Ako prvé sa na rahnách vystrčili akési tenké ohybné ihlice. Na modeli sa začali za sebou vykonávať funkcie spúšťania plachiet, pritahovania a napínania lanovia, a merania rýchlosti a smeru vetra spolu s výškou tlaku. Spúšťané plachty sa ukladali do vystrčených ihlíc, ako do nejakej kolisky. Všetky odtoky sa otvorili a pripravili na vypúšťanie vody. Keď už boli plachty spustené a uložené v kostre ihlíc, tie sa od vrchného konca začali ohýbať. Keď už boli prekrížené, silno sa pritlačili k rahnám. Plachty boli zabezpečené. Zložil si mušľu zo spánku a potvrdil zmeny. Keď sa stôl vrátil do pôvodného stavu a on už stál pri sporáku a pripravoval večeru, dotkla sa ho Ajsha. Bol varením taký zaujatý, že ju nezačul prichádzať.

“Čo to bude?” opýtala sa s hladom v hlase.

“Nó, ešte presne neviem,” rýchlo odvetil, “ale ak sa to podarí,

bude sa to dať jesť. Dúfam.”

“Zasa ryby?” oprela si hlavu o jeho plece a na druhé si vyložila ruku.

“Nie.” Až teraz sa na ňu pozrel. Mala na sebe iba dlhokánske tričko, ktoré našla medzi vecami pod posteľou. Tajomne sa na neho usmiala a jej pohľad hovoril za všetko.

“Toto je niečo zo zásob. Nemalo to názov a nebolo to staré. Tak som to zobral.”

Nadvihla obočie. Nevnímala však, čo jej povedal. Teraz ju to vôbec nezaujímalo.

“Myslíš, že teraz to vyjde? Ja neviem, či je to ten najsprávnejší čas...,” pomaly stíchol. Jej prsty mu totiž vnikli pod tričko a už sa dostávali k zóne brucha.

“...je to ten najsprávnejší čas!” povedal už rozhodnuto a pustil varešku na panvicu.

Jeho ruky objali jej krásne, ešte vlhké boky a slastne stisli zadok. Išli vyššie k bruchu, zbierajúc kvapky, keď ju rýchlo pustil a rozmiešal takmer prihárajúce jedlo. Rýchlo ho vypol a vrátil sa k tomu, čo robil pred chvíľou. Keď už obímal jej driek a ona mu zas začala rozopínať nohavice, odtiahol sa od nej.

Prekvapene sa na neho pozrela a nechápala, čo sa stalo.

“Počkaj ma v izbe. A zhasni svetlo. Zachvíľu ti prinesiem prekvapenie,” poprosil ju so šibalským úsmevom v tvári.

Trochu sklamane a trochu nedočkavo zatvorila za sebou dvere a ľahla si na posteľ osvetlenú len slabnúcou červeňou západu slnka. Vyzliekla si tričko a natiahla sa. Vždy ju to upokojilo. Vo vzduchu bolo cítiť búrku. Dusno a vlhko tvorili pot na jej umytom tele. Sprcha bola len radostnou chvíľkou, takmer zbytočnou. Znovu sa potila a cítila približujúce sa mračná. Dvere sa otvorili a zatvorili a dnu vošiel Marthol s nejakou plochou vecou v ruke. Položil ju medzi nich.

“Zatvor oči,” povedal.

Zatvorila ich teda. Čakala, čo bude. Sústredila sa.

“Prosím, otvor ústa,” poprosil.

Otvorila ich teda. Za chvíľu pocítila na jazyku niečo teplé. Dala si to do úst. Chuť sa jej vrhla na tento zmysel a začala zasadať na trón ohniska pozornosti. Začala vychutnávať. Chute je šantili po jazyku a keď už boli tie preteky neznesiteľné, prehltila. Jedlo jej poštekľilo hrdlo a ona otvorila ústa. Znovu. Znovu a znovu. Prehltila a otvorila ústa. Teraz pocítila Martholov jazyk. Už ho poznala. Teraz mal však chuť ako to, čo mala pred chvíľou na jazyku. Chytil ju za bradu a krk a začal si s ňou vymieňať chute. Ona mu pomaly vyzliekla nohavice a objala ho.

Vtom ich vyrušil mohutný náraz. Celou loďou to myklo a oni spadli telami na takmer už prázdny tanier s jedlom. Prekvapene, a hneď na to aj vystrašene sa na seba pozreli. Bleskovo zo seba zozbierali poprilliepané kúsky večere a obliekli sa. On si dal svoje boxerské trenirky, ktoré rád a takmer vždy nosil. Ona si v tom chvate tiež obliekla trenky a hodiac na seba tričko, nasledovala Marthola, ktorý sa už načahoval po kľučke. Ďalší náraz. Neudržali balans a spadli na posteľ. Keď sa zdvihli, začuli zaklopanie. Dvere sa otvorili.

“Zoberte si meče. Niečo sa deje,” začuli už len Suzyn hlas.

Jej nohy už utekali von. Počúvli ju. Nebolo im treba dvakrát hovoriť. Cítili, ako v nich stúpa adrenalín. Natiahli sa po mečoch, ktoré mali vždy položené vyše vankúšov. V predsieni uvideli Suzy a Mardwina, ako po schodoch pomaly vystupujú oproti tmavým oblakom na palubu. Oni dvaja už boli pri sťažni predizby, keď loďou otriasol ďalší náraz. Roztiahnutím končatín a pridržením sa všetci snažili udržať v stoj. Nasledoval ďalší náraz. Mardwin a Suzy už boli na palube a obzerali sa naokolo, keď sa z provy za silného šplechnutia voválila voda.

Mardwin sa ledva zadržal okraja dverí, ale Suzy to stiahlo. Nestihla sa ani chytiť jeho pripravenej ruky. Našťastie ju to však nedostalo cez palubu do vody. Zachytila sa zábradlia pred sieťou, ktorá smerovala ku záchrannému člnu.

“Šikovné dievča”, vydýchol si Mardwin, keď uvidel Suzy, ako sa stavia a uteká k nemu. Pri ňom už boli Marthol a Ajsha, natáhajúc ruky k pošvám. Ajsha objala Suzy a prešla s ňou do podpalubia, zistiť, čo sa deje.

Oni dvaja už spolu kráčali k čelu a chrbát pri chrbte hľadeli naokolo. Nič zvláštne, až na blížiacu sa búrku, ktorej blesky boli už viditeľné a občas k nim zaletelo aj hrmenie. Rozdelili si boky lode a začali si pomaly prezerat' vodu, zrazu tak neznámu a znervózňujúcu. Nervy mali pohotovosť. Pohyby meča to len dokazovali. Mali už na ne prirobené remienky, pre prípad vyklznutia z ruky. More si ich všímalo a vedelo, prečo sú tam, avšak tvárilo sa, akoby sa nič nestalo. Na to, že čakalo búrku, bolo nezvyčajne pokojné a tiché.

Marthol sa pozrel cez okienko dnu. Ajsha so Suzy sedeli pri stole a sledovali monitory. Na otázku obočia mu odpovedali zdvihnutím pliec a nevedomými tvármi. Pokračoval. Keď došiel ku korme, pozrel sa s Mardwinom jeden na druhého. Obidvaja mali v tvári to isté. Napätie. Cítili, že sa niečo stane. Tie nárazy totiž v žiadnom prípade nemohli byť spôsobené plytčinou. Išli teda ďalej. Smerom k čelu.

Iba zdvihli plecيا. Na monitoroch, a na čarovnej guli bolo vidieť tak akurát búrku a pár húfov rýb. Dno bolo príliš ďaleko na to, aby sa oň

mohli oškriekť. Čo to teda bolo? Mozog lode splnil všetky zabezpečovacie úlohy, ktoré mu zadali, ako aj niektoré ostatné. Už len napäto sledovali monitory, keď sa zrazu niečo objavilo. Niečo veľmi rýchle a veľmi veľké. Vyšlo to z ohromnej hĺbky a malo to namierené rovno na provu lode. Tvar sa pre rýchlosť nedal celkom rozoznať, ale každopádne to bolo podlhovasté.

“Pozor,” zakričala smerom k Martholovi. Ten tam však už nebol. Uvidela iba jeho chrbát, ako ide znovu smerom k prove. Zadali posledné príkazy a vybehli k dverám. Na displeji bolo vidieť, že objektu chýba už len pár sekúnd a príde ku kontaktu s loďou. Začínalo to spomaľovať. Začínalo sa to pripravovať.

Mardwin s Martholom začuli krik. Rýchlo sa otočili. Vtedy sa pred čelom vynorilo obrovské chápadlo. Voda z neho stekala a kvapkala na nich, na palubu, veštiac tak najbližší smer. Ich zraky ho chvíľu sledovali. Celou svojou váhou padlo cez stred lode. Loďou zatriaslo. Museli sa chytiť, aby nespádli z nôh. Ocenili prehnajúcu kvalitu materiálu a vyhotovenia lode. Silnému chápadlu sa totiž nepodarilo prelomiť strop podpalubia. Tvor sa zjavne snažil rozdrviť a stiahnuť loď pod vodu, ale narazil na príliš tvrdý oriešok. Začalo to teda jednoducho sťahovať loď čelom ku dnu.

V lodi bolo počuť buchot a aj na palube mali čo robiť, aby sa nenechali zošuchnúť. Držali sa zábradlia a preberali sa zo šoku, pripravujúc si náležitú odpoveď. Mardwin to postojacky-poležiačky prerúčkoval a preplazil až ku chápadlu. Začal doň intenzívne a silno sekať. Marthol sa spustil k čelu, aby sa na to pozrel. Bolo to veľké. Strašne veľké. Na chvíľu si to vynorilo telo a veľké oči sa na neho zadívali. Boli to oči bolesti a zla. Boli to však aj oči kraka. Veľkého kraka.

Boli už skoro na palube, keď nasledoval silný úder do stropu, ktorý zatriasol celou loďou. Oči sa pozreli hore a ruky sa snažili o niečo zachytiť. Spadli po schodoch dozadu. Ruky a nohy lietali za hlasného posúvania sa vecí v skrinkách. Ešte šťastie, že si zvykli skrinky zaistovať drobným mechanizmom. Loď sa začala nakláňať. Rýchlo skočili na sedačku. Gravitácia ich pomaly stiahla na čelovú polovicu sedačky. Ležali teraz tam, kde sa pri sedení zvykne nachádzať vrchná časť zadku. Boli doudierané, vystrašené a dezorientované. Nevedeli, čo sa deje, čo sa stalo a hlavne čo sa stane.

Pocítilo bolesť. Na jednom z chápadiel niečo vytvorilo a zväčšovalo ranu. Ešte chvíľu a príde oň. Nadvihnutím hlavy, sa mu podľa plánu darilo loď nakláňať a sťahovať ku dnu. Cítilo v lodi poplach a strach. Hlavou už dávno nevládla táto myšlienka. Predtým taká častá. Aj túto potopí. Ako tie predošlé. Potápalo ich tak rado,

tak veľa. Potápalo však iba tie, ktoré jej prikázalo. Kto? To. Žilo takto, s tou vecou, čo prikazovala, už dávno. Už si ani nepamätá, kedy to bolo, keď ho chytili. Predtým malo iné telo, neplávalo tak rýchlo. Po chytení, teda keď začalo rásť, si toho veľa nepamätá. Iba chuť námorníkov, ich krik, šplechot, beznádej ...

Chápadlo držalo už len na kúsku a z rany vychádzalo čosi slizké a nepríjemné. Nakláňajúca sa loď ich vrhala k vode a mali čo robiť, aby sa udržali. V lodi počul buchot a krik. Z kormy, dvíhajúcej sa nad hladinu, čúrala voda a jej kvapky lietali vo vetre blízkeho dažďa. Už sa neudržal. Mokré prsty sa vysilene zošmykli zo zábradlia a on, tasiac meč, zmizol v slanej vode. Tvor si to všimol.

Nemohol v tom Mardwina nechať. Tiež sa pustil. Po dopade do vody sa okolo neho vytvorila bublinková pena, ktorá uvoľňujúco štekľila. Trenírky mu sťažovali svojim brzdením a priliepaním sa na telo plávanie smerom, kde pod vodou zmizol Mardwin. Nikde ho nevidel. Ponoril sa. Meč mu v tom trochu pomáhal. Bol však na vodu dosť nemotorný, a tak ľutoval, že si nezobral dýku. Skúmal priestor pod vodou hľadajúc svojho kamaráta. Videl len mohutné telo tvora, ktorý sa snažil potopiť ich výsostnú loď. Mardwina nevidel. Vynoril sa.

“Mardwin,” zakričal, čakajúc odpoveď.

Nič. Chvíľu sa snažil, nájsť medzi všetkými tými zvukmi Mardwinov hlas, ale márne. Nič. Rýchlo sa rozhodol. Nemohol strácať čas. Začal plávať bližšie k tvorovi. Snažil sa byť nenápadný a plávať pomaly. Zrejme to však nepomohlo, lebo jedno z chápadiel opustilo trup lode a rýchlo zamierilo smerom k nemu. Stihol len napriamit meč. Chápadlo sa napichlo a začalo ho spolu s bublinkami ťahať z vody von. Remienok na meči bol síce užitočný, ale v tejto situácii nepríjemný. Marthol totiž visel za jednu ruku asi tak tri metre nad hlavou tohto zvláštneho tvora. Remienok sa mu zarýval do zápästia akoby mu chcel odrezať ruku. Meč sa po pomalom trení napokon vytiahol z rany a Marthol spadol na tvorovu hlavu. Jeho meč cvendžavo zaspieval. K nemu sa pomaly vyťahoval taktiež mokrý Mardwin.

“Vitaj! Čo tu robíš?” pokúsil sa Marthol o vtip, ešte skôr, ako sa stihol pozviechať.

“Radšej mi pomôž,” navrhol mu. “lebo, keď sa teraz začnem smiať, spadnem do vody.”

Vytiahol ho teda.

“Toto je čo?” tresol rukou po tom, na čo dopadol Martholov meč.

“Neviem.”

Posadil sa a začal z celej sily tícť do krajov kovového čuda.

Mardwin sa pridala. Po energickom zlomku hlasného trieskania, keď bol povrch napriek mnohým úderom neporušený, začuli hromové vrčanie. Telo tvora sa zatriaslo a chápadlá pustili loď. Tá sa s veľkým pleskom a krikom v podpalubí vrátila do pôvodnej polohy. Vo zvedavom očakávaní sa pozreli jeden na druhého.

Zabľyslo sa. Oslepujúco a blízko. Zahrmelo. Ohlušujúco a blízko. Marthol sa postavil a z celej sily sa pokúsil zapichnúť špic meča do tajomného panciera. Slabá jamka sa začala prehlbovať, keď sa vzápätí pridala Mardwin. Za chvíľu meč zapichli. Bol to Martholov meč, ktorý tam ostal a už sa nedal vytiahnuť. Tvor vtedy znervóznel. Veľkou silou vystrelil dopredu, čo ich zahodilo do vody. Zmizol pod hladinou.

Keď sa vynorili, čakali čo bude. Nič. Tvor zmizol. Jeho dlhé chápadlá sa vnorili do vody ako špagety do kečupu. Plávali tam, namiesto, na hlavu im pršalo, veľké vlny sa s nimi pohrávali ako s pierkom a im to vôbec nevadilo. Až krik dievčat ich prebudil. Dočľapkali sa k rebríku na boku lode a začali sa vyčerpane vyťahovať. Boli vyčerpaní a asi by sa utopili, hľadiac v zamyslení za protivníkom. Tam si ich už dievčatá zobrali do parády. O chvíľu už sedeli na gauči a zababušení v dekách čakali na teplý čaj. Búrka vonku sa premenila na pokojný dážď s priemernými vlnami, na ktoré si už stihli zvyknúť a pripomínali im čas kolísok. Po čaji už každý vo svojej kajute, vychutnávali prítomnosť toho druhého. Znovu im bolo pripomenuté, aká vzácna je to vec.

Niečo sa stalo. Niečo sa dostalo k tomu a to sa zbláznilo. Začalo prikazovať nezrozumiteľnosti. Bolo toho veľa. Stále veľa, naraz, menilo sa to a rástlo. Aj ono sa začínalo teda tak meniť. Nezmyselné, šialené, bláznivé, tie obrazce. Stalo sa námorníkom, vystrašeným, zraneným, potápanou loďou, strachom. Bálo sa všetkého naokolo. Ryby boli mŕtvolami, skaly a koraly vrakmi, voda bublinami vydychovaného života. Zrazu to nemohlo dýchať. Nemohlo. Potrebovalo ísť nad hladinu a nadýchnuť sa, hoci to nikdy nepotrebovalo. Rýchlo. Voda sa trela, až to vyšlo hore. Cítilo, že niečo je vrazené to tej veci, čo dáva príkazy. Zrazu nevidelo nič. Iba tmu. A z tejto tmy sa vynorilo svetlo. Silno žiariace svetlo, rýchlo sa blížiacie k tej veci. Veľký záblesk blesku, kvapky dažďa, vlny, slabosť, bezvládnosť, tma, nič, nič, nič.

Prúd a vietor ich unášali bližšie k cieľu. Bolo tu už chladnejšie, hoci o neúnosne veľkej zmene teploty sa hovoriť nedalo. Stále bolo dosť teplo, len vietor bol silnejší. Ocenili nepremokavé oblečenie s kapučňami.

Najedene si odgrgol proti vetru. Znovu zo zadného skladu vybral akési zatrezorované jedlo, a tak si ho pripravil. Bol teda teraz spokojný. Vietor fúkal ako na niečí príkaz a cesta plynula. Obloha už nebola taká jednotvárna. Nebolo to už to nebezpečne snečné nebo s vlhkou teplotou neklesajúcou pod teplotu tela. Iba fúkal vietor. Ktovie, či tu takto bývalo stále.

Vtedy na obzore niečo objavil. Bol to síce malý, ale o to znepokojujúcejší bod. Dal si k očiam ďalekohľad. Bodka sa mu síce zväčšila, ale o veľa múdrejší nebol. Zišiel preto do podpalubia. Keď sa už pred ním vznášala guľa a on si ju nasmeroval potrebným smerom, načrel rukou do jej obrazu. Prsty mal spojené do "hruštičky", ukazujúc tak obraz, ktorý sa má zväčšiť. Vtedy prsty roztiahol a povytiahol zväčšujúci sa obraz a keď už vedel dostatočne rozoznať, o čo ide, pustil. Obraz sa zväčšil. Bolo už vidieť, že je to ostrov. Kamenný tajnostkár obzoru. Chcel sa o ňom dozvedieť viac.

Vyšiel von a prešiel k prove. Pootočil malým gombíkom pod čeleňovým kmeňom a za ním to zafučalo. Nepovšimnutý štvorec na čelovej palube sa nadvihol, znovu zafučal. Uprostred neho sa nadvihol krátky valček. Vytiahol ho a chytil tento štvorcový príklop za objavený držiak, dovtedy skrytý pod drsným valčekom. Príklop odložil nabok a vytiahol z tejto "tajnej skrýše" množstvo návzajom chaoticky pospájaných rúrok, ktoré potom po menšom inteligenčnom teste pospájal jednu do druhej. Vznikol mu tým stojan, na ktorý potom ešte pripojil, za pevného zacvaknutia, veľkú valcovitú krabicu. Všetko to potom zavesil na zábradlie na boku, priťahujúc držiaky, aby bola rampa pevná. Ešte všetko skontroloval a potom sa vrátil ku stolu.

Potlačil stred a na spánok si dal mušľu. Modelom lode v monitore sa prešiel až ku virtuálnemu stolu, pri ktorom sedel. Určil úlohu - zistiť všetko o ostrove pred nimi. Postupne sa to zbieralo. Ostrov bol vyznačený tak na starých, ako aj na satelitných 3-D mapách. Rozhodol sa pre priestorovú mapu. Najprv sa na displeji objavili iba zemepisné údaje, ktoré udávali polohu, približné zloženie ostrova, plochu, prípadné zamorenia, maximálnu i minimálnu výšku, posledné známe údaje o flóre a faune i množstvo ostrovov. Okolie bolo plné plytčín, skalnatých a koralových útesov, takže kormidlovanie v tejto oblasti by možno bolo dobrodružstvom, ale prípadné uviaznutie by ich iba zdržalo a ktovie, či je s ostrovom všetko v poriadku.

Technika mu však dovoľovala poprechádzať sa po ostrove, na ktorom ešte nikdy nebol a zrejme ani nebude, bez toho, aby sa musel báť nebezpečenstiev. Zvolil si na prvýkrát natoľko "šikovnú" pozíciu, že sa nemohol dostať zo zelenej džungle. Na druhý pokus sa

objavil uprostred malého námestia, plného kamenia, a zničených domov. Všade bolo pusto a nepríjemne ticho. Vyzeralo to ako zelený cintorín. Nebolo tam nič prítažlivé. Keď poobchádzal pár ulíc a navštívil niekoľko prázdnych domov, nevidel príčinu, prezerat' si to takto ďalej. Vyšiel preč z počítačového ostrova. Nechcelo sa mu veriť, že to tam skutočne takto vyzerá.

Na modeli lode si vybral rampu na pravej strane lode, ktorú tam pred chvíľou namontoval. Z objavených živých ikon, si vybral ikonu, kde sa robotík zvedavo prehánal všetkými možnými krajinami. Zadal misiu i miesto vylodenia. Zadal odpočítanie. Dostal sa do základného menu, k modelu lode a znovu zamieril k stolu. Vrátil sa späť k priestorovej mape, požiadajúc o prepnutie na celoobrazovkové videnie Malého Bena, keď dorazí na ostrov. Začul výstrel.

Bolo skôr také stlmené "buf". Znamenalo to, že Prieskumník, malý oboživelný šestkolesový robotík, volaný aj Malý Ben, bol vystrelený tlakom do vody a takto vyslaný na svoju misiu. Teraz sa ešte s oskami bez kolies, rýchlo predieral morom, mieriac k pevnine. Marthol mohol sledovať priestor vókol seba vďaka šiestim kamerám s hrubými vypuklými sklami a veľkým zorným poľom, ktorých obraz sa zliepal v počítači. Prudký motorček ho hnal proti vode. Na drobnej mape vľavo hore mohol Marthol sledovať smer, ako i odpočítavanie času a vzdialenosti, ktorá je potrebná na dosiahnutie cieľa. Bol už veľmi blízko. Začali sa nafukovať kolesá. Ich brzdenie spomalilo a ich veľkosť ochraňovala telo. Vylodil sa.

Marthol uvidel krajinu ostrova. Nenechal sa však dlho unášať nádherou a začal zadávať príkazy. Benovou úlohou sa stalo dostať sa na vyššie položené miesto a tam čakať na pokyny. Ben sa rozbehol. Marthol sledoval jeho očami krajinu vókol. Ostrov bol skutočne plný zrúcanín domov i úplne zbúraných sídiel. Šedá farba domov času, kontrastovala so zeleňou, ktorá ich nahlodala. Zeleň tu ukázala svoju silu a to, že dokáže žiť aj bez nás, dokonalejších. Domy však neboli zničené prírodou. Bolo tam vidieť otlacku ruky ľudského ničenia. Zaujímavé, ako radi ľudia ničia to, čo vytvorili. Už ako deti ničia svoje domčeky z piesku. Šedé domy len dotvárali ponurnú náladu ostrova duchov. Okolie vyzeralo ľudoprázadne a ani satelit nepodával veselé správy o živote. Sledoval v pohodlí virtuálnu cestu Bena tou ľudskou púšťou, ktorá musela byť voľakedy plná veselých a dobrých ľudí. Musela.

Signál oznámil, že Ben dosiahol miesto určenia. Diabolsky rýchly zázrak techniky si našiel najrýchlejšiu a najbezpečnejšiu cestu. Napojil sa priamo na funkcie robota a myšlienkami mu zadával úlohy. Začal skúmať podiel látok v zemi, rastlinách, vzduchu a biokamerou

hľadal v okolí znaky po živočíchoch. Netrvalo to síce veľmi dlho, ale Marthol si už stihol uvariť teplý čaj a znova hľadiet' na výsledky a okolie. Neboli potešujúce. Rádioaktivita bola v norme, avšak nebezpečenstvo predstavovali zložité zlúčeniny. Boli všade. V zemi, v rastlinách, vo vzduchu. Zložitý a dlhý vzorec v sebe ukrýval tajomstvo. Nebol však až tak nebezpečný ako tie krátke.

"Látky pôsobia agresívne na vnútorné orgány s neveriteľnou rýchlosťou a podobne rýchlo sa predierajú aj na povrch, teda na kožu. Napadnuté tkanivo sa mení na beztvárú mazľavejúcu kašu hnisu a rozleptaného tkaniva. Toto je základňa pre ďalšie a ďalšie vírusy. Postihnutý zvyčajne trpel okrem bolestí a krvácaní aj šokom z rýchlej premeny a rozkladania pokožky, cítil sa zle, až zaspal a v spánku upadol do bezvedomia. Z tohto spánku sa už nikdy neprebral. Vakcína nebola objavená. Tento umelo vytvorený vírus sa popri iných podobných biologických zbraniach použil vo vojne pohlaví. Charakteristickou črtou týchto vírusov bolo, že napadli iba určité pohlavie. Mali v sebe zakódované aké. Konkrétne tento, nazývaný aj Oglin/666, napádal mužov. Opačné pohlavie väčšinou chorobu ani nezachytilo, lebo ich imunitný systém ho hneď zničil. Chceš sa dozvedieť ešte niečo?" spýtal sa ho po referáte Ben.

"Nie, ďakujem." Jeho pocit, že niečo nie je v poriadku sa ukázal ako opodstatnený.

"Škoda," ozvalo sa mu spoza chrbta. To ho otočilo. "mohli sme sa tam ísť najesť."

"Dobré ráno," pozdravil Mardwina. "Ešte nie je veľa hodín. Nedá sa ti spať?"

"Uhádol si," potvrdil Mardwin. "Škoda, že ten krásny raj dopadol takto," zauvažoval, či až zaspomínal.

"Ostala v rýchlovariči ešte nejaká voda? Tiež by som si rád dal čaj."

"Áno, ešte je."

Za chvíľu sedeli na gauči a hľadiac na monitor prehánali Bena po ostrovoch. Okolie bolo síce nádherné a plné zeleného života, avšak skutočný život bol mŕtvy. Párkrát našiel Malý Ben časti mužských a ženských kostier. Váľali sa tam spolu s množstvom ďalších kostí iných živočíchov. Zhrozene pozerali na monitor, odkladajúc čaj na stôl. Čo sa tam stalo? Už len fakt, že vždy našli iba porozhadzované kusy kostí, naháňal hrôzu. Ďalej sa už len túlali a túlali. Toto miesto sa už nezdalo takým prítažlivým a tajomným ako na prvý pohľad. Bola to jedna z množstva zástaviek na severnom póle ľudskej hlúposti. Snažili sa čo najskôr odtiaľto odísť. Boli otrasení skazou a chceli už len ísť preč, domov.

Ben sa začal predierať najkratšou cestou cez vysokú trávu k moru. Práve obišli zvláštne ovocie, keď im obzor na chvíľku zastrela modrá plocha a potom sa na displeji objavili rýchlo striedajúce sa obrazy. Potom nasledoval prudký náraz. Našťastie nič sa nepokazilo. Len Ben bol otočený hore bruchom, takže mal počítač trochu problémy s počítačným obracanim obrazu. Zistili, že spadli z útesu rovno do plytkosti plážového mora. Túžili odtiaľ čo najrýchlejšie dostať aj Bena. Hlavne Mardwin. Mal zrejme nejaké spomienky na tento ostrov. Motorček sa zapol, vyfučali sa kolesá a Ben sa vybral domov. Bol šikovný. Vedel sa sám trafiť do veľkej krabice, z ktorej tak hlasno vyštartoval. Vypli a zasunuli notebooky a čakali na Benov príchod.

“Kde je Ajsha?” položil Mardwin otázku.

“Tá chrípka ju zobrala. Teraz spí a vypotieva sa z nej,” odpovedal, pozerajúc sa do šálky skôr ako sa napil.

Hľadel do nej, ako keby práve v nej bol liek na bleskové vyliečenie nádchy. Zakázala mu, aby sa o ňu staral. Nechcela vraj, aby to dostal. Mala pravdu. Bolo by to zle, keby boli obidvaja omámení chorobou. Napriek tomu, že loď sa plavila prakticky sama, bolo treba dávať pozor. More totiž nemá rado tých, ktorí nedávajú pozor. More, to má rado, keď je všetko pripravené. Striedanie bolo nevyhnutnosťou.

Keď už bol večer, Ben bol vydenzifikovaný a kompletne “vyšetrený” a on čakal na výmenu, prehrabával sa trochu v histórii skalnatého ostrova-Bermúd. Koniec sa mu nepáčil. Ako sa už dovŕpili, pohromu nespôsobil jeden z nám známych živlov. Ľudská nenávisť bola tou zbraňou. Vojna pohlaví a jej filozofia kruto zmenili život na ostrove. Skaza a vražednosť hlúposti ľudí zabudla na silu lásky a darovania darov. Nedokázali milovať a dávať dary kompromisov. Dôkazov na to bolo viac než dost. Komunikácia neprestávala ani cez vojnu. Videá, fotografie, opisy, prosby. Videl v nich ľudí, ktorí sa fanaticky nechali hnať vlastnými predsudkami a podriaďovali tomu všetko, čo mali voľakedy tak radi. Neradi ustupovali. Ostrov plný zelene a smrti bol iba jednou z mohýl vojny. Jednou z mnohých, ktoré s hanebným poučením ukazovali na minulosť, ktorú už nikto nechce vrátiť.

Ale aj tak si museli dávať pozor. Okrem Bermúd stretávali hrobky smrti aj cestou k nim. Ostrovy Karibského mora taktiež navštívil Malý Ben a jeho správy neboli nijako pozitívne. Párkrát ho takmer stratili, keď si ho ten-či-ten tvor pomýlil s potravou, či nepriateľom. Krajina naokolo ronila slzy. Tie kvapkali na kosti mŕtvych, ktorý sa nechali ovládnuť zlom. Zlo ničilo rýchlo a totálne. Slzy krajinu pomaly čistili, lenže prejde ešte veľa slíz pokým ju očistia úplne. Vtedy začul kýchnutie.

Ajsha v teplých topánočkách, nohaviciach a svetri, vypotená a oťapená sa priblížila ku kuchynskej linke. Jej hlava bola akoby preplnená sopľami, avšak cítila sa už lepšie ako predtým. Hlien sa začal usádzať v nose a jeho neprestajná produkcia sa premenila na hustenie. Uši vnímali zvuky len ako zahmlené obrazy a občas v nich zaľahlo. Telo sa správalo ako handrová bábika. Nešikovné. Napriek tomu sa duša už cítila byť zdravá a požadovala zvyčajné fungovanie. Telo však stále dookola točilo to svoje lenivé nie. Vedelo, čo robí. Teraz malo náladu na teplý citrónový čaj.

“Na zdravie,”

“Ďakujem,” poďakovala mu Ajsha.

“Chceš čaj?” opýtal sa jej, zbožnujúc ju takú unavenú a bezvládnú.

Prikývla.

“Pod sem,” povedal naliehavo.

Otočila sa a podišla k nemu.

“Tak, teraz si sem sadni a ja ti pripravím dobrý teplý čaj. A žiadne námietky,” začal prikazovacím tónom, ktorý prešiel cez prosbu znovu do príkazu.

“Si milý. Poslúchnem ťa.” Usmialo sa usadila takmer do kľbka. Bola mu vďačná za láskavosť, ktorou ju zahŕňal.

Postavil sa a išiel pripraviť čaj. Voda bola za chvíľu vo vare. Namočil do nej jemný obdĺžnikový dvojsáčok na šňúrke. Vhodil dve drobné tabletôčky cukru a jednu väčšiu, ktorá bola niečo ako citrón v tabletke. Keď sa už všetko rozpúšťalo a on sa do toho čakajúco pozeral, miešajúc to lyžičkou, napadlo ho niečo. Odložil lyžičku a odišiel do ich kajuty. O chvíľu sa vrátil s veľkou huňatou dekou. Doniesol ju k Ajshi a z rozpaženia ju veľikášsky zakryl.

Pozerala sa na neho, ako pripravuje čaj. Pozerala sa a vnímala všetky jeho pohyby, každý zvuk lyžičky. Vnímala všetko. Mala tak trochu rada choroby. Určite nie preto, že ju zožierajú bacile a iná háved, ale preto, že vtedy si človek tak nádherne váži život a zdravie. Obdivuje všetky farby, zvuky, pohyby, precituje každé slovo. Ľutovala však, že toto niektorí ľudia zo starého mesta nevnímali. Boli ako slepí. Vôbec to nevnímali. Choroba ich iba znervózňovala a robila z nich podráždené zvery. Ona to našťastie nepoznala. Choroba jej vždy ukázala, ako si ju okolie váži, kto si ju váži. Choroba jej vždy dávala čas na rozmýšľanie. A ten sa vždy zide.

Marthol jej doniesol deku. Usmiala sa na neho najkrajšie ako vedela, čo jej opätovoľ. Keď sa vrátil po čaj, všimla si, čo je na displeji oproti nej. Výstrižky z čias pred a po Vojne pohlaví, zvukové záznamy, videá, všetko o jednej veci. Ostrov Bermudy. Zaujalo ju to, a tak sa

rozhodla pre jeden z nich. Bol to zvukový denníček istého dievčaťa, ktoré svojmu denníčku rozprávalo, čo zažilo. Nezachovalo sa všetko. Aj to však stačilo. Tu je príbeh, do ktorého sa už spolu s Martholom započúvali:

Zrekonštruovanie jediných dvoch dostatočne zachovaných záznamov z hlasového denička neznámeho dievčatka z oblasti Bermúd:

Záznam číslo jeden:

Ozval sa hlas tak typický pre dieťa, ktoré doplakalo:

“Ahoj denníček. Ešte stále som smutná. Veď vieš, prečo. Dnes, keď som išla s rodičmi zo školy domov, zase sa hádali. Čo myslíš, som na vine ja? Hákali sa kvôli mne. Mamina povedala, že sa o mňa málo starajú. Myslím si, že je to pravda. Sú so mnou obidvaja stále menej a menej. Radšej mi kúpili psíka. On a ty ste moji jediní priatelia. Pretože oni už nimi nie sú. Oni takmer nie sú spolu. Ako keby sa už neľúbili. Oni sa už neľúbia. A keď sa mi už podarí byť s nimi, nedá sa to. Vždy som len s jedným.

Stále sa hádajú. Nie, nekričia už po sebe stále. Je to horšie. Oni sa hádajú a urážajú naraz pohľadmi, tým čo robia a ako spolu hovoria. Keby sme nemali teraz iba jedno auto, ani by spolu nešli. Najradšej by si ho roztrhli na dve časti. Mamina povedala, že ho tu už trpieť nebude a radšej si kúpi vlastné. Už si to totiž môže dovoliť. Dostáva už oveľa viac peňazí ako ocko.

Mamina povedala, že sa o mňa nestarajú. Nakričala na ocka, že by mal byť so mnou častejšie. Ocko sa iba ohradil, že ona je matka. Takto sa hádali celou cestou. Chápeš denníček? Celou cestou. Stále. Ani si nevšímli, že ja tam vzadu ležím a plačem. Zakrývala som si uši, aby som ich nepočula. To ich škriepenie a zlo. A keď som potom ušla sem do izby a zamkla som sa, hádali sa ďalej. Neprišli spolu ku dverám a neprosili ma, aby som išla von, alebo aby som im vysvetlila, čo je. Došli zvlášť a v ich hlase bolo aj pri prosení počuť nenávisť k tomu druhému. Pohádali sa len kvôli mne.

Pamätám sa, ako nám bolo dobre, keď som bola malá. Mali sa tak radi. A mňa tiež. Ale potom, som to musela nejako pokaziť.

Teraz, denníček môj, sa hádajú v hale, kto je na vine a vôbec pri tom nemyslia na mňa. Potrebujem niekoho, kto mi rozumie. Niekoho, kto by ma mal rád. Bože, ako chcem aby ma mal niekto rád. Ale ja som sa už rozhodla. Odídem. Možno potom sa budú mať radi. A potom sa vrátim a znovu to bude, ako keď som bola maličká. Áno. Ujdem. Ujdem niekam, kde ma bude mať niekto rád, nebude sa len predomnou hádať a vyrábať mi slzy. Áno. Ešte sa pobalím.”

Chvíľu nič. Zrazu počuť niekde ďaleko za dverami rozbitie niečoho, sprevádzané hádkou. Potom bolo počuť otvorenie akéhosi plecniaka a jeho následné napĺňanie. Trvalo to pár minút, premiešavaných rozbíjaním a hádkou v dialke a tichým plačom. Potom sa kufor zavrel a dievča sa priblížilo:

“Tak už som. Poď, denníček môj, ide aj Artuš,” povedala a bolo cítiť ako uchopila denníček do ruky. Vonku už bolo počuť nedočkavý Artušov brechot.

“A nikomu nepovedz, čo som ti prezradila.”

Záznam číslo dva:

Počuť more. Drevo lode lenivo vŕzga a vo vzduchu cítiť soľ. Niekto plače. Ledva cez slzy počuteľný už starší hlas pomaly vyslovuje vety žiaľu:

“Je to strašné, denníček môj. Práve zomrel môj priateľ. Ten, koho som mala tak rada. Ten koho som tak zbožňovala a kto ma mal tak rád. Vždy, vždy ma podržal nad hladinou a naučil ma, ako žiť. Stratila som tú najmilovanejšiu bytosť môjho života. A prečo? Bože, prečo si taký krutý? Vari si nevidel, ako som ho milovala? Necítil si, čo bolo medzi nami? Ako si mohol dopustiť, aby takto dopadol?” Vzlyk.

“Zabili ho. Nezabila ho zbraň, nezabil ho človek. Zabila ho nejaká látka. Na ostrove sa niečo objavilo. Odvtedy sa jeho stav zhoršoval. Bolo strašné, keď začal vykašľávať krv a na tele sa mu zjavili tie veci. Koža mu jemnela a stávala sa slzkou. Rozhodli sme sa teda, že jednej noci prepadneme nejakú loď a ujdeme z tohto diabolského ostrova, kde začala žezlo preberať pani smrť.

Áno, počula som o nich. Obaja sú vraj mŕtvi. Mama zhodila na otca luster a potom ho ešte dohodala. Potom zabila seba. Upálila sa s celým domom. Neprišli ani požiarnici. Nikto. Diablove miesto. Preč odtiaľ! Preč! Niekam na more, lebo ako sme sa dozvedeli, naokolo to bolo tiež zlé. Aj sa tak stalo. Vrazili sme na jednu staršiu jachtu. Bola síce schovaná, nie však dost dobre. Naštartovali sme a išli, pokiaľ nám vydržal benzín.

Lenže choroba postupovala. Nič nepomáhalo. Jeho koža, oči, všetko sa akoby rozpadávalo, rozleptávané neviditeľnou kyselinou. Zrazu zaspal. Bola som tak trochu rada, že si konečne oddýchne, ale zároveň som sa veľmi bála. Bála toho čo prišlo. Ráno, keď som sa zobudila ..., jeho ruka, ... jeho ruka ležala na zemi rozleptaná a z uší niečo kvapkalo. Ležala tam vlastne len kostra, obliata slizom.” Plač. Smútok. Strata. Plač.

“Bol to najmilší človek, akého som kedy poznala. Milovala som ho. Ako to, že môže niekto, či niečo tak zohaviť milovaného človeka.

Prečo? Prečo?“ kričala. Kričala v strašnom smútku, ale jej krik nik nepočul. Zadunelo silné buchnutie niečoho o telo lode.

“Čo to bolo?“ povedala vystrašene.

Zaznelo silné prasknutie a zvuk vody valiacej sa dnu. Pokúsila sa ešte zobrať svoj denníček. Nestihla. Praskanie a lámanie rozbilo loď ako škrupinku. Sťahovaná pod vodu, vydala už iba bublinový výkrik. Posledný výkrik. Nasledovalo vypnutie.

Ajši stekali po tvári slzy. Bola smutná.

Marthol sedel pri nej a hľadel do zeme. Tak smutne, ako len vedel.

Uvedomila si, že pred ňou stojí šálka teplého čaju. Pozrela sa na Marthola. Jeho smutne zadumaný pohľad vravel, že aj on počúval. Objali sa. On a ona. Silno. Prežívali to objatie. Príbeh im ukázal, ako sú radi, že sú spolu. Boli poklad. Nechceli stratiť jeden druhého. Boli jeden druhému tak otvorení, úprimní, usmiati, verní. Milovali nebo nad hlavou toho druhého, ako aj zem po ktorej chodil. Milovali sa. Videli jeden druhého takého, aký bol a akého ho chceli mať. Boli to on a ona. Ona a on. More ticho šumelo a plachty pomáhali čelu rozrážať vlny.

Bola noc. Krásna. Plná hviezd. Ležal tam, hľadiac na prednú plachtu nad sebou. Vnímaval ten krásny pohyb lode. Už si naň tak zvykol. Voda sa spokojne trela o telo lode a mesiac sa usmieval na tých dolu. Boli to zvuky pokoja a ticha.

Začul, ako niekto vychádza na palubu. Teda, niekto. Vedel, že je to Suzy. Prevalil sa na brucho a natáhuje krk pozrel sa tým smerom. Stála tam. Mala v ruke šálku a pozerala sa na juh. Ona možno nevedela, že práve tam je juh, ale on áno. Mal pri sebe totiž vreckový kompas. Vždy si ho brával, keď išiel pozorovať oblohu. Otočil sa znovu na chrbát a hľadel na tie svetielka hore. Bolo ich tam strašne veľa. Každé z nich malo v sebe kúzlo. Spočiatku ich človek videl len pár. Čím dlhšie sa však pozeral, tým viac ich objavoval, až nimi bolo posiate celé nebo. A keď na ne hľadel ešte dlhšie, zdalo sa mu, že sa k nim približuje. Bol presvedčený, že sa zväčšujú a teda sú stále bližšie a bližšie.

Pri pravom uchu začul zvuk. Rýchlo sa obzrel. To Suzy k nemu potichu docupkala a položila mu k hlave hrniec.

“Je nádherne, však?“ spýtala sa ho čarovným hlasom.

“Áno. Mám to strašne rád. Len takto si sedieť, ležať a pozerat' sa do diaľky. Nevieam, aj tebe sa to páči?“

Prikývla. “Je to krásne.“ Odpila si.

“Čo to máš?“

“Kakao.“

“Dáš mi?“

Podala mu ho. Odpil si a povedal slastné ááh. Ťahla si vedľa neho a rovnako ako on, tiež sa pozerala na nebo, ukludňovala sa a nádherne odpočívala. Po chvíli sa im do výhľadu na hviezdy vmiešali tmavé škvrny. Oblaky sa tade začali prechádzať a pribúdať. Čím ďalej, tým viac ich bolo. Nakoniec už bola nad ich tvármi iba čierna tma. A tá začala akoby hustnúť.

Vtedy to začuli. Najprv to bolo slabé a ledva to započuli. Na druhýkrát to už ich nastražené uši začuli jasne. Posledné, teda tretie zahučanie, bolo hlasné. Tak hlasné, až bolo cítiť vibrácie prechádzajúce loďou. Hučanie znovu stíchlo. Bolo slabé. Pripojilo sa však k nemu svetlo. Bolo všade. Všade naokolo. Silnelo spolu so silnejúcim “hmm”. Postavili sa rýchlo.

“Zistím, čo to je a idem ich zobudiť,” povedal Mardwin Suzy a zbehol do podpalubia.

Ostala tam na chvíľu sama. Hrček spadol na palubu pri poslednom zahučaní, po ktorom bolo ticho a jeho kakao sa rozlialo. Ostalo len svetlo. Stála tam a vystrašene sa pozerala. Chcela sa niekoho spýtať: “Čo je to?“

“Marthol, vstávaj. Vstávajte. Niečo sa deje. Niečo zvláštne. Rýchlo,” zobudil ich Mardwinov rozrušený hlas.

Cez okienko šírila sa dnu jemná, akoby hmlovitá žiara. Bledomodrá, až bledosivá. Habkajúc okolo seba, zišli z postele. Keď vošli do hlavnej miestnosti, ich oči žasli. Cez okná dnu prenikalo to isté svetlo. Jeho lúče osvetlovali vnútro lode. Čarovná guľa bola zapnutá a svietila ako žiarovka. Na monitoroch sa objavovali neznáme a rýchlo meniace sa obrazce. Ožiareny vnútrajšok rodil nevedomosť, posypanú kúskami strachu. Všade naokolo bolo ticho. Tak znervózňujúce a tajomné. Mardwin naznačil, aby ho nasledovali. Výraz jeho tváre bol rovnako užasnúty, až vystrašený ako tváre prebudených. Cez stiahnuté dvere vchodu bolo vidieť Suzy, ako stojí vonku uprostred tej žiary, vychádzajúcej z vody a s očami myšky sleduje okolie.

“Čo je to?“ vyjachtala zo seba Ajsha.

“Nevieam.“

“Kde sme?“ to bola už Martholova otázka.

“Sme pár míľ za Bermudami,” povedal šeptom. “Viete, hovorievalo sa o nich v spojitosti so záhadnými zmiznutiami počas i pred vojnou. Bol som teda tak trochu rád, keď sme tade prešli bez akýchkoľvek

čudných javov. A sme kus ďalej a vidíte to. Niečo nie je v poriadku. Rádioaktivitu som musel zmerať prenosným meračom, je normálna a elektromagnetizmus sa zmerať nedá, lebo mozog lode sa pomiatol. Musel som manuálne odstaviť systém plachiet, inak by sa nám donekonečna naťahovali a spúšťali.”

Už stáli na palube a rovnako ako Suzy len hľadeli. Pozerali naokolo, nenachádzajúc jediného slovka. Kam človek dovidel, vychádzala z vody žiara. Oblaky boli nízko. Človek mal nutkanie načiahnúť sa za nimi a dotknúť sa ich. Lúče rozhybané pokojnými vlnami sa po nich bezcieľne prechádzali. Kreslili na nich obrazce, ktoré otvárali ústa udiveným. Okolité ticho a nádhera tohto neznáma, ako aj jeho tajomnosť, tvorili dokopy kúzlo. Krásne a jemné.

Podišli ku kraju, aby sa pozreli do vody. Už im nestačilo obzeranie sa. Nebolo vidieť jej hĺbku. Iba svetlo, idúce odnikiaľ. Niekde v dialke sa zablysko. Hrmenie prišlo za chvíľu. Prichádzala búrka. Zvláštna búrka. Pokreslené oblaky začali zrýchľovať. Ponáhľali sa všetky k nebu nad nimi. Všetko to vytvorilo celok a pracovalo ako veľký organizmus.

Bezvetrie sa rýchlo otáčalo na nepríjemnejší a nepríjemnejší vietor. Blesky prestali byť zriedkavými. Hrmenie sa stávalo hudbou noci. Svetlo zosilnelo. Už sa doň nedalo pozerieť. Tma ešte viac stmavla. Vzduchom začalo rezonovať tiché hučanie, pripomínajúce “hluk”, ktorý počujeme pod vodou. Vlny začali naberať sily. Loď sa začala triasť a oni báť. Do stožiara udrel blesk. Zvodidlo ho síce odprevadilo do vody, lenže strach ostal.

Všetko pribiehalo a prebiehalo tak rýchlo, že až teraz sa spamätali. Obdarovávaní príchodom veľkých, ťažkých kvapiek sa stiahli dnu. Ktosi posledný zavrel vytiahnutím dvere a zamkol ich. Zamierili ku gauču. Všetci. Nahromadili sa na ňom. Držali sa pri sebe na živej kope a čakali, čo bude. Stále viac a viac ich strach tlačil bližšie k sebe. Spočiatku vystrašene sediaci s očami strachu, teraz schúlení v rohu. Držali sa jeden druhého počas stále šialenejšieho vyčíňania vonku. Držali sa na kope. On držal ju, ona jeho a spolu sa objímali. Čakali a ich oči sa báli. Skryli si ich teda.

Celou loďou kolísalo. Akoby žila a všetko to prežívala s nimi. Vnútro bolo v pohybe s vlnami. Vonkajšie silnejúce svetlo terorizovalo okná a jeho lúče sa plazili dnu, hľadiac mimo tieňov. Blesk. Zahrmenie. Čarovná guľa pred nimi osvecovala ich schúlené telá, chrániace hlavu pred okolím. Telo sa snažilo nepustiť svetlo a hluk ku zmyslom. Zlostné klopanie dažďa. Zahrmenie. Znova a znova. Stále. Spolu s bojujúcimi vlnami a tlmeným hučaním tvorili silu, ktorá ich ovládala. Zaznel nový zvuk. Pomaly rastúci a chytajúci sa žezla tejto tajomnej

moci. Melódia. Akoby sa tisíce balalajok rozoznalo naraz a prechádzalo vlnami búrlivej noci. Zaznel silný hrom, ktorý zatriasol loďou. Aj nimi. Ich strach ich začal opantávať. Aj napriek tomu, že sa snažili nepodľahnúť. Všetok ten strach a sila ich unavovali. Celé strašidelné divadlo bolo akoby diabolskou silou kradnúcou istotu. A svetlo, presekávané jasom bleskov, ďalej terorizovalo svoje kráľovstvo.

Zrazu žiara pohana. Kolísanie sa ukludnilo. Ostalo len pridusené hučanie, balalajky a akési kvapkanie s ozvenou. Začínali v sebe naberať silu ticha. Ich osamelosť niečo veštila. Prezrádzala, že nie sú úplné. Ich oči sa pomaly, bojzливо pozreli naokolo. Guľa s pohasnutým svetlom a občasným zablesnutím bez hrmenia sa tiež upokojila. Pomaly si začali odkrývať tváre. Už sa odvážili neschovávať ich.

Nastal zlom. Žiara sa začala stupňovať. Všetko sa začalo stupňovať. Všetko sa vrátilo. Ale rýchlejšie a silnejšie. Zas sa museli skryť. Strach z nich uberal, ale nepodali ruku ponúknutému šialenstvu. Žiara rástla, hukot silnel, zvuky sa dvíhali. Vlny udierali, čím ďalej, tým silnejšie. Loď začala krívať. Držali sa pevne, aby nepadli. Vyslanými nohami zapretí do stola, rukami držiaci sa priateľov. Okolie už bolo veľmi silné. Začínalo ich ovládať. Začínalo k nim prenikať. Svetlo cez najmenšie zákutia, hluk cez ruky, strach cez sily. Intenzita dosiahla vrchol. Chladná žiara dosiahla maximum. Zvuky boli strašné a nútili skrývať hlavy. Balalajky šialene brnkali a kvapky sa prekonávali. Len vlny sa upokojovali. Všetko sa stretlo v jednom momente. Sila tohto okamihu znásobila túto silu stretnutím sa všetkého a udrela. Udrela žiara, udrel hluk. Všetko spadlo na loď a jej posádku. Všetka tá sila si ich zobrala.

Slabý ranný čerstvý vetrík sa opieral do plachiet plachetnice. Bolo chladné ráno a motory kúrenia pracovali naplno. Neboli to obyčajné motory. Motory tejto lode pracovali v tichom cykle, ktorý sa nedal zastaviť. Melódia hladiaca dušu sa predbiehala so šumením vln. Tá melódia vychádzala zvnútra. Melódia sa pomaly a jemne menila na veselú a šantivú. Okolie oblievalo zubaté slniečko svojimi chladnúcimi lúčmi. Slniečko sa vtúlalo cez okná až dnu, do jej útrov. Lúče odhaľovali schúlenú štvoricu, držiacu sa pokope v rohu gauča. Začalo pražiť na živú kôpku. Nasvedčovali tomu prvé pohyby.

Ľiel nádhernou lúkou. Bola plná kvetín a slnka. Pokoj prerušoval iba nádherný štebot drobných vtáčikov naokolo. Ľiel ďalej a cítil, ako

mu je dobre. Bol veselý a šťastný. Nevnímal nič iné, ako napríklad hlad, či strach. Bol v slnečnom raji. Jeho bosé nohy sa vnárali do štekliacej trávy, usadenej v tom najmäkšom machu. Vzduchom sa vznášala vôňa Ajshiných vlasov. Vtáčie trilkovanie sa začínalo meniť na milú melódiu. Milosť prešla do veselosti, až nevinnej samopaše. Slniečko hrialo a hrialo. Cítil ako ho hreje na pravý bok. Nedalo sa s tým nič robiť. Lúče začínali nepríjemne pražiť. Vyťahovali Marthola z jeho nádherného sna. Len hudba ostávala. Prebudil sa.

V jeho náručí snívala svoj sen Ajsha. Uvedomil si tú vôňu zo sna a usmial sa. Hýbal iba hlavou. Obzeral sa naokolo, pomaly si preberajúc stŕpnuté končatiny. Nechcel zobudiť tých, čo spali. Čarovná guľa bola zapnutá. Slnko ňou neprechádzalo. Ani v nej nebolo oslepujúce. Notebooky boli všetky zapnuté a na všetkých bolo to isté. Program na výrobu a spracovanie zvuku. Noty a ostatné ukazovatele prechádzali monitorom a stále opakovali tú nádhernú melódiu. Zdalo sa mu to čudné.

Vytiahol sa z hromady opatrne, aby nikoho nezobudil a pobral sa k oknu. Pootočil valcovitý regulátor a okno pomaly stemnelo. Slnko prenikalo už len zmiernene. Pokrútil stŕpnutými svalmi krku, snažiac sa aspoň trochu im uľaviť. Chvíľu sa len tak pozeral naokolo. Začal rozmýšľať, čo sa vlastne stalo. Nohy a nerozhýbané telo ho nútili ísť von. Stiahol teda dvere. Oviaľ ho čerstvý vzduch s teplotou nižšou ako očakával. Vďaka tomu na chvíľu zmeravel. Zmeravel však aj vďaka vyťahnutej plachte, ktorá sa mu objavila pred očami. Uvedomil si, že to rozmýšľanie bude zrejme hlbšie, ako si myslel. Vyšiel na palubu. Pomaly sa rozpamätával. Plachty mali byť stiahnuté. A nemala by tu byť taká zima. Na palube sa ešte chvíľu prechádzal hľadajúc ešte niečo, čo sa zmenilo. Už nič. Len napnuté plachty poháňali pokojnú loď vpred.

Vrátil sa radšej dnu a zatvoril za sebou dvere. Zima ho dosť roztriasla. Prišiel do ich kajuty a odklopil vrch postele. Pod ňou sa nachádzalo šatstvo. Za chvíľu mal na sebe miesto voľnej bundy a nohavíc nové vrstvy oblečenia. Modro-červeno-biely sveter a rifle. Na hlavu si nad uši natiahol čiernu pletenú čiapku bez brmbolca. Telom mu však ešte stále rezonoval chlad. Chcel ho trochu zohriať. Až keď varenú vodu lieval do veľkých šálok s vreckom čaju a cukrom, ubezpečil sa, že zima mu už nebude. Položil šálky na stôl a usadil sa vedľa svojich spiacich priateľov. Pomaly uchliplkával z horúceho moku. Príjemná hudba ešte stále hrala, avšak za ten čas prešla menšou zmenou. Bola ešte vládnejšia.

Ajshu zobudila príjemná hudba. Keď sa pomaly vynárala, začula prvé usrknutie. Zaujalo ju to a poponáhľala sa so zbudením. Uvidela

Marthola, ako pri nej sedí. Držiac v rukách šálku teplého čaju, usmieval sa na ňu. Opätovala mu tento pozdrav. Skúmala popritom, čo sa včera stalo. Už vie. Vtedy jej došlo Martholove oblečenie.

“Čo sa nám snívalo, princezná?” opýtal sa jej.

Rozpamätávala sa:

“Neviem. Zabudla som.”

“Nedáš si čaj?” ponúkol ju nakloneným pohľadom. Prikývla mu.

“Prečo si tak oblečený?” nedalo jej nespýtať sa počas pochlipkávania

“Vonku je riadna zima. Neviem, čo to má znamenať,” odpovedal jej.

“Zima?” nepochopila Ajsha. “Veď ani predtým nebolo veľmi teplo.”

“Skutočná zima. Počkaj.”

Obraz monitora pred ním sa zmenil a o chvíľu sa zjavil pohľad satelitu na poveternostné podmienky nad ich hlavami. Pokoj bol relatívny, keďže zo západu sa na nich valila tlaková níž. Avšak ich ani tak nezaujalo predpovedané počasie ako okolie. Vôkol nich sa za obzorom rozprestierali pevniny. Bolo to nemožné. Za Bermudami sa nerozprestierali také veľké územia. Vôkol Bermúd bolo iba more.

“To je čo?” ozvala sa ako prvá Ajsha.

“Nemám ani potuchy. Žeby sme sa vrátili k amerického kontinentu? To nie. Určite nie tak rýchlo.”

“Počkaj, pozrieme sa na to z vyššie,” pridal sa k nim práve prebudený Mardwin. Suzy ešte spokojne driemala. Nečudo, veď ich služba sa končievala ráno, teda teraz niekedy mali zaspávať.

“Dobré ráno,” pozdravili ho. Začal sa bez odpovede dotýkať prstom displeja, pokiaľ sa mu neukázal pohľad z dostatočnej výšky, na rozoznanie okolia. Hudba hrala naďalej.

“To je nemožné,” povedal udivene. Všetci mali na monitoroch ten malý kúsok zeme, z ktorého sa rodili dejiny. Tam, kde sa vývoj stretával so zaostalosťou.

“To je Európa. Starý kontinent,” užasnuto im oznámil Mardwin.

“My sme v Baltskom mori,” zasmial sa.

“Je možné, aby...?” zamietavo si položil otázku Marthol. Na chvíľu zavládlo ticho. Len sa nemo pozerali kamsi ďaleko a sem tam pozreli na monitor, či na seba. Potom začali zisťovať ďalšie údaje.

“Odkiaľ máš tú melódiu?” položila Martholovi otázku jeho milá.

“Tá hrala, už keď som sa zobudil. Neviem, kde sa vzala.”

“Deje sa tu akosi priveľa čudných vecí,” poznamenala Suzy a uzimene odišla do kajuty.

“Sme vlastne už len niekoľko míľ od miesta, kde nás očakávajú. Niektí nám to uľahčil,” mykol plecami Mardwin a dal si na spánok

mušľu. Zrejme ho to neprekvapilo až tak, ako ostatných.

“Starec,” napadlo Ajshu a tajomne sa pozrela na Marthola. Tomu to nadvihlo obočie.

“Ešte aj plachty sú vytiahnuté,” zavrťelo hlavou Mardwinovi. Loď začala citelne meniť kurz o stoosemdesiat stupňov. Vybrali sa smerom na juh. Tam niekde nachádzalo sa miesto, kde ich už netrpezlivo čakali.

“Pobrežie už vidieť celkom dobre, dedinu však ešte nevidím,” zakričal Marthol Suzy. Fúkal silný vietor a veštil dážď. Plachty sa už pomaly spúšťali a motor pracoval naplno. Bolo chladno. Všetci si to rýchlo uvedomili a tiež sa teplejšie obliekli.

“Je rovno pred nami,” odpovedala mu. “Už by sme sa mali s nimi spojiť. Určite nás už zachytili,” povedala. Bola ešte rozospatá. Jej telo si zvykalo na denný život.

“Dobre,” odpovedal jej. Bol zahladený do čela, rozbíjajúceho vodu. Uvedomil si, ako veľmi si zvykol na túto loď. Bude mu chýbať to kolísanie, ten zvuk, ten vietor.

“Ajsha?” zakričal Marthol.

“No,” ozvalo sa od kuchynského drezu.

“Idem ti pomôcť. Začínam byť hladný,” rozbehol sa do podpalubia.

Bol už vnútri, a tak vytiahol pevné dvere do podpalubia s dreveným obkladom a malým okienkom z hrubého skla. Vonku už nikto nebol a načo teda vpúšťať zimu. Mardwin bol v sklade čela lode a balil veci, ktoré budú potrebovať. Bol na to expert. Podpalubím sa zatiaľ rozliehala nádherná vôňa rybaciny.

“Už to mám. Podťe sem,” zakričala Suzy.

Všetci nechali všetko tak a zhýkli sa pri monitore. Ako posledný dobehol Mardwin. Pred ich očami ich vítal akýsi zvláštny znak, ktorý sa sčasti podobal na rybu. Po chvíli sa zjavila tvár malého chlapca. Usmial sa široko, ako sa len dalo a niečo im povedal. Nerozumeli mu. Zozadu sa ozval milo karhajúci ženský hlas a jeho úsmev od ucha k uchu rýchlo zmizol. Chlapec sa poobzeral a zutekal preč. Chvíľu sa mohli kochať náprotivným dreveným obkladom a rozmyšľat, čo sa tam deje. Konečne sa zjavila mladá žena a prehovorila k nim v jazyku, ktorému rozumeli.

Totíž, aby si správne pochopil túto situáciu. Ľudí bolo na svete stále viac a viac. Rodilo sa teda viac inteligentných jedincov, ktorí objavovali a zmenšovali svet svojimi nápadmi. Svet sa vďaka rastúcej komunikácii scvrkával a cítil potrebu zjednotenia sa. Mnohé krajiny

rozdeľovali už len samotné jazyky. Preto sa začali presadzovať univerzálne jazyky, ktoré sa mali ujať u každej národnosti. Citelne takto vystupovala angličtina. Stávala sa pomaly svetovým jazykom. Lenže štáty mali svoj zvyk, kultúru, jazyk a nechceli zahubiť diela svojich predkov minulosťou niekoho iného. Darma sa však nadrapovali. Túžba a potreba zjednotenia bola silnejšia ako nejaké národné cítenia. Jednotný jazyk bol nutný. Lenže skupiny ľudí, boli rozhodne proti búraní zvykov, sťahovali so sebou stále viac a viac ľudí, a tak sa riešenie problému rozhodlo ísť tou dlhšou, ale o to menej konfliktnou cestou kompromisu. Jazyk bol síce jednotný a každý, kto sa chcel uplatniť, musel sa ho naučiť, avšak v každej z krajín, sa popritom používal aj jazyk národa. Vojna spomalila, až zastavila vývoj v kultúrnych sférach, a tak to ostalo. Ľudia používali dva jazyky. Ten ich, ktorý mali radi a zvykli si naň a ten, pomocou ktorého sa dohovorili s okolím.

Avšak aj rodné jazyky začali pomaly vymierať pod tiažou migrácie obyvateľstva, kedy sa vlastne používal len medzinárodný jazyk. Ten sa síce znečisťoval slovami domorodej reči, ale časom sa to stalo súčasťou medzinárodného jazyka v tej oblasti. Nakoniec už len pár miest používalo aj svoj rodný jazyk. Ostatné jazyky upadli do zabudnutia, čakajúc na svoj objav. Takmer vymrela rozmanitosť prejavu.

“Bože, to ste už vy? Ako to, že ste už tu,” prehovorila k nim prekvapene a rázne, ako by ich poznala už roky. Zaskočilo ich to.

“Nevieme,” odpovedali na jej otázku.

“No nevedí, my sme už na vás pripravení. Ten starý pán už včera odišiel...”

“Zase ten starec,” zašepkala Ajsha počas monológu mladej ženy v teplých a pohodlných tepláčkach, modrej farby.

“... ale skôr ako odišiel, všetko pre vás pripravil. Je to úžasný človek,” dorozprávala.

Ostala na nich prilepená očami. Prezerala si ich a zároveň si opakovala, čo jej o nich porozprával ten starý pán. Zjavil sa tam jedného dňa, tak ako to on zvykol. Len tak. Zaklopal na dvere ich domu a poprosil o šálku teplého čaju. Stál tam v daždi s veľkým kusiskom priateľstva a usmieval sa na ňu. Mal na sebe taký dlhý tmavý plášť s kapucňou, ktorý sa hodil k jesennému počasiu. Na ňom vyložená dlhोčizná brada farby takisto bielej ako jeho šedivé vlasy. Jeho bledomodré oči ju prosili o pomoc. Nemohla odolať.

Dali mu izbu v podkroví, kde prespával a čakal. Všetci si ho rýchlo obľúbili vďaka jeho добрote, ukrývajúcej sa v šedosti múdrej brady.

Pomohol im vo veciach, ktoré dovtedy nedokázali vyriešiť. Pomáhal im svojimi vedomosťami, skúsenosťami, ale hlavne svojou prítomnosťou. V mestečku boli medziľudské vzťahy na vysokej úrovni a plné lásky, ale on ich ešte zdokonalil. Dodával ľuďom lásku, silu a učil ich, ako ju dávať druhým. Priniesol im vedomosti, ktoré im uľahčili život. Nikdy nezabudnú, že ich tento človek navštívil, nezabudnú, ako veľa im dal.

Predpovedal, že sa s nimi niekto spojí. Jedného dňa počítač zachytil signál. Podľa predpovede šedivého starca sa na monitoroch objavil starý usmiaty Pedro. Poprosil ich, aby sa postarali o loď, ktorá k nim pripláva. Loď s mladou štvorčlennou posádkou, teda dvoma chlapcami a dievčatami. Rozprávali sa s ním potom ešte hlboko do noci.

Na druhý deň sa jej starý pán opýtal, či nemajú nejaký bezpečný a prispôsobivý dopravný prostriedok. Taký, ktorý by mohol ísť starou cestnou sieťou, horami a lesmi. Pravdaže mu ukázali jeden z ich džípov, ktorými udržiavali kontakt s ostatnými osadami, vždy dosť vzdialenými. Veľký a teda aj priestranný, stabilný a silný džíp sa mu páčil až keď bol opancierovaný a sklá nabrali na hrúbke a odolnosti. Nepáčil sa mu len pohon. Benzín ako palivo sa mu vôbec nepáčil, a tak sľúbil, že to nejako vyrieši.

Na druhý deň skoro ráno, keď zore boli ešte len v snoch, zobudil ju buchot. Keď sa pozrela von oknom, uvidela v daždi veľkú drevenú krabicu, ktorá bola už otvorená. Hluk vychádzal z dielne. Vybehla rýchlo von do zimy, narýchlo si ešte v spálni obúvajúc papuče. Keď už v nočnej košeli dobehla cez kvapky k dielni a s brokovnicou v ruke sa pozrela medzerou vo dverách, uvidela starca, ako práve zatvára kapotu auta. Udivene vstúpila dnu.

“Preboha, čo tu robíte iba v nočnej košeli,” zarazil sa a rýchlo k nej dobehol, obliecť jej svoj plášť.

“Čo ste tu robili vy a čo znamená tá krabica vonku?” opýtala sa ho podozrievavo.

“No, už je to hotové.”

“Čo?”

“Dal som tam niečo nové. Dá sa povedať, že nový druh motora. Viete teraz už nebude potrebovať benzín,” povedal jej utrúci si zamastenými rukami zamazanú tvár.

Nechápavo sa s ním potom vozila po okolitej krajine. Po pár dňoch, keď poriadne vyskúšal auto a jeho funkcie, poprosil ju, aby sa postarala o tých, čo prídu.

“Budú potrebovať jedlo a šatstvo na tú dlhú cestu. Prosím ťa, daj im to,” povedal jej v posledný deň s prosebným pohľadom v očiach.

Prízvukoval ešte ďalšiu vetu.

“A povedz im, nech si nerobia dlhé zastávky, inak sa nedostanú na správne miesto v správny čas.”

Ešte v ten večer sa rozlúčil s celým mestečkom a odišiel. Išiel pešo v ústrety tme, ktorá ho za chvíľu pohltila. Odvtedy ich autá nepotrebujú benzín. On totiž klamal a nenamontoval iba jeden motor. Bol to čarovný starček. Bol ako stelesnené dobro z rozprávky.

“Pani, pani stalo sa niečo?” prihovorili k nej, keď videli ako jej zamrzol pohľad dívajúc sa na jeden bod po tom, ako dorozprávala.

“Hm. Ó nie. Len som sa trochu zamyslela,” povedala im s úsmevom.

“Sme pripravení. Keď prídete, budeme vás už očakávať pri móle. Ako vidím,” pozrela sa niekam vedľa, “nie ste už ďaleko. Tešíme sa teda na vás. Zatiaľ sa majte.”

Vzápätí sa objavil už známy znak. Vtedy sa všetci pozreli na seba a vtiahli do nosov nejakú vôňu. Ako prvá sa k sporáku vrhla Ajsha.

Sedeli za stolom a dojedali, čo sa dalo, zo zhorených rýb. Mrzuto poškľoľovali po okolí, počas ohlodávania nezuhoľnateľých častí rýb, pokiaľ to jednému z nich neprišlo smiešne a nerozsmial tak aj ostatných. V ich hlavách sa túlala melanchólia. Scítili sa s loďou natoľko, že predstava, že by ju mali opustiť ich zarmucovala. Nechcelo sa im odísť z ich teplučkého plávajúceho domčeka.

Mardwin už bol vonku a pripravoval loď k pristátiu. Znamenalo to vyvesenie samonafukovacích nárazníkových balónov. Dozvedeli sa totiž, že v mestečku je mólo. Už ho vlastne aj videli. Veľké drevené mólo s pár loďami, od rybárskych až po plachetnice.

Znovu si odplul do vody, snažiac sa tak zbaviť hnusnej uhľovitej chute po rybe. To jedlo bude hádam jediná vec, ktorá mu chýbať nebude. Všetky veci, ktoré budú bezprostredne potrebovať, už mali navešané a zbalené vo veľkých batohoch, položených na ľavoboku. Motor sa vypol. Počul, ako ukladajú riady a všetko zabezpečujú proti rozbitiu, či vypadnutiu. Už boli takmer pri móle. Loď išla už len zotrvačnosťou a pripravovala sa na stretnutie s pevnou zemou.

Z móla mu dopadlo pár lán, ktoré rýchlo uviazal k bitvám. Domorodci ho začali priťahovať k brehu. Preskočil vo vhodnej chvíli a uviazal loď o jednu z množstva dvojitéch bitiev umiestnených pozdĺž okraja móla. Keď skončil, počul už za sebou prechod svojich priateľov na breh.

Postupne pevne uviazali loď k ďalším piatim bitvám. Takto sa už o

ňu nebáli. S kôpkou vecí na móle, pozreli sa na loď a snažili sa zapamätať si ju. Zem im pripadala taká fádna. Nekolísala sa. Pozreli sa na loď a povedali jej svoje ahoj. Chceli sa s ňou rozlúčiť ako s priateľom.

Auto sa šinulo voľakedy frekventovanou diaľnicou ustálenou rýchlosťou deväťdesiat kilometrov v hodine. Mardwin so Suzy driemali na zadných sedadlách. Za nimi sa v batožinovom priestore váľali batohy, plné jedla a rôzneho iného vybavenia. Reflektory sa skúmavým pohľadom prerezávali nocou pred nimi a melódia z reproduktorov príjemne hrala. Aj vďaka nej sa Marthol cítil uvoľnený a svieži. Nekonečná cesta pred ním sa občas zatáčala, ale inak bola stále rovná. Bola to pokojná a oddychová jazda. Auto sa túľalo vcelku zachovanou diaľnicou, ako keby bola jeho domov. Sem tam narazilo dokonca aj na systém riadenia automobilu, ktorý bol voľakedy roztrúsený po obidvoch stranách vozovky. Všetko bolo v pohode.

Piesňou sa v myšlienkach vracal k predošlým dňom v meste. Boli tam krásni a milí ľudia, ktorých láskavosť ich spájala v silný celok. Dali im množstvo vecí a museli ich presviedčať, že to, či ono si už zobrať nemôžu. Loď nechali tam. Možno sa k nej ešte vrátia. Niekedy. Usmial sa pri spomienke na to, ako ich učili ovládať túto kovovú opachu. Hlavne, keď sa rútil ulicami mesta a vyplašení či smejúci sa ľudia sa tlačili ku budovám, aby ich náhodou nezrazil. Potom sa smial aj on, keď išli ostatní. Teraz to však už nebol problém. Mal dobrých učiteľov.

Hudba sa zmenila na pomalú pieseň. Hlas muža spieval o utrpení smutným hlasom plným prosby. Napriek hlučným nástrojom bola pieseň skôr tichá a príjemná. Pozrel sa napravo. Ajsha sedela vedľa neho. To ona zmenila žáner. Mali v zásobe ešte dosť CD-čiek. Boli potrebné na takú dlhú cestu. Bez nich by to bola nútená a nepríjemná púť, počas ktorej by ich trápil mikrosprávok aj napriek oddychnutosti. Ľudia z mesta mali pravdu, keď naliehali, aby si ich zobrali. Ajshin výraz prezradil, ako sa je táto pieseň páči.

Usmiala sa na neho a ďalej študovala mapu. Bol na nej cieľ. Prezradili im ho v mestečku. Bola to chalupa hlboko v horách. Miesto, kde sa mali dostať. Nešli tam s nejakým určitým zámerom. Len jednoducho vedeli, že sa tam musia dostať. Musia niečo robiť. Bol to ich cieľ. Vedeli, že keď tam prídu, niečo sa stane. Nemali ani potuchy čo, ale niečo určite. Čosi, čo bude stáť za celú tú cestu. Cesta sa

miňala, hudba menila a nálada bola pokojná.

Mardwin mal sen. Zvláštny sen. Formovaný ako krásna skutočnosť, kde všetko bolo takmer také, aké to chcel mať. Vnímal všetko. Cítil slnko, vietor, vodu, les... Bolo tu teplo. Alebo chladno? Bolo tu vlhko?

Pozrel sa na svoje ruky. Vlastne ani nemal ruky. Boli to veľké krídla. Plné bielych pier. Pozrel sa vedľa seba. Videl Suzy. Teda nebola to Suzy. Bola to veľká silná biela orlica. Cítil v nej však Suzy. Chápal, že aj ona je vlastníčkou rovnakého sna. Vedel, že aj on je orol. Boli väčší ako obyčajné orly. O dosť väčší.

Pohol svojimi veľkými krídlami. Rovnako ako Suzy. Svaly na hrudi sa mu naplnili a zabrali do vzduchu všetky pierka. Jeho operené telo sa na chvíľu odľahčilo. Túžilo vzlietnuť. Krídla mal na to, aby lietal. Nevedel však ešte kedy a kam.

Niečo začul. Suzy sa tiež otočila tým smerom. Spustili sa zo zarostenej skaly vrchu, na ktorej stáli. Stále išli za tým zvukom, ktorý už stihol pominúť. Ich veľké silné krídla pomalými pohybmi pridávali rýchlosť. O chvíľu už nemuseli. Krídla samé im zabezpečili plachtenie. Hore to je také krásne. Zdá sa vám, že celý svet sa zastavil. Tak ticho. Len svieta slnko, cítite vietor a pokoj. Leteli a ich telá boli také ľahké. Tak krásne. Leteli. Všetko to dole, všetky problémy, aké sa kedy našli, boli pod nimi. Boli také drobné, takmer neviditeľné. Telo lietalo vďaka tomu, že problémy nechalo na zemi. Tam dole, kdesi v tej ničote, ležali tam a ich peria sa ani nedotkli.

Z čistého neba vtedy začal padať hrejúci biely sneh. Najprv len pár vločiek, neskôr však snežilo viac a viac. Snežilo všade, všade naokolo a záclonu snehu, ktorý nad zemou mizol, človek nemohol nevidieť. Teda takmer všade. Krehké hviezdy ľahkých kryštálikov sa vyhýbali ich letu. Svojou neprítomnosťou im ukazovali cestu k cieľu. Leteli tunelom bez vločiek a pripadalo im to ako krásna večnosť. Začali klesať, opúšťajúc svet miznúceho snehu. Mierili k cieľu, ktorý cítili tak blízko.

Zosadli v čiernom mieste bez stromov a našli ho. Cieľ. Veľká čierna pyramída. Ohromila ich jej veľkosť a akoby nedokončený tvar. Ako keby autori odišli tesne pred dokončením a ďalej sa už nič nedialo. Miesto, kde sa čas zastavil a už sa nepohol.

Začul rozbitie niečoho krehkého. Musel rýchlo utekať k tomu zvuku, cestou vyťahujúc tú zvláštnu pušku, ktorú mu dali v mestečku. Uvedomil si, že už nie je vták. Bežal ako gepard a miňal presne doliehajúce zbrúsené kvádre čiernej pyramídy, ako vlak miňa stromy. Kde zobral pušku, nevedel. Cítil len, že ju má na chrbte. Počul, ako Suzy beží za ním. Zabrzdil pred veľkou, mohutnosťou

vítajúcou bránou. Normálne by ešte chvíľu začudovane skúmal tohto giganta, tak krásne ukrytého v džungli. Teraz však nebol prekvapený pohľadom na nahú ženu a diabolského psa, bojujúcich v čiernej stĺpovitej chodbe s veľkým, farbami hrajúcim jašterom. Zúrivy boj sa chýlil ku koncu. Žena ležala na zemi, jašter ju šialene oblizoval dlhým jazykom a partner dievčaťa svojimi špicatými a silnými zubami silného pysku, bezhlavo trhal hrubú kožu tvora. Jašterovi padla hlava. Diabolský pes chcel už zísť, keď sa dokaličená hlava zvihla. Jašter hrozitánsky zareval, čo otriaslo pevnými základmi stavby.

Mardwinova laba už bola rukou a mierila pušku. Presne zacičil a strelil. Pred očami mu chvíľu prebehla jemná žiara. Zasiahla jaštera presne vtedy, keď sa mu podarilo s poslednými silami dosiahnuť zubami na "parazita" a zhodiť ho z chrbta. Ten zaletel a narazil do stĺpa, nešťastne si pri tom napichnúc stehno. Bolo cítiť, ako sa z tohto súboja vytráca život. Na zem už medzitým spadla zbraňou zrazená jašterova hlava. Jeho krk v mieste miechy bol roztrhaný ako stará handra. Jeden z veľkých, špicatých zubov sa zaryl ustrašenej dievčine do ramena. Scéna sa skončila. Ostala len tmavá chodba, plná krvi a kúskov jaštera. Fakle ešte stále svietili.

Z dverí na konci chodby začali vychádzať ľudia. Zrejme počuli súboj, ale čo tam vlastne robili, to sa nevie. Boli špinaví, vystrašení a plní otrasných zážitkov. Keď uvideli tú skazu, ostali len nehybne stáť, tam na tej druhej strane chodby.

Suzy už mala v ruke odniekiaľ lekárničku a hladala Mardwina.

On však bol už tam a snažil sa zdvihnúť jašterovu hlavu. Nedalo sa. Iba sa silil, ale nebol dost silný. Jeho telo vtedy začalo rásť a meniť sa. Nevidel na seba, takže nevedel, na čo sa zmenil. Ani ho to nezaujímalo. Podišiel k jašterovi a namáhajúc cudzie svaly, ktoré teraz vlastnil, odložil chladnúcu hlavu nabok. Hlava a zuby odkryli ženskú ruku ukrytú v papuli tvora.

Suzy sa užasnuto dívala na jeho novú podobu. Ale len na chvíľu. Znovu sa totiž menil. Na seba. Otvorila lekárničku, ktorá obsahovala iba jediné. Jednu fľaštičku. Otvorila ju. Keď rany obliala, zašumelo, až zasychalo to a rovno pred ich očami sa rany začali zaceľovať, oddychujúc pod vankúšom peny. Po chvíli už nebolo ani stopy po ranách.

Pozrela na fľaštičku. Bolo to zvláštne, ale ani to ju neprekvapovalo. Začala si dievčinu pred sebou lepšie prezerat'. Na bruchu mala zvláštny znak. Neznámy. Hľadiac naň rozmýšľala, čo všetko asi prežila. Akoby ten znak bol mapou jej minulosti. Lutovala ju. Jej nehybnosť z nej robila jemné stvorenie, hoci pred chvíľou videli opak. Prebrala sa. Jej oči sa hlavou unavene pozreli smerom k tomu

tvorovi. Objavili sa slzy a prosba:

"Zachráňte ho," zašepkala sotva počuteľne. Necítila už bolesť. Hlava i ruka boli v poriadku.

Mardwin sa k nemu rozbehol. Pred tým ešte zobral Suzy tú fľaštičku. Tvor mal veľké množstvo trzných a rezných rán, škrabancov a pomliaždenín rôzneho rozsahu. Človek by to neprežil. Jemu však srdce ešte bilo. Musel mu rýchlo pomôcť. Odrazu mal v ruke miesto fľaštičky lekárničku rovnakú ako mala Suzy. Keď ju otvoril, bola plná fľaštičiek. Presne takých, ako pred chvíľou držal v ruke. Položil ju na zem a chytil kopiju. Jej spodok bol vrazený do zeme a nedala sa vytriahnuť. Rozhodol sa ju zlomiť. Avšak bolo to nad jeho sily. Teda dovtedy, pokiaľ sa jeho ruky nezmenili na veľké, silné a chlpaté ručiská. Tie zlomili drevo a zdvihli bezvládne telo. Jeho ruky vyliali na neho všetky fľaštičky. Postupne vyplúvali svoj obsah na raneného pred ním. Nič sa nedialo do vylitia poslednej z nich. Tvorove telo vtedy začalo strašidelne syčať, peniť, až ho celého zahalila pena. Keď opadla, telo bolo nepoškodené. Pozrel sa za Suzy.

Oblekla dievča do teplého oblečenia, aj napriek teplému a dusnému podnebiu. Cítila však, že bude zima. Nechápala to, iba cítila. Všimla si, že oči dievčaťa stále spočívajú na tele tvora pred ním. Dievča sa postavilo a pomaly k nemu kráčalo.

Podišla ku Gordntovi. Nakoniec to predsa prežili. Počula tlkot jeho srdca a to v nej zahalilo rastúce obavy. Mal pravdu, že to majú obísť. Zachytila pohyb jeho hlavy.

Jeho oči sa otvorili a usmial sa. Zložil svoju hlavu z jej rúk a pomaly sa začal stavať. Jeho telo znovu pracovalo, ako keby mu nikdy nič nebolo. Cítil sa, ako keby to bol iba sen. Zlý sen. Pozrel sa na tých dvoch. Boli to ľudia. Tiež dvaja mladí.

"Stretneme sa," povedali. Cítili totiž, ako sa pomaly strácajú zo svojho sna a vracajú do skutočnosti. V ich vnútri bol pocit, ktorý našepkával, že sa ešte určite stretnú s touto "miešanou" dvojicou.

"Stretneme sa o pol hodinu," povedala Nagajaw.

Prikývli. Ľudia vzadu ešte stále stáli. Ich šok bol zrejme príliš veľký na to, aby sa pohli. Vyzerali, ako obyčajná kulisa. Len tam stáli, kdesi na okraji a nič nerobili. Vôbec nič. Nikto sa o nich teda nezaujímal. Aj ich dvoch trápilo niečo iné. Cítili, že musia odísť.

Začal sa predierať hustnoucou hmlou, ktorá sa premenila na rýchlo ubiehajúci "kolotoč". Zrazu narazila do neho tma a on sa prebral. Sen mu pripadal zvláštny. Ako skutočnosť. Chvíľu ešte žil v pochybnostiach, či skutočnosť tiež nie je len snom.

Keď sa prebudila, pozrela na Mardwina. Prikývol. To jej stačilo.

Poprosil Marthola, aby na hodinách auta stopol tridsať minút. Marthol s Ajshou na nich len nechápavo pozerali a chceli odpoveď, prečo. Oni dvaja však cítili, že sa ju dozvedia. Všetci. Presne o pol hodinu.

Napätie nimi lomcovalo už pri cifre dvadsaťpäť. Obloha už bledla a noc sa zberala na odchod. Reflektory ešte stále svietili na asfaltovú cestu pred nimi. Keď sa číslo dvadsaťdeväť zmenilo na číslo tridsať, zazreli ich. Stáli tam na ich strane cesty, tesne na kraji a čakali. Mardwinovi a Suzy takmer vypadli oči. Áno, boli to oni. Tí, ktorých zachránili v čiernej pyramíde. Pozrel sa na prekvapeného a i trochu nedôverujúceho Marthola, prosiac ho, aby pri nich zastavil.

Bol to veľký čierny štvornohý tvor s krídlami, veľký asi ako poriadny pes a mladé dievča. Reflektory ich zacítili. Nerozhodne sa na nich zadívali. Až keď Mardwin presvedčil Marthola, že tej dvojici pred nimi môže dôverovať, dovolil zvedavým reflektorom priblížiť sa. Či už to bolo na nedočkavú a tajomnú prosbu dvojice za nimi, či z úžasnutia prítomnosti týchto dvoch na takomto mieste, v tomto presne stanovenom čase, to už nevedel. Každopádne, Mardwin so Suzy vystúpili z auta.

Chvíľu stáli, v dostatočnej vzdialenosti od auta. Jeden pár sa pozeral na druhý, ako keby si neboli istí, či sa poznajú. Suzy vykročila a napriahla priateľsky ruku. To dievča, oblečené v čomsi, čo zjavne pripomínalo náhradné oblečenie, čo im dali v meste, jej pozdrav opätovalo. Priateľsky si potriasli rukami a na ich tvárach sa zjavili úsmevy. Objali sa ako staré priateľky, napriek tomu, že pred chvíľou nimi lomcovala pochybnosť o tom, či sa vôbec poznajú. Hneď na to vošli do auta. Chvíľu sa tam tlačili v nepohodlí, pokiaľ nenašli miesto pre veľkého okrídleného psa, ktorého dievča volala Gordnt. Sedel za nimi na zásobách, ktoré sa odo dňa odchodu už zmenšili. Keď sa teda všetci usadili, upreli sa všetky pohľady na ňu. Takto milo jej kládli otázky a túžili zoznámiť sa.

Nemohla uveriť, že skutočne stojí na kraji diaľnice. Pripadalo jej to ako starý sen. Po tom, ako im neznámy pár zachránil životy a ako odišli, zaspali. Nemali sen. Len sa ocitli tu, na kraji cesty. Uvedomila si vetu, ktorú vtedy akosi nepochopiteľne vyriekla: "Stretneme sa o pol hodinu." A tak čakali, obávajúc sa iba jedného. Že to všetko bol iba sen. Nevysvetliteľný zlý sen.

Potom uvideli svetlá. Boli to svetlá auta, to poznať. Keď ich spozorovali, prepli sa z diaľkových na normálne a podišli k nim. Boli priateľskí a dobrí. O chvíľu sedeli v aute. Gordnt sedel za ňou na

batožine a štyria zvedaví okolo sa na ňu pozerali a čakali na začiatok. Začala teda. Bola rada, že sa kedysi učila medzinárodný jazyk. Teraz ho mohla využiť a zdokonaľiť sa.

Nanešťastie teraz nemohol použiť ani jeden z jazykov, ktoré ovládal. Rád by sa s nimi porozprával, ale nedalo sa mu. Chcel sa zapojiť, ale nemohol. Cítil, ako ho všetci brali, iba ako nemého, nerozmýšľajúceho priateľa, krásnej Nagajaw. To nechcel. Dúfal, že Nagajaw mu pomôže.

"Ja som Nagajaw. Toto je môj priateľ Gordnt," otočila sa a darovala mu úsmev. "Časom pochopíte, prečo ho mám tak rada, aký je úžasný a že to, ako vyzerá, vôbec neprezdrádza, aký je. Jeho zjav je len maskou utrápeného človeka. Áno, človeka. Človeka, ktorý nanešťastie nemôže hovoriť."

Ďakovne ju pohladil lícom po vlasoch. Všetci si všimli toto pekné gesto. On si ich ale nevšimol. Nechal sa totiž uniesť jej vlasmi, ktoré pred chvíľou zacítil. Stále jej tak voňali. Tak nádherne. Dlh doobeda sa potom ešte rozprávali a oboznamovali so svojimi zážitkami a osudmi. Gordnt bol rád, že ho už neberú ako stroj. Pochopili, že nie je kruté zviera. Že je človek. Človek ukrytý v plášti človeka z tmavých rokov minulosti.

Pred jeho starou drevenou chatrčou zabrzdlilo auto. Za normálnych okolností, by nevedel, že prišli. Bol by totiž pravdepodobne vnútri a silné, hrubé steny by tento zvuk neprepustili k praskaniu ohňa v krbe. Zrejme by čítal, písal, strúhal, alebo tvoril čokoľvek iné. Počasie zachádzajúceho slnka bolo síce pekné, ale aj melancholické a chladné. Len občas trávil tento čas prebúdzania sa predátorov noci vonku. Večer tu v horách bol totiž najkrajší pri domácom krbe. Až cez deň prechádzaval sa blízkym i vzdialeným okolím a skúmal svet vôkol seba. Miloval prírodu a všetko o nej si zapisoval. Potom to satelitom odosielať mestečkám, ktoré tieto informácie odovzdávali tým, ktorí po tom túžili. Príroda, totiž dokáže byť z nášho pohľadu krutá, a preto je dobré vedieť o nej čo najviac, aby sme boli pripravení. Žil si tu takto v lone prírody, sem tam k nemu prišiel vrtuľník z niektorého z miest, tak vzdialených. Bol samotár. Teraz ale sedel vonku, na obľúbenom pníku a čakal na toto auto. Keď sa otvorili dvere, postavil sa a začal pomaly schádzať dolu k nim.

"Dobrý večer, priatelia moji. Podďte za mnou," privítal ich.

Nečakali, že ich tento pán v stredných rokoch tak priateľsky pozve. Vyzeral totiž ako riadne drsný chlap, od ktorého by sa dalo

čakať akurát to, že na nich poštvie psa. Keď sa dvere chalupy zatvorili a nasiakli prívetivú arómu, usadili sa do ponúknutého pohodlia sedačky. Boli ticho. Cítili sa ako malé deti, ktoré sa neodvážia prehovoriť skôr ako niekto dospelý. Gordnt, ktorý napodiv nebudil úžas u pána domu, si pokojne ľahol ku krbu a hľadel do ohňa.

“Dovoľte mi, aby som sa predstavil. Som Wokr. Ľudia ma volajú pustovník aj napriek tomu, že mám stály domov. Práve ste v ňom. Starý pán mi povedal, že vás mám zaviesť ku starému kostolu. Skôr, ako zapadne slnko. Mali by sme sa teda vybrať. Avšak skôr ako pôjdeme, oddýchnite si. Máme ešte trochu času. Kostol nie je ďaleko,” prehovoril k nim milým domácim hlasom. Cítili, ako sú blízko a jeho slová im dávali za pravdu.

O chvíľu už šliapali do kopca. Kopec bol strmý a plný kamienkov. Občas niektorý z nich rýchlo zbehol dolu horskou cestičkou, oznámiť pohyb tam hore. Cítili sa ako stratení. Bolo zvláštne, že ich to tešilo. Neniesli si so sebou nič. Cítili totiž cieľ. Cieľ ich dlhej cesty. Bol blízko. Túžili ho dosiahnuť. Slnko zapadalo a farbilo boky kopcov dočervena. Tak nádherne sa zabávalo s farbami a tieňmi. Vo vzduchu bolo cítiť večer. Večer splnených prianí. Nie, necítili nedočkavosť. Cítili uspokojenie. Konečne.

Pred ich zrakmi sa zjavil kostol. Teda aspoň to, čo z neho zostalo. Všetky steny boli totiž zrútené. Pohltené a rozhlodané prírodou sa rozpadli. Okolie bolo plné úlomkov i celých blokov voľakedajšieho chrámu. Neboli tu už žiadne steny. Okrem časti jednej. Tej, ktorá hľadela na zapadajúce slnko. Jeho lúče prechádzali prázdnymi rámmi okien. Pred nimi stál starý zrútený oltár a zopár polámaných píšťal organu. Stáli uprostred tohto svedka minulosti a kochali sa ním.

Jedna dlaždica na zemi začala svietiť a hriať. Jej svetlo jemne a pomaly vychádzalo zo stredu chrámu. Bolo ako rozprávková žiara Petra Pana. Žiarilo slabým modrým svetlom a lákalo. Všetci k nemu prišli. Okrem toho muža. Ten tam už nebol. Kamsi zmizol. To ich však netrápilo. Nič ich netrápilo. Pozerali sa na toto svetlo a cítili, že toto je to svetlo, ktoré chceli vidieť. Ich mysle boli čisté a vedené blízkym cieľom. Neboli sfanatizovaní. Robili to z vlastnej vôle a vedeli, čo robili. Bol to ich cieľ.

Postavili sa do stredu rozširujúceho sa kruhu žiary a zatvorili oči. Práve vtedy sa slnko skrylo za horizont. Nastala tma. Nie tma, ktorá by mala nastať po západe, ale tma úplná. Človek okrem žiary uprostred nevidel nič. Vietor sa zodvihol a začal behať. Kostolnými píšťalami, ktoré už dávno neexistovali, sa ozval jemný tón slobody. Ich duše sa cítili celkom voľné. Každý prežíval svoje osobné šťastie, ktoré zdieľal s ostatnými. Cítili sa, akoby plávali a lietali zároveň.

Vietor sa pohrával s ich vlasmi a šatami. Niečo zvláštne ich nútilo vyzliecť si ich. Možno to bolo teplo, ktoré vychádzalo zo svetla, možno to bolo niečo v nich. Boli akoby ich väzením. Oblečenie spadlo a zem si ho zobrala. Necítili zimu vetra, pretože žiadna nebola. Vietor vôkol nich zohrievala žiara, rastúca im spod nôh a kvitnúca niekde ďaleko hore. A oni lietali vodou, plávali vzduchom.

Gordnt sedel uprostred ich kruhu. Sedel, ako sedávajú psy, lenže prežíval krásno. Ľudské krásno.

Uspokojenie bolo plné. Vietor v kruhu žiary sa točil a lístie sa dotýkalo ich tiel v točiacom sa vetre. Stáli tam uvoľnení a slobodní. Ako deti. Hravé a samopašné. Bolo to ich uvoľnenie. Žiara sa začínala točiť spolu s lístím. Vietor sa preháňal píšťalami v tónoch podporujúcich toto malé a nevinne uvoľňujúce šialenstvo. Točil sa vo víre. Zavolať oblaky, ktoré už predtým hrali skryvačku s lúčmi slnka. Zahrmelo a začalo pršať. Tichý, vlažný jesenný dážďik. Vír ho strhol so sebou a pršal medzi žiaru. Tá robila z kvapiek čirej vody farebný dážď snov. Skupina milých šialencov, na ktorých dopadali, bola spokojná. Boli šťastní a nemysleli na nič iné. Nikto nevidel toho druhého, nikto sa toho druhého nedotýkal, a predsa každý každého cítil. Bol to najjasnejší a najkrajší nápoj, ktorý kedy ochutnali. Ich nádhera uspokojovala tichú noc. Postupne ich ovládala a darovala im spánok. Sadali si do toho sedu, ktorý tak uvoľňuje a zaspávali. Gordnt sa so zatvorenými očami pritiahol až k Nagajaw, kde sa o ňu oprel. Rovnako sa k sebe pritúlili on a ona, ona a on. Dážď ustal a žiara sa zdvihla. Zdvihla aj ich. Kvapky si ich brali so sebou, tam kdesi hore, kde kvitol kvet svetlomodrej žiary. Oni to však už necítili. Spali. Spali tým najsladším spánkom, aký kedy presnívali. Sny boli krásne. O zemi, kde ich šťastie bude večné.

V hlavách im ostával tento zážitok uložený ako niečo základné, chcené a splnené. Žiadna dogma, ale splnený sen. Splnený sen, ktorého spomienka tak príjemne hreje.

Ktovie, či ich niekto niekedy pochopí. Či pochopí, prečo išli toľkými nástrahami, toľký kus, len aby zažili toto nevinné bláznenie sa? Kto vie?

Boj

Boj. Túžba po slobode, sen o splnení našich snov, pocit moci, chuť krvi - to všetko si nás kupuje. Kupuje nás a naše vôle, sny a pudy, aby ich predalo zlu. Aby z nás urobilo biologické zbrane na jedno použitie. K boju sme nútení, k boju sme stvorení. Každý sa s ním raz stretne. Raz aj vy budete držať v ruke zbraň a budete sa snažiť poraziť toho druhého. Raz aj vy ochutnáte krv, uvidíte trápenie, ktoré ste spôsobili, prežijete bolesť. Boj vás naučí žiť, pretože aj život samotný je boj. Boj vie byť neľútostný. Boj je krátky a strašný. Vie byť bystrý a inteligentný. Vie byť veselý a priateľský. Vie bojovať aj bez toho, aby niekomu ublížil. Boj sa vie dohodnúť. Pachy súboja a nenávisť voči protivníkovi sú nám tak blízke, že niekedy nevieme, kedy už nie je dobré okúsiť ich. Boj máme v sebe. Bez neho by sme neboli. Ak ho vieme používať v správnej forme, staneme sa dobrom. Ak nie, zanikneme. Prestaňme už teda stále iba vravieť a pokúsme sa splniť naše sny. Myslíme však na to, že nikomu a ničomu nesmie byť ublížené. Inak sa nám to vráti.

“... Som skutočne veľmi rád, že si sa tak rýchlo uzdravil,” prihovárал sa mi loew, zatiaľ čo sme kráčali dlhou zahnutou chodbou jedného z hradných poschodí. “Tú cestu našou planétou však asi budeš musieť nechať na neskôr.”

Bol som oddýchnutý, čerstvý a plný energie. Cítil som sa ako doružova vyhajané mačiatko. Spánok bol síce dlhší ako zvyčajne, avšak bol o to krajší. Drobné zranenia a šok v ňom celkom pominuli. Premenil ma na silného. Bol som pripravený a odhodlaný na to, čo ma čakalo. Bol som pripravený aj na stretnutie s priateľmi, ktorí mi prišli na pomoc, keď som to potreboval. Boli tam vtedy pri mne v lese, len som o tom už nevedel. Boli to oni, kto ma zachránil.

Už som uvidel veľkú osvetlenú plochu, ktorú tvorilo svetlo dúhových farieb. Prenikalo z priestoru medzi hlavnou vežou a hrubikánskymi hradbami hradu, ktoré ju objímajúco ochraňovali a v ktorých sme sa teraz nachádzali. Toto svetlo bolo vyplazené vysoko na stene, kde ho zrkadlo veselo rozširovalo ďalej, na ďalšie veľké zrkadlá na týchto stenách s dreveným nádychom. Pravdaže, toto nie je jediný zdroj čarovného svetla chodieb tohto hradu. V stenách sú aj hrubé okná s širokrištáľovými hrubými sklami, či skryté lampy svietiace len na nočných čitateľov. Celý hrad ako aj jeho vybavenie pôsobia masívne, obrovsky a inteligentne. Chodby, izby, všetko je veľké, priestranné a silné. Zámok je obrovským zázrakom, ktorý akoby žil svoj vlastný život. Už len jeho povrchová úprava zvykla vyraziť dych. “Mohutný zámok na najvyššom vrchu planéty, bystrý ako jeho telo, predvádzajúci krásu krajiny navôkol...” aj takto ho zvyknú označovať (hoci v preklade to stráca veľký kus svojho čara). A majú pravdu. Cesty oblakov, večných slnc, tajomných mesiacov a hviezd, tieto jedinečné cesty oblohou sa premietajú na lesklom kabáte mohutného strážcu. Lúče sa odrážajú a posielajú pozdravy do neznámych diaľav.

Začul som zvuky, ktoré ma preniesli späť. Vošli, vlastne vyšli sme veľkou bránou, ktorou prichádzal ten zvláštny, štebotavý zvuk spolu s dúhovým svetlom. Keď som so žmúriacimi očami prešiel pár metrov, zastavil som sa. Stáli sme na širokom padacom moste, ktorý spájal obrovskú hlavnú vežu s hrubými hradnými stenami. Tento široký priestor medzi nimi vyplňala živá zeleň. Cez ten približujúci sa zvuk, ktorý som si znovu uvedomil, sa ponad nás prehnal obrovský pestrofarebný krdeľ. Akoby zacítili počúvanie svojich hlasov a každý osobitným pozdravom korunovali svoju farebnosť.

Ako som sledoval odlet, padol mi zrak na ten veľký zelený medzipriestor. Pozrel som sa naň dlhšie, prechádzajúc pohľadom bližšie a bližšie. Všade dolu pod nami a aj oveľa ďalej to vyzeralo ako obrovská botanická záhrada. Plná voňavých rastlín a rastliniek.

Pomedzi to všetko tieklo niekoľko pospevujúcich si potôčikov a občas som zazrel aj ľudí, pokojne kráčajúcich pomedzi. Tento pohyb však takmer zakrývala popínavosť a bujnnosť niektorých rastlín. Celé to vyzeralo ako dlhočizná a široká, stále zabáčajúca ulica, plná natlačených predavačov zeleniny.

“Toto je výskum flóry. Nájdeš tu časť tých, ktorým učarovali rastliny, väčšina je však v teréne,” vysvetlil mi loew.

“Je, je to krásne,” na viac som sa nezmohol.

“Áno,” potvrdil. “Ale poďme už.”

“Čo tam tí ľudia robia?”

“Skúmajú flóru. Učia sa, ako ju skúmať a to, čo sa dozvedia, teda nové druhy, nové vlastnosti, nové využitie, zapíšu alebo uložia do hlavnej pamäte. Tam to ostáva uchované pre nasledujúce generácie, aby nemuseli začínať od začiatku,” rýchlo mu vysvetlil loew. Snažil sa však do to vložiť aj rozum, takže to nebolo rýchle monotónne vyblabotanie. Nikdy som ho nepočul hovoriť monotónne.

Môj pohľad ešte cestou cez most skúmal veľkosť územia. Bolo to skutočne veľké. Ak som naznačil, že to bolo ako ulica, tak to by musela byť skutočne veľká ulica, široká ako statná rieka. Pohľad hore mi zatočil hlavu. Cítil som sa ako trpaslík. Niečo úchvatné. Ešte chvíľu som videl po pravej strane tú zeleň, veľa ďalších brán, padacích mostov a vonkajších výťahov, ktoré prúdili hore a dole. Už sme však boli na konci mosta. loewove tempo nasvedčovalo tomu, že má naponáhlo. Snažil sa, aby som si to nevšimol, ale márne.

“Neskôr ťa s nimi zoznámim,” povedal mi túto vetu zrazu.

“S kým?” pozrel som sa na neho nechápavo. Zabudol som, o čom sme sa rozprávali.

“S nimi, zaoberajúcimi sa flórou.” snažil sa mi vysvetliť, o čom vraví.

“Dobre,” odvetil som prebrato, s úsmevom radosti. Občas som sa tu, medzi týmito úžasnými ľuďmi cítil ako šantivé dieťa. Večne som sa usmieval a stával som sa jedným z týchto veselých členov planéty. Je to krásny pocit. Milujem ten pocit a iný už ani nepoznám. Svet sa mi zmenil na krajinu z rozprávky. Konečne je tak zložito jednoduchý.

“Sú to veľmi veselí a zaujímaví ľudia. Však uvidíš,”

Prešli sme dovnútra veže. Išiel som stále pri ňom, pretože som tu bol prvýkrát a zo všetkého som bol tak prekvapený, že som sa mohol stať ľahkou obeťou nejakého stípa, steny či inej “prekážky”. Dostali sme sa do jedného z výťahov vnútri veže. O chvíľu sme už leteli hore ku samotnému vrcholu.

Keď sa výťah zastavil a dvere sa otvorili, uvidel som ich. Boli tam v

okružlej miestnosti okrúhleho stola. Rozprávali sa o niečom. Začul som už len koniec posledného slova Galeniinho zrejme dlhšieho monológu, ladeného v tóne vyčkávania. Tú chvíľu som využil na to, aby som si všetkých prezrel a zistil, kto je asi kto. Nagajaw s Gordntom stáli pri sklenenej stene a hľadeli kamsi do diaľky bielych kopcov. Vďaka vode bolo znovu možné vychutnávať jej vlasy, krásny, rovný biely blond. Umyla si ich. Marthol a Ajsha stáli pri nich a taktiež pozorovali vzdialený obzor. Wid sedel pri Galenii a skladal niečo z papiera.

“Ovládnuť ich natoľko, aby sa zmenili. S nami, našim cítením v nich prebudiť také pocity, ktoré v nich prebudia dobro, náš cieľ. Bude to zaujímavé. Som rovnako zvedavý,” zapojil sa Marthol do zrejme zaujímavého rozhovoru. Bolo by nepekné, keby sa nepozeral tým smerom, odkiaľ naposledy zaznel názor, preto sa otočil. Vtedy si ma všimol. Jeho ruka, ktorá ešte pred chvíľou objímala Ajshine boky už už chcela ukázať na mňa a jeho ústa by taktiež neotváľali, keby som ho nezadržal priložením si prsta na ústa. Zahral to výborne. Pripravenú ruku už nemohol stiahnuť, poškrabal sa ňou vo vlasoch a ústa použil na nie dôležitú poznámku:

“Bude to rozprávkový boj dobra so zlom.” Zrak opäť vrátil na pôvodné miesto.

“Ja neviem, podme už niečo robiť. Zbytočne hovoríme o veciach, ktoré už dávno vieme. Kde sú tí dvaja?” zapojila sa nedočkavo Nagajaw.

Gordnt otočil hlavu a spolu s ním aj ona. V dlhých bielych šatách vyzerala ako víla. Okolo nej sa vznášal opar krásneho, rozprávkového kusu tajomna. Uvidela ma, presne v tej chvíli, keď som odkladal prst z pier. Gordnt sa otočil späť ku svetlu za sklom. Pochopila to. Obrátila tvár ku kopcom.

Nechala sa uniesť, lebo už bola dosť nervózna z toho, čo malo byť. Bola aj unavená z tých neustálych rozhovorov. Informácie totiž už všetci dostali a toto bol vlastne len “rozlúčkový večierok” nasiaknutý tou náladou odchodov. loew im presne vysvetlil čo a ako. Boli poučení, pripravení, rozdelení a nedočkaví.

Aj z Gordntna bolo už dávnejšie cítiť nervozitu a netrpezlivosť. Všetci sa tak cítili a napriek nervozite sa medzi nimi nevytvorili konflikty. Našťastie ani raz. Možno aj preto, že neboli neustále spolu. Všetkého veľa škodí. V tom to ale celé nebude. Sú priateľmi a to je istotne to puto. Ako stará zohraná partia, plní priateľstva. Nemusia sa báť, že by jeden do druhého vyskakovali, či ho ignorovali. “To sú priatelia,” povedal by si. Podobná krvná skupina, podobné pohľady na niektoré názory. Keď sa spolu do niečoho pustili, bolo to považované

za už hotovú vec.

Prvýkrát sa spolu stretli v tom lese. Krízová situácia. Možno aj práve preto si na seba tak rýchlo zvykli. Preto, lebo sa zoznámili rýchlo a nemali čas na vytváranie si názoru podľa prvého dojmu, ale podľa spolupráce. Takto sa všetci spoznali. Teda, všetci vtedy nie, lebo tam nebol Mogwe. Kvôli nemu sa stretli práve tam, ako im vtedy narýchlo vysvetlil loew. Rýchlo im rozdal luky a tulce a sám bez úvodov založil šíp a napol tetivu. Pridali sa takto k ostatným, ktorí taktiež ostreľovali. Lúka bola v tej chvíli plná bytostí, takmer priesvitných, ktoré sa približovali k stromom lesa. Vydávali akési zvuky a na niečo útočili. Tóny týchto ich melódii sa miešali a vytvárali diabolskú hymnu chaosu a šialenstva. Šialené zvuky. Človek sa začínal báť. Bolo ich príliš veľa na útok s mečmi. Lietajúce žiarivé disky ich zbraní rozžarovali les, ako keby ani nebol deň.

Šípy z tulcov razom cestovali do rúk a odtiaľ na tetivy. Tie ich po pár neúspešných pokusoch a stručných inštruktážnych sekundách vymrštili vzduchom. Doslova hľadali svoje ciele. Ich žiarivá modrosť kľučkovala, pokým sa nedotkla protivníka. V zlomku sekundy, keď šíp rýchlo vnikol približne do polovice maslovitého tela, hrot sa rozprskol do okolia spolu s priesvitnými kúskami pudingového tela. Tvory túto strelbu však neopätovali. Niečo ich ťahalo len za nepriateľom v lese.

Krajinou lietalo množstvo žiariacich šípov, ktoré sa snažili odvrátiť šialený útok na niekoho tretieho. Lúka s falošnou maskou trávy, skrývajúcou čosi pod zemou sa výbuchmi prepádala a menila telami obetí na želatínovú masu. Keď sa zrazu zotmelo a šípy prestávali pomaly prúdiť, ozval sa z lesa hrozný rev. loew nás poprosil, aby sme zložili zbrane, tak ako aj všetci ostatní. Vtedy krajinou prešli tie zvieratá. Už v tme bolo cítiť, že je po boji. Ostali len zdrapy nepriateľov, rozťahané po celom okolí.

Mogweho našli vyčerpaného. Naokolo neho sa váľali kusy bývalých utočníkov. Pri ňom stál Gordnt a strážil ho. Zo zranení bol o chvíľu vonku a teraz bol už zrejme úplne v poriadku. V odraze na skle spozorovala, ako sa s loewom približujem k stolu a sadám si.

“Ahoj Mogwe,” privítala ma priateľsky Galenia. Prestala sa vďaka tomu pohrávať s perom. V zápisníku pred ňou sa vynárali rôzne obrazce, tváre a neopísateľné veci jej fantázie.

Boli radi, že ma vidia. Znamenalo to okrem iného aj to, že za chvíľu to príde. Naokolo presvitalo starnúce popoludnie a každý z nich ma chcel svojším spôsobom privítať, keď sa už usadený loew rozhovoril:

“Sadnite si, prosím,” počkal. Sadali si. Okrúhly stôl ich rodinne zlučoval a pritom rešpektoval ich osobnosť.

Po loewovej pravici sedela Nagajaw. Pri jej mieste sedel Gordnt. Nebolo možné rozdeliť ich. Keďže Gordnt na stoličke sedieť nemohol a nechceli aby bol nižšie a vyzeral tak menejcenne, pripravili mu tam vyvýšenú plochu.

Náhle sa upokojil. Všetka nedočkavosť z neho spadla. Sedel ako pes pri jej pravej ruke a bol pripravený počúvať ich rozhovor. Nebol však pes. Rozumel všetkému vokol. Všetko, čo sa dialo i to, čo sa malo stať, sa snažil vidieť. Častokrát vedel o veciach skôr, ako sa vôbec stali. Pochopili to nielen počas cesty, ale i počas boja.

Keďže nemohol strieľať z luku, odbehol. Nevedeli kedy, nevedeli kam, iba ho zrazu nebolo. Vtedy sa tmou prehnala tá vražedná masa. Až keď dobehli a našli ho tam strážiť, pochopili. Tá svorka tvorov sa tam nezjavila len tak náhodou.

Vedľa neho, stále po pravej strane sedeli Marthol a Ajsha. Po záchranej akcii, a keď dostali materiály a inštrukcie, sa títo dvaja vytratil. Objavili sa až teraz a bolo z nich cítiť mladú sviežosť, smiech a radosť. Boli pripravení na svoju misiu najlepšie, ako mohli. Cestovali so Suzy a Mardwinom a potom im pomohli postaviť dom. Ich cesty by boli námetom na samostatnú knihu, na iný príbeh.

Vážili si loewa, rovnako ako aj ostatní. Jeho neprerušovaný optimizmus, tajomnosť, veselosť i zadumanosť, to všetko z neho robilo rozprávkovú postavu. Keď rozprával, z úst mu išli tak krásne spojenia, že by som musel použiť viac jazykov naraz, aby som ti ich preložil v pravom znení. V iba jednom jazyku ti na ne neviem nájsť výrazy. Jednoducho človek, akého si predstavíme, keď sa povie mág. Kúzelná osoba.

Napravo od nich bola Galenia s Widom. S Widom sme sa stali najlepšími priateľmi z tejto skupiny priateľov. Dozvedel som sa od neho, že má s Galeniou trochu podobnú skúsenosť, ako ja. Ona jednoducho patrí prírode. Nikomu inému. Keď som zmizol, Galenia si o mňa robila starosti a dlho som jej musel dohovárať, aby to nepovažovala za svoju chybu.

No a pri nich som potom sedel ešte ja a loew.

V skutočnosti sme hneď po tomto stretnutí išli rovno na misiu. Každý už vedel, čo ho čaká. V hlavách sme už mali plány a v nejakých vysvetľovačkách pre ostatných by nás loew neudržal a nakoniec - ani jemu by sa to zrejme nechcelo počúvať. Až neskôr som za pomoci ostatných pozliepal niečo, čo by ti objasnilo situáciu a vložil som to sem.

Keď sme už všetci sedeli a čakali, čo bude, loew pokračoval:

“Som rád, že sme tu všetci spolu. Je tu aróma nedočkavosti a to je tá správna chvíľa,” tešilo ho to. “Cítiť, ako to všetko vrie, a tak by nebolo od nás pekné nechávať to čakať. Vrhne sa teda na to. Najprv však pre kontrolu a aj aby sa ostatní dozvedeli čosi viac, povieme si o tom, čo nás čaká. Teda hlavne vás,” prešiel úvodom.

“Čaká vás zmena. Dostanete sa do systémov, ktoré nepoznate až tak dobre ako svoje. Snažil som sa vám dať čo najviac najkvalitnejších informácií, aby ste neboli prekvapení, ale aj tak však budete mať čo robiť. Po transporte sa ocitnete v istom blízkom čase, na istom mieste, v hlave toho, koho myslenie je potrebné zmeniť. Pôjde o (pre našu misiu) strategicky dôležité osobnosti. Budete ich druhé ja. Určite to poznáte. Druhé ja vám radí, pomáha vidieť očami niekoho iného, je ako vašim večným bratom a priateľom. Nemáte problém porozumieť mu. Teda bez ohľadu na spôsob dorozumievania sa tých či oných, budete im rozumieť. Myšlienky sú predsa univerzálnym jazykom. Budete druhým ja - neviditeľným rodičom. Vychovajte prosím svoje dieťa tak, aby ste mohli byť naň pyšní. Ukážte mu nové svetly, nové farby, naučte ho, prosím, byť sebou samým a byť dobrým,” dal si pauzu. Na tvári mal taký milý úsmev, rozprávajúci o detsve. Obočie sa mu nadvihlo a on pokračoval otázkou.

“Prečo ale ideme meniť niekoho názor? To vieme. Bábkami zla chceme začať hýbať aj my, aby to zlo nemalo také ľahké. Každý z nás pocítil ruku zla, a preto som rád, že všetci vieme, za čím ideme. Ak budete niekedy pochybovať, len si pripomeňte, koľko strachu a zlých snov vám zlo vnútilo. Spomeňte si na chladné noci samoty, strach v tme, beznádej, čierny dážď a budete vedieť, prečo robíte to, či ono.

Keď pohnete ich myšliami, pohnete myšliami obrovského množstva duší a zlu tak ukradnete podstatnú časť jeho sily. Nemusíte mať obavy, zmenou myslenia im nespôsobíte ujmu. Treba len dať pozor, aby ste ho nasmerovali tou správnou cestou. Cestou dobra. A keď dobrou pomôžeme, bude silnejšie a možno zlo porazí. Bolo by to krásne. Nevieme si to asi už ani predstaviť. No dost. Nerád takto rozprávam v takéto narýchlo chvíle. Je to vtedy strašne pupkaté. Podme už na vás,” usmial sa na Marthola a Ajshu. Vyfúkol takmer paru. Dlhý monológ vždy unaví.

“Vy dvaja sa ocitnete v krajine tvorov zvaných Gäi. Všetci sme už mali tú česť zoznámiť sa s nimi a to hneď na začiatku. Pamätáte sa ešte na to, ako sme sa stretli?” Nečakal na odpoveď.

“Marthol a Ajsha mali už tú možnosť pokecať si s nimi aj osobne a bližšie sa s nimi spoznať. Teraz, keď o nich nikto nepočul. Ale ja už

nebudem rozprávať. Máte slovo.”

“Áno. Sú to veľmi sympatické a priateľské bytosti,” poznamenala Ajsha s ironickým úsmevom.

“Sú veľmi agresívni, chladní, bezcitní. Pri súboji i bežnom živote vydávajú rôzne melódie, ktoré majú psychologický, ale i komunikačný význam. Sú zrkadlom ich emócií. Dorozumievajú sa však hlavne telepaticky a čo je zaujímavé a dôležité zároveň, to, čo vie jeden, vedia aj tí vôkol neho. Rozmýšľajú skupinovo. To je veľmi zaujímavé, som na to veľmi zvedavý. Ako vyzerajú, to viete. Tak toto sú Gäi,” doplnil podľa vlastného uváženia Marthol. Stoličku mal otočenú operadlom k stolu a neprítomne sa s ňou pohrával. loew prešiel pohľadom k Nagajaw a Gordntnovi.

“My sa ocitneme v tvoroch zvaných Ryhver. Sú to šestňohé tvory, plné protikladov. Chladní, veľkí, diabolicky silní, pevní, obratní a dobre opancierovaní samci sú podriadení taktiež chladným, ešte väčším, krehkejším, ale zato diabolicky šikovným samiciam,” vymenovala to úspešne Nagajaw.

Aj napriek tomu, že bola nervózna, mala v tvári radosť a šťastie. Bola anjelom, ktorým sa stal každý, kto pobudol na tejto planéte, v kruhu jej dobrých ľudí. Bolo to ako označenie.

Gordnt sa nedočkavo zalizol. Tiež bol šťastný.

Neviem ti vysvetliť, ako to je, ale na každom to už bolo vidieť. Najviac však hádam na Nagajaw. Aj na mne. Rad však prišiel na mňa, Galeniu a Wida. Wid, náš “zvolený” hovorca prehovoril:

“My navštívime krajinu rodiny Swo. Je to málo preskúmaná, veľmi výbojná a agresívna krajina. Rovnaké sú aj tvory, ktoré v nej žijú. Členovia rodiny sú si dosť rozdielny, ale potrebujú jeden druhého, a teda sa aj navzájom chránia. Žijú v symbióze, ktorú nedokázalo narušiť ani zlo, a tak ju využilo. Vynieslo mu to silného sluhu.” Pozreli sme sa na loewa a on už vedel, že to je z našej stručnej strany všetko.

“Každá z misií má svoju vlastnú zápletku, ktorú každý z vás pozná. Ide hlavne o ňu. Vaše možnosti sú dosť obmedzené, a tak budete mať čo robiť. Ako druhé ja máte možnosť meniť názory. Je to veľká zbraň a dosť nebezpečná. Treba ju vedieť využiť, aby sa neobrátila proti vám. Keď bude najhoršie, máte možnosť zhmotniť a zjaviť sa, prípadne inak využiť svoje nadprirodzené schopnosti. Avšak nebojte sa. Stále budem s vami. Keď budete v núdzi, pomôžem vám. Dokážeme to,” nechal iba chvíľu ticha.

“Poviete si: “Prečo máme iba tri misie? Vari je zlo iba v troch civilizáciách?” Nie. Zlo je zrejme v každej z civilizácií nášho vesmíru. V týchto troch je však zakorenené úplne najviac. Tieto tri obrovské

civilizácie využíva najviac. Vďaka presvedčeniu o pravdivosti filozofií zla, stalo sa toto vlúdené zlo základom ich myslenia. Dalo by sa vlastne povedať, že tieto tri civilizácie sú najhoršie. Ich zmysel pre dobro je veľmi malý, ak vôbec nejaký je. Takmer nemajú cit a svedomie, nevidia budúcnosť, nie sú veselí a šťastní. Sú sluhovia zla, ako si povedal, Wid.

Ostatné civilizácie majú v sebe zla menej, a ako viete, pomáhajú nám aj sily z iných dimenzií. Boja sa totiž, že keď zlo naberie silu u nás, zničí aj ich. Dohodli sme sa teda, že oni sa postarajú o tých menej zlých a my sa pokúsime zničiť najväčší zdroj sily zla. Oni posielajú do nášho vesmíru k určeným civilizáciám dobro.

Je ťažké predstaviť si, ako niečo, čo nemôžete chytiť, príde na planétu a rozdá sa tam. Dám vám však jeden príklad. Človek počas rastu prechádza rôznymi zmenami a zážitkami. Podľa toho, ako sa tieto “náhody” vyvinú, posudzuje svet. A tieto “náhody” sú “tovarom” dobra a zla. Čím viac náhod obsadí dobro, tým viac dobra sa usadí v človeku a ten potom toto dobro šíri vôkol seba. A táto sprcha “náhod” už začala do nášho vesmíru prúdiť.

Zrejme ste sa aj vy stretli s ľuďmi, na ktorých už má dobro nezmazateľnú pečať, ktorých už zasiahli kvapky dobra. Aj vy ste nimi, inak by ste tu neboli. Na našej planéte je všeobecná snaha, aby všetci rozdávali takéto kvapky dobra a tiež ich aj prijímali. A takou by sa mala stať aj planéta, na ktorej je vaša misia a napokon všetky. Verím, že to dokážete. Prajem vám všetkým veľa šťastia.”

Sadol si do zvláštneho kruhu, vytvoreného sedemcípou hviezdou. Sedel na niečom, čo bolo ako kov a kameň. Nechladilo to však. Sedel v sede, ktorý bol tak známy ako sed meditácie. Nad ním bolo niečo, čo vyzeralo ako nejaký stroj Leonarda da Vinciho, ako jedna noha veľkého-tajomného pavúka. Nebol však hranatý. Jeho nohy sa točili v nečakaných smeroch a hrúbkach. Všetkých sedem nôh, pod ktorými boli rovnaké kruhy ako ten jeho a pod ktorými rovnako ako on, sedeli jeho priatelia, týchto sedem nôh pavúka sa zbíhalo do tela tejto sústavy. To bolo vo vysokom strope a takmer by s ním splývalo, keby jeho brucho nebolo vypuklé a dúhovo priesračné. Naľavo od neho sedela Ajsha. Tiež práve doobdivovala kolos v tele veže. Pozrel sa na ňu, snažiac sa tak o to, aby pocítila jeho pohľad a opätovoala mu ho. Podarilo sa mu to. Usmiali sa na seba, s veľkými očami, plnými nedočkavosti navôkol.

“Dobre. Pripravte sa všetci prosím. Chcel by som vám ešte niečo povedať.” Všetky zraky sa otočili k loewovi. Sedel pod bruchom

“veľkého pavúka”.

Čakali, čo povie. Muselo to byť veľmi dôležité, keď si to nechal na poslednú chvíľu.

“Ďakujem vám,” povedal úprimne a s vďakou v hlase. Vtedy sa postavil, dal dlane k sebe a s hviezdami v tvári, začal ďakovať. Sklonil hlavu a všetci cítili, jeho vďaku a lásku. Každý v miestnosti to cítil. Každý bol jeho vďakou poctený a opätoval mu ju.

“Ďakujem,” zašepkal znovu úprimne pre všetkých.

“Teraz zatvorte oči. Cíťte hlavne seba a myslite na niečo krásne. Pôjde to trochu z kopca, tak sa na to pripravte. Je to tu za chvíľu, ono to už totiž ide.”

Gäi

Mozog mu akoby vylietal z hlavy a kdesi sa hromadil. Ako keby sa usadil do veľmi rýchlo idúceho auta. Rýchlosť "zatláčajúca ho do sedadla" ho vzápätí vymrštila do voľného priestoru. Bolo to ako voľný pád. Nedýchal. Letel rýchlo. Hoci jeho telo už bolo kdesi ďaleko vzadu, duša ešte stále letela. Nič necítil. Neuveriteľne rýchlo. Iba kľučkoval tmavým tunelom, pokým sa neobjavilo svetlo. To ho udrelo a o chvíľu sa ocitol tam, kde mal byť.

Marthol. Bol tam. V ňom. Ako druhé ja. Videl jeho očami, počul jeho ušami, cítil to, čo cítilo ono. Druhé ja by bolo skoro ako ja, keby nemalo svoj vlastný názor. Názor akoby z iného sveta.

Ono tam bolo tiež. Vlastne bolo tam hlavne ono. Či to bol on alebo ona, nevedel. Nerozmýšľalo to o sebe v nejakom rode. Aj iné myšlienky nepoznalo. Nehovorilo "toto som mal/mala urobiť takto", ale "takto to bude vyzerat". Nehovorilo to o sebe, ale o tom, čo si myslí a čo spraví. Myšlienky malo neutrálne, cielené a vždy podali najlepší výkon, aký podať mohli. Aby som však o tom nerozprával v strednom rode, použijem rod mužský.

Bol tam. Na tom mieste. Nevedel, či sedí alebo stojí. Len videl rýchlo meniace sa tmavé odtiene, presvitajúce dovnútra cez túto obrovskú kryštálovú kopulu.

On to zacítil. Zacítil to aj on. Bolo to ako úder mohutnej vlny. Hlboké zadunenie. Zrazu sa vynorilo a preletelo všetkým navôkol. To chvenie ním prešlo a zatriaslo jeho piliermi. Akoby výstražne zavrčalo nejaké obrovské zviera, ťažko zahučal silný stroj. Bolo to hlboké, ťahavé a pomaly slablo. Pociťoval myšlienky, ktoré ním prebiehali. Bojovali tak trochu medzi sebou. Jedna cestou rozhodla, že treba uspokojiť hlad tela. Pýtalo si niečo, čo mu chýbalo. Druhá uvažovala, aké príjemné je byť chránený od vonku stále meniaceho sa tlaku, ktorý tieto zvuky spôsoboval. Znovu ten hromový zvuk. Stával sa prirodzeným. Bolo teraz eidu, obdobie, kedy sa tlak najčastejšie a najväčšmi menil. Vždy to v ňom vyvolávalo pocit pokoja, spokojnosti, zmeny... Nemusel tu byť v strehu. Cítil, ako sa však jeho telo napriek kupole tlakom pripravuje. Kupola bola vlastne len pohodlím. Hoci ju mali všetci, bola pohodlím. Jej skutočnou úlohou bolo byť domovom. To aj splňala. Chránila.

Uvoľnil sa. Cítil ako mu do tela vniká oddych a energia. Odchádzali k hlave. Nie k telu, k ústam, k očiam. Vybrali si cestu k zamysleniu. Stále rozvíjanému. Trápiť to nielen jeho, ale všetkých. Vedel, čo si o tom myslia ostatní. Ako nevedia kam ďalej, ako nervózne tápajú v

neistote a chcú odpoveď. On sa cítil podobne, avšak zdalo sa mu, že on bude ten, kto nájde riešenie. Vedel, že aj viacerí majú tento pocit, ale ten jeho... Jeho pocit bol iný. Silnejší ako u ostatných. Ostatní. Vracalo ho to k histórii.

Odpil posledné sústo z rastlinného nápoja, ktorý točil jeho uvažovanie a pomaly si ľahol. Na zem - tak ako vždy a všetci tu. V tomto svete to bola poloha ako každá iná. Jeho zorný uhol obsiahol celé búrlivé divadlo stropu i lesklú plochu, na ktorej ležal. Snažil sa nevidieť všetko. Mal túžbu sústrediť sa iba na jednu vec. Na atmosféru mrakov nad ním, prelievajúcich sa sem a tam. Všade naokolo bola tmavočervená takmertma. Len hravá a falošná červená maska svetla prechádzala medzerami čiernych mrakov. Nepotreboval na videnie svetlo. Len by otupovalo jeho mimoriadny zrak. Sprievodná, príjemná a ničím nerušiacia melódia, ktorú vydával, sa menila na hromové hmkanie, podobné tomu vonku.

Bolo teplo. Zrejme veľmi teplo. Červenočierne mraky sa akoby stále rýchlejšie prevaľovali ponad jeho oči a on na ne hľadel, hľadajúc v nich predkov. Uchopila ho myšlienka pozrieť sa dozadu, aby mohol predpokladať, čo bude. Bol vraj veľmi vnímavý a niekedy až príliš citlivý. Možno bol trochu iný. Možno bol znovu o kúsok múdrejší ako jeho predkovia. Ktovie.

Začal hodnotiť svojich predkov. Neboli vtedy síce ešte najmúdrejší, ale boli rýchli. Rozmýšľali rýchlo a ich skupinové myslenie to ešte násobilo. Už predtým boli predátormi. Až myslenie z nich však urobilo kráľov. Až ako králi zleniveli. Králi sa však dostali na miesto, kde sa mali rozhodnúť. Nebolo to rozhodovanie, aké poznali. Nebolo ako tie rozhodovania predtým. Neboli tu možnosti. Alebo ich bolo práveže veľmi veľa? Žiadne rozhodovanie, či tam alebo tam. Ďalej bolo nič. Nevedeli ako ďalej. Oni, čo objavili toľko svetov, získali a vyrobili si toľko pomocníkov, stretli sa s toľkými kultúrami. Oni - králi.

Ľiši takmer od nuly. Prešli spoznávaním, smútkom, depresiou, tmou, až sa dostali sem. Ešte s nánosmi tmy sa objavili vo vákuu. Tiež to prežíval. Celý ten čas, ktorý bol tu, žil sám. Všetci tu trávili väčšinu pokoja v živote sami.

Každý z rodu Gäi, aj on, bol aspoň raz v cudzom svete. Zapojili sa vtedy ku ďalším, ktorí odchádzali preč. Pripravili ich a oni potom obsadzovali planéty. Ešte teraz cíti na tele skafander, ktorí používali na udržanie formy svojho tela. V iných svetoch sa totiž bez neho ich telo menilo a častokrát malo iné funkcie. Ale aj bez neho dokázali prežiť vo vesmíre, čo tvory s vlastným vnútorným tlakom nedokázali.

On bol síce iba na jednej planéte, ale poznal aj ostatné. Cudzie planéty boli tiež také zaujímavé. Niektoré ešte zaujímavejšie. Tvory

na nich sa ich báli a nebolo ťažké podriaďovať si ich. Občas museli síce uklidniť hrdinov, ale nebol to pre nich problém. Bol prekvapený, keď zistil, že niektorí ich pomalé a vraj "krásne" pohyby považovali za znak toho, že ku nim prišli s priateľstvom. Boli potom dosť vyplašení ich obyčajnosťou a možno aj tak trochu dravosťou. Vďaka nemu a tým, čo tam boli s ním, vďaka ďalším množstvám takýchto skupín, mali kvalitné suroviny, kvalitných pracovníkov, kvalitné prístroje, kvalitný život. Mal rád život a vývoj okolo. Preto sa mu nepáčilo, keď videl okolie tápať v kaluži nevedomosti. Nerád sa pozeral, ako sa ostatní vôkol neho ničili exotickými látkami, ktoré ich ohlupovali a rozkazovali im svojou relativitou. Cítil, ako hľadajú odpovede na otázky, ktoré nevedeli vysloviť.

Za obdobie, kedy bol na jednej novej planéte, ktorú získavali, sa veľa naučil. Uvedomil si tam zrazu, aký je brutálny a chladný. Všetci navôkol boli takí. Odtiaľ ho prenasledovala a trápila otázka, či niektorí z ich sluhov, ktorí im tak slúžili, nemajú predsa len pravdu. Vedť niektorí nemali ani zbrane, keď ku nim prišli. Len tam boli. Žili si v slobode a pokoji. Keď tam prišli, videli v nich svojich dôverníkov, priateľov, anjelov. Vtedy to tak nevnímal, ale od posledných dní na planéte sa vnútri dosť zmenil.

Vracalo sa k nemu to prekvapenie, keď si zrazu uprostred linčovania uvedomil, že to, čo robí on a oni všetci, je vlastne strašné. Odvtedy sa to snaží uchovať si to iba pre seba. Stala sa z toho jeho osobná vec, ktorú ostatní necítili.

Stále sa mu vracali tie tvory. Veľmi ho zaujala tá sloboda, ktorá z nich tak vyžarovala. Bola nádherná. Aj oni mali slobodu, ale nie takú. Nie takú slobodnú. Odjakživa fungovali ako celok. Rozmýšľali spolu, vedeli všetko, čo tí druhí. Všetci so samozrejmosťou vedeli to, čo vedeli a robili ostatní v ich okolí. Vždy to tak bolo a fungovalo to výborne. Stalo sa občas, že niekto neurobil to, čo ostatní, ale to sa potom rýchlo vyriešilo. Mali slobodu, ale všetci spoločnú. Sloboda skupinovo mysliaceho jednotlivca, to by mohlo byť zaujímavé. To muselo byť krásne a úžasné. Muselo to byť čarovné, keď o sebe vedeli všetci všetko a nazájom sa rešpektovali, neodsudzovali, chápali, brali každého ako osobnosť. Teda, vedeli by takmer všetko. Časť by si nechávali pre seba, aby mohli slobodne rozvinúť svoju osobnosť. Bolo by to krásne. Krásne.

Marthol vedel, o čo ide. Bol to ten, komu mal pomôcť. Pomôcť doladiť, pomôcť presadiť, pomôcť prežiť. Ten komu vlastne už nevedno ako dlho pomáhal.

Ajsa bola tam. Už dosť dlho. V cudzom prostredí, v cudzom svete, cudzom myslení. Nevedela, už ani ako dlho v tom tvorovi bola. Boli to dni, noci, týždne? Určite toho bolo dosť na to, aby tomu dala meno. Len tak, pre svoju radosť. Nejaké, ktoré by to vystihovalo. Tajomné ako krajina okolo, dobré ako jeho úloha a hľadajúce ako ono samotné. Také, ktoré by bolo menom jedného z týchto tvorov, ktorí nemali mená, ktorí nikdy nepoužívali a ani nemienia používať písmo. Pomenovala ju Alvja. S kamarátkou jej bude lepšie.

Alvja plne verila svojmu druhému ja. Spočiatku síce bolo zložité presvedčiť ju, že musí niekam ísť, alebo že tá jej myšlienka nie je celkom správna, ale neskôr v nej objavila priateľku. Pár snov v nej navodilo poslanie a potom to už išlo. Avšak nie len Alvja sa naučila od nej, ale aj ona sa naučila veľa od Alvji. Spoznala prostredníctvom nej život tu. Taký spoločný a rovnaký ako život v húfe rybiek, kde každá vie, čo si myslí tá druhá. Alvja zase musela pochopiť, aké zlé a stereotypné je nepokúsiť sa pochopiť niekoho, nemať svoju osobnosť, ktorá rozmýšľa aj svojsky, aké zlé je robiť zlo, ktoré mali v sebe tak zakorenené.

Zistila, že tieto tvory okrem toho, že vedia myslieť skupinovo, vedia myslieť aj sami. Vôbec to však nevyužívali. Ten nadhľad, ktorý tak vznikal, z nich robil chladné, vypočítavé a bezcitné tvory, bez osobnosti. A to v Alvji zmenila.

Ležal a pozeral sa na búrlivú oblohu. Dávno takto neležal. Odvtedy, čo takto ležal, už vietor prefúkal zopár vrchov a kopúl. Za ten čas nad tým toľko premýšľal. Upresnil si svoje názory a rozhodol sa. Svet jeho potomkov nesmie vyzerat' tak, ako vyzerá teraz. Jeho potomkovia musia žiť v slobode a musia si ju uvedomiť. Musia pochopiť tie mechanizmy, ktoré v slobode pri ich druhu budú pracovať, musia si uvedomiť, že ich porušenie povedie iba k skaze. Mechanizmy ale nesmú byť prikázané a zakázané. Každý v nich musí vyrastať a mať ich v sebe. Musia byť prirodzené, ako u tých ľudí z iných planét. Prirodzené príjmanie energie, štiav, vydávanie zvukov. Bol plne rozhodnutý. Už nie za dlho, prejaví to.

Nečakal nikoho. Napriek tomu, niekto prišiel. Donútil ho postaviť sa. Išiel sa pozrieť, koho prítomnosť to tak intenzívne cíti. Bol to ďalší Gäi. Aj on v sebe pre seba niečo skrýval a bál sa pustiť to tomu oproti. Obaja sa báli nechápavosti. Ktosi vnútri ich však posúril a oni

sa uvideli. Cítili to tak isto. Ich oči sa zúžili a ústa zmenšili, na znak nevýslovnej radosti z toho, že sa našli.

Kopce sa míňali. Bol koniec ruhoiea, obdobia pokoja a prijímania energie prichádzajúcej z vesmíru. Dokonca aj hviezda Nxiow teraz svietila a hriala bez toho, aby zacláňala niektorá z deväťtisícšesťstotridsiatichpiatich planét obiehajúcich okolo nej. Leteli k Whumu, veľkému mestu sveta Gäi. Už ho uvideli. Ich telá začali pomaly klesať. Obrovská kopula, plná drobných menších kopúl sa k nim približovala.

Whum je mesto. Ako v každom meste rodu Gäi, aj v tomto sa Gäi stretávali. Stretávali sa tu, aby mohli lepšie pomáhať rodu Gäi ísť vpred, lebo vzdialenosťou akoby tento diabolicky rýchly signál myšlienok slabol a ich spoločné myslenie mohlo obsahovať už iba jednoduché vety. Nie, na vesmírne vzdialenosti nezaniikal, iba sa cezeň mohli podávať už iba heslovité správy a príkazy. Mesto sa takto stávalo veľkým procesorom, pracujúcim pre perfektný a stále viac zaberajúci rod Gäi.

Pristáli na veľkom immo, stojacom uprostred mesta. Immo, niečo ako pre nás strom, bol v meste odjakživa. Immo je veľké, modré až zelené, živé, s chápadlami pripomínajúcimi konáre, ktoré sa ako jediné občas pohnú. Takýmito, ale podstatne menšími immo sú okrem iných organizmov pokryté aj rozľahlé kopce planéty. Spolu s ostatnými tak tvoria prostredie, ktorého farebnosť vyráža dych. Immo sa už od dávnych čias používa na "pristávanie", hoci to nie je správny názov pre ich pôvabné pohyby, keď zastali nad stromom a postojáčky naň pomaly začali klesať.

Marthol a Ajsha so svojimi zverencami sa ocitli uprostred množstva malých, väčších, až obrovských krištáľových kopúl, na ktorých sa zabávalo dopadajúce biele svetlo Nxiowu a lámalo sa na farebnú rozprávku.

Keď sa On (Ajsha ho tak neskôr pomenovala) a Alvja už konečne ocitli v meste, tešili sa. Boli šťastní, že konečne ukážu ostatným cestu. Vznášajúc sa nad zemou, pokrytou drobnou hnedou živou vecou, pomaly zostúpili z immoa a išli cestičkou medzi kopulami. Išli k veľkej hlavnej kopuli. Najväčšej a najdôležitejšej.

Prichádzali tam z celej planéty, aby sa zapojili do rozmýšľania a spolurozhodovania. Nebolo tam nejakého predsedu, či komisie. V rode Gäi neexistoval a ani teraz neexistuje vládca. Nežijú v pyramidovom systéme. Riadenie, a teda aj rozhodovanie sa

uskutočňovalo v kupolách mesta, avšak hlavne v kupolách tohto mesta. Každá kupola v meste bola ako diskusný krúžok, ktorý sa berie vážne. Členovia prichádzali a odchádzali kedy chceli a aj napriek tomu bola každá kopula miest vždy plná. "Vrava" bola teda vždy. Človek by ale nič nerozumel. Rod Gäi totiž komunikuje myšlienkovým zliatím a rozvíjaním ďalších myšlienok. Človek by mohol počuť iba melódie, ktoré vydávajú. Desiatky, stovky, tisícky melódii, ktoré sa stretávali najmä v tejto najväčšej kopuli a odrážali pocity.

Vždy, keď prišiel niekto s novou, dovtedy nezvažovanou myšlienkou, ktorá zaujala, ujali sa jej a zhodnotili ju. Je úžasné sledovať stovky, tisícky bielych takmer priesvitných tiel, so zbraňami stále na pleciach, ako sa v hromadných úvahách jemne vznášajú nad zemou a vydávajú melódiu, väčšinou všetci rovnakú. Melódia sa odráža a v kopuli ozvena hrá vlastnú pieseň. Jemne sa pri tom hojdajú zo strany na stranu. Občas sa objavili aj drobné konfliktky, kedy oponenta alebo malú skupinu v rámci budúcnosti odstránili. Nikdy proti sebe však nestáli väčšie časti kolosu, napríklad polovice. Nikdy na tejto planéte neboli vojnové konflikty. Bolo nemysliteľné, aby sa na tejto planéte odohrával nejaký. Základnou tradíciou bolo, že akékoľvek ohrozenie rodu Gäi, muselo byť rýchlo potlačené. Ich vzťahy boli kvôli tradíciám mnohokrát veľmi zložené. Možno to boli tradície, kvôli ktorým boli takí chladní, možno však práve vďaka nim prežili. Ktovie. Tá dobrá časť tohto ich systému však existuje dodnes.

On a Alvja stáli pred kopulou. Vojsť museli po jednom. Najprv vošla Alvja. Jej telo sa pri dotyku s kopulou prilepilo a pomaly ju prepúšťalo na druhú stranu. Keď vošla dnu, naplno sa uvoľnila a rozposlala konečne svoju myšlienku vôkol. Melódia sa zmenila. Členovia sa pomaly začali vznášať a premiestňovať. Vošiel On a spravil to isté. Členovia sa premiesňovali k tým, ktorí mali rovnaký názor ako oni. Melódia spevnela. Členstvo sa rozdelilo. Nxiow zahalili planéty.

Jemná tma s tajomnou melódiou sa usadila na duši Marthola a Ajshi. Čakali, čo bude. Ostalo ticho. Dlhé ticho. Ozval sa tón rastúci kdesi ďaleko v pozadí. Ako tečúce vlasy vody, úsmev anjela, rastúci kvet, úsmev. Pomaly sa obmieňal a točil dookola, navíjal sa a plakal. Ona a Alvju to neuveriteľne potešilo. Boli strašne, strašne šťastní. Marthol a Ajsha si chceli podať ruky za dobre vykonanú prácu, ale nedalo sa to. Vtedy sa ozval druhý tón. Išiel z popredia. Bolo to ako tlkot srdca. Avšak temný a plný nepriateľskosti. Ako dupot srdca stáda býkov. Tieto dva tóny navzájom zápasili. Dav sa rozdelil na polovice. Jedna sa pokúšala presvedčiť tú druhú. Zbrane použiť nemohli.

Rád Gäi nepoznal niečo také ako "tasenie" zbrane na veľkú skupinu.

Dokázali zabiť hocičo, chladnokrvne a bez milosti, hoci oni sami takéto slová nepoznali, ale nedokázali strielať na veľkú skupinu. Bolo to niečo nemysliteľné a každý by ho za to odsúdil a považoval za absolútneho hlupáka. Bolo to proti ich presvedčeniu o zachovaní rodu Gäi. Volalo sa to Žhdoe.

Avšak aj napriek tomuto, začuli On a Alvja piskot nabíjania sa. Nešlo sa však strielať do davu. Čosi im našepkalo, že zbrane sú pootočené na nich.

Marthol a Ajsha si uvedomili, že teraz je ich čas. On a Alvja dostali povel na rýchly ústup. Išlo do tuhého. Ich sloboda a mier sa priečili so zásadami tých, ktorí im neboli naklonení. On a Alvja pocítil v rýchlom lete preč, ako za nimi letia žiarivé disky. Museli sa skryť. Nemali totiž zbrane. Už ich nechceli. Už nechceli zabíjať nevinných a dobrých. Chceli žiť v mieri ako oni. Skutočne a nie len ľudskými slovami.

Vznášajúc sa preklúčkovali pomedzi pár kopúl a vzniesli sa. Vysoko. Cestou im prešiel lúč bieleho svetla Nxiow, ktorý sa sem dostal pomedzi škáru medzi planétami. Snažili sa kľučkovať ďalej, ale disky sa ich držali ako besní nájomní vrahovia. Zleteli rýchlo dolu. Leteli pomedzi immoá a ostatné, ktoré sa im uhýbali. Nechceli im brániť v lete. Za nimi sa ich uhýbavosť končila a uzatvárali svoje koruny do pôvodnej polohy. Akoby chceli časťami svojich tiel zabrániť diskom, aby ich dohnali. Boli to ich priatelia.

Začuli za sebou vybuchovať disky. Ich jas pohlcoval krásu za nimi a vzápatí mizol. Šialená cesta pomedzi sa akoby nechcela skončiť. Ešte stále v slabom hučaní zmien tlaku, bolo vidieť blýskanie sa diskov. Boli zlé. Hľadali, prenasledovali, rozmyšľali. Trvalo to dlho, pokým sa ich striasli. On zastavil Alvjau. Otočili sa. Dúfali, že už žiadny neostal. Nič. Vzniesli sa a hľadali naokolo.

Zrazu sa vynorili dva žiarivé disky. Každý si vybral jedného z nich. Leteli na nich a bolo jasné, že im neujdu. Vtedy sa disky rozbili a miliardy drobných čiastočiek rozprávkovej žiary sa rozpráchli v tme. Radosť bola na mieste. Tieto dve bytosti sa tam vznášali a pred nimi sa rozprestrel zázračný dáždnik. Vôkol nich sa objavila žiara.

Museli ich zachrániť. Nesmel byť smutný koniec. Marthol a Ajsha cítili, že je to koniec ich misie. Dopadla dobre. Tak ako mala.

V meste zatiaľ zúrila žiara. Naklonená polovica zložila zbrane a pokračujúc v nádherných ťahavých tónoch, prosili o to aj ostatných. Zopár naklonených odlietalo preč. Tak sa myšlienka šírila ďalej. Už nebolo možné zastaviť tú premenu. Nenaklonení si to ale nechceli pripustiť. Opantalo ich zúfalstvo skazy. Najhoršie zo zúfalstiev.

Pár z nich porušilo Žhdoe. Vystrelilo na nevinný dav. Množstvá tiel, pohybujúcich sa bratsky zo strany na stranu sa rozprskli po okolí.

Rany sa však rýchlo zacelili. Melódia pokračovala a pohyb sa nemenil. Stále viac nenaklonených bolo presvedčených. Stali sa naklonenými. Nakoniec ostala iba malá skupina. Malá a plná vyvrátených zásad. Čakali, kedy sa ozvú zbrane. Neozývali sa však. Iba melódia a pohyb. Poslední nenaklonení sa teda k sebe pootáčali. Zaznel zvuk zbraní a disky rozbili samotných ich tvorcov.

On to cítil. Chcel to, a tak sa to dalo. Veľmi chcel. Dalo sa to iba keď chcel. Dalo sa to iba dva-trikrát za celý jeho život. A on chcel. Jeho svet i svet navôkol už bol taký, aký mal byť odzачiatku. Dobrý.

Začal sa sústrediť. Iba sústrediť. Sústrediť iba na to. Už sa na to tešil. Na ten nový vzťah k tomu. Už to za chvíľu bude. Pekelne sa sústredil a zacítil na svojom boku narastajúci kúsok. Kúsok rástol a rástol, až z neho bol kus. Stiekol k zemi a začal sa pomaly formovať. Chytil to do rúk. Bol šťastný. Bol to jeho potomok. On bol síce ešte mladý, ale chcel si teraz vychovať potomka, nie potom. Chcel ho mať rád. Chcel byť s ním šťastný, učiť ho, lietať s ním. Chcel mať potomka dobrá.

Ryhveri

Keď sa už tá šialená cesta skončila, ocitol sa Gordnt v tichu. Bolo všade, spolu s tmou. Začal teda. V tom tvrdom a chlad strácajúcom tvorovi začal pomocou nehmotného dobra budovať lásku. Sny museli ísť postupne, lebo inak by sa neprebudilo to, čo sa prebudiť malo.

Ráno sa zobudil. Samozrejme, veď čo je na tom čudné? Možno ten sen spred dvoch dní.

Leteli teraz späť z planéty Rhopna, ich kolónie. Boli potlačiť menšiu vzburu. Nebolo ich treba veľa. Boli najlepší bojovníci a stratégovia v tejto časti vesmíru. Ich rýchle lode, silné, pevné a tvrdé telá a geniálne hlavy a ruky ich samíc z nich robili predurčených pánov. Vždy to išlo rýchlo a hladko.

Vcelku sa tešil na cestu domov. Už mu to tam smrdelo. Bol to otrasný zážitok. Je to zvláštne pri ňom, najtvrďšom z ich skupiny, ale bolo mu z toho zle. Ostatní z roty sa zabávali akýmisi odrodami vtipov. Vôbec ich neštvalo, že tam stratili troch. Vlastne oveľa viac. Ani jeho by to pred tým neštvalo. Predtým.

Začalo blikať svetlo pristávania. Z reproduktorov sa ozval ich majster:

“Nazdar ciciaci.” Ozvalo sa buchnutie a rehot. “Bohatstvo, neondi sa.”

“No počúvajte. Bude sa pristávať. Tak sa pripravte. Ale neprihováram sa k vám len skrz tieto hrejivé slová, ale chcel by som, aby si ma počúval aj ty, šikulka.”

Zavrčal.

“Kiog, počúvaš ma? Mám pre teba správu zhora od našich krásnych slečien. Neviem presne od koho to tam je, ale ... šak tu ti to prečítam: “Po pristátí pošlite bojovníka Kioga na základňu Sjovu7.” Kiog, ako to s nimi robíš? Haha. Dobre, radšej už končím.”

“Whoo” ozvali sa prekvapene ostatní a pozreli sa naňho. Začali sa potom smiať. Bol príliš prekvapený, aby sa smial. Prečo má ísť na Sjovu7? Samice si ich volali len keď išlo o párenie alebo o frejk - povýšenie o niekoľko stupňov. Nerozumel tomu. Nerozumel už ničomu.

Sadol si a pripútal sa. Keď sa oprel o hrubú kovovú stenu rakety, ozval sa zvuk. Niesol sa pomaly, až do jeho sluchových otvorov a tam sa po prekonaní ochranej blany začal zabávať so sluchovým ústrojom. Na chvíľu zatvoril oči a prestal vnímať okolité zvuky. Až na tento jeden. Na ten, kde sa jeho telo, pokryté jeho živočíšnym pancierom dotklo pancieru kovového. Ten zvuk mu pripadal čarovný.

Kovový zvuk vln. Prechádzal ním a zažíval všade kam prišiel. Začul ticho. Nezvyčajné.

Otvoril oči. Ostatní sa prestali na neho dívať a začali sa rehotat'. Bol to všetko taký sekaný smiech. Oh, čo sa to s ním dnes deje? Takéto niečo sa mu nikdy predtým nestalo. Zdvihol pravú hornú ruku a prešiel si ňou po zobáku. Aj ten bol pevný. On bol celý ako zo železa. Príroda ho obdarovala perfektnou ochranou, ktorá odolávala takmer všetkému. Od matky života dostal aj štyri silné ruky a dve silné nohy, ktoré sa však občas využili aj ako ruky. Bol veľmi silný.

Už sa tak-trochu tešil na prístátie. Bol zvedavý, čo od neho chcú. Aspoň už nebude musieť teraz nikam ísť. Oprel si hlavu dozadu a čakal. Čakal a tešil sa. Vojna sa mu začínala hnúť.

Prešla tou húsenkovou dráhou a bola v nej. Bola vážená. Tá najväčšia. Všetci ju volali Rah. Bolo to jej meno, takže je to pochopiteľné.

Mala už toho dost', a tak si išla oddýchnuť. Však nespala už osem wriogov. Zobrala si ešte kus mäsa a odtŕhajúc z neho silným zobákom, postavenom na silnom, širokom krku, si išla ľahnúť. Konečne. Zamkla dvere na svojej obrovskej izbe, ktorá však bola iba zlomkom celej budovy a ľahla si na mäkkú podlahu. Roztiahla svojich šesť končatín a naplno otvorila zobák. Živla. Oči sa jej zatvorili. V momente zaspala. Vďaka Nagajaw mala sen.

Bola v boji. Bola vari samec? Iba samci bojujú. Nemohli si ju pomýliť so samcom. Veď samci sú silnejší, menší a ešte k tomu, medzi nohami pod hcotom majú niečo iné ako ony.

Boj bol kdesi v tmavej budove. Nevedela proti komu bojuje a prečo, iba bola pripravená zabiť všetko, čo sa pohne. Na očiach mala okuliare nočného videnia a pomaly kráčajúc, mapovala tmú. Išla po štyroch. V pravej ruke mala najnovší murt, v ľavej už zahriaty framb a na chrbte ešte niečo. Cez visielačku začula, že sa má ísť pozrieť dole do suterénu. Že s ňou idú ďalší dvaja. Skočili dolu dlhou šachtou.

Podopadávali. Všade bolo ticho. Začuli šuchot naľavo. Postavili sa rýchlo vpravo a vľavo. Všetko sa to odohrávalo veľmi rýchlo. Ona ostala ako záloha vzadu. Čakala, čo bude. Pozrela sa na skener. Nič. Žiadna živá bytosť v okolí piatich ordnov. Dokonca ani oni.

Z prava vyšla silná žiara. Ten, čo bol napravo zareval a strhol si nočné videnie. Urobila rýchlo to isté. Oslepený vytiahol framb a začal

páliť. Cítila, ako ohnivé gule lietali po tichých chodbách a rozbíjali sa o steny. Pokračoval aj napriek slepote. Bol tak vychovaný. Vycvičený.

Ten naľavo sa naňho ani nepozrel. Otočil sa ku nej.

“Na to zabudni,” povedal pri pohľade na skener. “Blokujú ti ho.” Rozbehol sa. Počúvala. Výstrely, výstrely, krik a potom ticho. Rozhodla sa ísť. Postavila sa na nohy. Išla potichu. Zabočila vpravo, tam kam bežal slepec. Tiahla sa tam dlhá chodba. Pomaly ňou prechádzala. Pozerala sa vpravo, vľavo, do prázdnych izieb. Všade ticho. Videla celkom dobre aj bez nočného videnia. Bola na konci chodby. Dvere vľavo. Nikde neboli dvere, iba tu. Pripravila si framb. Kopla do dverí a strelila dnu. Izba vyhorela. Nikto tam nebol.

Išla druhou chodbou. Už trochu suverénnejšie. Znovu posledné dvere. Začula za nimi zvuky. Skryla sa za stenu. Kopla do dverí a strelila z frambu. Izba vyhorela. A vnútri sa niečo horiace dalo do pohybu. Zobrala si murt, kopla do dverí a začala strieľať. Prvé rany vyšli, vyleptali obetiam telá a vzápätí po nich do čerstvých rán vnikli projektily s výbušninou. Telá roztrhalo na kúsky. Rýchlo sa pozrela spoza steny. Izba už bola čistá.

Išla sa pozrieť na obeť, prípadne ich podorázať. Ostala zhrozená. Boli to všetko ryhveri. Tí dvaja, s ktorými prišla a samica s mláďaťom. Ona ich zabila. Ona. Zabila ich. Kľakla si na kolená a zarevala. Zabila vlastný rod. S očami v žiali a triaškou v rukách sa snažila dať telá dohromady, zahrať sa na takého malého Všemocného. Kde je Všemocný? Kde je teraz, keď sa stal taký omyl? Vari to nevidí? Prestala robiť zbytočné zázraky. Pokľačičky rozpažila ruky a zarevala. Ryhveri totiž nevedia plakať. Môžu len revať. Avšak, čo je jej rev. Rev jedného drobného vojaka, v armáde takej veľkej a silnej.

Tma.

Ocitla sa v chodbe. Bola malá. Ako mláďa. Jej mama pobehovala naokolo. Obe sa báli sa, že sa vrátia. Tí, čo sa vzbúрили a zničili to tu. Tí, čo zabili ocka.

Mama zapla akýsi prístroj. Vraj, aby ich nenašli. Nastavila aj vec robiacu ostré svetlo. Dala ju ku šachte. Vraj, keď sa vrátia, budú už mať určite nočné videnie a toto ich oslepí.

Veľmi sa bála. Mama jej povedala, aby sa nebála, že naši vojaci nás prídu zachrániť, lebo naši vojaci sú tí najlepší.

Schovali sa do izby v chodbe. Niečo prišlo a mama ju držala v náručí. Začuli krik. Niekoľko oslepol. Začuli ohne. Išli opačne. Potom išiel druhý. Nenechal sa nachytať na svetle. Bolo ticho. Strašne sa bála.

Začuli krik. Znovu ticho.

Dvere ich izby niekto rozkopol. Mama si ju pritísla k sebe. Vo dverách sa objavil ryhver. Vydýchla si. Usmial sa, zavola kamaráta a vošli dnu. Zatvorili dvere.

Mama sa s nimi rozprávala, všetko im povedala. Aj oni jej. Už sa vraj nemusia obávať. Že vonku je ešte jeden a ten dáva pozor. Pochopila to. Bola rada. Uľavilo sa jej.

Vtedy sa rozleteli dvere a dnu vleteli ohnivé gule. Zapálili ich. Horela. Chcela zakričať na seba, že to je ona, ale dovnútra vletela spfška striel.

Tma.

Niekde pracovala. Veľmi ťažko. Niekto na ňu kričal a bil ju. Robila pre niekoho, kto si ju pokoril. Nenávidela ho. Chcel ju znovu udrieť, keď sa nazlostila. Chytila ho, otočila zbraň a strelila mu do kričiaceho zobáka. Bolo po ňom. Začala strieľať naokolo. Do ostatných, čo kričali a bili. Ostatní jej boli vďačný, boli šťastní. Znovu slobodní.

Pobrali zbrane a išli ďalej. Bolo ich už veľa. Strielali všetkých ryhverov. Čítala k nim strašnú nenávisť. Zobrali im všetko, čo mali a rozkazovali im. Bili ich ženy, deti, otcov a matky. A oni im nič neurobili.

Dostali sa ďaleko, až do správcovho domu. Dostali ho v dome. Chceli mu to vrátiť. Všetku tú bolesť, zlo, čo na nich napáchal, ale matku s dieťaťom nenašli. Aspoň to tam všetko vynivočili a vypálili. Chceli mu to vrátiť.

Avšak prišli ryhveri zabijáci. Tí ich začali zabíjať. Tridsať z nich dostali len tak, hneď z fleku. Mali to ľahké. Oni boli veľkí a nemali taký pancier ako ryhveri. Ľahké ciele.

Mali však lepšie zbrane ako ich otcovia. Tie by aj ryhvera zabili na jeden krát. Jednu sa jej podarilo ukoristiť v správcom dome. Ryhveri ich ale začali zatláčať späť.

Ona sa ale nechcela vrátiť. Nechcela ísť späť. Nechcela byť spodina, tá najmenšia bodka, na ktorú sa každý vybodne. Vracali sa cez dom. Chcela sa niekam ukryť. Tak ju nenájdu a bude môcť utiecť. Ryhveri prešli. Vyšla von.

Začula strelbu. Rýchlo tam potichu dobehla. Ryhver tam kľučal uprostred izby a reval pred kúskami mŕtvov ďalších ryhverov. Boli zabíjajúci ryhverskou zbraňou. Zrejme ich zabil on. Ako môže byť niekto taký zverský.

Strelila ho. Do hlavy. A keď letel k nemu projektil uvedomila si to.

“Bola som to ja,” chcela zakričať.

Tma.

Prebudila sa. V očiach mala hrôzu a v ústach sucho. Nemohla sa však napiť. Bolo jej zle. Zle z vojny.

Stál pred Sjovu7. Bol umytý a šťastný, že z tade konečne vypadol. Vošiel dnu, do tej veľkej a silnej budovy, vyzerajúcej ako obyčajný kopec, čo bolo pre ryhverov tak typické a stál tam. Senzor ho identifikoval. Ostávalo mu už len čakať. Nikto sa k nemu nehlásil, a tak mu začínala pracovať hlava.

Vracal sa späť. K planéte Rhopna. K tej chodbe. Zastrelil tohto buriča. To ani poriadne nezaregistroval. Išiel sa však pozrieť, do čoho tam strieľal. Izba bola vypálená. Ležalo tam päť mŕtvych ryhverov. Jedno z nich bolo mláďa. Ten burič, vystrelil iba raz. Zabil teda iba toho, čo tam ležal. Ten, čo tam tak pokľaciačky ležal. Ten jediný nebol obhorený. Bol to nováčik.

Keď potom išli na základni Rhopny spať, spočiatku sa mu nedalo. Avšak potom náhle prišiel ten sen. Snívало sa mu, že bol postavami tohto izbového príbehu. Bol v nich a nemohol nič robiť. Videl všetko, čo videli oni, cítil všetko, čo cítili oni. Lásku, nenávisť, strach, omyl. Bol to strašný sen. Ešte jeden deň tam potom väzňov strážili. Ledva to zvládol. Stále mal pred očami tú izbu, tie kusy tiel. Tú hrôzu. Až po takom čase pochopil, že vojna je hrozná. Tolko hrôzy sa na neho pováľalo z toho, čo v minulosti robil on. Nie už sa nemohol vrátiť. Niečo sa určite stane.

“Kiog?” spýtala sa ho samica, ktorá k nemu teraz prišla.

“Áno,” odvetil odtrhnuto.

“Poď za mnou.”

Ďalšia noc, ďalší sen. Tento bol však krajší. A kratší. Videla v ňom samca. Pekného silného samca, ktorý však mal aj rozum. Počas celého toho krátkeho sna, ktorý si tak jasne zapamätala, iba stál oproti nej a pozeral sa jej do očí. Z očí mu čítala, že zažil niečo, čo zažila aj ona. Sen. To bolo všetko. Viac sa o ňom nedozvedela. Dala si ho vyhľadať v počítači. Volal sa Kiog. A vracal sa z planéty Rhopna, kde mali akciu proti vzbúrencom. ...proti vzbúrencom. Ak mal ten istý sen ako ona... Dala si ho zavolať.

Rozhodla sa dnes nič nerobiť. Všetky návštevy, rokovania, rozhodovania si odložila na zajtra. Chcela sa iba stretnúť s ním. Čakala ho v izbe. Príkaz bol čo najrýchlejšie ho k nej dostať. Ona sa zatiaľ sústredila. Meditovala. Bolo to jej malé tajomstvo, o ktorom nik nevedel. V sede sa rozkročila a chodidlá dala k sebe. Horné a dolné ruky dľaňami k sebe. Zatvorila oči. Pozerala sa do seba. Na ten kvet, čo v nej rástol. Z dvoch semien. Kvet uprostred kopy hnoja, vyživovaný jeho odpornou špinou. Kvet rástol a rástol a pomaly zaberá a pohlcová hnoj. Vzchádzali z neho ďalšie semená, z ktorých sa rodili ďalšie krásne kvety, plné semien. O chvíľu bol hnoj zemou plnou rastlín. A rastliny vtedy prestali plodiť toľko semien. Obmedzili sa na uchovanie. Neboli pažravé a nemnožili sa tak neprehľadne a v takých množstvách. Skončila s meditáciou. Otvorila oči. Uvidela ho pred sebou.

Pomaly otvoril oči a rovnako jej hľadel do očí.

Vedela, že toto je on. Slovom šikania, tak typickými pre ryhverskú reč zhasla svetlo. Už si len potom stiahla hcoť. Jemu tiež. Splynuli. Mysleli na to, čo z ich tajnej a okamžitej lásky vznikne. Ryhver, budúci vládca rodu ryhver. Vládca, akého ryhver ešte nepoznali. Dobrý, mierumilovný, spravodlivý. Takého ho vychovávajú. Ich telá začali žiariť.

Gordnt a Nagajaw vedeli, že ich misia je dokončená. Ostatné už urobí ryhverská posadnosť cieľmi. Aj tento sa vyplní. Cieľ lásky.

Ryhvery sa odvtedy zmenili. Stiahli svoje vojská z nových vojen. Planétam, ktoré obsadili, darovali suverenitu, pod podmienkou znášanlivosti a mieru. Stiahli sa na svoju planétu, ktorá bola stálymi výbojmi takmer prázdna. Ich planéta sa pomaly menila zo šedých kasárni späť na pôvodnú červenobielu planétu. Dve slnká rozdielnej veľkosti a teda aj farby, osvetľovali ju z oboch strán. Dovtedy krutá vládkyňa sa zmenila na plyšového medvedíka.

Rah. Prvá panovníčka, ktorá trvalo žila so samcom, sama vychovávala svoje dieťa. Jeho meno bolo pre ryhverov netypické. Oiwli - dieťa mieru. Prúdy dobra sa znášali na tento rod a odvtedy je ryhverská planéta jednou z tých najkrajších. A dobro sem stále prúdi. Oiwli vládne so svojimi rodičmi tak, ako ho vychovali. Vychovali ho v múdrosti, spravodlivosti a láske. Celá planéta je plná lásky, rozumu a šťastia. Plná dobra.

Swo

Chcelo to čas, zvyknúť si na to, že sa pohybuje po zemi. Teda, pohybovať sa po zemi celým telom, nie iba končatinami. Celý svet sa zdal byť taký veľký a krásny. A aj bol. Len tvor, ktorého mala na starosti, to už nepoznal. Zabudol aj na veľa iných veľmi dôležitých vecí. Galenia chcela, aby znovuobjavil stratený svet a stratené pocity. A víziami sa jej to darilo.

... plazila sa ako veľký had krajinou bahna. Po stranách sa vypínali vysoké tlongweny - najčastejšie a najprispôsobivejšie rastliny ich planéty - planéty Wiona. Zrazu množstvo obrazov, zvukov a pocitov. Vyhrnuli sa ako svetlo, ktoré nikdy nevidelo. Triaška vízie prestala.

Niečo sa zazdalo. Bolo to chvíľu a znovu je to preč. Niečo z pred. Späť leží v hmote pripomínajúcej to bahno z vízie. To, ktoré sa vynára z pamäti niekoho pred. Konečne je späť vo svojej realite vnímanej čuchom, otrasmi zeme, pohybmi vzduchu a návratom ultrazvuku echolokácie. Nemá oči. Iba štyri veľké a pekelné ostré zuby v prednej časti svojho dlhého tela. Obraz, ktorý podával správy o svete navôkol, sa vytváral vďaka jeho jazyku, citlivému telu a citlivým vnútorným ušiam. Najpoužívanejší však bol mozog. Najlepší mozog z trojice swo. Bolo pánom trojice. Každý mozog jeho rodu bol pánom.

Galenia z jeho myšlienok zistila, že každá trojica sa skladá z troch členov alebo pohlaví, ak chcete.

Es je veľký štvornohý tvor, s hrozivo silným telom, s pevnými a zároveň šikovnými končatinami, ktorých zručné prsty sa končili tvrdými pazúrkami, s hlavou s ôsmimi drobnými očami a veľkou, ostrými prednými zubami sádzanou papuľou plnou hlada. Napriek týmto predpokladom nebol tento bylinožravec pánom trojice. Nedovoľoval mu to predovšetkým mozog, pracujúci hlavne na manuálnych prácach končatín.

Wahaw je veľmi rýchly tvor, podobný hadovi, so štyrmi zubami na predku a vylučovacím ústrojom na konci tela. Nosí vo svojom podlhovastom tele zatiaľ najšikovnejší známy mozog, čo sa logických operácií týka. Vyvinul sa vďaka zložitému zmyslovému vnímaniu.

Olno je tvor podobný žubrienke, s jedným slabo vidiacim čiernym okom, žijúci v bažinách planéty Wiona a obsahujúci veľmi dôležitú odrodu vírusu. Na svoju veľkosť a druh má veľmi dobre vyvinutý mozog, ktorý je plný pocitov na hrane prirodzena.

A ono je wahaw. Ono má to šťastie, veliť bratom es a obchodovať s bratmi olno. Ono má to šťastie, spoločne s ostatnými bratmi wahaw, vládnuť tejto galaxii a ďalším kúskom tejto časti vesmíru. Ono vlastní tisícky šliabov, podmanených verných sluhov, ktorí pre

nich oddávna pracujú. Bolo vládcom z trojice.

Myklo ním. Do vnímanej reality sa znova vplietli obrazy niekoho pred. Videlo trojicu swo. Priateľskú trojicu. Triaslo ním. Trojica sa mala rada a každý člen si bol rovnocenný. Navštevovali sa navzájom, aby spevňovali svoje priateľstvo. Skutočné priateľstvo. Potrebné.

Nepoznali vtedy domy - miesta, kde boli teraz skrytí. Žili kedysi vonku. Prirodzene. Taktiež medzi sebou komunikovali pohybmi, dotykmi a zvukmi. Es vtedy ešte nenosievali vysielачky a zbrane, wahaw nerozkazovali a s olno sa taktiež neobchodovalo. Bolo to nemysliteľné.

Vytrhlo sa z toho. Prestalo ním mykať. Čo to bolo? Bol to odkaz od niekoho pred? Asi áno. Čo to malo znamenať? Prečo ten odkaz? Galenia sa tešila. Začala dobre.

Wid sa prebral. Bol malý. Drobný bezbranný vrah. Vôkol neho boli tisícky rovnakých drobných. Boli to olno. Nevedeli sa dočkať. Blížilo sa totiž Ramwe, obdobie, kedy sa tvorili nové trojice. Obdobie, kedy sa prebúdzali dary prírody a ich to nútilo ísť. Nútilo ich to rozniest' ich život i smrť plodiaci vírus. Vedeli, že oni všetci prinesú nový život. Ďalšie trojice.

Voľakedy to tak nebolo. Iba niektorí mali to šťastie a vzniklo z nich potomstvo. Týchto pár tisíc však bolo vyšľachtených špeciálne pre vznik potomstva. Potomstvo sa u nich rodilo inak ako pri ostatných civilizáciách.

Olno vnikol do vylučovacieho ústrojenstva wahaw a prešiel celým metabolizmom, roznášajúc tak vírus po celom jeho tele, na čo wahaw po čase umrel. Prišiel až k ústam wahaw a tadiaľ vnikol do tela es. Wahaw totiž ako jediný dokázal prehryznúť hrubú kožu es. Takáto vzácna rana bola jedinou cestou do tela es. Inakade by vírus zabíjal. V rane olno prasklo a vírus sa dostal dovnútra. Es telo potom začalo umierať a zároveň rodiť nový život. Vírus napádal celé jeho telo a začal ho premieňať na informácie svojich hostiteľov. Vznikali tak malé vajička, hadíky a žubrienky. Keď sa telo už takmer celé premenilo na tieto drobné trojice, vyplavila ich zmes z tekutých vnútorností es. Potomkovia potom mali v sebe všetky informácie zakódované vo forme chromozónov, ktorých počet bol stále vyšší a vyšší.

Celá trojica bola hrdá na tento druh rozmnožovania. Bol krásny. Nikde inde takéto niečo neobjavili. Aj spomienky tých pred, boli u iných civilizácii neznáme. Spomienky. Odkaz. Stále ten odkaz

priateľstva.

Wid sa dodnes poriadne nespamätal zo zážitku v pocitoch olno. Nedokáže mi ich opísať. Sú však istotne silné, hlboké ako tma na dne priepasti, vysoké a neznáme ako svet okolo nás.

Bol som es. Ranený v akejsi jame som odpaľoval poslednú raketu s vírusom olno. Vystrieľaná munícia, minútá duša, stratené sily. Čítil koniec. Bol tak blízko. Raketa sa stratila v dyme boja a on vedomý si toho, že práve zabil ďalších pár sintoyov, začal sa spokojne opúšťať. Vedel, že mu nikto nepomôže. Ranenému es nič nepomôže. Ranený es bol výnimkou. Bol hanbou, ktorú nikto nevidel. Všetci pri ňom slepli. A on mohol iba čakať. Čakať na nič. Opúšťal sa.

Vtedy dostal sen. Sen o priateľstve. O priateľstve trojice. Priateľstve a láske. Citoch tak večných, krásnych, nezabudnuteľných a zabudnutých. Sen krásny, plný života a túžby. Sen pred riekou smrti o lúke života. Sen o živote. Krajšom a lepšom. Veľká túžba. Veľká.

Zjavilo sa mu svetlo a túžba sa premenila na silu. Nútila ho zobudiť sa z posledného spánku. Neprespať život, sny, lásku. Neumrieť.

Všetka sila, ktorá prišla od niekoho odnikiaľ, mu zacelila rany a postavila ho na nohy. Vyšiel z jamy a rozhladol sa. Uvidel pred sebou víťazstvo trojice. Ďalšie z mnohých. Jeho však už nazaujímala vojna. Zaujímal ho sen. Bol ním okúzlený. Priateľstvo trojice.

Pomaly kráčal tam, kam všetci, k veľkému žiaricemu víru, ktorý ich mal preniesť naspäť. Cestou však neuvažoval nad víťazstvom a jeho chuťou. Rozmýšľal nad tým, ako splniť sen priateľstva. Ako? Násť priateľov.

Trojica sa stretla. Wid, Galenia a ja. Olno, wahaw a es.

Všetkých ich ťahala tá sila. Tá sila, ktorú ani rýchle zmeny na tejto hnedej planéte nedokázali potlačiť. Stretli sa, aby zachovali trojicu. Vedeli, že sa im to podarí. Vďaka výskumom v glonii (genetike) sa im podarilo vyrábať iba olno, ktorí vyhovovali. Bolo to však tak neprirodzené.

Stetli sa, aby si predtým vymenili zážitky, názory, osobnosti. Aby sa stali jednou osobou, natoľko milujúcou ešte neexistujúcich potomkov, že narastie ochota a láska obetovať sa.

Pri tejto výmene, dotykmi, chvením a zvukmi sa dozvedeli, čo aj

napriek oddeleniu zažili spoločne. Odkaz. Veľmi silný, vychádzajúci z darov tých pred, trhajúci ostatné vlákna. O troch priateľoch, ukrytých v nich z dôb pred, ktorí sa mali veľmi radi.

Žili každý zvlášť a slobodne, ale občas sa stretli, lebo boli priatelia. Vymenili si zážitky, osobnosti. Avšak pár dní pred tým, ako mali započat' potomkov, niečo troch priateľov navštívilo. Každého z nich. Rozprávalo im nepravdivé príbehy a klamalo ich. Jeho zlo a klamstvo im zatemnilo myslenie. Uverili klamstvám. Nepoznali ich predtým. Vďaka nim nebrali už toho druhého ako priateľa. Nenávideli sa. Neboli si už ronocenní. Jeden z nich sa vyvyšoval, druhý ponižoval. Vznikli konflikty. Prvé konflikty na planéte. Medzi nimi tromi. Každý mohol zabiť toho druhého, ale nikto z nich nemohol byť bez trojice. V zlosti a nenávisti vzniklo potomstvo. A v ňom ostali ich znaky.

Tak sa wahaw dostali na vrchol, es sa stali ich bábkami a olno vražednou zbraňou. Z priateľov sa stali nadriadení a podriadení. Predajcovia a kupujúci príkazov. V príkazoch nebolo lásky, priateľstva a poslania, kvôli ktorému tu vlastne boli. Ich veľké duše plné toľkých citov sa vyprázdnil na tie najnižšie.

Es vyronil slzu. Ich poslanie sa vrátilo. Vrátilo sa v posolstve. V posolstve lásky a priateľstva. Es predtým nikdy neplakali.

Vôkol nich sa zjavila žiara.

Ja, Galenia a Wid. Poslanie bolo splnené. Napriek odporným tvarom a životu vo svete, ktorý sa nám hnusil, boli sme radi, že sme ich spoznali. Trojicu swo, ktorá kedysi vybočila a musela ísť veľkou okľukou, aby sa znovu vrátila. Trojica, ktorej city boli vždy také priame a isté, ako ani u ľudí často nevidieť. Možno im by sa zase hnusilo naše prostredie a náš spôsob života, ale dúfam, že aj oni by našli v našich dušiach toľko dobra, koľko mali a aj majú oni sami.

Tak. A si na konci mojich súpisov. Možno bolo pre teba objavených pár nových svetov, možno nastala zmena myslenia. Možno sa nič nezmenilo a súpisky sa ocitli kdesi pod nohou stola, či si nimi nedajbože kúriš. Nevadí. Po týchto súpisoch prídu ďalšie a ďalšie nápady. Budú prúdiť stále. Nevzdávajú sa. Prídu ďalšie, prídu ďalším. Nedá sa to zastaviť. Je to v nás. Je to život. Je to dobro.

Dlho som rozmýšľal ako pre teba, pre všetkých ostatných, ukočiť tento príbeh. Či sa to vôbec dá. Zistil som, že nie. Že príbehy nemajú konce. Pokračujú stále. Možno donekonečna.

Ani tento príbeh nemá koniec. Nikto nevie, aké bude pokračovanie príbehu života. Tvorí ho tak veľa vecí, tak veľa tvorov. Aj my. Aj od nás závisí, ako dopadne. My ho môžeme zmeniť. Môžeme ho spraviť krajším. Musíme však najprv zmeniť seba. Musíme byť krajší - lepší.

Zmeníme staré kabáty myslenia, využívania a vnímania. Začneme konečne premieňať múdre sny na skutočnosť. Zahodíme hranice, hlúposť, zlo, prestaneme sa správať k ostatným ako k ostatným. Zmeníme sa. Premeníme seba na niekoho nového.

Urobte to spolu so mnou prosím. Urobte to pre seba, pre vašich najbližších, pre vaše deti, pre mňa, pre Ajshu, Marthola, loewa, Gordntna, Nagajaw, pre všetkých ostatných, pre všetkých neznámych. Urobte to pre život, prosím.

Musíme sa prispôbiť. Inak neprežijeme. A najdôležitejšie je prežiť. Zmeňte sa, prosím, spolu so mnou. Prosím Vás. Prosím.